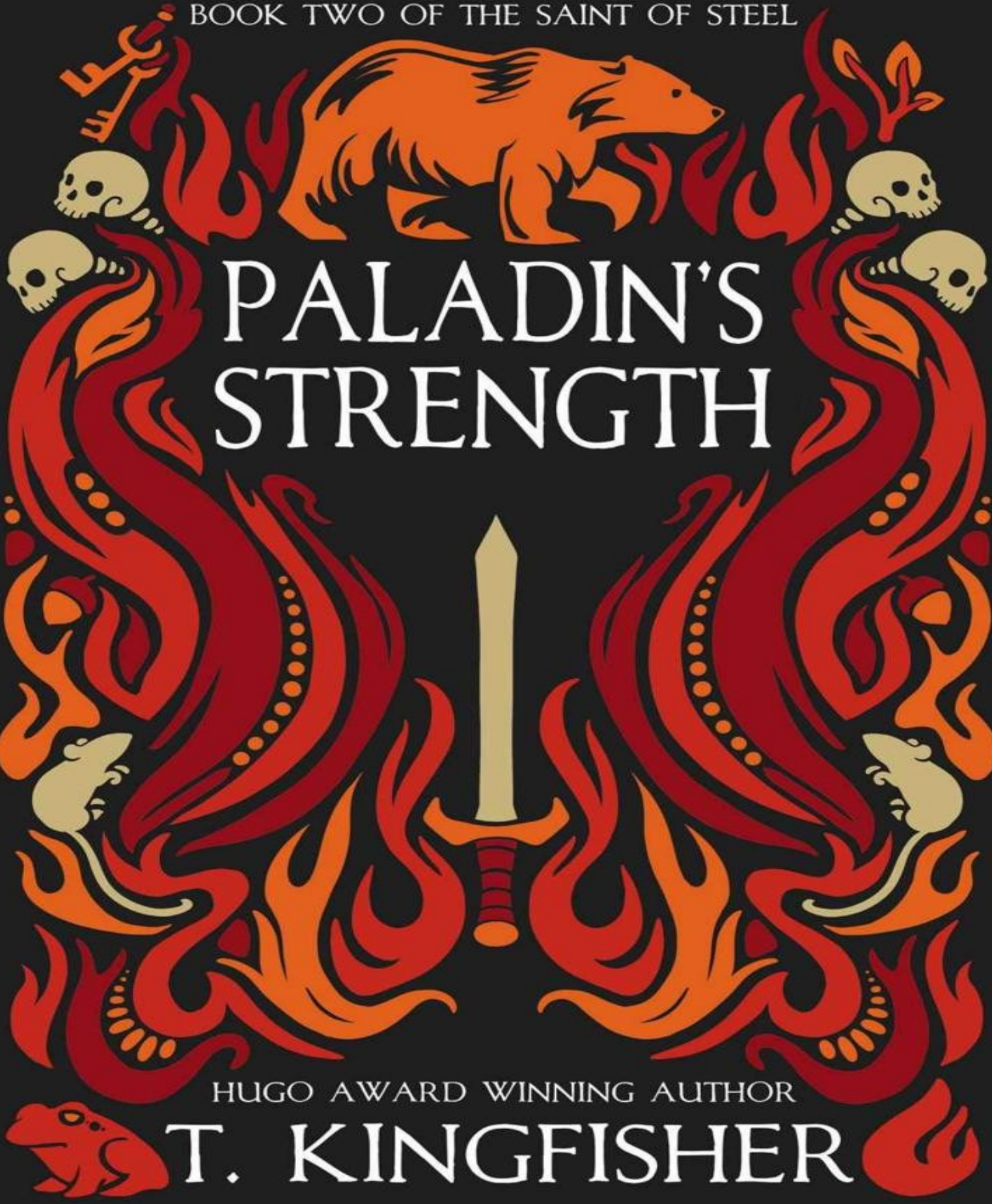
BOOK TWO OF THE SAINT OF STEEL

PALADIN'S STRENGTH

HUGO AWARD WINNING AUTHOR

T. KINGFISHER

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

T. HINGFISHER İÇİN ÖVGÜ

"Eğer büyülenmek ve keyif almak istiyorsanız, dalın bu kitaba."

LOCUS

"... Renkli, anında akılda kalan karakterler ve hayranlık ve şaşkınlık uyandıran insanüstü yaratıklar yaratma becerisi."

NPR BOOhS

"Yazım. Mükemmel. T. Kingfisher, hayatım boyunca neredeydin?"

THE BOOh SMUGGLERS

PALADIN'İN GÜCÜ

BOOh ÇELİKTEN AZİZİN İKİSİ

T. hINGFISHER

Telif hakkı © 2021 T. Kingfisher

Yayıncı: Red Wombat Studio Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

 Vellum ile oluşturulmuştur

Hala Kevin için, ama daha da fazlası

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51

Teşekkür Yazar
Hakkında T.
Kingfisher'ın Diğer
Eserleri

BİR

CLARA, bir yabancının çadırının önünde, elinde çıplak bir kılıç tutuyordu. Özellikle korkmuyordu. Korkmanın uygun olacağının farkındaydı, ama korkuyu göğsünün içindeki belirsiz bir alana itmiş, orada ona engel olamayacağı bir yere koymuştu. Azizin isteği, onun orada olmasıydı ve bu, birkaç metre arkasında silahlı bir grup adamla birlikte durup, bir yabancının çadırından çıkmasını beklemek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Başka bir yerde olmayı tercih edebilirdi, ama aziz onu buraya getirmişti.

Öyleyse, umalım da azizin isteği, bu çadırın sahibi neler olup bittiğini anlamadan beni öldürmesi olmasın.

Çadır büyüktü ama katlanabilirdi ve deriden değil, yağlı kumaştan yapılmıştı. Çadır biraz gevşek bir şekilde çivilenmişti ve hava koşullarına karşı korunması için hiçbir önlem alınmamıştı.

Sadece geçici bir konaklama yeriydi. Hava değişmeden önce yola çıkmayı planlıyorlardı.

Bu ona iyi bir işaret gibi geldi.

Çadırın bir girişi vardı, ama elleri çelikle doluydu. Clara boğazını temizledi.

Toplamda dört çadır, bir araba ve üç tane bağlanmış katır vardı. Diğer çadırların sakinlerinin onu ve arkasındaki silahlı adamları çoktan gördüklerini biliyordu.

"Patron..." diğer çadırlardan birinin yakınından bir ses geldi, "geri döndüler. Ve ön tarafta kılıçlı bir kadın var."

Çadırın içinden, muhtemelen "Patron"un sesi geldi. "Tanrı'nın haykırışları!" "Bir tane daha olmasın!"

Clara, onların güney ve batıdan gelen Harshek dilini konuşmasını beklemediklerini tahmin ediyordu. Henüz gelecekteki esir alanlarının ne kadar anladığını bilmelerine gerek yoktu, bu yüzden yüzünü bilinçli olarak tarafsız tuttu.

"Bu kadın şimdilik seni öldürmeye niyetli görünmüyor, Patron."

"Eh, bu da bir şeydir."

Çadırın içinde bir adamın hareket ettiğini, kılıcı kınından çıkarırken metalin metale sürtünme sesini duydu.

Eğer bugün öleceksem, en azından hava güzel... Gökyüzü masmavi, sadece birkaç beyaz bulut vardı. Hava, yolun kenarında yetişen çam ağaçlarının kokusuyla doluydu.

Clara, geçen ay iki kez ölümle burun buruna gelmişti. Birinde hava yanan binaların kokusuyla, diğerinde ise hastalık ve yıkanmamış bedenlerin kokusuyla doluydu. Çam kokusu kesinlikle daha iyiydi.

Garip bir şekilde, çadırın içinde hafif bir viski kokusu vardı. Clara, dışarısı bu kokuyorsa, çadırda yaşayanların ne kadar içtiğini merak etti. Çadırın girişine cesurca siyah bir amblem işlenmişti. Bir isim mi? Bir rütbe mi? Çadırlara gelebilecek her türlü talihsizliğe karşı bir koruma mı? *Peki bunlar ne olabilir? Fırtınalar, hayvan sürülerinin kaçışları veya çığlar mı?* Bunlar tek bir korumaya çok fazla gibi görünüyordu.

Arkasında, Arral savaşçı grubunun lideri, "Zaferin bedelini getiriyoruz!" diye bağırdı.

Patron olarak hitap edilen adam çadırın girişini geriye attı ve dışarı çıktı. Elinde, Clara'nın taşıdığından çok daha güzel bir kılıç vardı.

Uzun boylu ve iri kemikliydi, arkasındaki adamların hepsinden daha uzundu ve neredeyse kesin olarak bir kadının gözlerine bakmak için başını eğmesini bekliyordu. Clara'nın çenesini birazcık kaldırması onu açıkça şaşırttı.

Ancak bakışları çok çabuk kılıca düştü.

Clara topuklarının üzerine çöktü ve kılıcı avuçlarının üzerinde tuttu. Başını eğerek, kirpiklerinin arasından onu incelerken, mümkün olduğunca tehditkar görünmemeye çalıştı.

Adamın yüzü koyu ve yara izleriyle doluydu, saçları siyah ve kıvırcıktı, şakaklarında griler vardı. Gözlerinin köşelerinde, çevresindeki ciltten daha soluk ince çizgiler vardı. Clara, güneşte çok zaman geçiren erkeklerde bu tür çizgiler görmüştü. Bu çizgiler onu muhtemelen olduğundan daha yaşlı gösteriyordu ve zaten genç görünmüyordu. Neredeyse kırk yaşında olmalıydı.

Onun arkasındaki, yirmi metre uzakta duran erkek grubuna baktı. "*Şimdi* ne istiyorlar?"

"Hiç de dostça bakmıyorlar patron!"

"Teşekkürler, Galen. Bunu kendi başıma asla anlayamazdım."

"Benim işim bu, Patron."

Clara, Savaş Diliyle çok sessizce, "Kılıcı al," dedi. Gözleri onun gözlerine indi. "Ne?"

"Lütfen sesini alçalt. Konuşmamam gerek. Ve kılıcı al. O, senin öldürdüğün adama ait."

"Ben..." Yutkundu, sonra sesini sert bir fısıltıya indirdi. "Onun lanet kılıcını istemiyorum! Onu öldürmek istememiştim!"

Clara iç geçirdi. "Kılıcı almazsan, onun evinin sana hala borçlu olduğunu söylüyorsun demektir. Kılıcı kabul edersen, onun evinin ödediği bedeli kabul etmiş olursun ve bu iş bitmiş olur."

Arkasındaki adamlar huzursuzlanmaya başlamıştı. Clara onların birbirlerine fısıldadıklarını duyabiliyordu.

"Onun ailesi bana neden borçlu olsun ki?"

"Çünkü o sana hakaret etti ve sana meydan okudu. Tanrılar açıkça onun aleyhine karar verdiler."

"Eğer açıklamış olsaydı, ben de özür dilerdim!"

Clara, St. Ursa'ya sabır için dua etti. "Kılıcı al. Lütfen." "Yoksa ne olur?"

"Ya da amcaları devreye girmek zorunda kalacak. Arkamda duranlar onlar."

"Azizlerin hayaları." Adam yüzünü ovuşturdu. Cildinden sadece bir ton daha koyu renkli, yıpranmış deri eldivenler giyiyordu. "Tamam."

Eğilip kılıcı kabzadan kaldırdı. İzleyen adamlar iç geçirdi.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi onu yukarı kaldır. Yanlara doğru, ucu yukarı bakmasın." Adam öyle yaptı. "Ah...

Geri çekiliyorlar." "Güzel."

Gözleri yine kadına kaydı. "Ne oluyor *burada*?"

"Çok karmaşık bir sosyal tiyatro oyunu. Elini omzuma koy." Ona sanki acemi bir çırakmış gibi emir veriyordu, zavallı adam. Eh,

buna engel olamazdı. Onun hayatından daha değerli hayatlar söz konusuydu. "En iyisi bu," dedi kadın. "Gerçekten."

Adam itaat etti. Emir almaya da vermeye de alışkın bir adamdı. Bu ilginçti. Yüzündeki ifade gerçekten tarif edilemezdi. Hayal kırıklığı, diye düşündü kadın, ve bunun altında, tüm bu olanların absürtlüğüne dair ince bir his.

"Şimdi ne yapıyorlar?" diye sordu, gözlerini onun yüzünden ayırmadan.

"Gidiyor gibi görünüyorlar."

"O zaman şimdi çadıra geri dönmek için iyi bir zaman." "Bir
kişi kaldı."

"Evet, öyle sanırım. Sonuçlandığından emin olmak için izliyor."

Yoldaki adama dikkatle baktı, sonra kadına. Kadın kaşlarını kaldırdı.

"Tamam. Şey... teşekkürler."

Başını salladı.

Adam çadırın içine geri adım attı. Clara dizlerinin üzerinde sürünerek ilerledi.

"Ve sen de içeri giriyorsun. Tamam. Ah... peki, o zaman."

"İçeride açıklayacağım," diye söz verdi.

*"*Oh, *iyi."*

Kafasını daha da eğdi, kısmen izleyiciyi memnun etmek, kısmen de gülümsemesini saklamak için.

O içeri girince, adam arkalarındaki çadırın kapısını indirdi. Harshek'e seslendi, "Galen, burada neler olduğunu bilmiyorum, ama umarım bu kadın açıklayabilir."

"Ya seni öldürürse, patron?" diye seslendi Galen.

"O zaman ya intikamımı al ya da onu sorumlu yap. Seçim senin."

Clara, yüzünü hareketsiz tutma konusunda deneyimli olduğu için memnundu, aksi takdirde dildeki ustalığını orada ele verebilirdi.

Çadırın içi loştu, üstteki açık duman deliğinden ışık geliyordu. Ancak ateş yanmıyordu, sadece küçük bir kömür mangalı vardı, o da küçük bir su ısıtıcısını ısıtmaya yetiyordu. Zemine bir deri branda serilmişti. Dışarısı o kadar sıcaktı ki, kapaklar kapalıyken çadır kısa sürede havasız hale gelebilir.

Loş ışığa rağmen, iç duvarların kırmızı, karmin ve gök mavisi gibi parlak renklerle kaplı olduğunu görebiliyordu. Sıkıcı dış cepheye kıyasla bu beklenmedik bir durumdu. Bunun karşısındaki adam hakkında ne anlama geldiğini merak etti.

"Tamam," dedi adam. "Size sunacak sandalyem olmadığı için üzgünüm. Çay ister misiniz?"

Kafasını keskin bir hareketle kaldırdı. "Bir fincan çay için *hafif* bir *günah* işlerim."

Bu kez adam kaşlarını kaldırdı. "Buna gerek yok." Uzun kolunu su ısıtıcısına uzattı, yakındaki bir paketten iki metal fincan çıkardı, her ikisine de sıcak su döktü, sonra bir teneke kutudan bir tutam çay yaprağı ekledi. Karşısına oturdu ve çay demlenirken bir fincanı onun önüne, diğerini de kendi önüne koydu.

"Adın var mı?" diye sordu. "Var.

Seninki?"

Dudakları seğirdi. "Evet?"

"Harika. İkimiz de isim sahibi varlıklarız." Clara fincanını aldı ve soğutmak için üzerine üfledi. Yapraklar ileri geri dönüyordu.

Adam burnunun köprüsünü sıktı. "Istvhan, eğer hoşuna giderse."

"Clara," dedi kadın. "Hoşuna gitse de gitmese de, korkarım."

Çay fincanını selamlamak için kaldırdı. Yüzündeki ifade, çok zor bir gün geçirmiş bir adamın ifadesiydi.

"Şimdi," dedi, "bana lütfen burada ne olup bittiğini anlatabilir misin? Biz buradan geçiyorduk ve her şeyin hallolduğunu sanıyordum. Arral thanelerine topraklarını kullanmak için ödeme yaptım. Ve sonra birdenbire, tıraş olacak yaşta bile olmayan bu çocuk, onu kırdığımı söyleyerek bağırmaya başladı ve bana kılıçla saldırdı!"

"O genç Bastian olmalı," dedi Clara. Nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu. "Ah, canım."

"Onu öldürmemeye çalıştım!" dedi Istvhan. "Çok uğraştım! Ona vurmamak için neredeyse belimi incitiyordum! Ve hala onu nasıl kırdığımı bilmiyorum!"

“Senin yaptığın bir şey değildi,” dedi Clara. “Paraya ihtiyacı vardı.”

Kaşları korkutucu bir şekilde çatıldı. "Biri bana saldırması için ona para mı verdi?"

"Oh, hayır." Clara fincanını masaya koydu. "Bunun için para almazlar. Bu, kendilerini kiralık katil ilan etmek olur, hayır, hayır."

"Teknik olarak *ben* bir kiralık katilim," dedi Istvhan kuru bir şekilde.

Eğer şok edici bir tepki bekliyorsa, hayal kırıklığına uğradı. Clara bunu doğal karşıladı. "*Senin için* sorun değil. Sen Arral değilsin."

Yine burnunun köprüsünü sıktı.

Clara ellerini kollarının içine soktu. "Bunu basitçe açıklamaya çalışayım. Bastian'ın babası öldü ve onun bakması gereken bir annesi ve üç kız kardeşi var. Çeyiz için parası yoktu, bu da kız kardeşlerini evlendiremeyeceği anlamına geliyordu. Muhtemelen, seni düelloya davet ederse, ya korkaklığından dolayı onu satın almaya çalışacağını ya da seni öldürebileceğini ve bu durumda adamlarının ona tazminat ödeyeceğini umuyordu."

"Tazminat mı?"

Clara diğer çadırların yönünü belirsiz bir şekilde işaret etti. "Kılıçlarınız ve evinizden değerli bir şey. Belki de katırlarınızdan biri."

"Adamlarımın 'Oh, sen kazandın, işte kılıcı ve katırı' demesini mi bekliyorlardı?"

"Sen Arral olsaydın, öyle yaparlardı."

"Ben Arral değilim."

"Hayır, bu da demek oluyor ki, seni öldürse, peşine düşecek çok sayıda akraban olmazdı, yani sen güvenli bir hedeftin. En fazla, burada adamlarınla uğraşmak zorunda kalırlardı, öfkeli bir ailenin tamamıyla değil."

"Ama onu öldürdüm," dedi adam. "Çoğunlukla kazara. Lanet olası aptal neredeyse kılıcımın üzerine koştu."

"Evet. Onun evinde gözlemlediğim kadarıyla, Bastian beklentileri konusunda pek gerçekçi değildi." Çay nihayet yudumlanacak kadar soğumuştu. Güçlü ve oldukça kaliteli bir çaydı, ama belli ki uzun süredir teneke kutuda durmuştu. Yine de Clara, metalik tadı olmasına rağmen çok heyecanlıydı. Tadı evi gibi gelmişti.

Tadı, kilitleyip saklamaya çalıştığı duyguları açan bir anahtar gibiydi. *Evim. Kız kardeşlerim. Hayatım.* Göğsünde ani bir sıkışma hissetti ve onu sertçe bastırdı. Şimdi zamanı değildi. Haftalarca zamanı olmayacaktı. Bekleyebilirdi.

Istvhan derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. Kendi sorunlarıyla yeterince meşgul olduğu için Clara'nın sakinliğindeki bozulmayı fark etmemiş olmasına sevindi.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Sana mı? Hiçbir şey," dedi Clara. "Zaten oldu. Onu öldürdün ve ailesi bedelini ödedi. Sen bunu kabul ettin ve başka bir şey gerekmiyor."

Istvhan geriye yaslandı ve rahat bir nefes aldı. "Tanrılara şükürler olsun. Yardımlarınız için teşekkür ederim. Gitmeden önce size biraz daha çay ikram edebilir miyim?"

Clara, yüzündeki ifadeyi fincanın arkasına sakladı. Adamın yanlış bir izlenime kapıldığı açıktı. Clara da bunu bekliyordu.

Gözleri karanlığa alıştığı için onu incelemek için bir fırsat buldu. Arral'lardan çok daha koyu tenliydi, ama onlar soluk tenli, sarı saçlı bir halktı. Istvhan'ın çenesi köşeli ve sakalı çenesini çerçevelemek için kısa kesilmişti. Yüzündeki yara izleri çoğunlukla yüzeyseldi, ancak elmacık kemiği üzerinde soluk bir iz gibi göze çarpan bir yara hariç. Yakışıklı bir adamdı, diye düşündü. Siyah kaşları, karanlık, ifade dolu gözlerinin üzerinde keskin bir vuruş oluşturuyordu. O anda, gözleri çoğunlukla yorgunluğu ifade ediyordu.

"Korkarım," dedi, olabildiğince nazikçe, "hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Ne?"

"Cezayı kabul ettin."

Adam yavaş değildi. Anladığını görebiliyordu.

"Kılıç ve evinden değerli bir şey." Clara kendine alaycı bir hareket yaptı. "Korkarım o ben olacağım."

İKİ

"NE?" dedi Istvhan.

Karşısında oturan kadın, Clara, ona sakin bir şekilde baktı. Hava durumunu konuşuyor olabilirdiler. "Paraları yoktu. Ya ben ya da kız kardeşlerinden biri olacaktı. Annesi çok üzgündü, ama ben varken kızlarından birini feda etmeyecekti."

"Uygun mu?"

" bir köle köle olarak." O içti çayı çay içti her her keyif

"Hayır," dedi Istvhan. "Hayır. Kesinlikle hayır. Biz köle tutmayız. *Ben* köle tutmam." Sesinin yükseldiğini duydu ve onu bastırdı.

Bir liderin öfkelenmesi iyi bir şey değildi. Güven uyandırmazdı. Kuşkusuz, Galen onu yıllardır tanıyordu ve soykırım dışında hiçbir şey için onu terk etmeyecekti ve diğer adamlar bu yolculuk için iyi para alıyorlardı, ama bu, onun cesaret edemediği bir alışkanlıktı.

Özellikle Istvhan'ın öfkelenmesi de çok kötü bir fikirdi, bunun nedeni ise karşısındaki kadınla pek ilgisi yoktu.

Diz çökmüş kadın hiç rahatsız görünmüyordu. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Teknik olarak Arral da öyle, ama bu durumda bir fark yok."

Kadın iri yapılıydı. Neredeyse onun kadar uzundu, yani 1,80 metreden fazlaydı, göğüsleri, karnı, kalçaları ve uylukları iriydi. Omuzları genişti ve odadaki en güçlü kişi olmaya alışkın birinin kendine güveniyle davranıyordu.

Istvhan da bir zamanlar öyle davranırdı, ama bu özelliği uzun zaman önce yok edilmişti. Her zaman senden daha büyük bir şey vardır,

ne kadar büyük olursan ol.

Onunla dövüşte başa çıkıp çıkamayacağını boş boş düşündü. Muhtemelen başa çıkabilirdi, ama bunu varsaymayacaktı. Bu tür varsayımlar da uzun zaman önce ondan alınmıştı.

"Hemen geri döneceksin," dedi.

"Bunu önermiyorum," dedi kadın. Düşük, boğuk bir sesi vardı ve tonu hoş olsa da, bir milim bile geri adım atmıyordu. "Artık evin reisi yok. Bastian'ın en büyük kız kardeşi oğul olarak yemin edecek, sanırım, ve sonra o kılıcı eline alacak. Ama beni geri gönderirseniz, bu Bastian'ın cezasının çok ağır olduğunu düşündüğünüz anlamına gelir."

Istvhan, durumun kontrolünden çıktığını hissedebiliyordu. Arral gelenekleri hakkında belli belirsiz bir fikri vardı, ama bu, onların iç işlerine tamamen karışmamaya ikna olması için yeterliydi. Bu karmaşık ceza ve kan bedeli ağı, bir yabancının, özellikle de sadece Arral topraklarından geçip yoluna devam etmek isteyen bir yabancının anlaması için bir kabustu.

O, bu ağı aşabildiğini düşünüyordu. Arral soyluları, topraklarından geçmesine izin vermek için para almaya fazlasıyla istekliydiler. Bir yabancının kullanması gereken kibar hitap biçimlerini öğrenmişti, kiminle konuşması ve kime dikkatle bakmaması gerektiğini biliyordu ve bunun yeterli olduğunu düşünüyordu.

Ve şimdi bu kadın çadırında diz çökmüş, gülünç derecede sakin görünüyor ve ona, kesinlikle istemediği bir düellodan kaynaklanan, ihtiyacı olmayan bir cezanın parçası olduğunu söylüyordu.

"Çok mu yüksek?" diye zayıf bir sesle sordu.

"Çok yüksek," diye onayladı Clara. "Ve bu, onun hayatının onların düşündüğü kadar değerli olmadığını söylediğin anlamına gelir. Bu, onun evinin erkeklerine

—bu durumda, yeni yemin etmiş oğlu—bu hakaretin intikamını almakla yükümlü olacak."

Istvhan başını ellerinin arasına aldı. "Yani onun kız kardeşi ile düello yapmam mı gerekiyor?

kız kardeşi ile düello yapmam mı gerekiyor?"

"Evet, bir gün önce kız kardeşi olan erkek kardeşi. Arral kadınları silah kullanmadıkları için, erkek kardeşi kılıç kullanmayı öğrenmek için yaklaşık on iki saat süreye sahip olacaktı."

Istvhan inledi.

Clara elini uzattı ve nazikçe koluna dokundu. "Sorun yok."

"Ama seninle ne yapacağım?"

"Şey," dedi. "Beni de yanında götürebilirsin. Ya da beni *öldürmeyi deneyebilirsin*

beni öldürmeyi deneyebilirsin."

Yukarı bakarak vurguyu yakaladı. "Denemek mi?"

"Denemek." Yüzü sakindi.

Istvhan gözlerini kısmaktan kaçındı, ama bu kolay olmadı.

Ya tamamen deli ya da benim bilmediğim bir şey biliyor...

"Bir an için, beni öldürmeye çalışmayan yabancıları öldürmediğimi varsayalım," dedi.

"Sen kiralık katil olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama kimse *seni* öldürmem için beni kiralamadı."

"O zaman, ayrılırken beni de yanınızda götürmeniz en iyisi olur."

Kafasını salladı. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Söz konusu bile olamaz."

"İnatçı olma," diye azarladı kadın, sanki bir yabancının çadırında oturmuş, tamamen onun merhametine kalmış gibi değilmiş gibi. "Ben oldukça yararlıyım. Arral'da, ince noktaları anlayacak kadar uzun süre kaldım. Senin bir suç işlemeni engelleyebilirim."

"O zaman sen Arral değilsin?" Şaşırmamıştı. Cüppesi kesinlikle Arral yapımı değildi, ancak hepsinin sevdiği şekilsiz deri botları giyiyordu. Saçları koyu sarıydı ve düzgün bir örgüyle arkaya toplanmıştı, ama gözleri kahverengiydi. Arral'ların çoğu mavi gözlüydü.

"Senin kadar."

Başını sallayarak biraz daha sıcak su döktü. "Onlarla uzun süre kalmak gibi bir niyetim yok. Sadece topraklarından geçmek istiyorum. Bir adamı ve mallarını korumak için tutuldum, hepsi bu."

Çayını içerken gülümsedi. "Her şey yoluna girecek, dostum Istvhan. Tanrılar bizi bir araya getirdi. Ben de kaçmayı planlıyordum."

"O zaman sana yardımcı olabildiğime sevindim, sana şans diliyorum."

Kadın buna güldü. "Hayır, korkarım bu kadar kolay kurtulamazsın. Doğuya gidiyorsun, değil mi?"

Istvhan, hiçbir şey söylemeden onun gözlerine bakarak karşılık verdi.

“Adamlar senin thane ile yaptığın anlaşmadan bahsediyorlardı,” dedi kadın. “Ben akıl okuyan biri değilim.”

Elini saçlarının arasından geçirdi. Sakalı henüz çıkmamış bir çocukla dövüşmek onu oldukça sarsmıştı ve bu çılgın kadın da durumu hiç kolaylaştırmıyordu. *Gerçi Arral ile olan durumu daha da kötüleştirmeni engelledi... en azından öyle diyor...*

"Peki," diye kabul etti. "Biraz doğuya gideceğiz."

"Ben de doğuya gidiyorum." Geriye yaslanarak, durumu herkesin memnuniyetine uygun şekilde çözmüş gibi görünüyordu. "Kaçtıktan sonra gece yolculuk yapmayı planlıyordum."

"O zaman git," dedi. "Eve vardığında benim için bir mum yak."

İlk kez gülümsemesi kayboldu. "Ah," dedi. Gözleri çaya indi, ama o, gözlerinde düz ve korkutucu bir şey yakalamadan önce. "Korkarım bu o kadar kolay olmayacak. Evim St. Ursa manastırıydı. Birkaç hafta önce yakıldı ve rahibelerim kaçırıldı. Ben onların izini sürüyorum."

Istvhan keskin bir nefes aldı.

"Sen bir *rahibe* misin*?"*

Kadın bir eliyle reddedici bir hareket yaptı. "Sadece rahibe adayıyım."

Bir rahibe. Tabii ki. Sonuçta deli bir kadın değil, ama kime sorduğuna bağlı olarak, aradaki fark çok ince.

Istvhan gözlerini kapattı.

Doğuya gitmesi

gerekiyordu.

Tamamen yalan söylememişti. O gerçekten bir katildi. Sadece, Çelik Aziz'in şövalyesiydi ya da olmuştu ve tanrısının kutsamasıyla öldürmüştü.

Tanrısı ölmüştü. Tarikatı dağılmış, şövalyeler ölmüş ya da deliye dönmüştü. Onun ve Galen gibi sadece birkaçı kalmıştı. Artık ilahiyattan çok pratik meselelerle uğraşan bir tapınak için çalışıyordu ve şu anda onlar için bir görevdeydi, Archon'un Zaferi şehrini dehşete düşüren garip kil adamların kaynağını arıyordu.

Eğer yolundan sapıp bir rahibeye yardım etmezse, dokuz nesildir anne tarafından akrabaları mezarlarından kalkıp rüyalarına girerek, en başta annesi olmak üzere, kulaklarını çekeceklerdi.

Ve Piskopos Beartongue, onların ruhları işlerini bitirdikten sonra beni bayılana kadar dövmek için bekliyor olacaktı.

"Domina Clara," dedi, alnını yere değecek kadar eğilerek selam verdi, "Ben sizin hizmetkarınızım."

CLARA ona hafif bir dehşetle baktı. "Kardeş yeter," dedi. "Eğilmen gerekmez. Ben sadece bir rahibeyim."

"Rahibelere saygı göstermek en iyisi olduğunu öğrendim." Dikleşti ve ona açık ve çekici bir gülümseme attı, ama Clara bu gülümsemenin göründüğü kadar samimi olmadığına emindi.

Yalan söylemiyor, diye düşündü Clara, *ama gözlerinin arkasında çok şey var.*

Arral topraklarında seyahat ederken, bu paralı askerin gözlerinin arkasında yatan her ne olursa olsun, onun eşlik etmesinin rahatlığını tarttı ve yine aynı sonuca vardı. Yalnız seyahat etmektense, grup halinde seyahat etmek neredeyse her zaman daha iyiydi.

İşler ters giderse, kaçmak için onları yeterince kargaşaya sokabilirim. Gece seyahat edersem ve avcıları önlersem... Yüzünü buruşturdu. Birkaç saat, belki bir gün için olabilir, ama günlerce bu şekilde seyahat etmek kendi tehlikelerini barındırıyordu. *Kaybolmak çok kolay olurdu. Aciliyet duygum asla uzun sürmez.*

Hayır, mümkün olduğunca paralı askerlerle seyahat etmek daha iyiydi. Bu grup temiz ve profesyonel görünüyordu, zırhları iyi durumdaydı, çadırları düzgünce kurulmuştu. Bastian ile karşılaşmalarından kurtulmak için konuşarak ikna etmeye çalışmışlardı ve liderleri rahibeleri saygı duyuyor gibiydi. Bu saygı, umarım onu en azından Arral topraklarından geçirecekti ve eğer Aziz Ursa ona iyi bakarsa, belki biraz daha uzağa.

Aziz Ursa, senin isteğini yerine getiriyor muyum bilmiyorum. Sen, isteklerini kimseye açıkça belli eden biri değilsin. Bu yüzden elimden geleni yapıyorum ve eğer benim belirli bir yöne gitmemi istiyorsan, lütfen uygun gördüğün şekilde düzenlemeleri yap. Bu pek bir dua sayılmazdı, ama St. Ursa da pek bir azize sayılmazdı. Birkaç düzine tanrı tarafından kutsanmış rahibe ve yerliler, teşekkür edilebilecek her tanrıya teşekkür ederken geçiştirilen bir söz. Rahibeler ellerinden geleni yapmaya ve her şeyin en iyi şekilde sonuçlanmasını ummaya alışmışlardı.

"Diğer adamlarımı tanıtmama izin verin," dedi Istvhan. Ayağa kalktı ve ona yardım etmek için elini uzattı. O da bu nezaketten hoşlanarak elini tuttu ve sonra isteksizce etkilendi. O küçük bir kadın değildi ve Istvhan onun ağırlığını hiç zorlanmadan taşıdı, ayaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadı.

"Galen'le tanıştınız," dedi Istvhan, çadırın girişini açarak işaret etti. "Benim yardımcım." Dışarıda bekleyen kızıl saçlı adama başını salladı. Kadın ona başını eğdi ve Galen, kadının elinin üzerine dramatik bir şekilde eğildi.

"Domina Clara."

"Oh hayır," dedi gülerek. "Sadece Clara. Eğer mecbur kalırsanız, Rahibe Clara. Hiçbirinizden *Domina* diye hitap edilmesini istemiyorum. Ben sadece bir rahibeyim. Hiçbir zaman rahibe olmak istemedim. Ailem beni küçükken St. Ursa'ya verdi."

Galen'in yakışıklı yüzü çatıldı. "O zaman ayrılmak mı istiyorsun?"

"Yanıp kül oldu," dedi Clara. "Yani korkarım bu konu tartışmaya açık

değil." Galen'in yüzü soldu.

Clara ona acıdı. Her şeyi göğüs kemiğinin altındaki karanlık yere sıkıştırmıştı ve Galen'in sorusu onu incitmeye yetmedi. "Bu yüzden doğuya gidiyorum. Kız kardeşlerimi kaçıran haydutlar onları o yöne götürdüler. Onları tekrar bulmam gerekiyor."

"Ve korkusuz liderimiz nezaketle hizmetlerimizi sunmayı teklif etti mi?" Galen, Istvhan'a kaşlarını kaldırdı.

"Kusurlu bir adam olduğumu kabul ediyorum, Galen, ama bir grup rahibeyi kurtarmak için yardım etmediğim bir gün..."

"Sen öyle diyorsan, patron."

"Öyle diyorum. Kesinlikle."

"İşimiz..." Galen, anlamlı bir şekilde sözünü bitirdi.

"Devam edecek." Clara, çok fazla bilgi aktarıldığını tahmin edemeyecek kadar aptal olmalıydı, ama bunu görmezden geldi. "Bu Brindle, katır sürücümüz," dedi Istvhan, açıkça konuyu değiştirerek. "Bir iş gnole."

Arabadaki gnole ona başını salladı. Clara, kanal boyunca yaptığı ticaret gezilerinde porsuk benzeri bu yaratıklarla tanışmıştı. İş gnole kastının bir üyesi olan Brindle, *erkek olarak* anılacaktı. Yüzünde geniş beyaz bir şerit ve diğer yerlerinde benekli kürk vardı, ancak kürkü kaşlarının üzerinde ve burnunun çevresinde tuz ve biber grisi renge dönüşmüştü.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Clara. "Slicewater Kanalı boyunca yaşayan gnole klanını tanıyor musun?"

Brindle'ın kulakları gülümsemeyle titredi. "Bir gnole bazılarını tanır, evet. Bir gnole'nin orada uzak kuzenleri vardır."

Clara başını salladı. "Shedding'i tanıyordum. Ve Cobbleclaw'ı. Onlar da katır sürücüleriydi."

"Katırlar," dedi Brindle, iyi huylu bir küçümsemeyle. "Bir gnole öküzü tercih eder." Üçlü katırlara bir göz attı. "Ama tapınak öküz değil, katırları al diyor." Omuz silkti.

"Tapınak mı?"

"Sıçan tanrısı Tapınağı."

"Sıçan... oh!" Clara Istvhan'a döndü. "Sen Beyaz Sıçan Tapınağı'ndan mısın?"

Istvhan omuz silkti. "Orada işe alındık," dedi. "Onlar işleri ayarlıyorlar. Brant'ın fıçılarını onlar ayarladı. Onların şifacıları için otlar falan getirip geri dönmemiz gerekiyor."

Clara bunu duyduğuna sevindi. Beyaz Fare Tapınağı, sorunları bulup çözerek ilgili herkesin hayatını daha iyi hale getirmeye çalışan, en nadir görülen dini tarikatlardan biriydi. Istvhan'ın adamlarını işe almışlarsa, onun örneğin geceleyin bir rahibenin boğazını kesmeye meyilli bir katil haydut olması pek olası değildi. Yine de... "Fıçılar mı?"

Istvhan onu arabanın arkasına götürdü ve brandayı kaldırdı. "Brant, bu Clara. Clara, Usta Damıtıcı Brant."

"Boş fıçılar mı taşıyorsunuz?" dedi Clara, vagonun içindekileri izleyerek.

"Bu fıçılar," dedi vagonun arkasında oturan küçük, kel adam, "*İmparator Meşesi."*

Bunu söylerken ona baktı, açıkça onun bu ismi tanımasını bekliyordu. Clara, rahibeler tarafından bilmediği şeyleri itiraf etmek için iyi eğitilmişti. "Korkarım bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"İmparator Meşesi! En büyük ağaç! En büyük odun!" Brant kollarını salladı. "İmparator Meşesi'nde viskiyi yıllandırmak, ona zarafet katmaktır. Bu fıçılar bir saraydan daha değerlidir."

"... Anlıyorum."

"Brant'ın ailesi bir İmparator Meşesi korusu işletiyor," dedi Galen, ona acıyarak.

"İmparator Meşesi korusu." Brant'ın göğsü kabardı. "Dünyadaki tek büyük ağaç korusu."

"O kadar nadir mi?" diye sordu Clara.

Küçük adamın yüzü sönükleşti, neredeyse bir hüzün parodisi gibiydi, ama Clara bunun gerçek ve derin bir duygu olduğunu anlayabilirdi. "O kadar nadir," dedi. "Dikkatsizce kesildiler ve sadece istedikleri yerde büyüyorlar, bizim istediğimiz yerde değil. Ailem son korunun bekçisidir. Şu anda ağaçlar sağlıklı, ama bu yeterli değil. Tek bir yangın hepsini yok edebilir. Yazın, yıldırım mevsimi boyunca uyumuyoruz."

Aniden dönüp koşarak uzaklaştı ve kemerinden bir şey çıkardı. Clara şaşkınlıkla izlerken, bastonunu toprağa saplayarak gevşetip, küçük bir nesneyi deliğe bıraktı.

"Meşe palamudu," dedi Clara. "Meşe palamudu mu ekiyor?"

"Evet," dedi Galen. Brant on adım uzaklaşıp başka bir delik kazdı. "Durduğumuz her yerde. Yüz taneden biri bile hayatta kalırsa, dünyada bir meşe ağacı daha olur diyor."

Clara bunun kendisini etkilediğini fark etti. "İşte inanç budur," diye mırıldandı. Bir paralı askerin bunu anlayacağını beklemiyordu, ama Galen ona başını salladı.

"Ne tanrılara ne de rahiplere dayanan bir inanç," dedi ve iç geçirdi. "Keşke tüm inançlar bu kadar iyi olsaydı."

"Çoğu öyledir," dedi Clara, savaş başlatmayan, kurban talep etmeyen ve seçtiklerine en saf iyilikle davranan Aziz Ursa'yı savunmak için kendini mecbur hissetti.

"Ve çoğu öyle değil," dedi Galen, sesi kesik kesikti. "Çoğu, bir insanın sahip olduğu her şeyi alır ve onu bir kabuk gibi bırakır."

Clara hala bir cevap düşünmeye çalışırken, Galen dönüp uzaklaştı.

"Onu takma kafana," dedi Istvhan. "Zaten kampı toplayacağız, artık bu... ah... tatsızlık geride kaldı. İstersen vagona binebilir ya da bizimle yürüyebilirsin."

"Yürüyebilirim."

Galen başını salladı, arkasını döndü, ellerini çırptı ve adamlara kampı toplamaları için emirleri bağırarak verdi.

ÜÇ

Clara'nın beklediğinden daha fazla mesafe kat ettiler, çünkü at arabasıyla yürüyerek seyahat ediyorlardı. Katırlar, hızdan çok dayanıklılıkları nedeniyle seçilmişti. Clara, paralı askerlerin eşyalarını toplama becerilerinden çok etkilenmişti. Galen ve Istvhan hariç sekiz asker, kişisel eşyalarını ve çadırlarını yükleyip, muşamba ile kaplı boş fıçılara koyuyorlardı. Bu, Istvhan'ın çadırında hissettiği hafif viski kokusunu açıklıyordu.

Askerlerden ikisi kadındı. Clara bununla ilgili bir rahatlama hissettiğini itiraf etti. Istvhan'da, komutasındaki erkeklerin kadınları tehlikeye atacağını düşündürecek hiçbir şey yoktu, ama tedbirli olmakta fayda vardı.

Aziz Ursa, görünüşe göre beni, en azından dağlarda seyahat etmek için bana yardım edebilecek bir adama yönlendirdin. Teşekkür ederim.

Bununla birlikte, yine de uzun bir yürüyüş olacaktı. Gurur meselesi olarak, Clara ayak uydurdu, ama kalça eklemleri ve ayakları pek memnun değildi. Manastır için mal satmak üzere yaptığı seyahatlerin çoğunu yürüyerek ya da mavna ile yapıyordu ve buna alışkındı, ama aynı zamanda kendi hızını belirlemeye de alışmıştı. (Muhtemelen, onu kaçıranların ölüme terk edecek kadar şiddetli bir ateşten kurtulma sürecinin son aşamasındaydı, ama Clara hastalıktan bıkmış ve bir hafta önce bununla işinin bittiğine karar vermişti. Vücudu buna pek razı değildi, ama Clara onun kazanmasına izin verirse lanetlenirdi.)

Sanırım yağmacıları yakalamak için yürüyüşler daha da uzayacak. Ah, neyse. Bir ayağını diğerinin önüne koydu ve nefes almaya konsantre oldu, kendine başının dönmediğini ve her halükarda kız kardeşlerinden çok daha iyi durumda olduğunu söyledi. Istvhan'ın durmasını bekledi

ama o, Galen "Patron? Dışarısı karardı, göremiyoruz." diyene kadar yürümeye devam etti.

"Biliyorum, biliyorum." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Biliyorum. Her şeyi göz önünde bulundurarak bu tanrıların bölgesini geçmeyi umuyordum, ama sanırım bu gece bu olmayacak."

"Bir katır *tökezleyecek,*" dedi Brindle suçlayıcı bir şekilde.

"Yeterince güvende olmalıyız," dedi Clara. "Bastian'ın girişimi... ah... kötü bir davranış olarak değerlendirildi. İntikam almayacaklar."

Istvhan başını salladı. "Sen öyle diyorsun," dedi, "ve sana inanıyorum, ama onları durduran tek şey görgü kurallarıysa... pek çok erkeğin, işlerine geldiğinde çok kaba davrandığını gördüm. Kaba ve bıçaklı."

Bir an durup düşünür gibi yaptı, sonra Clara'ya döndü. "Bir sonraki tanenin ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun?"

Clara ufku inceleyerek yönünü bulmaya çalıştı. Koyu mavi gökyüzünü kaplıyordu ve siyah ağaç gövdeleri ona doğru yükseliyordu. "Beş mil," dedi, "aşağı yukarı."

"Karanlıkta bir katır için çok fazla," dedi Brindle, görünüşe göre komuta zincirine saygı duymuyordu.

"Doğru," dedi Istvhan. "Bu gece çadır yok. Ateş de yok. Bizim için burası düşman bölgesi."

Clara, paralı askerlerin arasında bir iç çekiş duydu, ama kimse itiraz etmedi.

Bir tarafındaki tarla, arabayı yolun kenarına çekebilecekleri kadar düzdü. Brindle arabanın koltuğundan kaydı ve katırları çözmeye başladı.

"Fazla rahatlamayın, millet," diye seslendi Istvhan. "Şafak vakti kalkıp sınırı geçeceğiz. *Sonra* bir iki gün kamp kurup bir sonraki lordlarla görüşeceğiz."

"Patron," dedi Galen. Ve sonra, "Hadi bakalım millet, adamı duydunuz. Battaniyelerinizi serin. Bu gece yol ekmeği ve kurutulmuş et var, yarın daha doyurucu şeyler yiyeceğiz."

Clara vagona yaslandı. Ne yiyeceği ne de yatak takımı vardı ve Istvhan'ın bunu düşündüğünü mü, yoksa sadece kendi başının çaresine bakmasını mı beklediğini merak etti.

Endişelenmesine gerek yoktu. Paralı askerlerin kaptanı arabanın arkasına kayboldu ve iki mumlanmış paketle geri döndü. Birini Clara'ya verdi, diğerini ise kendisi açtı.

Yol ekmeği, şimdiye kadar pişirilmiş tüm seyahat ekmekleriyle hemen hemen aynıydı: sert, hafif ekşi ve küflenmez. Kurutulmuş et ise aslında bir tür kurutulmuş meyve ile preslenmiş bir et parçasıydı ve Clara'nın beklediğinden çok daha lezzetliydi.

"Değil mi?" dedi Istvhan. "Fena değil. Kokmuş ve küflü kurutulmuş etler yemiştim, ama bu oldukça iyi durumda." Çubuğun yarısını ısırıp çiğnedikten sonra yuttu. "Tabii, bir sonraki lordları bize yumurta vermeleri için ikna edebilirsek ağlamayacağım."

Brindle, iki katırı sürerek yanlarından geçti ve onlara gnole dilinde yumuşak bir sesle konuştu. Clara, gnole arabaya binerken arabanın gıcırdandığını duydu, sonra da bir şey ararken hışırdadığını duydu.

"Atlar çok mu zahmetli?" diye sordu.

Istvhan başını salladı. "Zaten arabanın hızıyla sınırlıyız. Bir düzine katır kullanıp onları takımlar halinde değiştirmedikçe, yürüyüş hızımızdan çok daha hızlı gitmezler. Ve bu şekilde katırlar için sadece biraz fazla yem taşıyoruz, yarım düzine at için büyük bir yük değil." Omuz silkti. "İstediğimden daha yavaş, ama kimse çok acelemiz yok."

Clara acelesi vardı, ama bir binek arayacak kadar da değildi. Atlar genellikle onu sevmezdi ve o da onlara aynı şekilde karşılık verirdi.

"Birkaç fıçı için çok fazla muhafız var," dedi, durumu yoklayarak.

Ve şimdi, daha zayıf bir adamın gerginleşip bunu örtbas etmek için acele edeceği nokta...

"Anlat bana," dedi Istvhan rahat bir şekilde. "Onlara Galen ve benden başka birine ihtiyacımız olmadığını, belki bir üçüncü kişiye ihtiyacımız olabileceğini söyledim. Bu kadar çok insan bizi olduğumuzdan çok daha zengin bir hedef gibi gösteriyor." Başını salladı. "Ama Brant'ın ailesi zengin ve değerli varillerini korumak için yarım alay asker istediler, işte buradayız."

Sesi kesildi. Clara ona baktı. Işık solmuştu ve ilk yıldızlar görünmeye başlamıştı. Onun ifadesini anlayamıyordu.

Her şey doğru geliyordu ve Clara onun söylediklerinden şüphe etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Yine de... yine de...

Konuyu daha fazla zorlamadı. "Dağlardan çıktıktan sonra nereye gideceksin?"

"Fıçılar Morstone'a gidecek."

Morstone. Hmm. Her yönden uzun bir mesafe içindeki en büyük şehirdi, deniz kıyısı boyunca uzanan eski bir ticaret merkeziydi. Morstone'da doğru fiyatı öderseniz her şeyi satın alabilirdiniz. Clara oraya hiç gitmemişti, ama tüm hikayeleri duymuştu... köle çukurları, mezar evleri, korsan filoları.

"Orasının çok tehlikeli bir yer olduğunu duydum."

"Öyle." Sesinde sadece yalın bir gerçeklik vardı.

"Peki. Kız kardeşlerimin nereye götürüldüğünü bilmiyorum, ama belki o zamana kadar benden kurtulmuş olursun."

"Mmm." Istvhan vagondan uzaklaştı. "Yedek battaniyeler var," dedi. "Bu gece soğukta uyuyacağız, ama vagonda uyumak istersen, Brant'ı paylaşmaya ikna edebiliriz."

"Gerek yok," dedi Clara. "Yerde birçok kez uyudum. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabiliriz."

Clara'nın battaniyelerini ve yedek yemek takımını (teneke kupa, çatal, metal tabak) bulan Galen'di. "Minnettarım," dedi Clara, bunları kabul ederken, "ama sizin insanlarınızı rahatsız etmek istemiyorum."

Galen başını salladı. "Zahmet vermiyorsun," dedi. "Uzun yolculuklarda, birileri mutlaka eşyalarının bir kısmını kaybeder, ya da battaniyelerden biri ıslanır ve küflenir, ya da biri nehre düşer. Kimsenin yolculuğun yarısını eşyalarını paylaşmak zorunda kalmaması için birkaç yedek set bulundurmak daha kolaydır."

Uzun bir yudum su içti — vagonda imparatorluk meşesinden yapılmamış olsa da bir su fıçısı da vardı — ve tuvalet ihtiyacını gidermek için uzaklaştı. Geri döndüğünde, Istvhan vagonun altındaki boşluğu işaret etti.

“Onur yeri,” dedi eğlenerek. Vagonun altındaki yer, açık havaya göre donmayı önler ve ısıyı daha iyi tutardı.

"Konumuna yakışır, Domina," dedi ve yüzünü göremese de, gülümsediğini kesinlikle duyabiliyordu.

Clara battaniyelere sarıldı. Zemin soğuktu, ama Bastian'ın evinin zemini kadar sert değildi. Gözlerini kapattı, başının altından bir taş çıkardı ve kampın geri kalanı yerleşmeden önce uykuya daldı.

SOĞUK BİR SABAHDI. Çimler donla kaplıydı. Istvhan, suyu ısıtmak için yeterli süre ateş yakılmasına izin verdi. Dilinde acı bir tat bırakan, ama herkesi uyandıran çok sert bir çay içtiler.

"Bir katır uslu durur," diye mırıldandı Brindle, emrindeki adamlara. "Bir katır, kendisine söyleneni yapar ve sonra sıcak yem alır." Kaptan Istvhan'a koyu renkli gözlerini dikip, sanki onu yalancı çıkarmaya cesaret ediyormuş gibi baktı.

"Sınırı geçer geçmez," diye onayladı Istvhan. "Sonra düzgün bir kamp kurup, lordların ne diyeceklerini göreceğiz."

Thaneler, ortaya çıktığı üzere, onları görmekten memnun oldular. Kendi topraklarından geçmek için fahiş bir ücret talep ettiler — "Ben geçiş hakkı satın almak istiyorum, bütün kasabayı değil!" — ve bu ücreti pazarlık etmek herkes için eğlenceliydi.

"Daha ucuza alabilirdin," diye mırıldandı Clara.

"Evet, ama bu şekilde beni kandırdıklarını düşünüyorlar ve bu da onları iyi bir ruh haline sokuyor." Istvhan paraları saydı ve thanenin temsilcisine uzattı. Uzun boylu sarışın adam keseyi inceledi ve hepsini ertesi gün pazara davet etti. Clara'nın biraz şaşkınlığına rağmen, Istvhan daveti kabul etti.

"Bu güvenli mi patron?" diye sordu Galen, temsilci uzaklaşırken. "Pazarlar ateşkes altında," dedi Clara. "Kimse seni düelloya davet etmez
. Aksi takdirde insanlar çok huzursuz olur ve herkesin kârı düşer."

"Bunu bilmek iyi oldu," dedi Istvhan. "Ve birkaç şey hakkında bilgi almak istiyorum." Clara'ya dikkatle baktı. "Kadınlara benim için sorular sorabilir misin? Bu kültür, yabancı erkeklerin kadınlarla çok samimi konuşmasını hoş görmez."

"Elbette. Ne bilmek istiyorsun?"

O ve Galen birbirlerine baktılar. Galen, Clara'nın hala bilmiyormuş gibi davrandığı dilde "Bu akıllıca mı, patron?" diye mırıldandı.

"Açıklanamayan ölümler," dedi Istvhan, onu görmezden gelerek. "Kuzeye gelirken çok rahatsız edici bazı söylentiler duyduk. Bunları araştırmak istiyorum."

Bu ilginç. "Burası zorlu bir ülke," dedi Clara. "İnsanlar sürekli ölüyor."

"Söylentiler özellikle kafa kesmelerle ilgiliydi. Ülke ne kadar zorlu olursa olsun, bu normal bir şey değil."

Clara ıslık çaldı. "Bastian'ın halkından böyle bir şey duymamıştım."

"Şanslıysak, burada da hiçbir şey duymayız. Çorbada kesik kafalar çıkmasını istemem." Istvhan kollarını kavuşturdu. "Yine de, konuştuğumuz insanlar çok endişeliydi."

"İnsanlar kafasız olarak ortaya çıksa ben de endişelenirdim."

Istvhan ve Galen yine kısa bir bakış değiştirdiler. Clara, ona söylemedikleri şeyin ne olduğunu merak etti. Rastgele insanların kafalarını kesen bir grup gezgin katilin arasına mı düşmüştü? Bu pek olası görünmüyordu, ama asla bilemezdin. Ve bu çok iç karartıcı olurdu. Istvhan ve Galen'i oldukça sevmişti ve kendini savunmak için onları öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. *Aziz Ursa, beni intikamının bir aracı olarak gönderdiysen, kız kardeşlerimi bulana kadar beklesen iyi olurdu...*

Neyse ki, sonraki birkaç saat içinde kimse kafasını kesmeyi teklif etmedi. Kararlaştırdıkları kamp yerine vardılar ve Istvhan dur işaretini verdi. "İki gün burada kalacağız," dedi. "Onarılması gereken ekipmanınız varsa, şimdi tamir etmek için iyi bir zaman."

Brant arabadan indi ve meşe palamudu dikmeye başladı. Brindle katırları arabadan çözdü ve sıraya dizdi. Clara Istvhan'a döndü. Yüzünde hafif bir kaş çatma vardı, koyu renk kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Gecikme için özür dilerim, Domina. Kız kardeşlerinle bir araya gelmeyi çok istediğini biliyorum."

Clara burnunu çektirdi. "Neredeyse bir ay oldu, bunun yarısını ölümün eşiğinde geçirdim. Özür dilemene gerek yok. Onlar varış noktalarına ulaşmadan önce onlara yetişmenin imkânsız olduğunu çoktan kabullendim. Sadece varış noktasının neresi olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra onları geri getirmenin bir yolunu bulacağım," dedi Clara. Parmaklarını kırıştırdı. Istvhan'ın gözleri hafifçe büyüdü, sonra güldü.

"Sana karşı çıkan adamlara acıyorum." Başını salladı. "Daha acil olarak, komuta çadırını paylaşmayı kabul eder misin diye sormalıyım. Onurunu kendi onurum gibi koruyacağıma söz veriyorum, ama halkın evlenmemiş erkek ve kadınların aynı yatakhanede kalmasına izin vermezse gücenmeyeceğim."

"Bah," dedi Clara. "Beni dağların ötesine kadar eşlik etme nezaketini gösterdiğin halde, seni soğukta dışarı atacak kadar kaba değilim."

"Soğuktan değil," dedi Istvhan. "Başka biriyle paylaşırdım.
Sızlanacaklar, ama yaşayacaklar."

"Yine de kaba bir davranış gibi görünüyor. Ve sanırım o zaman o lanet şeyi kendim kurmak zorunda kalacağım."

Istvhan güldü. "Aslında iki adam çadır kurmada tam birer şeytan. Hepsini kuruyorlar ve karşılığında nöbet tutmuyorlar. On dakika içinde komuta çadırını kuruyorlar, ben ise hala direkleri yerleştirip hangisinin nereye gideceğini bulmaya çalışıyorum."

Clara, onun kendisi için komiklik yaptığını düşünse de, adamlarının bu konuda gerçekten olağanüstü bir yetenekleri olduğunu kabul etmek zorundaydı. Görünmeyecek bir yere gidip ihtiyaçlarını giderdi ve geri döndüğünde çadırların yarısı kurulmuş, ikili de geri kalanı için yoğun bir şekilde çalışıyordu. Istvhan komuta çadırının girişini açtı ve eliyle işaret etti. "Sizin sarayınız, Domina."

"Çok naziksin."

Yatağını çoktan sermişti, bu da ince bir nezaketti. Böylece, garip bir durum yaratmadan, yatağını istediği kadar uzağa yerleştirebilirdi. Çadırın ortasında, kendisiyle kapı arasında hiçbir şeyin bulunmadığı bir yer seçti. *Acaba bunu kasten mi yaptı, yoksa sadece şans eseri mi oldu?*

Söylemesi zor. Çoğu erkeğin hiç düşünmesi gerekmeyen bir şeydi. Ama Istvhan'ın gözlerinin arkasında, gösterdiği halinden daha fazlası vardı, buna bahse girerdi.

O anda, gözlerinin arkasında olan şey uyku gibi görünüyordu. Uzanmış, yatak örtüsünü yastık olarak kullanmış, sanki öğleden sonra uykusuna dalmak üzereymiş gibi gözleri kapalıydı. Clara, manastırın yakınındaki ormanlarda dolaşan vaşakları hatırladı — büyük, ağır gövdeli, kocaman pençeleri olan ve aynı tembel uyanıklığa sahip kediler. Ormanda pumalar görmüştü, onlar şüphesiz daha büyüktü, ama ona her zaman sırık gibi görünmüşlerdi, sanki kilo almakta zorlanıyorlarmış gibi. En büyük vaşaklar neredeyse küre şeklindeydi, kabarık arka ayakları ve kalın kürkleri vardı.

Muhtemelen bu, beyefendinin arka bacaklarının ne kadar kabarık olduğunu tahmin etmek için uygun bir zaman değildi. Clara gülmesini zorlukla bastırdı. Yine de, bu görüntü aklından çıkmadı. Istvhan, dinlenirken bile büyük bir hayvani canlılığa sahipti.

Çadır, mangaldan gelen ısı ile hızla ısınmaya başladı. Duvarların parlak renkleri, ortamı yaz gibi hissettiriyordu. *Belki de bana bunu hatırlatan şey, güneş ışığı altında uzanan bir kedi...*

"Biraz çay alabilir miyim?" diye sordu Clara. "Nerede olduğunu söylersen yaparım."

Istvhan gözlerini araladı. "Solunda metal bir kutu var."

O, Istvhan'ın Harshek dilinde konuştuğunu fark ettiğinde çoktan tenekeye uzanmıştı. Ona ters bir bakış attı ve Istvhan tembelce gülümsedi.

"Hay aksi," dedi. "Ben de bunu kendime saklayayım diye düşünüyordum, belki beni öldürme emri verirsin diye."

Istvhan gülerek gözlerini tekrar kapattı. "Zekisin, Domina. Başka dil biliyor musun?"

"Slicewater boyunca konuşulan çeşitli ticaret dillerini nasıl saydığına bağlı olarak birkaç tane. Hepsi aynı temel yapıya sahip, ama her yerden kelimeler alıyorlar, bu yüzden bir ucu diğerinden farklı geliyor. Manastırımda Dryman dili konuşuluyordu, ama Harshek dilinde aydınlatma yapıyoruz."

"Ah, demek öyle öğrendin." "Sen?"

"Birkaç tane. Harshek benim ana dilim."

Clara çay yapraklarının demlenmesini bekledi ve çayı döktü. Ona bir fincan uzattı. Adam fincanı aldı ve boş eliyle gözlerini ovuşturdu. "Benim yaşımda toprak, istediğimden daha sert bir yataktı," dedi. "Özellikle sabahki çok garip düellodan sonra."

"Üzgünüm. Hoş bir deneyim olmamıştır."

"Öldürmek umurumda değil," dedi. "Hoşuma gitmiyor, ama iyi olduğum bir şey, bu yüzden gerektiğinde yapıyorum. Ama çaresiz genç adamlar..."

"Senin suçun değildi."

"Hayır, değildi." Istvhan ona alaycı bir bakış attı. "Eğer korktuğun buysa, Domina, suçluluk duygusuna kapılmıyorum. Onu silahsızlandırmak için elimden geleni yapıyordum ve o neredeyse kendini kılıcıma attı. Gerçekten, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bazı insanlar dünya tarafından öldürülür ve bu sefer kılıcı tutmak için seçilen benmişim gibi görünüyor. Bu çok büyük bir israf, hepsi bu."

Clara sessizce onaylayarak kadehini kaldırdı.

Nereye bakacağını tam olarak bilemediğinden, kendini ellerine, sonra da çay fincanındaki ellerine bakarken buldu. Elleri kalın ve güçlüydü, sırtları düzinelerce kısa yara iziyle kaplıydı, herhangi bir savaşçının savunma yaraları gibi. Sol elinde, başparmak ve işaret parmağı arasındaki deride, sanki elinden bıçaklanmış gibi, özellikle çirkin bir buruşuk yara izi vardı.

"Şeytan girmiş bir tavus kuşuydu," dedi

adam. Kız şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Anlamadım?" "Baktığın yara izi."

"Özür dilerim, bakmak istememiştim." Ve sonra, bunu görmezden gelemeyeceği için, "Ele geçirilmiş bir tavus kuşu mu?"

Istvhan sırıttı. Dişleri çok beyazdı. "Gerçekten ele geçirilmiş değildi. Tuhaf yeteneği kümes hayvanlarını kontrol etmek olan bir mucize yaratıcıydı. Onunla ilgilenmek için kiralanmıştık. Yakındaki bir kasabayı terörize etmek ve koruma parası talep etmek için kaz sürülerini kullanıyordu. Tanrıya şükür ki sadece evcil kümes hayvanlarını kontrol edebiliyordu, yoksa muhtemelen bizim peşimize kuğular ve kartallar salardı."

Clara, *"tutulduk" kelimesinden* önce neredeyse sonsuz derecede kısa bir duraklama olduğunu düşündü, ama o kadar kısaydı ki, hayal etmiş olabilirdi. "Yani sana tavus kuşuyla mı saldırdı?"

"Gagasını elime sapladı. Şanslıydım. Arkadaşlarımdan biri kafasına üç kaz darbesi aldı ve onu sedyeyle taşımak zorunda kaldık."

Çay fincanını kaldırdı ve fincanın üzerinden ona kaşlarını çatarak baktı. "Bu hikayenin ne kadarını inanacağımdan emin değilim."

"Bu tanrının gerçeği, Domina. O günden beri mavinin bazı tonları beni biraz tedirgin ediyor." Istvhan fincanını boşalttı. "Ben biraz kestireceğim," dedi. "Eğer dolaşmak isterseniz, isterseniz adamlarımdan biri size eşlik eder."

"Bu bir emir mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Hiç de değil. Buradaki risklerin ne olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sen de bunları yaşadın." Yastığı yeniden düzenledi, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Bu, senin güvenliğin kadar benim sinirlerim için de iyi olacak, Domina."

"Ne pahasına olursa olsun sinirlerinizi korumalıyız," dedi Clara. "Korkmayın Kaptan Istvhan, ben de biraz kestirmek istiyorum." Yatağına uzandı ve Kaptan Istvhan zekice bir cevap verse de, onu duyamayacak kadar çabuk uykuya daldı.

DÖRT

ISTVHAN UYUYAKALDI, ama sadece hafifçe. Tam olarak uyku sayılmayacak türden bir uykuydu ve birkaç saniye içinde ayağa kalkıp kılıcını eline alabilirdi.

Kimse kapıdan silah sallayarak girip, ikinci dereceden kuzenini öldürdüğünü haykırmadığı için, belki bir saat kadar dinlenebildi. Ara sıra, Clara'nın yatak örtüsünde uyuduğunu gördü. Yanına kıvrılmıştı ve ona kış uykusuna yatmış bir ayıyı hatırlatıyordu. Büyük, güçlü bir hayvan, şu anda dinleniyordu, ama uyanırsa tehlikeli olabileceğinden şüpheleniyordu.

Hala ona karşı ne hissettiğini bilmiyordu. Şu anda aynı yöne gidiyorlardı ve Clara, görevini hiç yavaşlatmamıştı. Ve elbette, görevi, kaçırılan rahibelerin bulunduğu bir manastıra uğrayamayacak kadar zaman açısından hassas değildi.

Yine de...

Kadında gizemli bir şeyler vardı. Hikayesinin doğru olduğundan şüphe duymuyordu, ama kadın ona sadece bilmesi gerekenleri anlatıyordu. Bu... şüpheli değildi, hiç de değil, bir paralı asker kaptanının kucağına düşüp hemen hayat hikayeni anlatmazsın. Sadece, ona bakıp onu incelerken, o da ona bakıyordu ve onun da aynı şekilde onu incelediğinden emindi.

Istvhan hoş ve genellikle neşeli biriydi ve çok iri olduğu için, insanların onun aptal olduğunu düşündüklerini biliyordu. Onun bir sonraki yemeği, bir sonraki işi veya bir sonraki

kadın. Clara için de aynı şeyi düşünüp düşünmediklerini merak etti, çünkü o da çok iri olduğu için yavaş ve pek zeki olmadığını düşünüyorlardı.

Ve merak ediyorum, bu senin için de benim için olduğu kadar tehlikeli bir hata mı?

Kaçıranlarından kaçıp gece yolculuğu yapmaktan çok neşeyle bahsetmişti. İlk düşüncesi, bu tür şeylerin sivillerin düşündüğünden çok daha zor olduğu yönündeydi.

Ancak ikinci düşüncesi, Rahibe Clara'nın ona aptal gibi gelmediğiydi.

Kız oturdu. Uyanık olduğunu bilmiyordu ve bu da ilginçti. Karmaşık bir ifadesi vardı, ancak bu ifade ona yönelik gibi görünmüyordu.

"Evli misin?" diye sordu Clara aniden.

Istvhan'ın ilk düşüncesi, Clara'nın ona bir şekilde teklifte bulunduğu yönündeydi. İkinci düşüncesi, Clara'nın bir rahibe olduğu ve böyle bir şeyin mümkün olmadığı yönündeydi. Üçüncü düşüncesi, biraz geç de olsa, Clara'nın böyle bir şey yapsa da aslında onun için sorun olmayacağı yönündeydi. Clara... ilginç biriydi.

İlginçmiş, hadi oradan. Seninle aynı boyda ve bu da yeterince nadir bir şey olduğu için büyüleyici. Ve kapının önünde, arkasında bir sürü öfkeli adam varken, elinde kılıcıyla buz gibi soğukkanlıydı.

Ayrıca harika uylukları vardı. Istvhan kadınların uyluklarını her zaman oldukça takdir etmişti. Göğüsleri de vücudunun geri kalanıyla aynı ölçülerdeydi, yani Istvhan'ın kocaman ellerini bile dolduracak kadar büyüktü.

O aynı zamanda bir rahibe. Piskoposlar, evet, bazen rahipler, ama rahibeler asla. Kurallar var.

O eğlenceye sığındı. "Korkarım ki, hiçbir kadın bunun için yeterince aptal değil."

Clara onun gözlerine bakmadı. O... Tanrım, *kızarıyor* muydu*?* "Ah. Anlıyorum. Ah... acaba... oh, Ursa'nın memeleri." Kollarını kavuşturdu ve ona doğrudan baktı. "Bagajım yok ve hiçbir şeyim yok. Temiz paçavraların var mı?"

Istvhan kahkahayı bastı. "Oh, hepsi bu mu? Evli olmayabilirim Domina, ama çok sayıda kız kardeşim var. Marli ve Thorn'a sorayım. Onlardan birinin mutlaka bir şeyi vardır."

"Bu çok nazik bir davranış olur," dedi Clara.

Istvhan'ın gülümsemesi, çadırın girişini arkasında bırakırken kayboldu. Göğsündeki ağırlığın kaynağını bulmaya çalıştı ve bunun

hayal kırıklığı olduğunu fark etti.

Tanrı yardım etsin, aslında onun kendisine teklifte bulunduğunu düşünmek istemişti. Bu da bir rahibeye ilgi duyduğu anlamına geliyordu.

Lanet olsun.

Hiç mantıklı değildi. Hiçbir şekilde çaresiz değildi. Son ilişkisi bir aydan az bir süre önce bitmişti. Archenhold'daki Beyaz Sıçan Tapınağı'nın en yüksek rütbeli rahibi olan Piskopos Beartongue onu neredeyse mahvetmişti, bu yüzden birkaç ay bekâr kalarak iyileşmeyi dört gözle bekliyordu. Piskopos harika bir kadındı, ama çözmesi gereken çok fazla saldırganlık sorunu vardı ve bunu yapmak için sınırlı bir boş zamanı vardı.

İsvhan bu ilişkiyi ya da sonunu hiç pişmanlık duymuyordu. İsvhan fırtınada bir liman olmuştu ve bunun farkındaydı. Piskopos, insan kalbini çok iyi anlıyordu ve onunla oynamayacaktı. "Böyle devam edersen, ya kendini korumak için aşık olacaksın ya da bunu Tapınağa bir hizmet olarak görmeye başlayacaksın, tıpkı bir koruma görevi gibi," demişti. "Ve ben karşılıksız aşkın ya da sabırlı hizmetin nesnesi olmak istemiyorum. Bunu ikimiz için de hoş bir ara olarak adlandırmak daha iyi."

Istvhan sembolik bir protesto göstermişti, ama kadın haklıydı. Bu günlerde aşık olma tehlikesi altında olduğu için değil, ama tüm paladinler eşit ölçüde suçluluk ve görev duygusuyla hareket ederlerdi. Kuzeydeki görevi rahat bir hisle kabul etmişti, ve bunun nedeni sadece ona ayak uydurmakta zorlanıyor olması değildi.

Bu yüzden, yeni tanıştığı bir kadın hakkında hemen böyle düşüncelere kapılması çok tuhaftı. Özellikle de bir rahibe.

Ulaşılamaz olanın cazibesi. Bu tamamen senin aptallığın, onun değil. Istvhan, bir kadına ilgi duyduğu için onu hiç suçlamamıştı ve şimdi de suçlamaya niyeti yoktu.

Gerçek şu ki, aşk ya da aşkın yokluğundan daha fazla nedenden dolayı gitmekten memnundu. Halkı göçebeydi ve genellikle aylarca aynı yerde kalıyorlardı, ama er ya da geç yoluna devam ediyorlardı. Archenhold'da hiç bir yerde kalmadığı kadar uzun süre kalmıştı ve gezginlik arzusu onu rahatsız ediyordu.

Tabii ki, donmuş kuzeye ve yabancılarla kılıç çalışması yapmayı seven bir grup lordun yanına koşarsın. Harika bir plan. Soğuk havayı müjdeleyen berrak gökyüzüne ve sivri uçlu çam ağaçlarına baktı ve ciğerlerini kokuyla doldurdu.

Marli, bir avuç kumla yemek takımını ovarken başını kaldırdı. "Kaptan?"

"Yeni gelenimizin hiçbir malzemesi yok ve korkarım ki ayın evresi onu yakaladı. Sen ya da Thorn belki...?" Elini belirsiz bir şekilde hareket ettirdi, onun bu hareketinden ne anlaması gerektiğini anlamasını umuyordu.

Marli burnunu çektirdi. "Bu benim sorunum değil," dedi, "ama Thorn ilgilenir. Bir dakika." Bir çadıra doğru yürüdü ve bir dakika sonra, grubun diğer kadın üyesi çadırdan çıktı ve komuta çadırının yönüne doğru gitti. Istvhan onları rahat bırakmaya karar verdi. Neler olup bittiğini anlayacak kadar kız kardeşi vardı ve kadınların hepsinin yabancı erkeklerin yanında vücut fonksiyonlarını tartışmaktan hoşlanmadığını bilecek kadar da kadın tanıyordu. *Ya da onun kültürü buna karşı olabilir. Onun nereli olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Umarım yeterince seyahat etmiş ve kazara çok kötü bir şey yaparsam bana karşı kin beslemez.*

Ama yine de, rahibe arkadaşlarını bulmak için onun yardımını istiyordu, bu yüzden bu yardım karşılığında ondan çok şey kabul edecekti. *Bu da, onun mecbur olduğu için bazı şeyleri tolere etmediğinden emin olmak için iki kat daha dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu...* Alnını ovuşturdu. Gücün büyük bir kısmı, başkaları üzerinde sahip olduğun gücü anlamaktı, ilk başta o kadar güce sahip olmak istemesen bile.

Komutasındaki insanlar üzerinde de yetkisi vardı, bu yüzden sonraki birkaç saati kampı yavaşça dolaşarak, her bir çalışanını kontrol ederek, sorun haline gelmeden önce düzeltilmesi gereken her şeyi belirlemeye çalışarak geçirdi. Sorunların çoğu çok küçüktü ve kolayca çözülebilirdi: irtifaya tepki, kaybolan ve değiştirilmesi gereken ekipman parçaları. Çoğu sorun, pazara giderek, ecza çantasına bakarak veya sadece daha sık mola vererek çözülebilirdi. Brindle, katırlarla, katırların sorunlarıyla, katırların tavırlarıyla, katırlarla gönderilen ekipmanlarla ve öküzlerin katırlardan her açıdan üstün olmasının nedenleriyle ilgili uzun bir nutuk attı. Istvhan, Archenhold'dan ayrıldığından beri bu nutku dört kez dinlemişti ve artık kabullenmişti. Sonunda Brindle, bir gnole'nin bir insanın çözebileceği önemli bir sorunu olmadığını isteksizce kabul etti ve Istvhan, bir savaştan sağ kurtulmuş gibi hissederek tekrar uzaklaştı.

Galen sonuncu idi. "İyi misin?"

"Yeterince iyi." "Kabus görüyor

musun?"

Galen omuz silkti. "Kötü bir şey yok. Tehlikeli bir şey yok." Koyu kırmızı saçlarını eliyle taradı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum kardeşim, ama bence burada daha kolay. Tapınakta değil."

Istvhan başını salladı. Çelik Aziz'in hayatta kalan yedi şövalyesi vardı. Archon's Glory'deki Beyaz Sıçan Tapınağı'nda yaşıyorlardı ve ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı. Tapınak onlar için sakin ve sessiz, düzenli ve yapılandırılmış bir yer ayırmıştı. Bu büyük bir iyilikti ve çoğunun iyileşmesine yardımcı olmuştu.

Tek sorun, iyileşme yerindeyken, zarar gördüğünü unutmanın zor olmasıydı.

Aynı şeyi Galen'e de söyledi ve Galen başını salladı. "Hepimiz kırıldık," dedi kızıl saçlı adam. "Hiçbirimizin bunu unutacağını sanmıyorum. Ama burada..." Kollarını uzattı. "Tapınak, kaybettiğimiz şeyleri hatırlatıyor mu, yoksa burada kırılmamam mı gerekiyor, bilmiyorum. Belki ilk gerçek savaşta çökeceğim. Belki savaşın akışı beni etkileyecek ve kurtulamayacağım ve beni oradan çıkarmak zorunda kalacaksın."

Istvhan omuz silkti. "Böyle şeyler olur."

"Ama sonuç olarak burada daha az kabus görüyorum. Onları görmekten kendimi güvende hissetmediğim için mi, yoksa görmem *gerek*mediği için mi... eh, bunu sadece Aziz bilir." Galen aniden sırıttı. "Her halükarda, ben kabul ediyorum. Yeni arkadaşın nasıl?"

"Rahibe mi? Yeterince iyi. Bize her şeyi anlatmıyor."

"Biz de ona her şeyi anlatmıyoruz."

"Evet, bu yüzden ona kızmıyorum." Istvhan omuz silkti. "Ne kadar oldu, bir gün mü? Ya başarırız ya da başaramayız."

O gece geç saatlerde, nihayet yatmaya gittiklerinde, herkes için çok uzun bir gün olduğunu düşündü. Clara banyo yapmış ve saçlarını tarıyordu. Dişleri takır takır titriyordu. "Aziz'in kanı," dedi Istvhan. "Nehirde mi yıkandın? Orası erimiş karla dolu. Rahibenin kıçı kadar soğuk..."

Sözleri ağzından çıkmış, ancak durdurmak için çok geç kalmıştı, bu yüzden dişlerini sıkıp neredeyse boğulacaktı.

Clara alt dudağını ısırdı ve böylesine iri bir kadından hiç beklenmeyecek kadar küçük bir çığlık attı ve çaresizce gülmeye başladı. "Şey," dedi, "benimki de şu anda kesinlikle o kadar soğuk, evet."

Istvhan yüzünü ellerine gömdü. "Domina," dedi zayıf bir sesle. "Çok üzgünüm. Ben düşüncesiz, kibar insanlara yakışmayan bir kaba adamım."

Kadın kıkırdadı. "Beni dağlardan geçirmeyi kabul ettin. Ödeşmiş sayılırız."

"Her halükarda, varillerden daha iyi bir arkadaş olursun."

Kadın kıkırdadı. "Ve bu, hendeklerde uyumaktan çok daha rahat." Son kıkırdama kısmen bir iç çekiş gibi çıktı. "Bu kadar çok güldüğüm için garip bulmuş olmalısın... şey..." Çadırın girişine doğru yaptığı hareket, dışarıdaki dünyayı, muhtemelen yağmacıları da kapsıyordu.

"Hiç de değil." Istvhan öne eğildi, koluna dokunup onu teselli etmek istedi, ama bunun hoşuna gideceğinden emin değildi. "Ben bir savaşçıyım, Domina. Şaka yapanlarımız, savaştan sonra şaka yapmayanlarımızdan genellikle daha iyi durumda olurlar." Hiç şaka yapmaktan çekinmeyen ve bazen geceleri sesini kısana kadar bağıran Galen'i düşündü. *Ama o bunu yapabilecek kadar hayatta. Çelik Aziz'in seçtiği çoğu kişi o kadar şanslı değildi.*

"Vagonda olduğumuzda," dedi Clara, ses tonu fazlasıyla sakindi, "haydutlar bizi Arral ülkesine götürürken, şarkı söyledik. Ve dua ettik. Rahibe Sigrid bize korkunç şakalar anlattı ve ben yıllardır hiç bu kadar gülmemiştim."

"Bazen tek çare budur." Clara'nın sesindeki sakinlik hoşuna gitmedi. Böyle bir sakinlik genellikle kırılganlık anlamına gelir. Ama Clara'da kırılganlık yoktu ve onu daha fazla bir şey söyleyebilecek kadar iyi tanımıyordu. Yatağına uzandı, yan döndü ve Clara'nın çadırın onun tarafında soyunması gerekirse diye dikkatlice ona sırtını döndü. *Tarak, kitin standart parçasıdır, ama muhtemelen onun da yedek giysisi yoktur. Lanet olsun, ona uyacak bir şeyim olan tek kişi benim ve seyahat eşyalarımda rahibe cüppesi taşımıyorum.* "Sana uyacak yedek bir pelerinim var," dedi yüksek sesle. "Bu mevsimde dağlar soğuktur."

"Bu çok nazik bir davranış. Teşekkür ederim,

Kaptan." "Arral sana giysi vermedi mi?"

Kumaşın hışırtısı ve hareket sesleri duyuldu. "Bastian'ın annesi, ateşten yarı ölü haldeyken beni sağlığına kavuşturdu. Bu haftalarca zaman ve yiyecek aldı, ama onun başka bir şeyi yoktu." Daha fazla hareket sesi. Küçük seyahat lambasına bakarak alevini izledi. "Durum karmaşıktı ve Bastian'ın ölmemesini dilerdim, ama esaretim çok acil bir sorun haline gelmeden önce geldiğin için mutluyum. Yoksa durum... garip hale gelirdi."

Burun kıvırdı. "Öyle de denebilir. Kararını verdin mi, Domina?"

"Öyleyim, teşekkürler."
Istvhan ışığı söndürdü ve karanlığın onları sarmasına izin verdi.

BEŞ

PARALİCİLER ertesi gün ellerini silahlarına koymuş ve ağızları sulanmış halde pazara yaklaştılar. Pişmiş et ve baharat kokusu havayı doldurmuştu. Galen, şiddetli acı çeken bir adam gibi bir ses çıkardı.

Parası olmayan Clara, Istvhan'ın pelerinini giymiş, pazarın etrafında dolaştı ve sonunda bir binanın arkasında oturan bir grup kadın gördü. Birkaç tanesi pipo içiyordu ve çoğu konuşurken bir elinde iğ çeviriyordu. Clara'ya ilgiyle baktılar, ama düşmanca değillerdi.

"Size katılabilir miyim?" diye sordu.

"Otur, otur," dedi en yaşlısı, yüzü kırışıklıklarla kaplı minyon bir kadın. "Sen Keela'nın evine aldığı kızsın, değil mi?"

Keela. Bastian'ın annesi. "Evet," dedi Clara. "Ama ben paralı askerlere kan bedeli olarak verildim." Çenesini erkeklerin olduğu yöne doğru salladı.

"Ah," dedi diğerlerinden biri. "Liderleri iri yarı bir adam, değil mi?"

İki kadın kıkırdadı. Bir diğeri Clara'ya endişeli bir bakış attı. "Sana kötü davranmadılar, değil mi, küçük kardeşim?"

"Hayır, hayır," dedi Clara. "Liderleri çok nazikti. Ama endişeli."

Bu yemi attıktan sonra geriye yaslandı. En yaşlı kadın kaşlarını kaldırdı ve ona keskin bir bakış attı, ama devam etti. "Peki onu endişelendiren şey nedir...?"

"Söylentiler," dedi. "Daha önce geçtiği topraklarda, insanların kafalarını kesen bir katil dolaşıyordu. Katilin

Katil geride kaldı mı, kalmadı mı bilmiyor."

Arral kadınları birbirlerine baktılar. Birkaç tanesi birbirleriyle konuştu, ama aksanları çok kalındı ve Clara'nın sınırlı becerisiyle takip edemeyeceği kadar hızlı konuşuyorlardı. En yaşlı kadın piposunun sapını emdi ve sonra başının üstüne bir duman bulutu üfledi.

Sonunda, kadınlardan biri Clara'ya döndü. "Belki de neden bahsettiğini biliyoruz." Orta yaşlı, gri saçlı ve metalik işlemeli gümüş grisi bir şal giyen kadındı. Onay almak istercesine en yaşlı kadına baktı.

Clara gözlerini ve sesini alçak tuttu. "Ona söyleyecek bir şeyim olsa çok sevinirim. Belki onun gözüne girerim."

En yaşlısı onu bir an inceledikten sonra gümüş şallı kadına başını salladı.

"Benim lordum güneyi kontrol ediyor," dedi şallı kadın. "Bir ay önce, kız kardeşimin kuzeni kayboldu. İki gün sonra, avcılar onun kafasını buldular. Kesilmişti. Ve bir ceset. Ama." Öne eğildi ve Clara'nın dizine dokundu, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "O *onun* cesedi değildi."

Clara keskin bir nefes aldı. "Kimin cesedi?"

Kadın başını salladı. "Bir kadının. Arral'lı bir kadın değil. Ama onun kafası da yoktu."

Bu, Clara'nın beklediğinden çok daha garip ve çok daha endişe vericiydi. Istvhan'ın sorular sormasına şaşmamalı. "Ne korkunç!"

"Şeytanın işi," dedi en yaşlısı, bir duman bulutu daha üfleyerek.

"Başka var mı?" diye sordu Clara.

Mırıldanarak hayır dediler. Şallı kadın ellerini açtı. "Nehir şu anda yüksek akıyor," dedi. "Daha fazlası olsaydı, akıp giderlerdi. Tanıdığım kimse kaybolmadı, ama bizim konuşmadığımız thaneler var."

Diğerleri de başlarını salladı. "Teşekkür ederim, abla," dedi Clara. "Bu iyi bir haber değil, ama o buna sevinecek."

Arral kadınları başlarını salladılar. Erkeklere değerlerini kanıtlamanın önemini anlıyorlardı.

Clara onlarla birkaç dakika daha kaldı. Bir kadından pipo içmeyi kabul etti ve dişsiz torununu özenle sevdi. Konuşma başka konulara kaydı. Başka hiçbir şey onun dikkatini çekmedi, çoğunlukla hava durumu ve hasatla ilgili şikayetler, son yağmurlarla neden dolmadığı anlaşılmaz bir kuyu, döküntüleri olan bir çocuk.

Clara'ya manastırda, pratik şeylerin küçük sesleri, iğlerin hareketleri, kadınların sesleri ile çevrili olduğu günleri hatırlattı.

Doğası gereği vatan hasreti çekmeyen biriydi. Manastırda tüccarlık hayatını seçmişti çünkü haftalarca uzaklaşabilir ve zamanın geçişinin ağırlığını hissetmezdi. Ama birdenbire kaybettiği şeyin, belki de sonsuza dek kaybettiği şeyin ağırlığı yükseldi ve boğazını sıktı.

Şimdi değil. Şimdi zamanı değil. Gözyaşlarını tutmak için burnunun köprüsünü sıktı. Yağmacıların vagonlarının demir parmaklıkları arkasında ağlamamıştı. Bastian'ın evinde ağlamamıştı. Şimdi de ağlamayacaktı. Arral kadınları ona evini ne kadar hatırlatırsa hatırlatsın, bu güvenli değildi.

Kutsal Ursa, bana biraz daha huzur ver. Gözyaşlarını bastırdı. Kutsal Ursa'nın rahibeleri, güçlü duyguların içlerinden geçip gitmesine izin vermeyi, kalpleri çalkalanırken bile sakin kalmayı öğrenmişlerdi. İçindeki canavar uyanmamalıydı. Göz kapaklarının arkasındaki yanmanın geçmesini bekledi.

Gözlerini tekrar açtığında, en yaşlı kadın piposunu ağzından çıkarmış ve ona dikkatle bakıyordu. Gözlerinin maviliği solmuş olsa da, bakışları hala aynı derecede şiddetliydi. Clara'ya bir kurtun gözleri geldi.

"Sana kötü davranmadığını söylüyorsun," dedi Arral yaşlısı.

"İstvhan kötü davranmıyor," dedi Clara. Manastırı düşünmekten çok Istvhan'ı düşünmek daha kolaydı. Şimdiye kadar gördüklerinden, onun kimseye kötü davrandığını hayal etmek zordu. Nezaket, zulmü gizleyebilirdi (ve çoğu zaman gizlerdi), ama o gücüne çok alışmıştı. Sadece zayıflar başkalarını bu şekilde ezmeye ihtiyaç duyardı.

"Peki ya...?"

Clara gözlerini sildi, saklamaya çalışmadı. "Kaybettiğim şeyi düşünüyorum," dedi. "Hepiniz bana onu hatırlatıyorsunuz." Bu, şu ana kadar doğruydu.

"Ah." Çemberdeki herkes başını salladı. Evet. Bu da anlaşılmıştı. Arral kadınları ailelerini terk edip kocalarının yanına giderlerdi, bazen ayrı tanedomlara, ve geri dönmezlerdi.

"Hepimiz çok şey kaybettik," dedi en yaşlısı, piposundaki külleri silkelerken. "Ama sen bizim sonsuza kadar en küçük kız kardeşimizsin. Unutma."

"Unutmayacağım," dedi Clara. Onlar onu sağlığına kavuşturmuşlardı, sonunda bir tutsak ile bir köle arasında bir yerde kalmış olsa da. Onların

Hesaplaşmaya göre, Arral'ın en alt rütbesi bile, şükran duymayanlara kıyasla bir lütuftu.

Ayağa kalktı. "Geri dönmeliyim," dedi. "Hepinize teşekkür ederim."

Clara'nın biraz şaşkınlığına rağmen, en yaşlı kadın onunla birlikte gitti. Istvhan'ın yanına yavaşça yürüdü ve ellerini bastonuna dayayarak yoluna çıktı.

Istvhan kaşlarını kaldırdı, ama ona çok derin bir reverans yaptı. "Saygıdeğer büyük," dedi.

Kadın, eski mavi gözleriyle onu baştan aşağı süzdü, sonra yavaşça ve dikkatlice konuştu. "Sözlerimi anlıyor musun?"

"Evet, hanımefendi."

"Hmm." Onu tekrar baştan aşağı süzdü. "Sen irisin, yabancı." Istvhan'ın dudakları seğirdi, ama çok ciddi bir şekilde "Evet, hanımefendi" dedi.

Kadın bastonunu kaldırıp onun karnına dokundu. "Seninle birlikte sonsuza kadar en küçük kız kardeşim var."

"Ben... ah..." Istvhan Clara'ya baktı. Clara kendini işaret etti ve şiddetle başını salladı. "Oh. Evet, hanımefendi," dedi.

"Ona iyi davranacaksın." "Evet, hanımefendi."

"Onu dövmeyeceksin."

"Hayır! Kesinlikle dövmeyeceğim!"

"Ona çok ağır şeyler taşıttırmayacaksın." "Ah... hayır, hanımefendi."

Bastonla bir kez daha dürttü. "Sonra onu uyutacaksın!" "Hanımefendi, ben... ah..." Istvhan çaresizce Clara'ya baktı.

etraflarında kalabalık bir grup toplanmıştı. Görünüşe göre, dışarıdan gelen erkeklerin kadınlara yaklaşmasının yasaklanması, kendilerinden üç kat daha büyük erkekleri azarlayan minik yaşlı bayanlara uygulanmıyordu. "Ben... yani..."

"Yapacaksın!" Bastonla kararlı bir dürtme.

"Evet, hanımefendi," diye fısıldadı Istvhan, iri cüssesine rağmen, şeker kavanozuna elini sokarken yakalanmış küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

Arkasında duyulan boğuk kahkahalar kesinlikle Galen'e aitti. Clara onunla birlikte gülüp gülmemek ya da utançtan kızararak yere gömülmek arasında kararsız kaldı.

"Hmmph." Yaşlı Arral kadının kaşları hafifledi. Bastonuyla ona son bir kez dürttü, sonra Clara'ya başını salladı. "Şikâyetin varsa bize söyle, küçük kardeşim."

Clara, konuşmaya cesaret edemediği için çok derin bir reverans yaptı. Galen, onun arkasında kahkahalara boğuluyordu.

Istvhan, yaşlı kadının bastonuyla sendeleyerek uzaklaşmasını izledi. Yüzündeki ifade, sersemlemiş bir boğaya benziyordu. "Ne... az önce... oldu?" diye sordu.

Clara kendini kontrol altına alana kadar birkaç kez öksürdü. "Ah... Sonra açıklarım, olur mu?"

"Açıklayaca

k mısın?"

"...belki?"

Galen yüksek sesle patlayan bir kahkaha attı ve hemen başka biriymiş gibi davranmaya çalıştı.

Istvhan'ın gözleri kısıldı. "Komik bir şey mi var,

Galen?" "Evet, patron."

İkisi birkaç saniye birbirlerine sertçe baktılar, sonra Istvhan'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu kadar uzun dayandığın için şaşırdım," itiraf etti. "Azizlerin kanı, ne kadın ama! Acaba bekâr mıdır?" Galen kıkırdadı.

"Burada başka bir şeye ihtiyacımız var mı?" diye sordu Clara. "Senin ilgini çekebilecek bir şey öğrendim."

"Galen, yiyecek sorunu halledildi mi?"

Galen başını salladı. "Kış boyunca saklanamayacak yiyecekler için bize çok fazla para ödüyoruz. Beklediğim gibi."

"Hiç şaşırmadım. Pekala. Herkesi topla, insanların başının belaya girmesini istemiyorum, pazar ateşkesi olsun ya da olmasın."

Ekstra katırın yardımıyla bile kampa dönmek biraz daha uzun sürdü. Levazım subayı olarak görev yapan Galen, patatesleri yüklemişti. Brindle onları görünce homurdandı.

"Patates sevmez misin?"

"Gnole patatesleri sever. Katır ise o kadar çok patates taşımayı sevmez."

"Ucuzlar ve uzun süre dayanırlar. Yanlarına elli kabak almadığım için şükret."

"Bir katır, bir insana kabağını nereye koyacağını söylerdi..."

Istvhan Galen'i yanına çağırdı, Brant ve Brindle'ı arabayı yeniden düzenlemekle bıraktı. "Şimdi, Domina, pazarın ortasında ahlaksız bir canavar gibi azarlandığım kısmı dışında, az önce olanları açıklayabilir misin?"

"Arral köleleri tutmaz," dedi Clara. "Onları evlat edinirler. Ben Bastian'ın 'sonsuza kadar en küçük kız kardeşi'yim, yani onun evindeki kadınlar arasında en düşük rütbeli olanım. Tabii ki, kadınların mülk sahibi olamadığı ve satılabildiği bir toplumda, bu işlevsel olarak kölelikle aynıdır, ama Arral bunu böyle adlandırırsanız çok gücenirler." Gözlerini devirdi.

Istvhan, güç arıyormuş gibi gökyüzüne baktı. Ya buldu ya da vazgeçti, çünkü tekrar aşağı baktı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Domina, sana çok ağır yükler yüklediğimi düşünüyorsan *lütfen* söyle."

"Elbette," dedi Clara tatlı bir sesle. "Sonrasında uyumama izin verdiğin sürece."

Galen elinin kenarını ısırdı ve yaralı bir kaz gibi bir ses çıkardı.

Istvhan sırıtarak ona vurdu. "Tamam, tamam. Başka bir şey öğrendin mi?"

"Oh evet. Katilin buraya gelmiş. Bir ay önce. Kesik bir kafa bırakmış ama ceset yokmuş, ve başka bir ceset, kafası olmayan."

İki adamın eğlencesi anında sona erdi. Birbirlerine baktılar.

"Bu seni şaşırtmadı," dedi Clara. "Bu ilginç, çünkü çoğu insan yanlış kafanın yanında başsız bir ceset bulduğunda *çok* şaşırır." Kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı.

Istvhan'ın poker yüzü oldukça iyiydi. Galen'in ise değildi. Yeşil gözleri Istvhan'a, sonra Clara'ya, sonra da yere kaydı.

"Benimle paylaşmak istediğiniz bir şey mi var?" İşin sırrı, başrahibenin kullandığı ses tonunu kullanmaktı. Rahibe sesi. Sanki yanlış bir şey yapmışsınız, bunu biliyorsunuz, herkes de bunu bildiğinizi biliyor ve siz de bunu itiraf edip bu işi bitirmek zorundasınız gibi bir ses tonu.

Istvhan sert biriydi, bunu kabul etmeliydi. Göz kapağı seğirdi, ama başka bir şey olmadı. Galen ise bir dal gibi kırıldı.

"Ist... Patron... ah... belki de ona söylemeliyiz." Harshek dilinde konuşuyordu, yani Istvhan dil sorunundan bahsetmemişti.

Istvhan derin bir nefes aldı. "Eğer işkence görürsek, seni en sona bırakacağım."

"Sadece rahibeler kullanılırsa, patron."

"Ayrıca, söylediğin her kelimeyi anlıyor."

Galen küfretti. Clara başını eğdi ve "Ben de okuyup yazabiliyorum," dedi.

Istvhan pes etti. "Bunu duyduk," dedi. "Sadece kafaları kesmekle kalmıyor. Açıkçası çok garip şeyler oluyor. Biri cesetleri, bazen de kafaları geride bırakıyor. Bazen bir yerden başka bir yere taşıyorlar."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Galen yere baktı. Istvhan başını salladı. "Kesin olarak bilmiyoruz. Birden fazla kişi olabileceğini düşünüyoruz, belki bir tür tarikat. Kim olurlarsa olsunlar, biz onların peşindeyiz ve bize büyük sorunlar çıkarabileceklerini düşünüyorum. Onların suçlarından biz sorumlu tutulursak... Eh. Karşılaşabileceğim her şeyi bilmek istiyorum."

O, bunu akıcı, düzgün ve inandırıcı bir şekilde söyledi. Gözlerine baktı. Elleri rahattı ve bakışları doğrudan idi. Clara ise onun yalan söylediğinden oldukça emindi.

"Bir rahibe için oldukça gezgin görünüyorsun," dedi Istvhan ertesi gün, katırların önünde yürürken. Hava serin ve ferahdı ve hızlı bir tempoda yürüseler de, günün çoğu yokuş aşağı ve daha kolay geçiyordu.

"Ben rahibe değil, rahibe adayıyım," dedi Clara gözlerini devirdi. "Senin geldiğin yerde rahibeler yok mu?"

"Bizde çok rahibe var," dedi Istvhan. "Bu yüzden senden korkuyorum." Clara güldü. Sık sık gülerdi ve Istvhan bundan memnundu. "Tamam, haklısın. Manastırım trüf mantarı, nadir otlar ve nakış satıyor. Ama nakışım pek iyi olmadığı için asıl işim Slicewater Kanalı boyunca gidip gelerek mallarımızı satmaktı."

Istvhan başını salladı. "O zaman bu her şeyi açıklıyor." "Neyi açıklıyor?"

"Arral'ı bu kadar çabuk nasıl öğrendiğini. Gnole klanını nasıl tanıdığını." Gülümsedi. "Brant ve meşe palamutlarını nasıl kabul ettiğini."

"Meşe palamutları oldukça dokunaklı bence. Umarım ağaçları çok güçlü büyür."

Istvhan, içinden, bunun Rahibe Clara'nın daha kısıtlayıcı yeminler etmek istememesinin nedenini de açıklayabileceğini düşündü. Geçmişine bağlı olarak, manastır dışında bir tüccarın hayatı ona uygun olmayabilirdi.

"Daha önce bu yoldan seyahat ettin mi?" diye sordu.

Kadın, rüzgârla şekillenen, ağaçlarla dolu dar çukurlarla kesilmiş manzaraya bakarak başını salladı. "Yalnız bir yer," dedi. "Arral klanları dağınık ve trüf mantarına pek ilgi duymuyorlar. Ayrıca kendi nakışlarını da yapıyorlar." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Rahibe Narzil'e hep daha fazla genişlememiz ve ürünlerimizi sadece kanalın ötesine değil, daha uzak yerlere de satmamız gerektiğini söylerdim, ama ben güneye giderdim, doğuya değil."

"Trüf mantarı bulmak o kadar kolay değil," dedi Galen, yanlarına yaklaşarak.

"Sen bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu Istvhan, eğlenerek. Galen iyi bir adamdı, ama sahip olduğundan çok daha fazla uzmanlık varmış gibi davranmaktan çekinmezdi.

"Senin inancın az. Büyükannem şifacıydı. Ama şifacılıkla para kazanılmadığı için ot satardı. Trüf mantarı bulabildiği zaman nadir bir şeydi ve bir mevsim boyunca odun ve lamba yağı ihtiyacını karşılardı."

Istvhan ellerini kaldırdı. "Pes ediyorum, pes ediyorum. Pekala, sen trüf mantarının ustasısın."

"Öyle bir şey yok." Galen, Rahibe Clara'ya gülümsedi ve Istvhan, bu gülümsemenin kesinlikle dostluktan başka bir anlamı olmadığını biliyordu - Galen'in kesin zevkleri vardı ve kadınlara ilgi duymuyordu - ama yine de bir parça... *endişe* duydu. *Kesinlikle endişe. Kıskançlık değil, çünkü bu aptalca olurdu. Sadece iyi rahibenin yoldan sapmasını istemiyorum.*

O bir rahibe. Galen gibi insanlar rahibeleri yoldan saptırmazlar. Peki ya senin gibi insanlar?

Sonraki bir iki cümleyi kaçırdı, ama Clara tekrar güldüğünde düşüncelerinden sıyrıldı. "Hayır, trüf domuzu beslemiyoruz," dedi. "Domuzlar çok zeki ve onlara güvenmiyorum. Genç olanlar fena değil, ama hepsi testisleri büyüdüğünde biraz çıldırıyor gibi görünüyor."

"Oldukça yaygın bir sorun," dedi Istvhan yumuşak bir sesle.

"Evet, öyle görünüyor." Ona alaycı bir bakış attı. O da ona aynı bakışı attı. "Başkaları onları saklayabilir, ben de sevinçle jambon ve pastırma yerim. Ve onları trüf mantarı ile takas ederim."

"Peki onları nasıl buluyorsun?" diye sordu Galen. "Köpekler yok, domuzlar yok? Büyükannemin bile trüf mantarı köpeği vardı, ama yarı kördü ve dünyanın sonu gelmiş gibi horluyordu."

"Bizim yöntemlerimiz var," dedi Clara. "Benim tarikatımın sırlarını bu kadar kolayca açığa vurmamı bekleyemezsin."

Galen elini göğsüne koydu. "Bir rahibe bana güvenilmez demiş." "Rahibe adayı."

"Her neyse. Hayatım mahvoldu." Istvhan'a trajik bir bakış attı. "Hiç böyle bir şey duydun mu?"

"Çok bilge bir rahibe, belli ki." "Laik rahibe."

"Sürekli bunu söylüyorsun."

"Doğru." Dudakları seğirdi. "Ben rahibe değilim, senin kastettiğin anlamda değil."

"Bir manastırda yaşıyor ve tanrıçana hizmet ediyorsun, değil mi?" "Azize, ama evet."

"O zaman korkarım ki, rahibe, onun standartlarına göre sen sonsuza kadar rahibe olarak kalacaksın." Galen eğilip, ona sempatiyle kolunu okşadı. "Sorun değil. Korkusuz liderimizin varsayımlarına katlanmayı öğrenirsin."

"Manastıra hizmet etmek ve..." Elini salladı, muhtemelen bununla birlikte gelen diğer yeminleri işaret ediyordu. "Yoksulluk, kefaret veya bekarlık yemini etmedim. Elbette, yoksulluk çoğunlukla beni buldu, ama bu yeminlerden çok hayatın bir gerçeği."

Bekârlık kelimesi Istvhan'ın göğsüne çarptı ve... biraz daha aşağıya yerleşti.

"Peki ya bekârlık?" diye sordu Galen, abartılı bir şekilde kaşlarını oynatarak. "O da seni buldu mu?"

Ona şakacı bir şekilde vurmak istedi. "Ser Galen, bekarlığım ya da bekar olmamamın sizin için tamamen akademik bir ilgi konusu olduğunu sanıyorum."

Galen gülerek eğildi. "Haklısın. Ama senin tarikatında yakışıklı bir *rahip* tanıyorsan, tanıştırırsan sevinirim."

"Korkarım ki biz sadece kadınlardan oluşan bir tarikatız, ama gözümü dört açacağım." Galen, Clara'nın arkasından Istvhan'a kısa ve kendini beğenmiş bir bakış attı. "Bana sonra teşekkür edersin" bakışı. Istvhan homurdandı.

"Onu boşver," dedi Galen. "O, Charlock'un güney sınırından geliyor. Orada hayatlarını kurtarmak için trüf mantarı yetişt

"Onu boş ver," dedi Galen. "O, Charlock'un güney sınırından geliyor. Orada hayatlarını kurtarmak için trüf mantarı yetiştiremiyorlar."

"Çöl ülkesi, değil mi?"

"Tepeler ve çöl," dedi Istvhan. "Bazı yönlerden Arral'a benziyor, ancak kadınlarımız ve onurumuz konusunda çok daha esnekiz."

"Senin batıdan değil, güneyden geldiğini sanıyordum."

"Öyle. Yıllar önce, yirmi yaşındayken vatanımı terk ettim. Kız kardeşlerimin çoğu kaldı. Şimdi işleri onlar yürütüyor. Yeğenlerimin yüzümü unutmaması için birkaç yılda bir geri dönüyorum."

"Onun halkı tamamen haydutlardan oluşur," dedi Galen. "Onun sizi aksine ikna etmesine izin vermeyin."

"Seninkiler ise kendilerini maviye boyayan ve çıplak dövüşen deliler."

Galen kırılmış görünüyordu. "Büyükannem asla böyle bir şey yapmaz." Bir an durdu ve Clara'ya kurnazca bir bakış attı. "Ama büyük büyükannem..."

"Onu gören herkesin kalbine korku saldığına eminim," dedi Clara.

"Kesinlikle. Büyükbabam güney kıyısına ulaşana kadar kaçmaya devam etti ve büyükannemi de yanında götürdü."

Clara güldü. Klasik anlamda güzel bir kadın değildi, ama muhteşem bir gülüşü ve canlılığı vardı, bu da Galen'in kafasında o gülüşün kulağında nasıl duyulacağını hayal etmesine neden oldu.

Dur. Rahibe rahibedir, rahibe rahibedir, rahibe yine rahibedir.

Bekârlığa yemin etmemiş bir rahibe... muhtemelen birinin fetişidir. Istvhan bunun kendi fetişi olup olmadığından emin değildi, ama bir parçası bunu öğrenmeye çok meraklıydı, ki bu hiç mantıklı değildi. Piskoposun elinden kurtulmak için zamana ihtiyacı olduğu için kuzeye doğru bu yolculuğa çıkmıştı. Yorgunluktan bitkin düşmüştü. İnsan bedeni ancak bu kadar dayanabilirdi.

Galen, Clara'yı o kadar güldüren bir şey söyledi ki, Clara durup ellerini dizlerine koymak zorunda kaldı. Istvhan karanlık düşüncelere daldı ve uzaklara, tepelere bakarak, kendisinde neyin yanlış olduğunu merak etti.

ALT

GÜNLER GEÇTİ ve kesinlikle hiçbir kötü şey olmadı.

Clara bunun yüzünden hayal kırıklığına uğramak istemiyordu. Bu iyi bir şeydi. Kavga çıkmasını istemezdin, çünkü kavgalar çoğu zaman birinin ölümüne yol açardı. Sadece... şey...

Hatta garip bir çatışma bile! Zorlu bir müzakere bile! Benim yararlı olduğumu ve yol üzerindeki ilk güvenli manastıra bırakılmam gerekmediğini kanıtlayacak bir şey!

Ama Arral thanes'in kontrolündeki bölgeden geçtiler ve herkes kibardı ve kimse saldırmadı. Hava bile güzeldi. Gökyüzü her gün bulutluydu, ama bu sadece sonbaharın son sıcaklığını korumaya yarıyordu. Sabahlar serin ve aydınlıktı ve rüzgarda kar kokusu yoktu. Clara bunu kişisel almamaya çalıştı.

Istvhan ve adamlarına kendimi kanıtlamak neden benim için bu kadar önemli? Zaten manastırda kalmayacağım. Beni bırakmaya karar verirlerse, ilk planıma geri döneceğim.

Ve yine de… yine de. Clara'nın kendisine tam olarak açıklayamadığı nedenlerden dolayı bu onun için önemliydi. Yalnız seyahat etmeye alışmıştı. Çoğu zaman bunu tercih ediyordu. Manastırdaki yaşamdan daha çok sevdiği için, manastırın ürünlerini kanal boyunca satma işini üstlenmişti. Günlerini düşünceleriyle yalnız geçirebilir, sonra da insanların hayatlarına derinlemesine karışmadan onların yanında olabilir. Karşılaştığı insanlar kaçınılmaz olarak yüzeysel, iyi huylu, dost canlısıydı, ama yakın arkadaşlar değildi. Hiçbir yerde misafirliğini uzatacak kadar uzun kalmazdı, kimsenin sırdaşı ya da bir iki geceden fazla sevgilisi olacak kadar uzun kalmazdı. En fazla, bir mavna üzerinde bir hafta geçirir,

kanalın üçte ikisini oluşturan uzun, yalnız bir mesafeyi geçebilirdi. Her zaman görmekten memnun olduğu bir veya iki mavna ailesi vardı ve onlar da onu görmekten memnundu. O hafta boyunca birlikte seyahat ederlerdi ve sonra iki veya üç mevsim boyunca acı çekmeden yollarını ayırırlardı.

Istvhan, Galen, Brindle ve diğerleriyle geçirdiği günler farklıydı. Hoş bir seyahat arkadaşı olmak için her zamanki yöntemlerini denedi. Şakalara güldü ve dedikoduları paylaştı, tuvalet kazma ve katırlara yardım etme görevlerini yerine getirdi — katırlar onu umursamıyordu, ama katırlar kimseyi umursamıyordu, bu yüzden kimse bunu fark etmedi — sırası geldiğinde yemek pişirdi ve yorgun olsa bile tempoyu sürdürdü. Galen'e pazarlıkta yardım etti ve fiyatları müstehcen olmaktan ziyade sadece aşırı derecede yüksek bir seviyeye indirdi. Yine de beyninin bir kısmı, bu tecrübeli savaşçıların ona en iyi ihtimalle iyi niyetli bir hor görmeyle yaklaştığını fısıldayıp duruyordu. Onların tüm nezaketinin, onun kendi başına değerli olduğu için değil, zor durumdaki bir rahibe olduğu için olduğunu.

Daha da garibi, bu onu *umursuyordu.*

Zorlu bir ülkede birlikte seyahat etmek daha kolaydır. Hepsi bu. Hepsi bu olmalı. Ve ben yalnızdım çünkü kız kardeşlerim olmadan, Bastian'ın evinde bile kendimi çok yalnız ve çaresiz hissediyordum. Bu insanlarla birlikteyken kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlayan tek şey umut ve dostluktur. Ayrılmak istememin ve kendimi yararlı olduğumu kanıtlayacak bir şey olmasını ummaya devam etmemin tek nedeni budur.

Ama hiçbir şey olmadı.

Neredeyse bir hafta boyunca olan en ilginç olay, bir farenin katırlara saklanan tahıl çuvallarına girmesiydi. Brant bu durumdan çok rahatsız oldu, Clara tam olarak emin olmasa da, farenin çuvalları kemirerek ya da üzerine işeyerek bir şekilde tahrip edeceğinden korkuyordu.

Istvhan, yaklaşık çeyrek saat boyunca diplomatik bir şekilde dinledi ve yola çıkmalarını geciktirdi, sonunda şöyle dedi: "Efendi Brant, bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum. Çadırımda kedi ya da terrierim yok. Diğerlerine uyarı olarak onların küçük kafalarını mızraklara takabilirim, ama bu benim gücümün ötesinde. Neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

Brant, tüm yiyecek ve ekipmanların hemen fare kontrolünden geçirilmesini istedi. Bu saatler sürerdi ve Istvhan'ın yüzünde kararlı bir ifade vardı, Brindle eğilip "Başka hiçbir yerde fare kokusu almıyorum" dediğinde.

"Onları koklayabiliyor musun?" diye sordu

Brant şaşkınlıkla. "Bir insan koklayamaz mı?"

Istvhan ve Brant ikisi de başlarını salladılar.

"Tanrı aşkına. İnsanlar kokuyu alamaz. Kokusu güçlü. *Fare kokusu*." Onların bariz cehaletiyle karşı karşıya kalan Istvhan, çaresizlik içinde bir avuç dolusu bıyığı tuttu. "Bir gnole yiyeceği koklar ve fare kokusu varsa insana haber verir, değil mi?"

"Bu senin için uygun mu?" diye sordu Istvhan.

Brant başını salladı. "En azından fıçıları incelemek isterim," dedi.

"Nasıl isterseniz, Usta Damıtıcı."

Clara, işe yarayabileceği bir fırsat görerek araya girdi. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi. Istvhan ona minnettar bir bakış attı ve olay yerinden kaçtı.

Herhangi bir hasar yoktu. Brant'a fıçıları yeniden istiflemesine yardım ederken çayı soğudu ve kupayı eline aldığında yüzünü buruşturduğunu gördü.

"İşte," dedi küçük adam. "Benim hatam. İzin ver düzelteyim." Parmağını bardağın kenarına koydu ve bir an sonra, metalden Clara'nın parmaklarına sıcaklık sızmaya başladı.

"Ne yaptın?" diye sordu Clara, çaydan buhar yükselirken şaşkınlıkla.

"Önemli bir şey değil." Brant utanmış gibi etrafına bakındı. "Oldukça Yararsız bir yetenek. Sıvıları ısıtabiliyorum. Az miktarda, tabii. Bir çaydanlığı kaynatmak bir saatimi alır."

Clara, onun tepkisinin ne olacağı konusunda endişeli görünüyordu. Dünya, çoğu çok küçük yeteneklere sahip küçük mucize yaratıcılarla doluydu, ama Clara, bunların bazen insanları hala tedirgin ettiğini biliyordu. Ona gülümsedi. "Soğuk çayı olan biri olarak, *bana* oldukça yararlı görünüyor.″

Brant iç geçirdi. "Daha iyi olsaydı, meşe palamudu filizlendirebilirdim." "Çok azımız böyle kutsanmış yeteneklere sahiptir. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, kardeşim."

Yeni ısıtılmış çayını yudumlarken uzaklaştı. Istvhan bu adamın yeteneğinden haberdar mıydı? Ya diğerleri? Belki de bunu gizli tutuyordu. Bunu çok iyi anlayabilirdi. İnsanlar genellikle anlamadıkları şeyler karşısında çok panik yaparlardı. O gün Brant'la birkaç kez daha konuşmak için özel olarak çaba gösterdi, böylece onun yeteneğinden rahatsız olduğunu düşünmesin diye.

Aslında, onu çok daha sıradan bir şey rahatsız ediyordu. Yerel halk arabayı izlemeye devam ediyordu. Takip edildikleri kadar açık bir şey değildi. Sadece bir tepenin etrafından dolaştıklarında, tepenin üzerinde birisi durup onları izliyordu. Kayaların arasından geçtiklerinde, uzak tarafta birisi durup geçmelerini izliyordu. Asla

belirgin bir şey yoktu. Savaşçı ya da tehlikeli bir şey yoktu. Sadece izliyorlardı.

"Ben de bizi izlerdim," dedi Galen. "Silahlıyız, savaşçı gibiyiz ve onların topraklarındayız."

"Evet..." dedi Clara. Birinin onları gözetlemek için durduğu sırtın tepesine baktı. Sırtındaki yay ve ok kılıfı, onun bir avcı olduğunu gösteriyordu. "Biliyorum. Hepsi oldukça mantıklı. Sadece hoşuma gitmiyor."

Istvhan'ın endişelerini önemsemeyeceğini düşünmüştü, ama o diğer taraftan, "Ben de hoşlanmıyorum. Ve başka bir fikrim yok," dedi.

Ama günler geçiyordu ve hiçbir şey olmuyordu. Her bir beyin topraklarında bir iki gün kamp kurup, pahalı yiyecekler satın alıp sorular soruyorlardı. Istvhan'ın sorusu bir iki pazarda aynı cevabı aldı: güneyde başsız bir ceset olduğu söylentileri. Sonra bu söylentiler kayboldu ve kimse bir şey duymamıştı.

Clara'nın cevapları hep aynıydı. Rahibelerle dolu parmaklıklı vagonlar neredeyse bir ay önce geçmişti. Geçiş ücretlerini ödemişlerdi. Arral'da köleliğe benzer bir düzen vardı, vagonları gördüklerini itiraf ettiler, ama Clara sorduğunda kadınların gözleri onunkinden kaçıyordu. Clara, diğer rahibelerin sonsuza kadar kimsenin küçük kız kardeşi olmayacağını bildiklerini düşünüyordu.

Öfkesini bastırmak bir alışkanlık meselesiydi. Tekrar ağlamadı. Kafasının içinde ilmihal ezberledi, gülümsedi, gülümsedi ve beceriksiz Arral dilinde şakalar yaptı, içindeki canavar hırladı ve ona "*Hayır. Henüz değil"* dedi.

DUVARLARDA YANGIN çıkmıştı ve manastır yanıyordu.

Clara binada çok yavaş hareket ediyordu, her adımını sürükleyerek atıyordu. Paha biçilmez duvar halıları alev aldı ve o, ipliklerin tek tek yanışını, siyah ve turuncu çizgilerin resimlerin üzerinde yayılmasını izledi. Onlara zamanında ulaşamadı.

Altar örtüsü, diye düşündü. *Altar örtüsünü kurtarmalıyım.*

Şapeldeydi. Hava hala yapış yapış gibiydi. Çatı yanıyordu, duvarlar yanıyordu. Kulaklarında çınlayan ses ateş miydi yoksa canavarın sesi mi?

Bunu anlayamıyordu.

Altar örtüsünü kurtarmalıyım.

"Domina, rüya görüyorsun."

Alevlere rağmen elleriyle kumaşa uzandı. Onu kurtarmak zorundaydı. Bir şeyi kurtarmak zorundaydı.

"Sessiz ol, Domina. Ben buradayım. Sen rüya görüyorsun."

Elleri yanıyordu. Yanan kumaşı tuttu ve alevler kollarını sardı. Yakında saçlarına da sıçrayacak ve her şey yanacaktı...

"Domina Clara, uyan."

Clara uyandı.

Beklenebileceği gibi, bir anlık şaşkınlık yaşamadı. Hemen kendine geldi. Istvhan, ona dokunmadan, ellerini dizlerinin üzerine koymuş, çapraz bacaklı bir şekilde yanında oturuyordu.

"Buradayım," dedi. "Evet?"

"Buradasın." Çadırda, sadece sönen ateşin turuncu ışığıyla aydınlatılan belirsiz bir siluetti, ama Clara onun sesini ve karanfil ve zencefil kokusunu tanıdı. "Rüya görüyordun."

"Evet." Oturdu. "Evet, tabii ki." Derin bir nefes aldı. *Ben iyiyim.*
Hiçbir şey olmadı. Uyanığım. Gerçek değildi.

Hâlâ gerçek gibi geliyordu. Sakinleşmeye çalıştı. *Çığlık atmayacağım. Ağlamayacağım. Bu adamın çadırının köşesinde titreyerek kıvrılmayacağım. Aziz Ursa'nın huzuru üzerimde. Sakinim.*

"Rüya gördüğünde dokunulabilir misin?"

Soruya şaşırarak ona kaşlarını çattı. "Eğer kastettiğin buysa, buharlaşmıyorum."

Adam başını salladı. "Bazı insanlar dokunulamaz. Saldırırlar ya da rüyaları daha da kötüleşir. Galen'in kabus gördüğünü fark edersen, onunla konuş ama ona dokunma. Sana saldıracaktır ve uyandığında utanacağı gerçeği yaralarını iyileştirmeyecektir."

"Ah," dedi Clara, dikkatinin başka yöne çekilmesine minnettar olarak. "Bu yüzden yalnız uyuyor. Rütbesi yüzünden değil."

"Rütbe uygun bir bahane." Dizlerini kendine çekti ve kollarını üzerlerine attı, bilekleri sarkıyordu.

Clara kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. Rüya hala duman kokusu gibi ona yapışmıştı, sanki tekrar uzanırsa onu tekrar kaplayacakmış gibi. Galen'in aksine, o uykusunda tehlikeli bir şekilde saldırmazdı, en azından

diğer kadınlardan daha fazla saldırganlaşmazdı. Bu, St. Ursa'nın seçtiklerine öğrettiği yeteneklerden biriydi. *Yaşlı acemi bakıcısı hepimize iyi öğretmişti.* Her şeyi açıklamak çok zor olurdu ve hala Istvhan'a, tüm kız kardeşlerinin hayatını emanet edecek kadar güvenemiyordu.

"Mangalda hala kömür var mı? Belki biraz çay yaparım."

Yoldan çekildi ve sadece ona çay yapraklarını vermek için durdu. Ocağın üzerine eğildi ve sunak örtüsünü ve manastırı yiyip bitiren ateşin aksine, çok küçük, uysal ve kontrollü olan ateşe bakakaldı.

Boğazındaki baskı azalmıyordu. Sakinliğini ne kadar süre koruyabileceğini bilmiyordu.

Konuş. Birazını dışarı çıkar. Neredeyse hiç tanımadığın, senden sırlarını saklayan bu adamla konuş. Birazını dışarı çıkar, yoksa sakladığın sır kendiliğinden ortaya çıkacak.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu adam, sesi o kadar nazikti ki, kız neredeyse ağlayacaktı. Sesi bir yabancının sesi gibi gelmiyordu. Bir kardeşin, bir rahibin sesi gibiydi. Bir arkadaşın sesi gibiydi.

"Manastırın yandığını gördüm," dedi yüksek sesle. Adam,

devam etmesi için onu teşvik eden küçük bir ses çıkardı.

"Çok fazla ateş vardı," dedi. Parmak ucuyla suyun sıcaklığını kontrol etti. Hala soğuktu. "Bu kadar çok taşın olduğu bir yerin yanabileceğini düşünmezsin. Ama sıva, ahşap dikmeler, halılar, duvar halıları ve..." İki eliyle bir esinti hareketi yaptı. "Hepsi. Düşündüğümden çok daha hızlı yandı. Sazdan çatı kısmı, evet, tamam, onu anlıyorum. Ama sazın yanması diğerlerinden daha uzun sürdü sanırım. Hepimiz buna hazırlıklıydık, anlarsın ya." Suyu tekrar kontrol etti. Neredeyse ılık.

"Üzgünüm," dedi Istvhan, hala o nazik, dikkatli ses tonuyla.

Artık başlamıştı ve kendini durduramıyordu. Tek yapabileceği, söylediklerini kontrol etmeye çalışmaktı. "Ahır hiç yanmadı. O kadar saman ve ot varken, bir kıvılcım bile tüm yeri ateşe vermesi gerekirdi. Ama hiç zarar görmedi. Rüzgâr yanlış yönde esiyordu." Topuklarının üzerine oturdu. "Bence saldırganlar manastırın tamamının bu şekilde yanmasını beklemiyorlardı. Sanırım bir tarafını ateşe verip bizi dışarı çıkarmaya çalışıyorlardı, sonra da dışarı çıktığımızda bizi yakalamak niyetindeydiler. Bir nevi işe yaradı, ama... şey." Burun kıvırdı. "İstedikleri kadarını yakalayamadılar ve yakaladıklarında da duman yüzünden yarı ölü durumdaydık."

Ve üç rahibe canavara gitti, gitmeselerdi, St. Ursa bilir ne olurdu. Rahibe Mallory parmaklıklı kapılardan birini kırmıştı, bu sayede Clara da dahil olmak üzere bazıları hayatta kalabilmişti.

Bardağın dibinde bir kabarcık oluştu.

"Komik olan şey," dedi, balonu izlerken, "komik olan şey, dumandan o kadar sersemlemiştim ve sakin olmaya çalışıyordum ki, ne olduğunu anlamadım. İnsanların yardım etmeye çalıştığını sandım. Bizi sürekli yuvarlıyorlardı - alevleri söndürmek için, bilirsin - ve sonra bizi uzaklaştırıyorlardı, sonra bir adam bize vagona binmemizi, her şeyin yoluna gireceğini, yangından uzaklaşacağımızı söyleyip duruyordu." Diye ekledi. "Kız kardeş Cellarer sürekli bir sorun olduğunu, tehlikede olduğumuzu söylüyordu ama ben dinlemedim. Yangın yüzünden sarsılmış olduğunu düşündüm. Sonra güneş doğdu ve biz tekerlekli bir kafesteydik ve o haklı çıkmıştı."

İlk bardağa iki tane daha eklenmişti. Bardakları ocaktan aldı ve demlenmesi için yaprakları içine attı. "Özür dilerim. Konuyu saptırmak istemedim."

"Bütün bunları olağanüstü bir şekilde hallettin," dedi Istvhan. "Biraz saçmalamanın sakıncası yok bence. Her zaman sakin bir insan olmaman için kimse seni suçlamaz."

"Şey," dedi Clara. *Bize sakin olmayı, her zaman kontrolü elimizde tutmayı, içimizdeki canavarı sessiz tutmayı öğretirler. Çok uzun süre konuşursan ve gördüğün kötü muameleyi kafana takarsan, kendini bir duruma sokarsın ve sonra canavar ortaya çıkar...* Hayır, bunu söyleyemezdi. Ama başka gerçekler de vardı. "Sanırım ağlayarak ve kollarımı sallayarak koşuşturabilirim, ama bunun pek bir faydası olacağını sanmıyorum."

"Biraz iyi gelebilir," dedi Istvhan. "Her şeyi içinde tutmak yerine."

Hayır, sevgili kaptanım, ne istediğini bilmiyorsun. Clara ona çayını uzattı. "Ben seyahat ederim. Her zaman manastırdan haftalarca, aylarca uzak kalırım. Bu yüzden seyahat ediyormuşum gibi düşünmeye çalışıyorum, sanki her şey hala orada gibi, ve bu iş bittiğinde geri döneceğim gibi."

Gözlerindeki ciddi ifade daha da derinleşti.

"Biliyorum, biliyorum." Clara ellerini salladı. "En iyisi değil. Ama bu beni ayakta tutuyor. Ayakta kalamazsam hiçbir işe yaramam."

Istvhan kıpırdadı. "Sen başarısız değilsin," dedi, "sadece dayanılmaz bir şeye dayanamadığın için."

Sözleri, çok sık kullandığı, kafasında defalarca düşündüğü ve doğru olduğuna inanana kadar tekrarladığı bir düşünceyi yansıtıyordu. Istvhan'ın bu sözleri söylemek için ne kadar acı çektiğini merak etti.

Ya da Galen. Galen'in kabus gördüğünü fark edersen, onunla konuş ama ona dokunma. Aziz Ursa merhamet et, onlara ne oldu?

"Sadece bu değil," dedi. Adam kaşlarını kaldırdı. "Kimin öldüğünü bilmiyorum," dedi basitçe. "Bazılarımız orada değildi. Bazılarımız kaçmış olmalı. Rahibe Sara bir bebek doğurtmak için çağrılmıştı. Hala hayatta olabilecek kimse için yas tutmayacağım. Ve yağmacılar beni attıklarında kafeste kalan rahibelerimden haberim yok."

"Senin öldüğünü mü sandılar?"

"Neredeyse. Ateşim çıkmıştı. Ciğerlerim dumanla dolmuştu. Kötü kilolara yiyecek ve su harcamak anlamsızdı, bu yüzden beni vagondan aşağıya, bir hendeğe attılar."

Onlara yalvardıktan sonra. Deliryumumda herkesi öldüreceğimden korktuğumu söyledikten sonra. Sonra... şey. Istvhan tüm kanlı detayları bilmek zorunda değildi.

Çayından bir yudum aldı. Hala teneke tadı olsa da, yine de iyiydi.

Istvhan çok dikkatli bir şekilde elini uzattı ve omzunu tuttu. "Öyleyse öğrendiğinde yas tutacak mısın?"

Bu nezaket ve arkasındaki endişe karşısında neredeyse çayına gülmekten boğulacaktı. Gülmek zorundaydı, çünkü aksi takdirde gözyaşları akacaktı ve o kapıyı daha fazla açmaya cesaret edemiyordu. Göğsündeki baskı biraz hafiflemiş, sakinleşmesine yetecek kadar. "Evet. Kimlerin hayatta, kimlerin öldüğünü kesin olarak öğrendiğimde, kız kardeşlerimi bulup geri getirmek için elimden gelen her şeyi yaptığımda. Yemin ederim ki ağlayıp sızlayacağım ve saçımı yolacağım."

"Azizlerin hayaları," diye mırıldandı Istvhan. "Bana güvenli bir mesafeye ulaşmam için biraz zaman ver. Kalbim bunu kaldırabilir mi bilmiyorum."

Bu sefer güldü ve sanki birlikte bir şeyin eşiğinden geri adım atmışlar gibi hissetti. "Elimden geleni yapacağım."

YEDİ

BAŞKA BİR GÜN DAHA GEÇTİ. Korkunç bir şey olmaya devam etmedi. Clara, tepenin yamacında, orada olmaları için her türlü nedeni olan iki çobanı izledi. *Ve tabii ki bizim geçmemizi izleyeceklerdi. Kilometrelerce ötede en ilginç şey biziz. Garip bir şey olmuyor.*

Bir sonraki sırtta bulunan avcıda da, bir saat sonra gördüğümüz çiftçide de garip bir şey yoktu. Her şey çok makul görünüyordu ve bu Clara'nın sinirlerini bozdu.

Bir şeyler yolunda değildi. Canavar bunu hissetti ve kafasının içinde homurdandı. Canavarın sık sık yanıldığını, huysuz ve tepkisel olduğunu ve insan duyularından daha güvenilir olmadığını çok iyi biliyordu, ama yine de... yine de...

Bütün günü huysuz bir ruh hali içinde geçirdi. Istvhan da bunu hissetmiş gibiydi. Her zaman esprili, şakacı ve aşırı flörtöz olan Galen bile sakinleşmiş görünüyordu.

Kamp kurduklarında, Brindle'ın mırıldandığı gnol dili, onun hissettiği kadar sinirli geliyordu.

"Katırları sevmez misin?" diye sordu Clara, onun takımın koşum takımını çözmesini izlerken.

Brindle omuzlarını kamburlaştırarak homurdandı. "Bir gnole öküzü tercih eder. Öküz, gnole'nin gnole'nin işini yapacağına güvenir ve öküzün işini yapmaya devam eder. Katır ise öyle değildir." Elini uzattı ve katıra dilini şaklattı. Katır bunu düşündü, sonra gnole'nin toynaklarını kaldırıp incelemesine izin verdi.

"Sana güveniyor gibi görünüyor," dedi Clara.

Brindle başını salladı. "Bir katır, bir katıra güvenir. Her zaman bir gnole'yi izler, her zaman bir gnole'nin doğru mu yanlış mı olduğuna karar verir. Ve bir katır, bir gnole'nin yanlış olduğuna karar verirse..." Katırın yan tarafına, yarı sevgiyle, yarı

Sinirli. "Bir katıra bir şeyleri açıklamak zor. Şemalarla pek iyi değilim." Clara kıkırdadı.

Tüm şikayetlerine rağmen, Brindle katırlarla verimli ve dikkatliydi ve katırlar onun bakımında oldukça mutlu görünüyorlardı. "Atlar daha mı iyi, daha mı kötü?" diye sordu.

"Ah, *atlar*," dedi gnole. "Atlar, atlara sorun çıkarmak için yeterince akıllıdır. Bir gnole, atlar onun güvenilir olduğuna karar verene kadar her atla çalışacak zamanı yoktur. Bir gnole'nin gitmesi gereken yerler vardır."

Clara yine kıkırdadı, kendini tutamadı.

"İşte bu yüzden yürüyoruz," dedi Istvhan. Clara döndü ve onun hemen arkasında durduğunu gördü. Aralarında çok nazik bir mesafe vardı, ama ikisi de o kadar iriydi ki aralarındaki mesafe küçük görünüyordu.

"Çok mu zahmetli?" diye sordu Clara.

Istvhan başını salladı. "Hızlı olmamıza gerek yok. Ya da yoktu. Kız kardeşlerini takip etmek için şimdi daha hızlı hareket edemediğimiz için üzgünüm."

Clara iç geçirdi, neşesi kayboldu. "Bir ay oldu," dedi. "Hangi hızla gidersem gideyim, çoktan geç kalmışım. Şimdi sadece nereye gittiklerini bulmayı ve onları geri getirme görevine başlamayı umuyorum."

Istvhan'ın ağzının kenarındaki çizgiler derinleşti. "Domina..."

"Sorun değil," dedi Clara. "Bazılarının şimdiye kadar ölmüş olması gerektiğini biliyorum.
Belki de hepsi. Beni düşünmene gerek yok."

Istvhan başını salladı. "Hayır," dedi. "Hayır, çoğunun öldüğünü sanmıyorum. Bu kadar uzaklara esir almaya gelenler, onların değerli olduklarını düşünmüş olmalılar. Beni en çok şaşırtan da bu. Aranızda yetenekli aydınlatıcılar var mıydı? Şifacılar? Başka bir şey?"

Clara, St. Ursa rahibelerinin neden belirli kesimler için değerli görüldüğünü çok iyi biliyordu, ama bu konuyu tartışmaya niyeti yoktu. "Her ikisinden de var elbette. Ve arşivciler de var, ama çok özel alanlarda. Uzun zamandır, çok özel bir müşterinin emriyle saldırıya uğradığımızdan şüpheleniyorum, belki de o kişi kız kardeşlerimi ve beni satın almayı çoktan ayarlamıştı."

Istvhan başını salladı. "Üzgünüm," dedi bir süre sonra. "Ama bu, onların hayatlarının devamı için iyiye işaret."

Senin düşündüğün kadar iyi değil, diye düşündü Clara, *ama inancımı kaybetmemeliyim...* Ona elinden geldiğince güzel bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Brindle'a katırlarla yardım etmeye gitti.

ISTVHAN, Clara'nın hala ona her şeyi anlatmadığından emin olabilirdi, ama bunu yargılayamazdı. O da, neden birinin manastırı basıp rahibeleri canlı olarak kaçırabileceği konusunda, yüksek sesle söylemeyeceği düşünceleri vardı.

"Rahibeye söylemek istemiyorum," dedi Galen'e, bir ağaca yaslanıp yıldızlara bakarak. Aslında ikisinin de nöbet tutması gerekmiyordu, ama aklındakileri söylemesi gerekiyordu. "Bunu düşünmekten bile hoşlanmıyorum."

Galen'in solgun oval yüzünün kendisine doğru döndüğünü gördü. "Dinle bir ilgisi var mı?" dedi diğer adam düşünceli bir şekilde. "O tarikatın rahibelerini mürted ya da kafir ya da her neyse öyle gören biri mi? O zaman onların öldürülmesini beklersiniz, ama belki de onları ibret olsun diye öldürmek istemişlerdir."

Istvhan burnundan yavaşça nefes verdi. "Olabilir. Bu... yine de benim düşündüğümden daha iyi bir senaryo."

"Öyle mi?"

"Bir yerlerde birisi canlı rahibeler için para ödüyor. Sadece kadınlar değil. *Rahibeler.* Kadınları kaçırmak isteselerdi, daha kolay ulaşabilecekleri birçok seçenek vardı, ama birisi bu rahibeleri ele geçirmek için özellikle köle arabalarıyla Arral topraklarını geçti. Bu da demek oluyor ki, birisinin sadece rahibelerle tatmin olabilecek planları ya da arzuları var."

Galen alçak bir ıslık çaldı. "Bu çok karanlık, kardeşim."

"Domina Clara'ya neden bundan bahsetmediğimi anlıyorsun."

Tarlalarda geç saatte bir cırcır böceği cıvıldadı. Aralarındaki sessizlik, St. Ursa'nın rahibelerine başına gelebilecek tüm kabuslarla doldu; iki iyi adam, canavarlar gibi düşünmeye çalışıyor ve bunu hayal etmek çok, çok kolay buluyorlardı.

"Sence tek bir kişi mi?" diye sordu Galen sonunda.

"Bunu bilmenin bir yolu yok. Aşırı derecede özel zevklere sahip bir kartele hizmet eden bir tür tedarikçi olabilir. Ya da ben korkunç senaryolar uyduruyorum ve birisi sadece bir grup yazıcı ve şifacı istiyor olabilir." Burnunun köprüsünü ovuşturarak iç geçirdi. "Belki de çok fazla korkunç şey gördük."

"Eskiden daha kolaydı." "Eskiden

her şey daha kolaydı."

"Evet. Ama hata yapmaktan endişelenmemiz gerekmiyordu. Sadece... sonuna kadar gelirdik. Her şey netti."

Istvhan homurdandı. Çelik Aziz'in hizmetindeyken bile işlerin o kadar net olmadığını düşünüyordu. Sadece bu kararları bir tanrı veriyordu, onun takipçileri değil. Ama o başka bir hayattı, başka bir zamandı ve ne o ne de Galen artık o dünyada yaşamıyordu. Artık diğer ölümlüler gibi zorluklarla boğuşuyor, ellerinden geleni yapıyor ve yükselen dalgada ayakta kalmaya çalışıyorlardı.

"Bu konuda çok sakin," dedi Galen. "Neredeyse fazla sakin."

Istvhan homurdandı. Galen tamamen yanlış değildi, ama Istvhan, Aziz öldükten sonra yaşanan korkunç çöküşün ardından uyandığını hatırlıyordu. O ilk birkaç hafta, hepsi sarsılmış, belirsiz ve kaybolmuş hissetmişlerdi. *Ruhlarımız ikiye bölünmüştü, bu normaldi.* Sonra, bıyıklı tanrıları onları kutsasın, Rat rahiplerinden biri bir deste kart bırakmıştı ve Istvhan, Stephen ve Shane oturup kart oynamışlardı ve Istvhan şakalar yapmıştı. Çoğu korkunç, aptalca şakalar. Sonra diğer paladinler de gelmişlerdi ve oynamamış olsalar da arkaya yaslanıp sohbeti dinlemişlerdi ve bu *yardımcı* olmuştu.

Hala hepsinin kalbinde kocaman bir yara vardı. Bunu ancak zaman iyileştirebilirdi. Kart masasına oturup gözyaşları yanaklarından akan ya da her şeyin fazla geldiği için kalkıp bir saatliğine uzaklaşanların sayısı sayılamazdı. Ama hep geri dönerlerdi, çünkü aptalca şakalar yapıp kartlara dikkatinizi verdiğinizde, birkaç saniye için, ne kadar kırık olduğunuzu düşünmediğiniz küçük bir boşluk olurdu.

Bir gün, Wren oturdu ve "bana da dağıt" dedi, masada ona yer açtılar ve kimse bir şey söylemedi. Galen bir hafta boyunca köşede oturdu ve sonra bir akşam Istvhan yine aptalca bir şaka yaptı ve Galen çok daha iyi bir şaka yaptı ve herkes güldü, her şeye karşı her zaman son derece ciddi olan Shane bile. Sonra Marcus oturdu. Marcus, Galen gibi, paladinlerin çıldırıp insanları çıplak elleriyle parçaladıkları Hallowbind'de bulunmuştu. Stephen kalkıp bir deste kart daha getirdi ve desteyi ikiye katladılar. Birkaç saniye boyunca kimse kırık olmak zorunda kalmadı.

Istvhan, Clara'nın Galen'le şakalaşmasını, Brindle'la konuşmasını veya Brant'la inanç hakkında sakin bir sohbet etmesini izlerken,

o kart oyunlarını, dehşetin ortasında normal anları yakalamayı hatırladı.

Ama Galen de haklıydı. Clara'da bazen endişe verici bir dinginlik vardı.

"Dün gece kabus gördü. Neredeyse sevindim. Haklısın, çok sakin. Korkarım her şeyi içine atıyor ve bu onu mahvedecek. Ona sesimi bile kullandım."

"Ah." Galen, paladinin sesini iyi tanıyordu. Sakin, nazik ve yatıştırıcı bir sesiydi, sen ve kardeşlerin bir düzine haydutu katlettikten sonra, kılıcından hala kan akarken, esirleri seninle gelmeleri için ikna etmeye çalıştığın zaman kullandığın ses. İnsanların sinirlerine doğrudan hitap eden ve sana güvenmelerini sağlayan bir ses. "Peki işe yaradı mı?"

"Pek değil. Daireler çizip kollarını sallayarak ağlamanın hiçbir şeyi çözmeyeceğini, bu yüzden bunu yapmaktan kaçındığını söyledi. Ve kimlerin hayatta olduğunu öğrenene kadar ölenleri yas tutmayacağını söyledi."

Galen başını salladı. "Çok mantıklı," dedi. "Çok... çok rahibe gibi."

Istvhan kaşlarını kaldırdı. "Şüpheciymişsin gibi konuşuyorsun."

"Şüpheci değilim." Galen başını salladı. "Tam olarak değil. Sadece bize söylemediği bir şeyler olduğunu hissediyorum."

"Biz de ona pek çok şeyi söylemiyoruz," dedi Istvhan, o da tam olarak aynı şeyi düşünmesine rağmen.

"Ona kesik kafaları sormasını söylediğinde şaşırdım." "Kaçırılmayacak

kadar iyi bir fırsattı. Ve işe yaradı."

"Evet. Ama duyduğun söylentilerden endişelendiğine pek inanmadığını düşünüyorum."

"Evet, ben de öyle düşündüm. Neyse, yine de değdi. Sanırım bir ara ona pürüzsüz adamları açıklamamız gerekecek."

Galen kaşlarını çattı. "Önce onun ne sakladığını bilmek istiyorum."

"Ben de birçok şeyi bilmek isterdim," dedi Istvhan. Clara'dan şüphelenmek hoşuna gitmiyordu. Onu seviyordu. Kendini taşıma şeklini seviyordu. Daha önce onun boyunda birkaç kadınla tanışmıştı ve çoğu bunu önemsiz göstermeye çalışır, başlarını eğip kendilerini küçük göstermeye çalışırlardı. Clara öyle değildi. Clara, herkesten daha uzun boylu olduğunu ve bunun farkında olduğunu bilerek yürüyordu ve kimsenin umurunda olmasa da umurunda değildi. Dünyanın geri kalanından farklı bir ölçekte yaratılmış biri olarak, bunu takdir ediyordu. Savaşçı olana kadar böyle yürümeyi öğrenmemişti.

Ağaçtan uzaklaştı. "Şu anda Arral topraklarından çıkmak istiyorum. Sinirlenmeye başlıyorum."

"Ben de öyle, kardeşim. İyi uykular." "Sana da."

SEKİZ

"Burası Arral topraklarının sınırı," dedi Clara, işaret ederek. "Şuradaki işaret, son thane'nin topraklarının sınırı ve başka bir sınır yok."

Özellikle dikkat çekici bir işaret değildi. Tepeler kahverengi ve donmuş, çimler kurumuştu. Rüzgâr çimlerin arasından esip geçtiğinde, çimler dalgalandı ve tohum başları parladı. Tahta işaret, tepenin en yüksek noktasıydı. Onlar izlerken, bir tavşan çimlerin arasından çıktı ve arka ayakları üzerinde durarak, geniş, sabit gözlerle onları izledi.

"Haritalarımla kareler," dedi Istvhan. "Buradan net bir yönün var mı?"

Clara alt dudağını ısırdı. "İstediğim kadar net değil. Kuzey ve doğu olduğunu tahmin ediyorum, ama bu çok geniş bir alan."

"Ve birkaç farklı yol," dedi Galen.

"Katır için uygun bir yol seç, domatesçi adam," dedi Brindle.

"...domates adam?" diye sordu Clara, kız kardeşlerini düşünmekten uzaklaşmaktan memnuniyet duyarak.

Galen iç geçirdi. Brindle adamın koyu kırmızı saçlarını işaret etti. "Adamın kılları domates renginde."

"Kan adam olamaz mıyım? Kan adam kulağa çok daha etkileyici geliyor."

"Kürk kan renginde değil. Kürk domates renginde."

"Neye katlandığımı görüyor musun,

Domina?" "Elbette."

Istvhan kollarını kavuşturdu ve tepeye doğru baktı. "Eğer yağmacıların hangi yolu kullandığını bilseydik, çok yardımcı olurdu. En azından

ama bir ay geçtikten sonra, bulabileceğimiz herhangi bir iz olduğunu sanmıyorum."

“Hayır,” dedi Clara, tepeyi izleyerek. “Ama yol tarifi isteyebiliriz.”

"Son Arral grubu bilmiyordu," dedi Galen.

"Arral'dan değil." Clara, iki tanesinin daha katıldığı tavşanı işaret etti. "Onlardan."

"Tavşanlar mı?" dedi Galen. Yarım bir gülümsemeyle, esprinin sonunu bekliyordu.

Çimlerden başka bir tavşan daha çıktı. "Tavşanlarla konuşabiliyor musun?"

"Genelde hayır. Ama sanırım bu bir tavşan sürüsü zihni," dedi Clara, tavşanların toplanmasını izlerken. Tavşanlar, yabani tavşanlardan daha büyüktü, kulakları orantılı olarak daha küçüktü, ama yine de açıkça tavşanlardı.

Istvhan yavaşça başını salladı. "Onları duymuştum," dedi. "Hiç görmemiştim."

"Eh, görünüşleri böyle. Bakalım konuşanları var mı." İki elini de kaldırdı. "Sizi selamlıyorum," dedi Arral ticaret dilinde.

Tavşanlar onu izledi. Kenarlarda daha fazlası belirdi, hepsi onu ürkütücü, donuk bir bakışla izliyordu. Kafaları hep birlikte hareket etti. Clara iki veya üç kez warrenmind ile karşılaşmıştı ve hala ensesindeki tüyleri diken diken ediyorlardı.

İki tavşan ayağa kalktı ve ön pençelerini havaya kaldırıp sonra tekrar indirerek yapmacık hareketler yaptı.

"Onlar... el mi sallıyorlar?" diye sordu Galen.

"Sayılır. Kesinlikle bir warrenmind. Arral sınırında bir tane olduğunu biliyordum ve yolun üzerinde olması mantıklı geliyor."

El sallayan tavşanlar yol boyunca birkaç düzine metre zıpladılar, sonra durup tekrar el salladılar.

"Bizi takip etmemizi istiyorlar, değil mi?" dedi Galen somurtkan bir şekilde.

"Öyle görünüyor, domates adam." Brindle burnunu ovuşturdu. "Tavşan kokuyor," diye ekledi. "Sadece tavşan."

"Tehlikeli mi?" diye sordu Istvhan.

"Onlar tavşan," dedi Clara. "Düşündüğünden çok daha iyi kendilerini savunabilirler, ama et yemezler ve biz onlara tehdit oluşturmuyoruz. Muhtemelen deliklerine girip bizim gitmemizi bekleyeceklerdir. Konuşmak istiyorlar, yani muhtemelen takas yapmak istiyorlardır."

Brindle katırları yürüyüş hızında ilerlemeye teşvik etti. Clara, Istvhan ve Galen tavşanları gözetleyerek önde yürüdüler.

"Tepede çok fazla tavşan var patron," diye mırıldandı Galen. "Onları görüyorum."

"Bu çok ürkütücü, patron."

"Haklısın."

Tepenin uzak tarafında, bir düzine tavşan daha, yuva girişini koruyordu. Delikler büyüktü ve gizlenmek için pek çaba sarf edilmemişti. Onlarca göz aynı anda onlara doğru döndü.

"Merhaba," diye seslendi Clara tekrar.

"Sence kaç tanesini alt edebilirsin patron? Bir düzine falan mı?"

"Galen, bir seferde kaç tavşanla savaşabileceğimi hiç denemedim. Böyle bir durum hiç olmadı."

Yuvalardan birinde bir şey hareket etti ve iki tavşan daha ortaya çıktı. Aralarında üçüncü bir tavşanı sürüklüyorlardı. Bu tavşanın kafası çok büyüktü ve boynu guatr gibi şişmiş ve yumrulu idi. Sırtının ön kısmı ile dengesi açıkça bozuktu. Onu sürükleyen tavşanlar yerdeki taşlara aldırış etmediler ve dişlerini tavşanın ensesine ve bir bacağına geçirdiler. Tavşan sürülerinin zihinleri acıyı algılardı, ama bundan pek etkilenmezlerdi.

Guatrlı tavşan yana yuvarlandı ve Clara'ya baktı. Ağzını açtı, boğazı çalıştı ve tiz, cırtlak bir sesle "Warren insanları selamlar" diye bağırdı.

"Hayır," dedi Galen sessizce. "Bu doğru *değil*. Ben bunu kabul edemem."

"Bir gnole sana katılıyor, domates adam."

"Bu bir warren konuşmacısı," diye mırıldandı Clara. "Konuşabilmeleri için özel bir boğazla büyümeleri gerekiyor."

"Ticaret mi?" diye bağırdı konuşan kişi. Sanki çok acı çekiyormuş gibi ses çıkardı. "İnsanlarla ticaret mi?"

"Ne takas etmek isterler?" diye sordu Istvhan.

"Genellikle bilgi. Bazen de yiyecek, ama... ah... açlıktan ölmüyorsan tavsiye etmem. Genellikle çelik jilet, ateş yakıcı ve el aynası isterler, eğer varsa tabii."

"Birkaç tane fazla jiletim var," dedi Istvhan. Arabaya gitti.

Tavşan sürüsü, onun çantasını karıştırmasını izledi. "Bu yoldan geçen insanlar gördün mü?" diye sordu Clara.

"İnsanlar, evet. Her zaman insanlar gidip geliyor. Orası insanların bölgesi." Birkaç tavşan geldikleri yolu işaret etti.

"Arral, elbette," diye mırıldandı Clara. "Bunlar farklı insanlar olmalı. Demir kafeste, tekerlekli mi?"

Tünel topluluğu kendi aralarında görüşürken burunları kıpırdadı. Konuşan, yüksek, uğultulu bir sesle, "Donmadan önce. Kafes giyen insanlar. Evet," dedi.

"Kaç tane?" diye sordu Istvhan.

Yerde yatan hariç tüm tavşanlar aynı anda başlarını yana eğdiler. Galen hafif bir hayret sesi çıkardı.

"Bir," dedi konuşan. "Bir insan. Değil mi?"

"Onlar bireyselliği bizim anladığımız gibi anlamıyorlar," diye mırıldandı Clara. "Hepimizin aynı çoklu yaratığın parçası olduğumuzu düşünüyorlar. Muhtemelen bizim geçenlerle aynı yaratık olmadığımızı anlıyorlar, ama kaç kişi olduğumuzu söyleyemiyorlar." Dudaklarını yaladı. "Ah... bunu bir deneyeyim." Sesini yükselterek, "Kafesi takan insanlar. Ne kadar büyüktü?" dedi.

Warrenmind burunlarını kıpırdatarak, "Büyük," diye ciyakladı. "Siz insanlardan daha büyük."

"Ne kadar büyük?"

Warren bunu oldukça uzun bir süre düşünmek zorunda kaldı. Istvhan ince çelik jileti açtı ve bekledi.

"Bir insan ve bir insan," dedi konuşan sonunda. "Belki?"

Clara başını salladı. "Elimizden gelenin en iyisi bu. Bizden daha büyük, yani sayıları daha fazla ve muhtemelen iki katı kadar, ama kesin değil. İnsanları saymıyor, anlarsın ya. Saymanın nesneler için olduğunu düşünüyor."

"İnsanlar hangi yolu kullandılar?" diye seslendi Galen. Hâlâ durumdan çok memnuniyetsiz görünüyordu.

"Leş ağaçlarının içinden." Savaş konuşmacısı birkaç kez öksürdü. "Leş ağaçları. Leş. Evet?" Sesi zayıflamıştı, belki de çok konuşmaktan yorulduğu içindi.

Istvhan Clara'ya baktı ve Clara başını salladı. "Elinden geldiğince yardım edeceklerdir, sanırım," diye mırıldandı. "Bir jilet uygun olur."

İleri doğru yürüdü. Tavşanlar botlarının üst kısmına bile ulaşmıyordu, ama yine de tüylerini diken diken ediyorlardı. Hareketlerinin ürkütücü senkronizasyonunda, omurgasına bir şeylerin çok, çok yanlış olduğunu haykıran bir şey vardı.

Çömeldi ve jileti yere koydu, sonra geri çekildi. İki tavşan gelip bir anlığına jileti inceledi, sonra biri keskin olmayan sapını ağzıyla aldı, diğeri ise Istvhan'a dans eden bir hareket yaptı. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadı, ama neyse ki Clara yardımına koştu.

"İnsanlar teşekkür eder," dedi, kollarını tavşanın hareketine benzeyen geniş bir hareketle sallayarak.

"Warren... warren... teşekkürler." Warren konuşmacısı tekrar öksürdü ve zayıf bir şekilde tekmeledi. Üç iri tavşan onu yakaladı ve yuvanın içine sürüklemeye başladı.

"Sorun yok mu?" diye sordu Galen yumuşak bir sesle.

"Yuva bir şekilde ya da başka şekilde umursamıyor," dedi Clara. "Gerekirse yenisini yetiştirir. Onlar bizim gibi değiller. Onlar için bir birey, ayak tırnağı ya da el tırnağı gibidir. Kayıp için yas tutmazlar çünkü bir kayıp olmamıştır."

"Yola devam edelim," dedi Istvhan. Yuvanın zihninin çoğu insanlara sırtını dönmüştü, ama hala gözlerini açık tutan birkaç nöbetçi vardı. Yuvanın işitme yeteneğinin ne kadar iyi olduğunu bilmediği için, yuvanın önünde kaba bir şey söylemek istemiyordu, ama derisi vücudundan sıyrılıp yolda kaçmaya başlayacakmış gibi hissediyordu.

Yola devam ettiler. Tünellerin sırası bir tepenin arkasında kayboldu. Istvhan yavaşça sinirlerini geri kazandı ve başını salladı.

"Seni rahatsız ediyorlar mı?" diye sordu Clara. "Doğal olmayan canavarlar," diye mırıldandı.

Clara ona bir an fazla baktı, sonra başını keskin bir hareketle çevirdi. Istvhan kaşlarını çattı. Onu bir şekilde aşağılamış mıydı? Warrenmind'ın bir yeri onun arkadaşı mıydı?

Sorup durumu düzeltmeye çalışacaktı, ama Galen seslendi: "Patron, ileride bir ayrım var. Hangi yöne gideceğiz?"

"Hmm. Her iki yol da bizi dağlardan çıkarır. Kuzey yolu bizi Morstone'a daha çabuk götürür. Ama şu anda Domina'nın kız kardeşleri daha çok ilgimi çekiyor."

Clara'nın kısa süreli soğukluğu, onaylayan bir gülümsemeyle kayboldu. "Teşekkür ederim, Kaptan Istvhan."

Bu resmiyet, minnettar olduğu için miydi, yoksa hala kırgın olduğu için mi?

"Henüz teşekkür etme. Hala hangi yöne gideceğimizi bilmiyorum."

"Warrenmind'ın talimatlarını mı takip ediyoruz?" diye sordu Brant, arabanın arkasından gelerek.

"Bazı talimatlar," diye homurdandı Istvhan. "Leş ağaçları. Olabildiğince yardımcı olmuyorlar."

"Sandığından daha faydalı," dedi Clara. Önündeki dallanan yolu işaret ederek başını salladı. "Sağdaki, kıvrımlı gri kabuklu ağaçları görüyor musun? Alıç."

Brant öfkeyle başını salladı. "Tabii ki leş ağacı!" Clara'ya sırıttı. "Biz sadece basit paralı askerleriz," dedi Istvhan. "Senin bu süslü ağaç konuşman kafamızı karıştırıyor." Galen ona dirsek attı.

"İlkbaharda, alıçlar çiçek açar," diye açıkladı Brant. "Büyük beyaz çiçek bulutları. Ve sinekleri çekmek için çürümüş et gibi kokarlar."

"Bir insan bile kokusunu alabilir," diye ekledi Brindle arabadan.

Alıç ağaçları güney dalındaydı. Istvhan işaret etti. "O zaman o tarafa."

"Morstone'a giden yol daha uzun," dedi Clara.

"Bir veya iki hafta fazladan zaman, planlarımız dahilinde," dedi. Bu, Brant ve Galen dışında kimsenin bilmediği kadar esnek olan planları açısından, yanlış sayılmazdı. "Ve eğer rahibeleri zor durumda bırakırsam, sadece geç kalmaktan çok daha fazlasından korkarım."

Clara ona yine o dikkatli, tartıcı bakışlarından birini attı. O da aynı şekilde karşılık verdi. Clara bir şey söylemek için ağzını açtı, ama ne söyleyeceği, haydutların ilki saldırdığında kayboldu.

DOKUZ

Haydutlar saldırırken bağırıyorlardı. Bu, daha fazla kayıp vermemelerinin tek nedeniydi. Tepeden gelen çığlıklar ve haykırışlar, onlara silahlarını çekip düzen almaları için bolca zaman verdi.

"Azizlerin hayaları," diye mırıldandı Galen. "En az yirmi kişi olmalı."

Daha da fazlası, diye düşündü Clara, ancak birkaçı geride kalmıştı ve lanet olsun, sapanları vardı. Bir mermi taşı, Clara'nın kafasından on beş santim uzakta arabanın brandasını deldi. Bir diğeri Marli'nin kafasına isabet etti ve onu yere düşürdü. Thorn küfretti ve onu arabaya doğru sürükledi.

Brindle vagonun koltuğuna çıkıp, neredeyse kendisi kadar büyük görünen bir tatar yayını nişan aldı. Clara, gnollerin göründüklerinden daha güçlü olduklarını hep biliyordu, ama yayının geri tepme gücü inanılmaz olmalıydı ve Brindle sadece homurdandı.

Sapanlardan birinden bir ok fırladı ve onlar yere düştü. "Bir gnole, bir insanın *taş* atmasını istemez," dedi Brindle ekşi bir sesle, tatar yayını indirerek. "Katırlara bile."

"Rahibeyi koruyun!" diye bağırdı Istvhan, kılıcını çekerek.

"Kendi kıçını koru!" diye bağırdı Clara. Arabayı dolaşarak, çadır kazıklarını çakmak için kullandıkları demir çekici çıkardı. Silahlar, St. Ursa'nın kızı için tamamen gerekli değildi, ama mümkün olduğunca uzun süre kullanmayı tercih ediyordu. Solucan dolu teneke kutular vardı, solucan dolu çorba kaseleri, solucan dolu kovalar, solucan dolu fıçı büyüklüğünde variller vardı. Clara bunların hiçbirini açmak istemiyordu.

Çekiç dengeli bir silah değildi, ama ağır ve güçlüydü ve iki savaşçının arasından sıyrılıp katırlara atlayan haydutun kafasına çok tatmin edici bir çukur açtı.

Adam ayaklarının dibine düşüp seğirmeye başlayınca Clara, "Gereksiz," diye homurdandı. Katırlara saldırmanın saldırganlar için pratik bir düşünce olduğunu biliyordu — ölü katırlar kaçmaz ya da düşmanlarını ezmezdi ve zaten katır eti de lezzetliydi — ama bu fikirden nefret ediyordu. Bu, insanlık ile yük hayvanları arasındaki eski anlaşmayı ihlal ediyordu. *Savaş atları olsalardı, başka bir şey olabilirdi...*

Ama bunlar, açıkça savaş atları değildi. Brindle onları kontrol altında tutuyordu, muhtemelen katırlar her şeye son derece şüpheci yaklaştıkları için. Gürültü, bağırışlar, gürültülü sesler ve ellerinde keskin aletler olan adamlar muhtemelen katırlarla hiçbir ilgisi yoktu, ama her ihtimale karşı, çok yaklaşan herkesi ısırmaya hazırdılar. Clara bir gözünü arkasına, bir gözünü de düşmana dikmek zorundaydı, bu da ona paralı askerlerin nasıl idare ettiklerini izleyecek zaman bırakmıyordu. Adamların bağırışlarını ve en az bir çığlık duydu.

Çığlık Istvhan'a ait değildi. Bunu nasıl bu kadar çabuk anlayabildiğini ya da neden diğerlerinden daha çok onu önemsediğini sorgulamadı. Kesinlikle sağlam, pratik nedenleri vardı. Bir dakika içinde bir tane bulacaktı.

Bir başka adamı da balyozla vurdu. Kafasını ıskaladı ama omzuna vurdu, bu da adamın köprücük kemiğini parçaladı ve onu savaş dışı bıraktı. Vagonun arkasında ürkütücü bir çığlık yükseldi. Bir erkeğin sesiydi; acı çığlığı değil, ensesindeki tüyleri diken diken eden garip bir ağlama çığlığıydı. Canavar bundan hoşlanmamıştı. Canavar da saldırıya uğramaktan hoşlanmamıştı ve bir an için Clara kontrolünü kaybettiğini hissetti.

Dünya kararmaya başlıyor, benlik duygusu kafatasının içinde dönüyor...

St. Ursa, hayır!

Görüşü netleşti. Daha fazla haydut vardı. Elbette vardı. Birkaç savaşa katılmıştı ve hepsi aynıydı:

berrak anlar, bulanık anlar, çığlıklar ve yüksek sesler. Dünya etrafında zıplıyor ve kayıyor gibiydi. Bilinçli zihni bir şeylerin olduğunu fark etmeden önce olaylara tepki veriyordu. Bir şey sol koluna çarptı ve dirseğine kadar uyuştu, o da ona balyozuyla vurdu ve ölmedi, bu da muhtemelen kazandığı anlamına geliyordu. Geri adım attı ve ayağının altında bir şey döndü, bu, adını

ama ateşte patates pişirmişti ve ölü gibi görünüyordu ve o bunu hissetmek, tanıdığı bir adamın öldüğünü anlamak istedi, ama sonra biri önüne çıktı ve onu öldürmeye çalışıyordu, o da onu öldürdü ve sonra zaman geçti ve o vagona doğru itildi ve katırlar koşuyor ve geri çekilmeye çalışıyorlardı ve Istvhan önündeki bir haydutu odun keser gibi kesti ve sırtı açıkta kaldı ve başka bir haydut bu boşluğu değerlendirdi ve Clara onun kafasını parçaladı ve kan ikisinin üzerine sıçradı ve sonra o keskin tatar yayı sesini duydu ve yukarı baktığında, görmediği saldırgan boynuna bir ok saplanmış olarak üzerine düştü ve o, düşman olmasına rağmen, sanki sadece yaralanmış gibi onu yere indirerek geriye doğru sendeledi.

Kazanıyor muydular? Kazanıyor gibi görünüyordu. Solunda bir yerlerden Galen'in savaş çığlığını duyabiliyordu. Brindle tatar yayını düşürdü ve katırların dizginlerini yakaladı, kaçmalarını engellemeye çalışıyordu. Savaş katırların hemen yanında devam ediyordu ve o, bir sonraki rakibini daha uzağa itmek için balyozunu geniş yaylar çizerek salladı. Adam bir kez, iki kez geri atladı, sonra ağzından kan akmaya başladı ve yere düştü. Thorn kılıcını çektiğinde kılıç kırmızıydı.

Bir an için kimse Clara'ya saldırmıyordu. Dinledi. Araba sallanmayı bırakmıştı. Brindle katırları sakinleştirmeye çalışıyordu. Galen artık tuhaf savaş çığlığını atmıyordu. Ölmüş müydü?

O anda bir şey ona çarptı ve ciğerlerindeki havayı boşalttı. Çekici sallamaya çalıştı, ama saldırgan kolunu tutmuştu. *Kahretsin.* Canavar kafasında kükredi. Serbest eliyle zırha çarptı, sonra vagonun yan tarafına itildi ve zencefil ve ter kokusu aldı ve Istvhan'ın ağzı onun ağzına kilitlendi.

...oh. Oh,
anlıyorum
.

Bu, onun beklediği son şeydi ve vücudunun anında verdiği tepkiyi hiç beklemiyordu. Başında ve bacaklarının arasında bir nabız atıyordu. Kanı, sanki içinde bir canavar uyanıyormuş gibi gürültüyle akıyordu ve o buna karşı koydu *— şimdi olmaz, bunun için olmaz!*

Ağzı çok sıcaktı. Vagonun kenarı tam doğru yükseklikteydi, Clara'yı geriye doğru eğdi, zırhlı kolunu sırtına atarak vücudunu kendine doğru çekti. Çekici düşürdü ve tabardının kenarlarını kavradı.

Eğer haydutlarla savaşmanın bana bunu getireceğini bilseydim, daha sık yapardım.

Öpücük derinleşti. Dudaklarında onun dişlerinin kenarını hissetti. Öpücükte nezaket yoktu, sadece şiddet ve ihtiyaç vardı, ama bu sorun değildi, tamamen doğruydu. Burası bir savaş alanıydı ve onlar savaşçılardı. Istvhan, sanki savaşta kilitlenmişler gibi onu öptü ve Clara da kendi şiddetiyle karşılık verdi. Elini, ter ya da kanla ıslanmış olan boynunun arkasına kaydırdı ve onun zırhını ne kadar hızlı çıkarabileceğini merak etti.

Ve sonra, her şeyin başladığı kadar ani bir şekilde, gözleri fal taşı gibi açıldı ve geri adım attı, sanki yanmış gibi ellerini çekti. "Domina," dedi boğuk bir sesle. "Sana zarar verdim mi?"

Clara başını salladı. István tek dizinin üzerine çöktü, elini kalbini kapattı. Duruşu, sadakat yemini eden bir şövalyeninki gibiydi, ama yüzü kendi ölümünü görmüş bir adamınki gibiydi. "Domina, *beni affet.* Bir daha olmayacak."

"Vay canına," dedi Clara.

Muhtemelen gerginliği bozabilecek tek tepki buydu. Istvhan'ın üzgün bakışı hâlâ oradaydı, ama alaycı bir eğlenceyle gölgelenmişti. Alt dudağını ısırdı.

"Kalk," dedi Clara.

"Bunu yapmamalıydım," dedi ayağa kalkarken. "Genelde bu kadar aptal değilimdir."

Clara ne diyeceğini bilemedi. Bir kısmı onun zırhını çıkarıp onu orada, yolun ortasında becermek ve başka hiçbir şeyi umursamamak istiyordu. Daha mantıklı olan kısmı ise bunun çok aptalca bir şey olacağını, özellikle de olan biten her şeyi düşününce, söylüyordu. *Şimdi olmaz. Bir karmaşa daha olmaz.*

Ayrıca, erkekler yataklarında bir hayvan istediklerini düşünebilirler, ama çok azı gerçekten bir canavar ister.

"Sorun değil," dedi. "Savaşlar. Evet." Hâlâ zor nefes alıyordu. Bunun savaştan kaynaklandığından pek emin değildi. "Her şey biraz... şey... savaştan sonra çılgınlaşır. Endişelenme."

"Hayır," dedi, başını sallayarak. "Önemli değil. Savaş olsun ya da olmasın."

Kadın, onun kendisinin bir rahibe olduğunu söylemesini bekledi, ama adam bunu yapmadı. Bunun yerine, kadına bir kez daha acı dolu bir bakış attı, derin bir reverans yaptı ve sanki şeytanlar onu kovalıyormuş gibi geri çekildi.

ISTVHAN HAYATINDA HİÇ BU KADAR UTANÇ DUYMAMIŞTI.

Gençliğinde pek çok utanç verici şey yapmıştı, ama bu gerçekten kabul edilemezdi. Neredeyse bir rahibeye saldırmıştı. Onun bunu iyi niyetle karşılaması ve hatta öpücükten hoşlanmış gibi görünmesi kesinlikle bir mazeret değildi.

Istvhan çok iri bir adamdı. Tarikatın diğer eski şövalyeleri bile onun yanında cüce kalıyordu. Otururken bile karşısındakini gölgede bırakabiliyordu. Birçok kadın bunu çekici buluyordu, ama o, çekiciliğin ne kadar kolay bir şekilde endişeye dönüşebileceğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden nazik ve kibar bir sevgili olmak için büyük çaba sarf ediyordu. Flört ederken, karşı tarafın da kendisi kadar ilgilendiğinden emin oluyordu. Bir kadının gözlerinde korku görmek istemiyordu.

Ve şimdi tüm bu kuralları bir kenara atıp bir rahibeyi zorla becermişti.

Azizlerin kanı. Bunun için sert zeminde dizlerimin üzerinde dua etmeliyim.

Neden bunu yapmıştı? Utanç duygusunun altında büyük bir şaşkınlık vardı. Bu, onun yapacağı türden bir şey değildi.

Ne düşünüyordum ben?

Açıkça düşünmemişti. Tanrısı öldüğünde, doğuştan gelen iyiliğine olan inancı sarsılmıştı, ama yine de Istvhan, en azından korkunç bir insan olmamak artık kökleşmiş bir alışkanlık olduğunu düşünmüştü.

Hareket sesi duydu ve öldürmeye hazır olarak arabanın yanına geldi, ama onun yerine, elleri kanlı, saçları örgülerinden çözülmüş, ayaklarının dibinde bir ceset olan kadın duruyordu ve Çelik Aziz ona yardım etsin, aniden hayatında hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu.

Aziz'in haykırışları, zırh giymiş olmam iyi bir şey yoksa...

Eh. Dururdu. Eğer kız bir şey söyleseydi, kendini durdururdu. Buna inanmak zorundaydı.

Clara çok fazla alınmış görünmüyordu. Bu da bir şeydi en azından.

Onun ilgilendiğini bir şekilde anlayabilir miydim? İnce işaretler?

Dudakları kıvrıldı. *Ah, evet, bu ne kadar da uygun olurdu. Tam bir pislik olduğun için kendini kurtarırsın. Ne güzel. Gerçekçi olarak, bana sadık olan paralı askerlerle seyahat ediyor ve beni kışkırtmak yerine*

Bunu düşünmek mide bulandırıcıydı.

Savaş öfkesi miydi? Çelik Aziz'in eski hizmetkarlarının hepsini etkileyen kara dalga mı? Bu ürpertici bir düşünceydi. Savaş dalgası, azizin şövalyelerini ölüm makinelerine dönüştürmüştü. Onları kadınlara saldırmaya itmemişti. Bu farklı bir tür karanlıktı.

Aziz, masumları öldürmemizi engellediği gibi, bizi de durdururdu elbette. Artık rehberimiz yok, bu yüzden belki...

Savaşla ilgili anılarını araştırdı ama savaş dalgasının yükseldiğine inanmasına neden olacak hiçbir şey bulamadı. Sakin olmuştu. Başından sonuna kadar aklını başına toplamıştı. Anılarında hiçbir boşluk yoktu, en azından hayatı için savaşırken normalde olanlardan daha fazla yoktu.

Ve günün sonunda, farkında olmadan çılgına dönmedin. Bu ince bir şey değildi. Bunun olduğunu hissettin. Buna karşı dişinle tırnağınla mücadele ettin ya da kabullendin, ama kesinlikle sana gizlice yaklaşmadı.

Ama yine de rahibeyi öpmüştü. Istvhan dürüst olsaydı, öpüşmekten daha fazlasını yapmaktan mutluluk duyacağı bir an olmuştu. Diğerlerini unutmuştu, çevrelerini unutmuştu, onun bir rahibe olduğunu ve onun gibi biri için uygun olmadığını unutmuştu. Bunun yerine onu kollarına almıştı ve onu geriye doğru itmeye başladığında, rahibe bir anlığına direnmişti. Ta ki teslim olmaya *karar verene kadar*. Ağırlık ve güç, küçük değil, kırılgan değil, yumuşak et ve sert kaslar, güçle gücün karşılaşması.

Sadece bu anıdan dolayı yarı sertleşmişti. Buna karşı koydu. *Azizlerin kemikleri, benim* neyim *var? Onun hoşuna gittiğine karar vermesi önemli değil, bir kadına sormadan öylece saldırmazsın!*

Nöbet tutacağım, diye karar verdi sertçe. *Dizlerimin üzerinde nöbet tutacağım. Bu gece arka arkaya nöbet tutacağım, belki soğuk ve dizlerimdeki ağrı bana biraz terbiye öğretir.*

Karar vermek kolaydı. Şu anda asker sayısı çok azdı. Adamlarından ikisi ölmüştü ve kalanlardan sadece Thorn ve Andrel yaralanmamıştı. *Bu da Domina Clara hakkında düşündüklerini iki kat daha sapkın hale getiriyor. İnsanlar öldü.*

O, adaçayı, tuz ve kan tadı vardı. İlk ikisinin, dişlerine sürdüğü karışımdan geldiğini biliyordu. Kan, çatlamış dudağından ya da belki düşmanın kanından ya da belki de ona çarptığında dişlerinden gelmişti

ama bu onu durdurmamıştı ve kadın onu kendine çekmişti ve Saint'in siyah ve kanlı dili, hala bunu düşünüyordu ve daha fazlasını istiyordu, onu bulmak ve gerekirse onu yola çekip yanına yatırmak istiyordu ve...

Galen çığlık attı.

CLARA, o garip, rahatsız edici iniltiyi tekrar duydu ve göğsünün sıkıştığını hissetti. Adrenalin ve korkunun üstüne, şehvet ve kafa karışıklığının oluşturduğu bir düğüm vardı. Canavar kafasının içinde kükredi, ama o çekici kapıp vagonların arkasına doğru sendeledi.

Galen'di. Etrafında dört ölü adam vardı ve dördüncü adamdan kılıcını çekiyordu. Belki de geride kalmış ya da kısa bir süre baygınlık geçirip sonra kalkıp tekrar saldırmış biriydi.

Artık kesinlikle ölmüştü. Galen bunu garantiye almıştı. Kızıl saçlı adamın gözünün üzerindeki kesik, saçından biraz daha koyu renkli kanla yüzüne akıyordu. Arkaya bağlanmış katır, ipinin sonuna kadar geri çekilmiş ve dizginleri çılgınca çekiyordu. Galen yerinde döndü, savaş çığlığı yavaşça sönüyordu ve sonra Clara'yı gördü.

Kendini toparlayıp kılıcını kaldırarak çığlık attı. Gözleri hâlâ yeşildi ama sanki onu tam olarak göremiyormuş gibi bulanıktı.

Çığlığındaki bir şey, canavarı yüzeye daha da yaklaştırdı. Ani. Şok edici. Clara, boğazında canavarın sesiyle bir cevap haykırdığını duydu ve sonra Galen kılıcını yukarı kaldırdı ve ona doğru hızlı ve ölümcül bir hareketle ilerledi. Clara, cesaret edip ona meydan okuyan bu küçük adamı ezmeye hazır olarak başını omuzlarının arasına indirdi...

Istvhan ikisinin arasına girdi ve bir talim çavuşu gibi *"Yeter!"* diye bağırdı.

Galen, vurulmuş gibi geriye doğru sıçradı. Kılıcını düşürdü ve ellerini yüzüne koydu.

"Domina Clara," dedi Istvhan, gözlerini Galen'den ayırmadan, "yaralandınız mı?" Sesi sakin, soğukkanlı ve deliciydi. Cevap vermemek aklına gelmedi.

Sesini bulması biraz zaman aldı. Istvhan'ın bağırması, üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi olmuştu. *Azizlerin merhameti, Galen'i tehdit mi ediyordum? Ne*

benim sorunum ne?

"Ben iyiyim," dedi. Dili ağırlaşmıştı. "İyiyim. Yaralarını tedavi et."

Omzunun üzerinden ona kısa bir bakış attı ve sonra zihinsel olarak onu reddettiğini ve dikkatini ikinci komutanına çevirdiğini hissetti. Sesi yumuşadı ama otoritesi mutlakdı. "Galen. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Kardeşim," dedi Galen boğuk bir sesle. Boğazı kısılmış gibiydi. *Ve bu sesin oradan gelmesi hiç de şaşırtıcı değildi. O bir tür çılgın savaşçı mıydı?* Elbette onlar hakkında bir şeyler duymuştu. Batıdan, savaş sırasında kendinden geçen adamlar hakkında efsaneler vardı ve elbette Çelik Azizler de vardı, ancak onlar da tanrılarıyla birlikte ölmüşlerdi.

Istvhan kılıcını kınına soktu, öne çıktı ve kolunu Galen'in omuzlarına doladı. "İyi misin?" dedi.

"İyi iş çıkardın," dedi Istvhan, hala o yatıştırıcı, otoriter ses tonuyla, onu panik halindeki katırın menzilinden uzaklaştırarak. "Bitti."

Galen'in omuzları titredi. Bir süre sonra "Beni durdurdun," dedi. "Sen kendin durdun." Istvhan, Clara'ya onun anlayamayacağı bir bakış attı
ve sesini alçaltarak konuştu. Clara geri çekilerek onlara yer açtı. Konuşmanın geri kalanını duymak isterdi, ama merakı Galen'in acı çekişinin sesine kıyasla hiçbir şeydi.

ON

ÜÇ KİŞİ YARALANMIŞTI, sayıca çok az olmaları göz önüne alındığında bu çok iyi bir sonuçtu. Marli tekrar uyanmıştı ama önceki günü hatırlayamıyordu ve sürekli kalkmaya çalışıyordu. Herkesi vagona bindirdiler, başını eğmiş ve bileklerini dizlerinin üzerine koymuş oturan Galen de dahil. Clara, Galen'in yüzündeki kanı silmek için can atıyordu ama Galen, dokunulmak istemediğini o kadar açık bir şekilde belli ediyordu ki, sanki üzerinde bir tabela taşıyor gibiydi.

"İyi olacak mı?" diye Istvhan'a yumuşak bir sesle sordu.

Istvhan ona tuhaf, düşmanca bir bakış attı. Sesi düz ve duygusuzdu. "Yaşayacak."

"Herkesin yaralarını temizlememiz gerekiyor..." Ateş yakmak için durmalarının mümkün olmadığını bilerek, arabaya doğru çaresiz bir hareket yaptı.

"Biliyorum, ama burada dinlenemeyiz," dedi Istvhan. "Daha fazlası gelebilir. Tavşanlar bizi mi sattı?"

"Yuva zihni mi? Hayır, elbette hayır. Bize burada insanlar olduğunu söylediler ve onlar için işin sonu buydu. Hayır, bunu insanlar yaptı. Muhtemelen pazarda biri dedikodu yaptı. Ve sezonun bu kadar geç bir döneminde son bir ödül düşüncesi..." Nazikçe sözünü bitirdi.

Istvhan homurdandı. Ön kolunda uzun, sığ bir kesik vardı. Pelerinini kesik yerine sarmıştı, ama kumaşın içinden koyu bir leke görünmeye başlamıştı. "Buradan gitmeliyiz. Kolay bir hedefiz. Sence geri dönecekler mi?"

"Bilmiyorum."

"Bunu beklemeliydim," dedi Istvhan. "Bizi izleyen çok fazla insan olduğunu biliyordum. Ama çok uzun sürdü ve hiçbir şey olmadı..."

Clara iç geçirdi. "Ben de öyle hissettim. Ama paranoyak olduğumu düşünmeye devam ettim."

Istvhan öfkeyle sert bir hareket yaptı. "Sonra konuşuruz. Buradan uzaklaştığımızda birbirimize bağırırız."

"Menzilden çıkabilir miyiz? Katırlarla?"

"Katırlar, katırların iyi olduğu şeylerde iyidir," dedi Brindle, daha önce paniğe kapılan katırı sakinleştirirken. Muhtemelen bu bir hayırdı. Gnole arabanın koltuğuna oturdu, etrafına bakındı, sonra dizginleri çırptı ve takımın hızlı bir yürüyüşe geçmesini sağladı. Marli, engebeli yol kafasını sarsarken arabanın içinden inledi.

"Domina," dedi Istvhan, yine o sakin, düz ses tonuyla, "benimle birlikte önde yürür müsünüz? İki çift gözün keşif yapmasını istiyorum ve Galen bir süre rahatsız olacak."

"Elbette."

Öne geçtiler. Clara kızağı elinde tutmuştu. Kızağın durumu çok kötüydü, ama onu bırakmaya pek niyeti yoktu.

Istvhan hızlı bir tempo belirledi ve arabadan oldukça önde gittiler. Önlerindeki yol virajlarla ve insanların kolayca saklanabileceği yerlerle doluydu. Öncü bir keşif ekibi olması mantıklıydı. *Buna inanıyorum. Ama o bana ikinci bir çift göz gibi bakmıyor. Bana bir sorun gibi bakıyor.*

Yürürken birkaç dakika boyunca konuşmadı. Clara'nın tedirginliği arttı. Sonunda "Galen'e şaka olarak mı bağırdın?" dedi.

"Şaka mı? Hayır! Hayır, ben..." *Ne? Canavar meydan okunduğunu hissettiği ve kan kokusu aldığı için ona bağırdın mı? Bunu açıklayabilir misin?*

"Ne yaptın?" dedi Istvhan sessizce ve Clara sonunda sakinliğin altında gizlenen şeyi anladı.

Öfkeydi.

ISTVHAN ÇILGIN GİBİYDİ. Siyah dalga ayaklarının etrafında dönüyordu, ki bu daha önce hiç olmamıştı. Tüm kırık paladinler arasında, o hiç kafasını kaybetmeyen tek kişiydi. Öfke nöbetleri nadirdi ve kolayca kontrol edilebilirdi. Tanrı öldüğünde, kardeşleri akılsız ölüm makinelerine dönüşürken, o sessizce bayılmış ve günler sonra Rat Tapınağı'nda uyanmıştı.

Ama şimdi etrafında çalkalanıyordu, dalgalar gittikçe yükseliyordu. Yanındaki kadın, Galen savaş çılgınlığı içindeyken ona meydan okumuştu. Bir insanın boğazından çıktığına inanması zor bir sesle ona bağırmıştı. Ve kendi başına dalgalardan kurtulabilecek olan Galen, geri kayarak kadına saldırmıştı.

Istvhan orada olmasaydı, bir dakika bile geç kalmış olsaydı...

Ve neden bu kadar uzaktaydın? Neden hemen ona bakmadın? Çünkü onu öpmüştün ve bunun için kendini kırbaçlıyordun, ve ona yüzleşmeye çok korktuğun için ikisini de neredeyse ölmeye terk ettin.

"Galen bir çılgın savaşçı. Ölebilirdin, Domina. Ve senin ölümün, zaten gecelerini cehennemde geçiren bir adamı mahvederdi."

Sesi titremezdi. Sakin biriydi. Her zaman sakindi. Kara dalga onu sonunda yakalayıp ayaklarından kopardığı ve elinde kılıcıyla öldüğü gün bile sakin olacaktı.

Aralarındaki mesafeyi artırdı. Korkudan mıydı? Onun kızgın olduğunu anlayabilir miydi?

"Onu kışkırtmadım," dedi. Sesi de yavaş ve ölçülüydü ve aniden onun da kızgın olduğunu, ikisinin korkunç bir uçurumun kenarında durduklarını ve düşmelerini engelleyen tek şeyin bu garip, rol yapar gibi sakinlik olduğunu hissetti. "Onun bir çılgın olduğunu bilmiyordum. Ona sıkıntı verdiysem özür dilerim. Onunla hiçbir ilgisi yoktu."

Sonunda başını çevirip ona baktı.

Kız onun gözlerine doğrudan baktı. Gözleri onunkinden biraz daha açıktı, toprak rengi yerine kehribar rengiydi. Duruşu kasıtlı olarak rahattı, onun duruşunun aynısıydı. Hâlâ bir elinde balyoz tutuyordu, balyozun başı bacağının yanında sallanıyordu.

Kılıcını çek, fısıldadı dalga. *Kılıcını çek ve vur ve... ve... o balyozla engelleyecek ve yeterince sert vurursa, kolunu yukarı doğru itecek ve kılıç kırılacak ve yerine eline vurursa, parmakların kırılacak. Diğer elinle yüzüne vur, kılıç tutan elini feda et, gözlerini ve sonra boğazını kes.*

O bunların hiçbirini yapmadı. Bunların hiçbirini yapmayacaktı. Bunun yerine, bakışlarını kadının kolundan silahına kaydırdı. "Çekiç kullanmakta ustasın."

"Özellikle değil," dedi kadın. "Çok fazla şeyi telafi etmek için gücümü ve erişim mesafemi kullanırım. Hızlı bir rakip, hançeriyle kolayca gardımı aşabilir. Ama ilk şokta, neredeyse kimse bunu denemez."

"Ve iri olduğun için insanlar senin yavaş olduğunu düşünüyor." Kendi sesinin biraz yumuşadığını duydu. Bunu çok iyi anlıyordu. "Yardımın için teşekkür ederim, Domina. Kendini savunamayacağını varsaymamalıydım."

O bunu, barış teklifi olarak kabul etti. "Önemli değil. İnsanların kafasına vurma geçmişim olduğunu tam olarak açıklamamıştım."

"Öyle mi?"

"Bazen. Tercih etmiyorum. Eğitimli bir savaşçı değilim, sadece tek başıma çalışarak birkaç şey öğrendim." Başını eğdi. "Kendinden daha iri bir kadını bir meydan okuma olarak gören belirli bir tür erkek var."

"Sizin tarikatınızdaki diğer kadınlar da savaşçı mı?"

"Senin kastettiğin anlamda değil." Sesi yine soğuklaştı. Ne saklıyorsa, ona çok yaklaşıyordu.

"Bana tüm gerçeği söylemiyorsun, Domina."

"Hayır."

Bu açık itiraf onu şaşırttı ve Aziz yardım etsin, absürtlük hissini uyandırdı. Dalga çekildi. O her zaman mizah anlayışının insafına kalmıştı. Bir kahkaha attı. "Peki. En azından bana açıkça yalan söylemiyorsun. Bana neyi söylemiyorsun?"

"Ben bir ruh ya da cin değilim, Kaptan Istvhan. Bana doğrudan bir soru sormak, ben cevap vermemeyi seçersem sana cevap vermeyecektir."

O burun kıvırdı. "Peki ya senin tehlikeli olduğuna karar verip, seni yol kenarında bırakmaya karar verirsem?"

"O zaman kararını vermiş olursun." Kız umursamıyor gibiydi.

"Lütfen bana dürüstçe cevap ver, Domina. Sen benim ya da adamlarım için tehlikeli misin?"

"Hayır." Cevabı hızlı ve ani oldu. "Asla."

Garip bir şekilde, ona inandı. Yardım isteyen birini, özellikle de bir rahibeyi asla geri çevirmezdi. Ama şimdi, bu gizem yüzünden geri çeviremeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Neler oluyordu? Ne sır saklıyordu? Ve neden?

Galen'e karşı çıkardığı ses çok garipti. Çığlık değildi. Bağırış değildi. Başka bir şeydi. Bu sesi duyduğunda

ve tam zamanında koşarak Galen'in saldırısını durdurmuştu.

Balyozun üzerine bakarken, belki de kadının kendini savunabileceği ilk kez aklına geldi.

Gizli bir teknik mi? Rahibeler tuhaf bir sihirde yetenekli olabilir miydi? Bazen böyle şeyler duyardınız, hem savaş hem de mistik sırları öğrettiği iddia edilen eğitim alanları. Istvhan, basit askeri disiplinden öteye geçen bir şeyle hiç karşılaşmamıştı, ama sadece o karşılaşmamış olması, bunun var olmadığı anlamına gelmezdi.

Ondan gelen öfke gibi hissettiren şey, aslında kendi kara dalgası gibi bir şey miydi?

Bakakaldığını fark etti ve Rahibe Clara'nın ciddi bir şekilde onun bakışlarını karşıladığını gördü. Yanağında kanlı bir leke vardı. Aniden elini kaldırıp yüzündeki lekeyi silmek istedi.

"Bana güvenmeye karar verdiğinde haber ver," dedi sessizce. "Ben de öyle," dedi Clara. Gözleri tekrar buluştu ve onun gözleri önce kapandı.

"Patron," dedi Galen.

Istvhan irkildi. İkinci komutanı vagondan inmişti. Clara arkasında duruyordu, yorgun görünüyordu. Saçları gözlerine düşmüştü ve sabırsızca saçlarını geri attı.

Saint'in dişleri, onun kendisini isteyeceğini nasıl düşünebilirdi? *Şu anda çökmekten başka bir şey isteyemezdi.*

Düşündüm de, benim de durumum pek iyi değil, sikim bana ne anlatmaya çalışırsa çalışsın.

"Patron, daha fazla ilerleyemeyiz. Haller'ın durumu kötü. Katırlar tamamen bitkin. Brindle onları yürütüyor ama aceleyle bir yere varamazlar. Burada kamp kuralım."

Istvhan iç geçirdi ve yolun iki tarafına da baktı. "Başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor, değil mi? Büyük çadırı kurup yaralıları tedavi edelim. Daha fazlası varsa, hiç şansımız yok."

Clara boğazını temizledi. "Tepenin hemen üzerinde bir dere var. Brindle kokusunu alıyor. Eğer birini ayırabilirsen, su almaya gidelim."

Adam başını salladı. "Galen, onunla git."

Galen ona kısa bir bakış attı, ama başını salladı. Hem o hem de rahibe matara ile yüklerini aldılar ve silahlarını ellerinde tutarak ilerlediler. Istvhan onlarla gitmek için can atıyordu, ama görevi yaralıları korumaktı. *Eğer haydutlar kalmışsa, zenginliğimizin olduğu arabaya geleceklerdir.*

Her neyse, Clara ondan uzaklaşma fırsatını kesinlikle sevinir. Galen öngörülemez bir çılgın olabilir, ama isteksiz kadınları öpmeye meyilli değildi. Ya da istekli kadınları, bu konuda.

Bütün bunları aklından çıkardı ve yaralıları kontrol etti. Marli, kafasına aldığı darbe nedeniyle hâlâ kendinde değildi ve kafası karışıktı. Colt'un kolu kırılmıştı, bu pek iyi bir şey değildi ama en azından basit bir kırıktı ve yerine oturtulup askıya alınabilirdi. Nils, kaburgalarına birkaç şiddetli darbe almıştı ama iyileşecekti. Haller... Haller ölüyordu ve bunu güzelleştirmenin bir anlamı yoktu. O da bunu biliyordu. Herkes biliyordu. Darbe karnına gelmişti ve uzun, acı verici, korkunç bir ölüm olacaktı. Karnındaki yaranın kokusu vagonu doldurmaya başlamıştı bile.

"Sana ağrı kesici vereceğim," dedi Istvhan. İlaç sandığını karıştırdı ve gizli kutudan küçük afyon sütü şişelerini çıkardı. Haller bir ses çıkardı, neredeyse bir homurtu, daha çok modüle edilmiş bir nefes gibiydi.

Haller'in boğazına iki şişe haşhaş sütü döktü. Bu, pervasızca yüksek bir dozdur, ama Haller bu sayede daha acısız bir ölümle ölürse, Istvhan ruhuna leke sürmeyi göze alacaktı. Tanrılar biliyordu ki, orada zaten yeterince leke vardı, bir tane daha eklenirse pek fark edilmezdi.

Vagonun dışında, Thorn ve Brant'ın konuştuğunu duyabiliyordu. Hayatta kalan haydutlar varsa, Thorn onlarla ilgilenmişti. Bunun ironisi ona da kaçmamıştı.

Bir battaniyeyi yuvarlayıp ölen adamın başının altına koydu, sonra cesetlere yardım etmeye gitti.

ON BİR

"ÖZÜR DİLERİM," dedi Galen.

Clara, matara doldururken bir an durdu. "Eh? Ne için?" "Az önce," dedi kızıl saçlı adam, sesi kesik kesikti. "Seni tehdit ettim. Üzgünüm."

"Ben de üzgünüm. Öyle tepki vermemeliydim."

"Hayır, ama senin tepkilerin birçok insanın ölümüne yol açmadı."

Ne *kadar da bilgilisin, evlat*. "Seninki de öyle." "Sadece patron beni durdurduğu için."

Clara ince su şeridini seyretti. Dere o kadar küçüktü ki, yirmi metre kadar ilerledikten sonra çamur birikintisine karışıp kayboluyordu. Kaynağı için *"kaynak"* kelimesi çok abartılıydı. *Bunun iki katı büyüklüğünde sızıntılar görmüştüm. Yine de, su suydu.*

"Sorun değil," dedi. "Sen durdun. Önemli olan bu. Ve ben sana bağırmasaydım, sen de dururdun." *Bağırmak* da çok cömert bir terimdi, ama ayrıntılara girmenin bir anlamı yoktu. Bir başka matara daha suya batırdı ve yavaşça dolmasını izledi. "Bak, Galen, haydutlar bize saldırdı, iki adamın öldü, biri de çok yakında ölecek ve kız kardeşlerim kafeslerde bir yere götürülüyor. Bu konuya pek önem veremem." Matara kapağını kapattı ve bir sonrakine başladı. "İkimiz de üzgün olduğumuzu kabul edip, birbirimizi affettiğimiz ve bu konuda garip hissetmeyi bıraktığımız noktaya geçsek olur mu?"

Kendi matarası dolup taşarken ona baktı ve sonra gülümsemeye başladı. "Evet. Evet, bence bu benim için sorun olmaz."

"Aziz Ursa'ya şükürler olsun." Son matara omzuna asıldı ve diğerlerine çarptı. "Kampa geri dönelim."

KAMP DA GENİŞ ANLAMLI BİR TEREMDİ. Yolun bir tarafında kayalık bir yer buldular ve orada durdular. Clara dahil herkes nöbet tuttu. Istvhan itiraz etmedi. Durum, törenlere vakit ayıracak kadar felaket potansiyeli taşıyordu.

"Sizce tekrar saldıracaklar mı, Kaptan?" Brant ellerini ovuşturdu ve etrafta sakinleştirici bir meşe palamudu dikebileceği bir yer aradı.

"Ben yapmazdım," dedi Istvhan. "Öte yandan, ilk seferinde de saldırmazdım." Hızla kararan alacakaranlığa, gri başlı akbabaların başlarının üzerinde bir döngü oluşturmaya başladığı yere baktı. Cesetlerden uzaklaştıklarına sevindi. Leş yiyicilerin insanları parçaladığını birçok kez görmüştü, ama yine de bu iş çok ürkütücüydü.

"Yani hala saldırabilirler."

"Her şeyi yapabilirler. Kanatları çıkıp üzerimize düşebilirler. İnsanların mantıklı davranmasını bekleyemezsin."

Tanıdık bir homurtu duydu. Clara, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak yavaşça yaklaştı. Istvhan gökyüzünü inceledi. "Büyük bir gerçek var, Kaptan. Bildiğimiz kadarıyla, hepsi ren geyiği mantarlarından deliye dönmüşler."

"Ren geyiği mantarı mı?" diye sordu Brant.

"Beyaz benekli kırmızı olanlar. Arral'lar ren geyiği beslemezler, ama bu adı bir yerden almışlardır."

"Ren geyikleri bunları yer mi acaba?"

"Muhtemelen seni ren geyiği olduğunu düşündürürler," dedi Istvhan. Clara'ya baktı. Onu öpmüş ve sonra ona bağırmıştı, ve şimdi her şey son derece garip geliyordu. *Bir ara ona bakmalısın. Garip davranma. Bu senin hatandı, onun değil.* Hafif bir gülümseme vardı yüzünde ama ölümcül bir şekilde kırılmış görünmüyordu. Bu iyiye işaretti. "O adamların ne düşündüğünü sadece Tanrı bilir. Sıradan bir saldırı için çok ağır silahlanmış durumdayız. Büyük bir hazine taşıdığımızı düşünmüş olmalılar. Bilmiyoruz."

"Biz büyük bir hazine taşıyoruz," dedi Brant. "Ama sadece İmparator Oak'ın değerini bilenler için."

"İşte cevabın bu. Haydutlar, Morstone'a ulaşmadan önce rakiplerini yok etmeyi planlayan, aşırı kıskanç bir içki üreticisi tarafından tutuluyor."

Brant ona sert bir bakış attı ve Istvhan, adamın onu ciddiye alıp almadığını bir an için merak etti. *Aslında mizah anlayışı yok gibi görünüyor, ya da belki de çok iyi saklıyor...* Clara'ya baktı ve en azından onun hala gülümsediğini gördü.

HALLER o gece bir daha uyanmadan öldü. Bu bir merhametti, ancak muhtemelen afyon sütü bununla daha çok ilgisi vardı. Araba bok ve ölüm kokuyordu. Brant, fıçılara zarar vermeyi umursamadan kumaş kapakları açtı. Istvhan, tuvalet için küçük kamp küreğini aldı ve görebilecek kadar aydınlık olunca kazmaya başladı.

Toprak sert, soğuk ve taşlıydı. İş yavaş ilerliyordu ama adamlarından birini akbabaların yemesi için toprağın altında çürümeye bırakmayacaktı.

Clara, bir kalkan tutarak karanlıktan ortaya çıktı. Bu, haydutlardan alınan bir potmetal parçasıydı, ama kalkan olarak ne kadar yetersiz olursa olsun, kaba bir kürek olarak işe yarıyordu. Clara, onunla delikten toprağı çıkarmaya başladı.

"Rahibelerin mezar kazmasını beklemediğimi söylemeliyim," dedi Istvhan, "ama yardımları için minnettarım." Dizleri onu öldürüyordu. Yemin ettiği gibi, dizlerinin üzerinde nöbet tutmuştu ve şimdi her diz kapağının altında canlı kömür varmış gibi hissediyordu.

"Doğumlar ve ölümler rahiplerin görevidir," dedi Clara. "Birkaç kez bahsettiğim gibi, ben rahibe değilim, bu yüzden genellikle insanları günah çıkarmamı istemezler. Ama ben de payıma düşen mezarları kazdım."

"Ve payına düşen bebekleri doğurttun mu?"

"Hayır, o iş beni çok korkutur. Ben, bayılmasınlar diye su kaynatmaya gönderilen kişiyim."

Istvhan güldü. "Ben de senin hiçbir şeyden korkmadığını sanıyordum. Senin hakkımdaki imajım sonsuza kadar lekelendi, Domina."

Ona sırtını dönmüştü ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Birazdan benim gerçek bir rahibe olmadığımı itiraf ettireceksin. Ama söyle bana, Kaptan, kaç tane doğum gördün?"

"Altı," dedi Istvhan.

"Altı!"

"Altı." Yer değiştirdiler ve o, Istvhan'ın özenle kazdığı toprağı küreklemeye başladı. "Dediğim gibi, birçok kız kardeşim ve kuzenim var. Ebe değilim ama bir kadının elini okşayarak, parmaklarımı kırmaya çalışırken ona harika bir iş çıkardığını söylemekte çok iyiyim."

"Benden daha iyisin."

"Evet, parmakların çok narin görünüyor."

Kadın öfke ve eğlence arasında bir ses çıkardı. "Narin mi! Narinlik dağıtılırken ben kapının arkasında saklanıyordum."

"Bana kıyasla Domina, herkes narindir."

Ona dönüp elini uzattı. O da elini uzattı ve kadının gözleri büyüdüğünde şeytani bir gülümseme attı. Clara kahramanca bir vücuda sahip bir kadındı, ama onun elleri kadınınkinden neredeyse bir buçuk kat daha büyüktü. “Peki,” diye mırıldandı kadın. “Lanet olsun.”

"Oh, neredeyse kesin." Çukurun başka bir bölümüne yöneldi. "Ama bu kadar narin birine göre iyi kazıyorsun."

Kız, kalkanını onun kafasına doğru salladı. "İki mezar kazmaya niyetim olmadığını sanma, Kaptan."

"Başlamadan önce beni öldür. Kendi mezarımı kazmam pek adil olmaz."

Kadın patlayarak homurdandı ve kalkanın kenarıyla daha fazla toprak kazdı. Istvhan, kadının daha önce mezar kazdığına kesinlikle inanıyordu. Kazma işinden dolayı değil, bu konuda şaka yapmasından dolayı.

İlkinde, kendi ölümlülüğünün dehşet verici farkındalığıyla kazarsın. İkincisinde, kara mizah katarsın. Üçüncüsünde ise, kesinlikle çok komik olursun. Bunun tek istisnası çocuklardı. Bir çocuğun mezarını kazarken gülemezsin. *Belki çok fazla mezar kazdıysan gülebilirsin, ama tanrılar benim bu özel beceriyi edinmemi engelliyor...*

"Onu iyi tanıyor muydun?" diye sordu Clara. "Haller'ı?"

"Hayır," dedi, düşüncelerinin kesintiye uğramasına minnettar olarak. "Onun burada olması bile gerekmiyordu. Onun yerine geçen adam, Potts, werkblight hastalığına yakalandı ve onu şifacılara bırakmak zorunda kaldık."

"Werkblight. Huh." Clara daha fazla toprağı kenara itti. "Bizim buralarda pek vaka görmüyoruz. Daha çok kanal boyunca görülüyor."

Istvhan başını salladı. Werkblight, on iki yıl önce korkunç bir felaket olmuştu, hiçbir uyarı olmadan ortaya çıkmış, bazen yayılmış, bazen yayılmamıştı. Birisi güneş ışığına maruz kaldığında hızla büyük cilt lezyonlarına dönüşen kurdeşenler çıkardı. Yanında duran kişi zarar görmeden uzaklaşırken, on metre uzaktaki kişi bir sonraki kurban olabilirdi. Salgın hastalıkların olağan kuralları geçerli görünmüyordu. İnsanlar paniğe kapılmış, büyü, gnoller, yabancılar veya kötü hava koşullarını suçlamış, binaları ateşe vermiş, hastalık karşısında insanların genellikle gösterdiği tüm korku belirtilerini sergilemişti. Ve sonra bir gün, şifacı eğitimi almamış Çok Kollu Tanrı'nın bir rahibi, bunun bir salgın bile olmadığını, bir şeye karşı şiddetli bir alerjik reaksiyon olduğunu anladı, şifacılar bir tedavi geliştirdi ve böylece ölümcül salgın, önemsiz bir rahatsızlığa dönüştü.

"Herkes gibi biz de ilaçları yanımızda taşıyoruz. İlk yara ortaya çıkar çıkmaz ona ilaç verdik. Durumu iyiydi, ama her ihtimale karşı onu en yakın tapınağa bıraktık ve yerine Haller'ı aldık."

Clara iç geçirdi. "Her zaman böyle olmaz mı?"

Istvhan doğruldu. Belinin alt kısmı ağrıyordu. "Bence bu kadar yeter," dedi. "Üstüne birkaç taş yığalım, ama bu zemin kürekle değil, kazma ile kazılmalı."

Clara başını salladı. Son toprak parçalarını kürekle çıkardı ve Istvhan'ın onu çukurdan çıkmasına yardım etmesine izin verdi. Yorgun görünüyordu. Saçları örgüsünden çıkmış, gözlerinin altında mavi gölgeler vardı. Cüppesi mezarın kırmızımsı kiliyle lekelenmişti. Istvhan elini yüzüne koyup ona her şeyin yoluna gireceğini, bunu atlatacaklarını söylemek istedi. Ama bunu yapmadı, çünkü rahibelerle bu tür bir samimiyet kurmak uygun değildi. Mezarı kazmasına yardım eden rahibelerle bile.

Haller'in cenazesi hızlı ve işlevsel bir şekilde kaldırıldı. Clara yargılamıyordu. Her an daha fazla haydutun ortaya çıkma ihtimali olduğu için böyle olması gerekiyordu. Kendi kendine, bu kadar uzun süre durmanın muhtemelen akıllıca olmadığını düşündü, ama bunu söylemeyecekti. İnsanlar ölülerini gömmek zorundaydı, paralı askerler bile.

Onu kendi yatak örtüsüne sardılar ve mezara indirdiler. "Haller'in belirli bir tanrıya taptığını bilen var mı?" diye sordu

Istvhan sordu.

Kimse bilmiyordu. Paralı askerlerden biri konuştu. "Evinden pek bahsetmezdi," dedi. "Hiçbirimiz onunla daha önce çalışmamıştık." Anlaşılan bu sözleri eleştiri gibi geldiğini düşündü, çünkü ekledi: "Ama iyi bir adamdı. Eşyalarını temiz tutar, üzerine düşen işi yapardı. Asla işten kaçmaya çalışmazdı."

"Bu işte duyabileceğin en iyi övgü budur," dedi Istvhan. Başını eğdi. "Pekala. Tanrılar, eğer aranızda ölen kardeşimize şefkatli davranan varsa, öbür tarafta ona göz kulak olun." Bir kez başını salladı, sonra küreği kapıp mezarı doldurmaya başladı.

Diğer paralı askerler kendi sözlerini mırıldanarak ona katıldılar. Brindle toprak yığınının bir tarafını aldı ve güçlü arka ayaklarıyla havaya uçurdu. Kısa sürede toprak taşındı ve Haller adındaki bir paralı askerin son dinlenme yerinin üzerine taşlar yığıldı.

"Katırlar hazır mı?" diye sordu Istvhan, yüzündeki kırmızı kili silerek. Kil kurumuş ve kan gibi pul pul dökülmüştü.

"Bir katır gitmeye can atıyor," dedi Brindle. Gnole'nin çizgileri turuncuya boyanmıştı ve kürkü sertleşerek kısa dikenler haline gelmişti, bu da ona özellikle vahşi bir ifade veriyordu. "Bir gnole de."

"Tamam. Gidelim. Buradan iki gün uzaklıkta bir kasaba var ve oraya sağ salim varırsak, bir hafta boyunca uyumayı planlıyorum."

CLARA, bu sözü bir vaat gibi ağırlığını hissederek geriye baktı. Kasabaya sağ salim vardılar, ama bu üç gün sürdü ve hepsi bir asır gibi geldi.

Kamp kurmadılar. Katırlar dayanabildiği kadar yürüdüler ve sonra katırların tekrar yürümeye başlayabileceği kadar aydınlık olana kadar durdular. Geceleri ateş yakmadılar. Kimse gerçekten uyumadı bile. Sırtlarını vagona dayayarak, omuz omuza oturup karanlığın saldırılarını beklediler.

"Yaralılarla birlikte vagonda uyuyabilirsin, Domina," dedi Istvhan.

"Uyuyabilirim," dedi Clara, kıpırdamadan. "Kimse seni küçümsemez."

"Mmm." O, bu koşullar altında yapabildiği en iyi gülümsemeyi ona gösterdi, ama kalkmadı. O, onun bir tarafına, Thorn da diğer tarafına oturdu, hepsi yarı uykulu, yarı uyanık, bekliyorlardı.

Clara bir kez uyandı ve kendini onun omzuna yaslanmış buldu. Garip bir şekilde hareket ederek yeniden yerleşmeye çalıştı ve o sadece "Sorun yok" gibi bir şey mırıldandı, ama onun da tamamen uyanık olmadığı açıktı.

Gün ağardığında tekrar kalktılar. Çay yapraklarını soğuk suya demleyip, tam olarak çay sayılmasa da yine de bir çeşit enerji veren bir içecek hazırlayabilirdiniz. Galen çayı herkese dağıttı. Tadı kumlu ve acıydı, ama herkes içti.

Marli'yi üçüncü katıra bindirdiler ve Thorn onu diğerlerinin arkasına götürdü. Diğerleri ormanı ve tepeleri hareket var mı diye izliyorlardı. Uçan bir keklik hepsini zıplatıp kılıç kınlarına uzanmalarına neden oldu, ama çok fazla keklik ve kaz vardı ve herkes daha da yoruldu.

Şimdi mi? diye fısıldadı canavar.

Şimdi mi? Hayır. Sadece kuşlar.

Uyumaya devam et.

Canavar homurdandı. Dikkatli olmayı anlıyordu. Gözetlemede iyiydi. Ne yazık ki, Clara sersemlemiş olduğu için, canavarı çok fazla korkutan bir şey olursa onu zapt edebilecek miydi, bilmiyordu.

Uyu. Hava soğuk. Uyumalısın.

O itaat etti.

Katırları dinlendirdiler. Soğuk yere oturdular ve tam olarak uyuyamadılar. Ayağa kalktılar. Yola devam ettiler.

Üçüncü günün sabahı, Clara önlerinde bir kasaba olduğuna gerçekten inanmayı bırakmıştı. Kasaba yoktu. Kasabalar gerçek değildi. Ne tür bir dünyada kasabalar vardı ki? Sadece sonsuza kadar yürüdün, gerçekten uyumadan, yaralıların ölmemesini umarak. Belki de çoktan ölmüşlerdi. Belki de Clara dahil herkes saldırıda ölmüştü. Hepsi hayaletlerdi, katırların hayaletleri tarafından çekilen arabaların yanında yürüyorlardı. Katırların hayaletleri var mıydı? Birisi için sakıncalı olsaydı, muhtemelen vardı. Katırlar böyleydi. Kasaba yoktu. Sadece yol vardı, nemli kil ve taşlarla kaplı, kurbağanın sırtı gibi. Belki de bir kurbağaydı. Belki de bütün dünya bir kurbağaydı. Bu, başkalarının kozmolojisinden daha aptalca değildi. Clara, St. Ursa tarikatını bırakıp

Aziz Kurbağa tarikatını kuracaktı. Çok uyuyacaklardı. Evet. Uyumak, tarikat için iyi bir emir gibi görünüyordu. Uyku ve sıcak çay. Evet.

Galen, "İleride duman yükseliyor. Neredeyse vardık," dediğinde, Clara, St. Toad'un ibadetine ilişkin çeşitli rütbeleri ve ikincil kuralları hesaplıyordu.

Kasabanın muhtemelen bir adı vardı, ama Clara bunu hiç öğrenmedi. Burası Sıcak Çay ve Yatakların Yeri, Aziz Toad'un Kutsal Topraklarıydı. Yarım düzine ev, bir demirci ve iki katlı bir han vardı. Istvhan ve Brant hanın önüne geçtiler. Geri kalanlar kasabanın kenarında durup destek için arabanın kenarlarına tutundular. Brindle indi ve katırları okşayarak onlara iyi, yakışıklı ve sabırlı olduklarını, neredeyse öküzler kadar iyi olduklarını söyledi.

Clara bir süre baygın kaldı, sonra Istvhan geri döndüğünde kendine geldi. "Tamam," dedi. "Askerler, ahıra geldik. Brant, Domina, her biriniz için odalar var, Marli'yi üçüncü odaya koyacağız. Onu muayene edecek bir doktorları var. Thorn, sen onunla kal."

Clara'nın yanından geçerken eğilip ekledi: "Korkarım ayakların biraz sarkacak."

"Bu noktada," dedi Clara yorgun bir sesle, "başım yastığın üzerinde olduğu sürece, geri kalanımın bu konuda pek söz hakkı olduğunu sanmıyorum." O güldü.

Oda büyük bir dolap büyüklüğündeydi ve bu nedenle acemi rahibelerin hücrelerine kıyasla genişti ve temizdi. Hava girmesi için küçük bir pencere aralığı ve yatağın altında bir lazımlık vardı. Clara kirli dış cüppesini çıkardı ve kapının dışına attı, sonra yatağa düştü. Bacakları sarkıyordu. Kolları da sarkıyordu. Önemli değildi. Uyudu.

ON İKİ

ISTVHAN, hava almaktan daha çok uyumak istiyordu ama halkı yerleşene kadar uyuyamıyordu. Ahırlar, kış başındaki bir dağın standartlarına göre temiz ve sıcaktı. Hancının sahibi kadın, karavanların gelmesine kesinlikle alışkındı, ama bu saatte bir karavan beklemiyordu. Onlara açıkça, akşam yemeği sağlayabileceğini, ama yol için erzak sağlayamayacağını söyledi. Istvhan kabul etti. Yaralılar için bir doktor da dahilse, hemen hemen her şeyi kabul ederdi, ki öyle de oldu.

Doktorun gelmesi bir saat sürdü. Şaşırtıcı derecede beyaz saçlı yaşlı bir adamdı. "Ben özel bir şey değilim," dedi. "Atları ve insanları tedavi ederim. Haber geldiğinde bir çiftlikteydim."

"Sorun değil," dedi Istvhan yorgun bir şekilde. "Günler geçti, bir saat daha fark etmez."

"Mmm."

Haber, Istvhan'ın beklediği gibi geldi. Colt ve Nils kendiliğinden iyileşeceklerdi. Marli ise farklıydı. "O, bir vagonda ya da atın üzerinde olmamalı," dedi doktor açıkça. "Beyninde karışıklık var ve sallanmak ona yardımcı olmuyor. İyileşecek... muhtemelen... ama sessizliğe ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Istvhan başını salladı. "Tamam," dedi ve han sahibiyle konuşmaya gitti.

"Onunla kalmak istiyorum," dedi Thorn. "İşin bitmediğini biliyorum Kaptan, ve eleman eksikliğiniz olduğunu da biliyorum, ama..." Sesi kesildi. Thorn yalvaracak türden biri değildi.

Istvhan da gereksiz yere acımasız biri değildi. "Öyle yapacağını tahmin etmiştim. Böyle bir yaralanma varken adamlarımızdan birini yalnız bırakmazdım.

Oda bir sezon boyunca halledildi. Seni ev sahibimize odun kesmek için gönüllü olarak önerdim." Bir süre durdu. "Kar yağacak, sanırım. Elimizden bir şey gelmez. Marli seyahat edebilecek kadar iyileştiğinde Beyaz Sıçan Tapınağı'na git, onlar her şeyi yoluna koyacaktır."

"Çok naziksiniz, Kaptan. Teşekkür ederim."

Marli'nin odasından çıkıp koridora doğru yürüdü. Clara'nın odasından horlama sesleri geliyordu. Kaptan hüzünle gülümsedi. Rahibe gerçekten cesur biriydi, bunu kabul etmek gerekiyordu. Zorlu yürüyüş boyunca ayakta kalmıştı, sonlara doğru yarı uykulu haldeyken vagona tutunsa da. Brindle ve katırları kontrol etti ve gnole'yi tahıl çuvallarının üstünde uzanmış halde buldu. "İyi durumdalar mı?"

"Eh." Gnole omuz silkti. "Katırlar dayanıklıdır. Ama bazen, işten kurtulacaklarını düşünürlerse, öyle değilmiş gibi davranırlar. Gnole'lar ise iyi olacaklarını düşünürler." Gözlerini tekrar kapattı, Istvhan bunu açık bir reddetme olarak algıladı.

Sonunda, tüm işlerini hallettikten sonra, pelerinini ve yatak örtüsünü samanların üzerine serdi, üzerine uzandı ve düşman kadar hızlı bir şekilde uykuya daldı.

CLARA sırt ağrısı, ayak ağrısı ve baş ağrısıyla uyandı. Oturdu. Her yeri aşağı yukarı aynı derecede ağrıyordu, bu yüzden hiçbirine özel ilgi göstermiyordu. Battaniyeyi üzerine sardı. Ne kadar uyumuştu? Kahvaltı mı, akşam yemeği mi vakti gelmişti?

Görünüşe göre akşam yemeği vaktiydi. Yeni yıkanmış bornozu kapının dışında bekliyordu. Omuzlarını silkti. Buradaki geleneklere uygun olarak ateşin üzerinde kurutulmuştu, bu yüzden kumaşta yoğun bir odun dumanı kokusu vardı. Keskin ama hoş olmayan bir koku değildi ve en azından vücudundaki diğer kokuları örtüyordu. Saçlarını taradı. Acilen banyo yapması gerekiyordu. Nehirde son kez yıkanalı günler olmuştu. Yine de, başka hiç kimse daha iyi durumda değildi.

Merdivenlerden aşağı indiğinde, Kaptan Istvhan da dahil olmak üzere birkaç paralı askerin hanın ortak salonunda durduğunu gördü. El salladılar ve Istvhan bir masayı işaret etti.

Clara, oturma düzenini görünce içinden inledi. Uzun, alçak bir masa, yanında uzun, alçak banklar vardı. Bu bölgedeki insanlar

dünyanın bu kısmındaki insanlar genellikle kısa ve kompakt yapılıydı ve mobilyalarını da buna göre yaparlardı.

Oturdu. Dizleri masadan daha yüksekti. Yemek yemek için neredeyse ikiye katlanmak zorunda kalacaktı. *Ateşin ve yemeğin var, haydutlar sana saldırmıyor. Sus ve St. Ursa'ya şükret.*

Istvhan homurdanarak karşısına oturdu. Masadan karşıya baktı ve onun diz kapaklarının da kulaklarına kadar çıktığını gördü. Masadan uzun, anlamlı bir bakışlaştılar, çok daha küçük bir dünyada iki çok iri insan, ve Clara yüzünde bir gülümseme yayıldığını hissetti.

"Oturduğum için o kadar mutluyum ki, umurumda bile değil," dedi Istvhan. "Ama muhtemelen beni tekrar ayağa kaldırmak için birkaç kişi ve bir palanga gerekecek."

"Oh, Aziz Ursa, ikimiz de aynıyız."

"İyi misin?"

"Senin gibi hissediyorum."

Istvhan çiziklerle dolu ellerine ve buruşuk giysilerine baktı. "Çok üzgünüm. Sen benim hissettiğimden çok daha iyi görünüyorsun."

"Bu şövalyelik mi?"

"Muhtemelen."

Hancı yemek getirdi. Clara ne olduğunu bilmiyordu ve umursamıyordu. Tatlı patatese benzeyen yerel bir sebze, baharatlı sos ve tanımlanamayan et parçaları. Sıcak ve sıkı sıkıya paketlenmiş et ve meyve parçaları değildi. Harikaydı. Tüm masa başı eğildi ve iş gibi, düzenli bir şekilde yedi, bitirene kadar konuşmadı.

"Hanımefendi," dedi Galen, elini kalbinin üzerine koyarak, "hepimizin hayatını kurtardınız. Kadınlar arasında bir mücevhersiniz."

"Ah, kes şunu." Ona doğru bir bulaşık bezi salladı. "Senin gibileri tanırım. Seni besleyen herkese bunu söylersin."

"Evet, ama her seferinde bunu içtenlikle söylüyorum."

"Şimdi," dedi Istvhan, oturup acı dolu bir ifadeyle belini tutarak, "yol haberlerini sorabilir miyim? Ya da bizimkileri paylaşabilir miyim?"

"Ah?" Hancı bir sandalye çekti. Clara, barda sıralanan müşterilerin kulaklarını diktiğini neredeyse görebiliyordu. Bu tamamen masum bir davranıştı—yolcuların yoldan haberleri paylaşmaları beklenirdi, bu da madeni para kadar gerçek, ancak daha az somut bir ödemeydi—ama yine de bundan hoşlandığından emin değildi.

Manastırımı basan kişiler hakkında ne biliyorlar? Arral, bazı lordlar tahmin etmiş olsa da, onların geçmesine izin verdi. Bu insanlar da suç ortağı mı?

Bu kadar şüpheci olmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Bu yabancılara karşı, sadece kafasında da olsa, böyle suçlardan şüphelenerek bir tür günah işliyormuş gibi hissediyordu.

"Haydutlar," dedi Istvhan. "Bana birkaç iyi adamıma mal oldular ve en iyilerimden birini öldürdüler." Çenesini Marli'nin odasının yönüne doğru salladı. "Arral hiçbir şey yapmıyor mu?"

Hancı içini çekti. "Sadece Arral'a saldırırlarsa. Ve ben onları bunun için suçlamıyorum, çünkü bizim de onlar hakkında hiçbir şey yapmadığımızı fark etmişsindir." Somurtarak ekledi. "Tabii ki, biz çoğunlukla çiftçiler ve avcılarız, Arral'ın sahip olduğu türden bir gücümüz yok. Ve en yakın thane'in haydutlara dokunmamaları için rüşvet almadığını da iddia edemem."

"Dünyanın kuralıdır herhalde." Istvhan arkasına yaslandı. "Bu konuda bir şeyler yapabilecek birine haber verebilir miyim?"

Hancı başını salladı. "Bunu düşündüm," dedi. "Burada yerel lordlarımız yok ve kimsenin ordusunun gelmesini kesinlikle istemiyoruz. İki kötülükten daha azı."

"Paladinler?" diye sordu Istvhan. Clara, bu öneriye, ya da en azından bunu bir paralı asker kaptanının yapmasına hafifçe şaşırarak başını kaldırdı.

Müşterilerden biri burnunu çektirdi. "Eğer bir iblis olsaydı, Rüya Tanrısı'nın halkı çoktan buraya gelmiş olurdu. Demirci Tanrısı'nın tapınaklarına haber gönderdik, ama onlar ıssız bir yerde sorunları çözmekle pek ilgilenmiyorlar."

"Umursamaları gerek," dedi Galen, sesindeki mizah kaybolmuştu.

Bir anlık garip bir sessizlik oldu ve sonra Istvhan içten bir sesle "Ah, peki" dedi ve yeniden doldurulması için kupasını uzattı. "Dediğim gibi, dünyanın gidişatı böyle. Ama bu bira savunulmaya değer kadar iyi. Size bir soru daha sorayım. Yaklaşık bir ay önce, buradan iki vagon geçmiş olabilir." Clara'ya devam etmesi için başını salladı.

"İki araba," dedi Clara. "Parmaklıklı. Ama üzerlerine kanvas örtülüydü, bu yüzden parmaklıkları göremeyebilirsiniz. Ve sürücülerin, içeriği görebilecek kadar yaklaşmasına kimsenin izin vereceğini sanmıyorum." Bu bilgiyi aktarırken sesinin ne kadar sakin olduğunu, biraz uzaklıktan hayretle fark etti. O vagonların içindeydi, kız kardeşlerini izliyordu, kız kardeşleri de onu izliyordu. Kanvas indirildiğinde, ortam sıcak, karanlık ve daraldı. Kanvas indirildiğinde, parmaklıklar sayesinde giren temiz havanın

“Kız kardeşlerim. Manastırımdaki rahibeler. Kaçırıldılar.”

"Bağırabilirsin," dedi vagon sürücüsünün yanında oturan adam. "Bir kasabaya geliyoruz. Bağırıp çığlık atabilirsin, hatta seni duyma ihtimalleri bile var." Parmaklıkların arasından geçen dar bir zincirin uçlarını tutan elini kaldırdı. Zincirin ortası, en genç acemi olan Anais'in boynuna dolanmış, onu parmaklıklara sıkıca tutuyordu. "Ve eğer bağırırsan, çekerim. Kesinlikle boğulup ölecek. Yeterince sert çekersem, kafası bile kopabilir." Onlara gülümsedi, kanvasın karanlığında dişleri parladı. "O yüzden bağırmadan önce çok iyi düşünün."

Anais onlara baktı ve "*Yapın" diye dudak*larını oynattı. Başrahibe başını salladı. "Çığlık atmayacağız" dedi. Ve atmadılar, Anais'in yüzünden gözyaşları akarken, kısa ve panik nefesler alıp verirken, boğazındaki zincir cildinde kırmızı çizgiler oluştururken.

Hancı yüksek sesle küfretti. "Bir ay önce mi dedin?"

Clara başını salladı, anısından koparıldı ve gitmekten memnun oldu. Istvhan kadının yüzünden Clara'nın yüzüne baktı.

"Veba arabaları," dedi bardaki adamlardan biri. "Tanrılar lanet olsun."

"Bizi aptal yerine koydular," dedi han sahibi. Dudakları ince ve sertleşti. "Arabalarında hastalık olduğunu ve enfeksiyon korkusuyla duramayacaklarını söylediler. Lider bize para attı ve biz de onun alması için ekmek, et ve şarap koyduk. O piçlere de iyi bir anlaşma yaptık, çünkü hastalar için erzak üzerinde pazarlık yapmazsınız." Tükürmek ister gibi görünüyordu, ama yapmadı. "Ve onlar tutsaklardı, öyle mi?"

"Muhtemelen onlar da hastaydı," dedi Clara. "Ama bulaşıcı bir şey olduğunu sanmıyorum. Sadece hapsedilip zincirlenmiş olmaktan dolayı hastalanmışlardı."

"Onlara atları için bir sürü yem verdim," dedi barda konuşan adam. Seyahat edenlerle dolu masaya dönmüştü. "Sadece yarısını ödediler, çünkü... şey. Kahretsin." Clara'nın gözlerine baktı ve Clara orada sadece pişmanlık gördü. "Üzgünüm, kardeşim. Onlara yardım etmek istememiştim."

"Bilemezdin," dedi Clara. "Seni motive eden şey hayırseverlikti. Affedilecek bir şey yok." Adamın küçük, yanlış yönlendirilmiş iyiliğini affetmek onu biraz sakinleştirdi. Bu, onun gibi sıradan bir rahibe olsa da, yüksek gizemler konusunda eğitim almamış olsa da anlayabileceği bir şeydi. İnsanlar, ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını ve

tanrıların bunu gördüğünü bilmek istiyorlardı. Senin son derece önemsiz bir tarikatın önemsiz bir üyesi olduğunu bilmelerine gerek yoktu, sadece temsil ettiğin tanrı ile bir tür bağlantın olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Benim de öyle bir bağlantım var, ama muhtemelen onların beklediği şekilde değil... Yine de, Aziz Ursa onu rahibe kardeşlerinin izinden ayırmamıştı ve bu hiç de küçük bir şey değildi. *Teşekkür ederim. Hala elimden geldiğince onları takip ediyorum.*

"Demek bu tarafa geldiler," dedi Istvhan. "Bunu bilmek faydalı. Teşekkürler."

"Birinin rahibeleri kaçıracağına inanamıyorum," diye mırıldandı hancı. "Artık kutsal hiçbir şey kalmadı mı?"

Galen ve Istvhan birbirlerine baktılar, ama Clara'nın görmemesi için yeterince ince bir bakış değildi. Clara hiçbir şey söylemedi. Yağmacıların bu rahibeleri kaçırmak istemesinin nedenleri genel bir sohbet konusu değildi. Ellerini kollarının içinde birleştirdi ve kimsenin gözlerine bakmamaya çalışarak başka yere baktı.

Gözleri barın üzerinde dolaşırken, ona bakan bir adam gördü. Adam orta boyluydu, bu bölge için uzun sayılabilirdi, orta yapılıydı. Saçları orta kahverengi, teni orta bronzluktaydı. Onu öne çıkaracak hiçbir özelliği yoktu, arka planda kaybolmak için yaratılmış bir adamdı. Ona bu kadar yoğun bir şekilde bakmasaydı, onu asla fark etmezdi.

Neden bana öyle bakıyor?

Bazı erkekler daha iri kadınları severdi, bu doğruydu. Clara, yorgun ve seyahat yorgunu olmadığı zamanlarda çarpıcı bir figür olduğunun farkındaydı. Ama ondan ne şehvet ne de garip bir his alıyordu, sadece soğuk bir değerlendirme.

Hayal görüyor olabilirsin. Bir dakika önce şüpheleniyordun, şimdi de sana biraz tuhaf bakan biri seni tedirgin ediyor. Clara bu düşünceyi tarafsız bir şekilde inceledi. Hayal görüyor olabilir miydi? St. Ursa, son birkaç hafta içinde herkesin sinirlerini bozacak kadar çok şey yaşadığını biliyordu.

Hayır. Hayır, sanmıyorum. O küçük sesi tanıdı, sana nazik olmanı, iyi geçinmeni ve kendi şüphelerinden şüphe etmeni söyleyen sesi. Manastırın sesini taklit etmekte iyiydi, sana nazik olmanı ve affetmeni söyleyen sesi, ama tam olarak doğru değildi. Gözlerini yine göze çarpmayan adama çevirdi. Adam yüzünü bardağının arkasına saklayarak başka yöne döndü. *Hayır. Orada bir şeyler dönüyor. Ama yarın buradan ayrılıyoruz ve diğer insanların da zaman zaman senin tuhaflıklarınla kesişen kendi tuhaflıkları var. Gözünü dört aç, ama paniğe kapılma. Henüz.*

Çevresinde sohbet devam etti. Galen, Arral pazarlarını anlattı ve güncel politikayı esprili bir şekilde yorumladı. Han sahibi ara sıra açıklamalar ve sorularla sohbete katıldı. Doymuş bir mide ve sıcak bir ateşle, rahatsız bank ve barda oturan şüpheli adam olmasına rağmen, Clara neredeyse uykuya dalacaktı.

"En batıdaki pazarda biraz kargaşa var," dedi Galen, elini sallayarak. "Güneyde, çok tuhaf bir şey bulduklarını söylediler. Kafası kesilmiş bir ceset ve ona ait olmayan başka bir kafa!" Dinleyicilerin uygun tepki vermesi için bekledi.

Hancının sesi titredi. "Ne?"

"Yanlış kafası olan bir ceset," dedi Galen. "Bu hikayeyi duydunuz mu?"

"Hayır," dedi hancı. "Hayır, ama çiftçi Goldeen... güneyde
bir ceset bulmuş. Yanlış kafa değil, ama bir ceset. Kafası kesilmişti ve korkunç bir şeydi. Goldeen onu oraya gömdü ve kıyafetlerini tarif etti, ama kimse onun kim olduğunu bilmiyordu."

Clara, Istvhan'ın gözlerine baktı. Istvhan, ona kısa ve sert bir şekilde başını salladı.

Ne peşinde olursa olsun — ve kesinlikle peşinde — bu tarafa geldiler. O halde yollarımız biraz daha birleşecek. Bunun için mutlu olduğunu fark etti, ancak nedenlerinin bu kadar korkunç olmamasını diledi. *Kesik kafalar ve kaçırılan rahibeler. Bir vagon dolusu fıçı ve meşe ağaçlarına takıntılı bir adam. Tanrılar her zamankinden daha anlaşılmaz davranıyorlar.*

"Peki," dedi Galen, arkasına yaslanarak. "O zaman sen benden çok daha güncel bilgilere sahipsin. Yabancı biri var mı? Şüpheli bir şey var mı?"

Hancı başını salladı. "Her ne kadar hiç olmamış olmasını dilese de, bu olayın çok uzakta meydana geldiğini duyduğuma sevindim. Umarım bu, onların yoluna devam ettikleri anlamına gelir. Herhangi bir yerde bir katil olduğunu düşünmek istemiyorsun, ama onların yakınlarda saklandıklarını da istemezsin."

"Sizi suçlamıyorum," dedi Istvhan rahat bir şekilde. "Kimse böyle bir şeyi istemez. Umarım nereye giderlerse gitsinler, onlarla başa çıkabilecek biri vardır."

Ve eminim ki bu bir yalandı, benim sevgili kaptanım. Onların nereye vardıklarını bilmek istiyorsun çünkü onlarla başa çıkabilecek kişinin sen olduğunu *düşünüyorsun. Bana neyi söylemedin?*

Tabii ki aptalca bir soruydu. Ona söylemediği şey, *onun ona* söylemediği şeyle eşdeğer olamazdı.

Brant o sırada söz aldı ve yerel ağaçları bilen bir ormancı olup olmadığını sordu, ve konuşma tamamen farklı bir yöne kaydı. Clara bankta rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve bu işin bittiğine karar verdi. Ayağa kalktı, diğerlerinden özür dileyerek geçti, ve Istvhan da ayağa kalktı. "Böyle güzel bir arkadaş grubundan ayrılmak üzücü," dedi, "ama biraz daha bira içersem beni yatağıma taşımak zorunda kalacaksınız. İzninizle..."

ISTVHAN, sadece yarısı ile özür dilerken, diğer yarısı ile pürüzsüz adamların son haberlerini öfkeyle inceliyor ve bölgenin zihinsel haritasında yerini ve zamanını belirlemeye çalışıyordu. Ne kadar hızlı hareket ediyorlardı? Onları yakalamaktan umudunu kesmişti, ama onlar da çok hızlı hareket ediyor gibi görünmüyorlardı. *İki haftadan az. Yolda onlardan daha hızlıydık.*

Merdivenlere baktı ve Clara'nın sırtıyla göz hizasında olduğunu fark etti, bu da zihinsel hesaplamalarını kısa bir süreliğine durdurdu. Elbisesi, kıvrımlara benzeyen her şeyi gizlemek için elinden geleni yapıyordu, ama açıkça yetersiz kalıyordu. Bir erkek, o kalçalara tutunup onu kendine çekebilir ve...

"Tekrar teşekkürler, Kaptan Istvhan," dedi Clara, merdivenlerin tepesine vardıklarında.

Ah. Evet. Zihnini zorla çukurdan çıkardı. "Ne için?
Seni haydutların yuvasına zorla götürdüğüm için mi?"

"Sadece bunun için değil. Kız kardeşlerimin izini sürmeme yardım ettiğin için." Ona gülümsedi ve kalbi yerinden çıkacak gibi *oldu*, ki bu çok saçmaydı. *O bir* rahibe.

Sen de bir şövalyesin, son zamanlarda bundan pek bahsetmesen de. Ve ikiniz de bekarlığa yemin etmediniz.

Yine dizlerimin üzerinde nöbet tutuyorum. Ve son seferden sonra henüz iyileşemediler. Azizler merhamet etsin.

Ortak salondan gelen sesler çok uzak geliyordu. Gözleri sıcaktı ve duman, adaçayı ve ter kokusu geliyordu. Oradan uzaklaşması gerekiyordu, hemen uzaklaşması gerekiyordu.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Domina," dedi. Biraz başı dönüyor gibiydi, ki bu açıkçası saçmalıktı, kadınları tanıyordu, kadınlarla birlikte büyümüştü

, mantığından çok cesareti olan toy bir çocukken bile onlarla konuşmakta hiç sorun yaşamamıştı. Ama görünüşe göre bu kadın hariç.

"Beni dağlardan geçirdin," dedi kadın. "Bu küçük bir şey değil."

"Halkımı savunmama yardım ettin. Ve ben kendimi rezil ettim, senden tekrar af dilemekten başka bir şey yapamam."

Kadın bir an için şaşkın göründü, sonra yüzünde bir anlık bir eğlence belirdi. "Öpücüğü mü kastediyorsun? O kadar da kötü olduğunu düşünmedim."

"Hayır! Hayır, tabii ki değil... ama *asla... Asla* yapmamalıydım... Sormadan yapmamalıydım... Ben öyle bir adam değilim..."

Ve ben gevezelik ediyorum. Evet. Yine başladım. Vigil çakıl taşlarının üzerinde diz çökmüş. Vigil

—

O onu öptü.

Nazik davranmadı. Istvhan omurgasının duvara çarptığını hissetti ve o Kadınları korkutmak istemediği için onların öncülük etmesine alışkındı, ancak kendisiyle aynı boyda olan ve onu ikiye bölebilecek bir kadının öncülük etmesine alışkın değildi. Bu hem biraz endişe verici hem de korkutucu derecede erotikti. O, fetheden bir ordu gibi ağzını ele geçirdi ve o da tamamen teslim olmaya hazırdı.

Bir kolunu kadının beline doladı ve onu kendine çekti. Kadın yumuşak bir homurtu çıkardı ve ona yaslandı, göğüsleri onun göğsüne yumuşakça değdi ve tanrım, bir aydan az bir süredir cinsel ilişkiden uzak duruyordu ve biraz dinlenmesi gerekiyordu, ama bunun yerine en yakın kapıyı tekmelemek, kadını yatağa sürüklemek ve şafağa kadar o yumuşaklığa gömülmek istiyordu.

Sonra kız geri çekildi.

Istvhan kendi nefes nefese olduğunu duydu. Dudakları aralanmıştı ve gözlerinde belirgin bir vahşilik vardı, ama yine gülümsedi, parmak uçlarına yükseldi ve alnını öptü.

"İşte. Artık ödeştik," diye fısıldadı onun cildine.

Istvhan nefesini çekti, ona baktı ve sonra gülmeye başladı. "İyi geceler,

Kaptan Istvhan."

"...Domina."

O dönüp koridordan odasına doğru yürüdü ve onu ağrıyan bir penisle ve St. Ursa rahibelerinin hiç de alıştığı gibi olmadıkları hissiyle baş başa bıraktı.

BU KABA MIYDI? Bu kaba olabilir.

Clara, bundan hiç pişman olmadığını fark etti. Istvhan'ın gözleri o kadar büyümüştü ki, bir baykuş gibi görünüyordu ve bir an için zavallı adamı gerçekten travmatize ettiğinden korktu, ama sonra ağzı açıldı ve parmakları sırtında yayıldı, her biri bir damga kadar sıcaktı. O tamamen kas ve güçtü, kalçaları Clara'nın kalçalarına sıkıca yapışmıştı. Belki de savaş alanında öpüşmek kadar akıllara durgunluk verici değildi, ama yapacak bir şey yoktu, insanlar sizi öldürmeye çalışmadığında yapabileceğinizin bir sınırı vardı.

Ve eğer adam tahrik olmuş ve hayal kırıklığına uğramış olarak giderse... artık onun nasıl hissettiğini anlardı.

Arzunun ateşi, öfkesi ve kederiyle dolu olan Clara'yı daha nazik bir şekilde doldurdu. Clara bu ara vermeyi memnuniyetle karşıladı. Adamın kapısını çalacağını ve çaldığında ne yapacağını merak etti.

Ne yapacağını çok iyi biliyorsun. Muhtemelen yatakta değil, çünkü yatakta bir kişi bile zor sığıyor. O zaman yerde. Sert ve hızlı, en azından ilk seferinde. Sonra zamanları olur. Eğer bir sonra varsa.

Şimdi yapman en iyisi, diye fısıldadı küçük, ısrarcı bir ses. *Kız kardeşlerini bulmadan ve gerçek ortaya çıkmadan önce şimdi yap. Sonrasında hiç şansın kalmaz.*

Yatmaya hazırlanırken yüzünü buruşturdu. Hayır, sonra hiç şans kalmazdı. Clara bu yüzden kendini ömür boyu geçici ilişkilere razı olmuştu. Bu dersi bir kez öğrenmişti, zor yoldan öğrenmişti ve ikinci kez öğrenmesine gerek yoktu.

Istvhan yakışıklı bir adamdı. Onu güldürüyordu. Adamlarına değer veriyordu. Neşesinin arkasında derinlik, sıcaklık ve ilgi vardı. Eğer aşık olan türden bir kadın olsaydı, çoktan yarı yolda olacaktı. *Ya onun yatağına gidersen ve o senin sırrını öğrenirse? O büyük kahverengi gözlerdeki dehşeti gerçekten görmek ister misin?*

O korkuyu bir kez görmüştü. Bir sevgilisi. Şair gözleri ve alt dudağını ısırma şekliyle şüphesiz birden fazla kadını dizlerinin üzerine çöktüren tutkulu bir adam. Bu, çok daha genç olan Clara üzerinde kesinlikle işe yaramıştı. Kanalda birlikte seyahat etmekten, manastırın mallarını satmaktan bahsetmişti. Bir rahibe evlenemezdi, ama kesinlikle bir partneri olabilirdi. Kendine hayal kurma izni vermişti.

Eh, bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Bu eski bir acıydı, çoktan kabuk bağlamıştı. Yaklaşık altı ay boyunca moral bozukluğu yaşadı, sonra altı ay boyunca iki bacağı ve penisi olan her şeyle yattı ve hayat devam etti.

Clara bazen, başka bir kadını kardeşinden daha fazla sevebilen türden bir kadın olmayı diledi. Bu, hayatını çok daha kolaylaştırırdı. Örneğin, Rahibe Rose ve Rahibe Eczacı, on yıldan fazla bir süredir birbirlerine sadık kalmışlardı. Ama bu Clara'nın doğasında yoktu ve St. Ursa sadece kadınları çağırıyordu, bu yüzden yapılacak pek bir şey yoktu.

Kapısını çalmadı. Hâlâ arzuyla yarı yarıya ağrıyan vücuduyla yorganın altına girdi ve uykuya dalmak için tavana bakarak bekledi.

ON ÜÇ

"Bir sorunumuz var galiba," dedi Brindle, katırları dizginleyerek.

Istvhan ve Clara ikisi de başlarını kaldırdı. "Kahretsin," dedi Istvhan. "Yine haydutlar. Yine mi?"

İki gün önce kasabayı geride bırakmışlardı ve her şey yolunda gitmişti. O kadar yolunda gitmişti ki Clara'nın arka dişleri gevşemiş ve Galen dün gece uykusunda çığlık atmamıştı. O kadar yolunda gitmişti ki, iyi bir zamanlama yakalamışlardı ve Clara, kız kardeşlerini kaçıran haydutlara biraz daha yaklaşmış olabilecekleri umudunu kısa bir süreliğine beslemişti. Ve şimdi bu.

Yolda yedi adam vardı, hepsi at sırtındaydı. Clara gözlerini kısarak yüzleri tek tek inceledi ve sonra o kadar göze çarpmayan birinde durdu ki onu hemen hatırladı.

"Bunların sıradan haydutlar olduğunu sanmıyorum," dedi. "Soldan üçüncü, geçen gece rahibeler hakkında konuştuğumuzda hanın içindeydi." Istvhan homurdandı.

Lider atını ileri doğru sürdü. Istvhan elini kılıcının kabzasına koydu. Clara, arkasında Galen'in sessizce emirler verdiğini duyabiliyordu.

"Kaptan," dedi lider. "Sana bir teklifim var." "Sen benim tipim değilsin," dedi Istvhan.

Adam hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Sizinle ya da adamlarınızla bir sorunumuz yok, kaptan. Ancak yanınızdaki kadın bizim için çok ilgi çekici."

Clara, birdenbire üzerine çevrilen bakışların ağırlığını hissetti. Galen. Brant. Brindle. Paralı askerler. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyordu. *Seni neden istiyorlar? Ne saklıyorsun?* Sadece Istvhan ona bakmıyordu

. Istvhan onun yanında duruyordu ve Clara onun nefesini hafifçe çıkardığını duydu, ardından kılıcını kınından çıkarırken çeliğin çıkardığı sesi duydu.

Bir adım öne çıktı ve omzunu Clara'nın önüne koydu. "Korkarım ki o satılık değil."

"Ödemeyi teklif etmiyordum." Bir başka hoşgörülü gülümseme. "Silahlara gerek yok. O oldukça güvende olacak, Kaptan. Kimseye zarar vermek gibi bir niyetim yok. Ve eminim ki o da kız kardeşleriyle yeniden bir araya gelmeyi çok istiyor."

Clara dişlerinin arasından nefesinin tıslադığını hissetti. *Onların nerede olduğunu biliyor.*

Kafasında canavar uyandı. *Bu mu? Şimdi mi?*

Henüz değil. Sakin ol. Hâlâ bu durumdan kurtulma şansı vardı. Küçük, sonsuz derecede az bir şans, ama bilgi alabilirse... "Kız kardeşlerim nerede?" diye sordu.

"Benimle gel, onları göreceksin."

"Nedense senin iyi niyetine güvenmiyorum," dedi Istvhan.

Adam omuz silkti. "Onu kız kardeşlerinin yanına götüreceğim. Sana söz veriyorum." "Kız kardeşlerim nerede?" diye tekrarladı Clara, sesinin tonunda bir hırıltı duydu.

Sonunda sakinliği kayboluyordu. *Henüz değil, lanet olsun. Konuş. Konuşarak kurtul, bilgi al, böylece canavarı uyandırmak zorunda kalmayacaksın ve Istvhan asla bilmeyecek...*

"Onlar onur konukları."

İkinci bir adam, elleri gri iplerle dolu olarak öne doğru sürdü. Clara bir ağ tanıdı ve göğsünde öfkenin yükseldiğini hissetti, hiçbir ilmihalin bastıramayacağı bir öfke. Bir ağ. Canavarlar için ağır bir ağ.

Kız kardeşlerimin nerede olduğunu
biliyorsun. Benim ne olduğumu
biliyorsun.

Her şey kayboluyordu. Yakında her şey bitecekti. Herkes öğrenecekti.

"Halatlar mı?" diye sordu Istvhan. "Morstone'da onur konuklarına böyle mi davranıyorsunuz?"

" Clara, öfkesi içinde bile, onun bilgi toplamaya çalıştığını fark etti.

"Bizim ve onun güvenliği için."

"Nerede olduklarını söyle, sana ödenen ücretin iki katını ödeyeceğim."

"

"Oh, bundan çok şüpheliyim." Lider Istvhan'a baktı, sonra kısa, şaşkın bir kahkaha attı. "Bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi bilmiyorum? Neden rahibeleri kaçırdığınızı mı?"

Ona söyleme. Söyleme... oh, neyse, önemli değil. Zaten birkaç dakika içinde öğrenecek. Clara, kaybetmek üzere olduğu şey için beklenmedik bir acı hissetti

. O gece hanın kapısını çalmalıydın, Istvhan.

Hayır, belki de böylesi daha iyiydi. Şok, onunla yattığı zamanki kadar büyük olmazdı.

"Rahibeyi bize ver," dedi öndeki adam. "Rahibeyi bize ver, biz de gidelim. Seninle ilgilenmiyoruz."

Canavar kafasında hırladı. *Şimdi mi? Şimdi mi?*

Yedi kişi. Bizimkilerden bazıları yaralandı. Onların hepsi at üstünde. Azizlerin dişleri, belki de beni yakalamalarına izin vermeliyim. Beni canlı yakalamaya kararlılar ve bu şekilde kız kardeşlerimi nerede tuttuklarını öğrenme şansım daha yüksek.

"Beni teslim etmelisin," dedi alçak sesle. "Beni canlı istiyorlar."

"Domina," dedi Istvhan, aynı sessizlikle, "önce beni geçmeleri gerekecek."

"Ama..."

"Gel ve onu al," diye bağırdı Istvhan ve Clara'nın önüne geçti. Kılıcını dik tutuyordu ve bir şövalye gibi görünüyordu, mahkum ve cesur, bir paralı asker gibi değil. Ölecekti.

Lider atını koşmaya zorladı.

Şimdi mi? Şimdi mi? Dünya bulanıklaşmış, görüşü kayboluyordu, ama yine de Istvhan'ın önünde durduğunu görebiliyordu, cesur, aptal ve tamamen deli, ve onun yüzünden ölecekti ve bunu engelleyebileceği tek bir yol vardı.

Şimdi mi?

Kahretsin. Evet. Şimdi. Baltasını yere attı, derin bir nefes aldı ve bir ayıya dönüştü.

ISTVHAN görüşünün köşesinde bir şeyin olduğunu gördü. Bir dalgalanma. Düşmanın o taraftan bir şekilde saldırı başlattığından korkarak geri çekildi ve yanında duran Clara'nın yerine bir yığın kürk ve diş vardı.

Uzun yıllar yaşamış ve birçok deneyim yaşamıştı.

Yine de hiç bu kadar canlı bir ayıya yaklaşmamıştı.

Ayı devasa boyuttaydı. Onun üzerinde yükseliyordu, bir attan daha büyük bir canavardı.

Arkasında, katırların çığlıklarını uzaktan duydu.

Ayı kükredi. Dişleri onun parmaklarından daha uzundu. Yağmacılara doğru iki adım attı ve Istvhan'a doğru koşan baş at, aniden başka bir yerde olmayı tercih ettiğine karar verdi. Arka ayakları üzerinde döndü. Binici atını kontrol altına almaya çalıştı ve dizginleri çekti, ama at çıldırmıştı, başını geriye attı, ta ki ayı tekrar kükreyene kadar. Hayvan arka ayakları üzerinde yükseldi, daldı ve binicisini attı.

Yola düştü. Istvhan, son dikkat kırıntılarıyla, boynunun yaşayan insanlarda görülen açıda olmadığını fark etti. Diğer atlar kırılmış ve kaçmıştı, daha az aptal ya da daha şanslı olan binicileri de onlara izin veriyordu.

Ve bir anda, yol, ölü adam, toz ve şimdiye kadar gördüğü en büyük ayı dışında boşaldı.

Clara nerede? Düştü mü? Tepeden aşağı inip saldırdı mı? Neler oluyor?

Hiçbir yerde görünmüyordu. Ayının ayaklarının altında onu aradı ve cüppesini gördü. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.*

Ayı dört ayak üstüne çöktü. Omuzları bir at kadar yüksekti ve iki kat daha iriydi. Kafasını ona doğru çevirdi.

Görünüşe göre öleceğim.

Gelgit yükselmiyordu. Ayıya bakıp onu öldürmenin yollarını düşünmedi. Onu nasıl öldüreceğini bilmiyordu. Onu insanlara ve canavarlara karşı sürükleyen kara gelgit, görünüşe göre onun kadar şaşkındı. Ayı Clara'yı ezmişti ve muhtemelen çok kısa sürede onu da öldürecekti ve o ne yapacağını bilmiyordu.

Ölebileceğim onca yoldan, bunu hiç beklemiyordum.

Belki onu yavaşlatacak şekilde yaralarsa, diğer adamlarını rahat bırakırdı. Belki başka koşullar altında bir arkadaştan daha fazlası olabilecek bir kadın için son bir darbe vurabilirdi. Ruhunu Çelik Aziz'e emanet etti, kılıcını kaldırdı ve ayıyı bacağına tüm gücüyle bıçakladı.

Sonuçlar umduğu gibi olmadı. Tüylü kürk, nişanını bozdu ve bıçak darbesi, deri ve yağı kesip neredeyse sekip geri sıçrayan bir kesik haline geldi. *Aziz'in haykırışları, ayılar neyden yapılmış? Lanet olası şeyin altında neredeyse zırh var!*

Ayı, boğazından gelen bir hırıltıyla başını çevirip kılıcı savurdu. Kılıcı Istvhan'ın elinden kopardı ve Istvhan kılıcın toza düşmesini izledi. Sonra ayı kükredi.

İşte bu. Gördüğüm son şey. Ayının boğazına, devasa dişlerle çevrili kırmızı bir tünele doğru baktı. Siyah dudakları geriye kıvrıldı ve koşmayı bile düşünmeden bir adım geriye sendeledi, o çenelerin kafasının üzerine kapanmasını bekledi.

Ayının nefesi tuz ve adaçayı gibi kokuyordu ve beyninin çok küçük bir kısmı bunun tuhaf olduğunu düşündü ve kükreme devam etti ve *"Graaughhharrr...* aaa... *siktir"* gibi geliyordu ve bu daha da tuhaftı ve sonra ayı dalgalanmaya başladı ve çok daha küçüldü ve Rahibe Clara çıplak bir şekilde dizlerinin üzerinde çamurda duruyordu, kolundan kan akarken omzunu tutuyordu.

ON DÖRT

ISTVHAN onun önünde diz çöktü. Kafasına bir darbe mi almıştı? Ayı onu bayılttı mı? Çılgınca etrafına bakındı ama ayı yoktu, ya da daha doğrusu, Clara vardı ve o, cüppesinin enkazı üzerinde diz çökmüş, kanıyordu ve kılıcı hala yerdeydi, bu da demek oluyordu ki... bu demek olmalıydı ki...

*"*Sen bir *şekil değiştiren* misin*?!"*

"Hızlısın," dedi, sesinde hala oldukça fazla hırıltı vardı. "Kılıçla da."

O bir ayıydı.

Ayıya dönüşmüştü.

Hançer gibi dişleri olan çok büyük bir ayıyı öpmüştü.

Yanında savaşan bir kadını bıçaklamıştı.

Söyleyecek on binlerce şey, soracak on binlerce soru, söyleyecek on binlerce küfür vardı ama hiçbirini düşünemiyordu. Refleksleri devreye girdi. Pelerini omuzlarından çıkarıp kadının vücuduna örttü, sonra cüppesinin yırtık kolunu tutup yarayı sardı.

"Özür dilerim," dedi. "Bilmiyordum. Ayının seni ezdiğini sandım." Yola bir göz attı ve atlı adamların çoktan uzaklaştığını gördü. "Çok üzgünüm. Seni incitmek istemedim, Domina."

Kadın ona ironik bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Hayır, benim için ölmeye hazırdın, değil mi? Daha minnettar olmam gerekirdi, ama bu çok acıtıyor."

"Evet, Domina." Kızın parmaklarını kolundan ayırdı ve kumaşı koluna bastırdı. Kız alt dudağını ısırırken, o yarayı incelemeye çalıştı.

Belki de ayının derisi onu korumuştu, çünkü yara çok derin olmasa da, en azından kolunu tehlikeye atacak kadar derin değildi. Kenarları pürüzlüydü ve o sargıyı yaparken bile ilk kumaş tabakasından kan sızıyordu, ama sarmaya devam etti. Derisi yumuşaktı ama altındaki kaslar kaya gibi sertti, farkına bile varmadan balyoz sallayabilecek türden.

"İşte," dedi sonunda, ambalajın uçlarını düzelterek.

Kadın geriye yaslanarak hareketini denedi. Gözleri istem dışı olarak kadının göğüslerine kaydı ve Saint'in haykırdı, kadının muhteşem göğüsleri vardı ve *tam orada* duruyorlardı ve o *baş aşağı* durarak nöbet tutmak zorunda kalacaktı, hem rahibe hem de ayı olan bir kadını bıçaklamıştı ve şimdi de kanaması varken kadına göz dikmişti, tanrılar aşkına, kişisel ahlaksızlığının sonu yok muydu?

"Çok üzgünüm," dedi yine. Özür dilemekten kendini alamıyordu. Sonsuza kadar özür dilesen bile, muhtemelen yeterli olmazdı. Nasıl böyle şeyler düşünebilirdi? Neyi vardı onun? *"*Domina, ben *bir solucanım."*

"Ben bir ayıyım, ama bunu muhtemelen zaten tahmin etmişsindir." Ona boş boş baktı. Kadın burnunu çektirdi.

"Cüppemden geriye bir şey kaldı mı?"

Istvhan onları aldı ve silkeledi. Bol olmaları onları kurtarmıştı, ama kollar mahvolmuştu. Kalan kolu çekip çıkardı ve artık kolsuz olan cüppeyi kadının omuzlarına geçirdi. Yaralı kolunu yırtık delikten geçirmek için bir anlığına vücudu onun yanına yapıştı ve Istvhan kendine, kadının kolunu bıçakladığını ve şu anda ya da muhtemelen bir daha asla başka bir şey düşünmemesi gerektiğini, kadının çok yumuşak ama içinde demir gibi bir çekirdek olduğunu ve sonra, tüm yaşayan tanrılara ve ölü azizlere şükürler olsun ki, Brindle yanına geldiğini söyledi. "Ayı kadın ağır mı yaralandı?"

"Kötü değil," dedi kadın. "Hayati bir şey yok."

"O zaman ayı kadın yoldan çekilmeli." Gnole, Istvhan'a çok sert bir şekilde baktı. "Bir gnole, bir insanın diğer insanlarla konuşması gerektiğini düşünür. Diğer insanlar tuhaflaşmadan önce, değil mi?"

Istvhan sanki arı sokmuş gibi sıçradı. "Evet. Tabii ki." Azizlerin kanı. Bir şekil değiştiren. Diğerleri de şiddet göstermeye başlayacak mıydı? "Brindle..."

"Git, git. Bir gnole, lanet bir kılıçta yaşayan bir insanla seyahat etti. Ayı kadın hiçbir şey."

"Evet, ama..."

Gnole dudağını geri çekerek tek bir köpek dişini gösterdi. Istvhan'a, biraz geç de olsa, Clara'nın saldırganının tam önünde durmasını istemeyeceği geldi. Ellerini kaldırarak geri sıçradı. "Evet. Evet, tabii ki. Bir dakika."

Istvhan kılıcını alıp onlara doğru yürürken Galen, "Demek öyle," dedi. Istvhan'ın hissettiği kadar şok olmuş görünüyordu. "Demek bu yüzden rahibeleri istiyorlardı."

"Ne?" Istvhan, ikinci komutanına şaşkınlıkla baktı. "Neden *onlar... Kahretsin*." Kılıç bıçağını koluna sildi ve kınına geri soktu. "Kahretsin. Sadece o değil. Bütün manastır. O haydutlar rahibeleri kaçırmıyorlardı, *şekil değiştirenleri* kaçırıyorlardı.″

"Demir kafesler," dedi Galen, omzunun üzerinden bakarak. Brindle, Clara'nın sağlam tarafına kolunu sokmuş ve onu ayağa kaldırmaya yardım ediyordu. "Hepsini hayvanlar gibi topladılar."

"O hayvan değil," dedi Istvhan. "Yani... konuşuyor."

"Tavşanlar da konuşuyor," dedi paralı askerlerden biri ekşi bir yüzle. Hiç memnun görünmüyordu.

Nedenini kendisi bile açıklayamadığı bir nedenden dolayı sinirlendi. "Kapa çeneni, Andrel. Az önce bizim canımızı kurtardı."

"O bizimle olmasaydı tehlikeye girmezdik," dedi adam. Kollarını kavuşturdu ve Istvhan'a öfkeyle baktı. "O adamlar para için gelmemişti."

Bu, Istvhan'ın yolculuk başladığından beri paralı askerden duyduğu en fazla sözdü. Muhtemelen adam bunları saklıyormuş. "Andrel, yeter."

"Tabii, sen öyle dersin," dedi paralı asker, Istvhan'a bakarak. "O canavar ne zamandır senin..."

Andrel yerde yatıyordu ve Istvhan'ın yumrukları acıyordu. Yumruklarına düşünceli bir şekilde baktı, sonra adama. "Rahibeler hakkında böyle konuşmayız," dedi sakin bir şekilde. "Değil mi?"

Andrel kalkmaya başladı. Galen, Istvhan'a hızlıca bir bakış attı — *Bu akıllıca mı?* — ve sonra botunu Andrel'in göğsüne koydu. "Bir rahibe hakkında söylediğin şeyi unutmaya hazırım," dedi. "Ancak, bu yolculuğa neden çıktığını ve bu yolculuğun sorumlusunun kim olduğunu tam olarak hatırlamanı öneririm."

Paralı asker elini yüzüne koydu ve bir şeyler mırıldandı.

Galen botuna biraz ağırlık verdi ve "Tam olarak duyamadım," dedi. "Özür dilerim," diye tiz bir sesle konuştu Andrel. "Düşünmeden konuştum."

"İyi," dedi Galen ve onu kaldırdı.

Istvhan alnını ovuşturdu, elinde bir acı hissetti. "Tamam," dedi. "Onlar atlarını hazırlamadan buradan gidelim." Diğer iki paralı askere baktı. "Davian, arabayı yan tarafa al. Colt, sen arkada kal. Ben yine önde gideceğim. Galen, karşı kanatta. Brant, yaralılara göz kulak olur musun? Andrel, sen de arkada kal." Colt ve Davian'ı gözetleyerek, bir isyanla karşı karşıya kalıp kalmayacağını merak etti.

Colt selam verdi. Colt *asla* selam vermezdi. "Efendim." Andrel'in arkasında yürüyerek arabayı geçti. Istvhan içinden bir minnettarlık duydu.

Brindle geri dönene kadar katırların yanında bekledi. Gnole ona sert bir bakış attı ve kulaklarını keskin bir şekilde çırptı. Istvhan bunun bir anlamı olduğunu biliyordu, ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Andrel..." Galen yanına gelerek söze başladı.

Istvhan iç geçirdi ve morarmış parmak eklemlerini başparmağıyla ovuşturdu. "Bu benim hatamdı," dedi. "Ona öğrettiğim tek şey, benim ondan daha büyük olduğum, onun hatalı olduğu değil."

"Mmm. Ne düşünüyorsun?"

"Andrel hakkında mı?"

"Onun hakkında." Galen çenesini uzaktaki Clara'nın siluetine doğru çevirdi.

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Bu, daha önce hiç düşünmek zorunda kaldığım bir durum değil. Temel eğitimde şekil değiştiren rahibelerden bahsetmediler. Hiçbir fikrim yok."

"O zaman çabucak bir şeyler düşünsen iyi olur. Patron sensin."

Ellerini kaldırdı, sonra indirdi. "Sana yetki verip, ne düşündüğünü söylemeni istesem nasıl olur?"

"İmkanı yok. Ben deliyim, unuttun mu?"

"Ben de öyle."

"Evet, ama bunu iyi saklıyorsun. Her neyse, o seni daha çok seviyor."

Istvhan boğazını temizledi. "Sen de biliyorsun ki o ve ben... ah... hiçbir şey yapmadık. Onu silah arkadaşım gibi gördüm." *Öptüğüm bir silah arkadaşı. Bu bir hataydı. Kesinlikle bir hataydı. Telafi etmeye çalıştığım bir hata. Ta ki o beni öpene kadar.*

Sanki o öpücüğü günde yüzlerce kez yeniden yaşamamış gibi. Sanki son iki gecesini, onun sadece birkaç metre uzakta olduğunu bilerek uyanık geçirmemiş gibi. Battaniyesini onun yanına çekerse ne olacağını merak ederek, onun vücudunu kendi vücudunun altında hayal ederek, sertleşene

ve acı çekene kadar, ama yine de hiçbir şey yapamadan, çünkü o sadece birkaç metre uzaktaydı.

Kesinlikle bir şey için kefaret ödemeliyim.

Onu bıçaklamak muhtemelen en iyi kefaret şekli değildi.

"Biliyorum," dedi Galen.

Istvhan kaşlarını kaldırdı. Bu sözünün dehşet veya tiksinti olarak algılanabileceği çok geç fark etti, ama Galen'in gözleri sakindi.

"Ona yatakta birlikte olduğun bir kadın gibi bakmıyorsun," dedi Galen. "Seni en az on yıldır tanıyorum. Bu tür sıcak, tembel bir bakışın vardır. Ama ona bir sorunmuş gibi bakıyorsun ve henüz çözümünü bulamamışsın gibi."

Istvhan homurdandı. "Eh, sorunun düşündüğümden çok daha karmaşık olduğunu kesinlikle anladım."

"Bana mı söylüyorsun? Bir manastırı nasıl ele geçirdiler ki, orası
″

Istvhan tekrar homurdandı ve katırların başının yanında duran Clara'ya baktı. Clara, cüppesini ve Istvhan'ın pelerinini omuzlarına çekmişti, ama çenesini kaldırmış ve sırtını dik tutmuştu. Omuzu ağrıyorsa da, bunu hiç belli etmiyordu.

Belki de Istvhan çok uzun yaşamıştı, ama Clara'nın duruşundaki özgüven ona savunmasızlık hissi veriyordu. *Clara korkuyordu. Bir yabancının çadırının önünde kılıçla otururken korkmuyordu, ama şimdi korkuyordu. Gerçekten sakin olduğunda, kamburunu çıkarır ve şakalar yapar.* Bunun tamamen kendi hatası olduğu hissini bir türlü atamıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp, ona saldırdığı için affını dilemek istiyordu. Andrel adına özür dilemek istiyordu. Onu ve kız kardeşlerini avlayan insan erkekler adına özür dilemek istiyordu.

"Devam etmeliyiz," dedi Galen. "Savunulabilir bir yer bulmalıyız."

Bu bir komuta kararıydı ve Istvhan'ın vermesi gereken bir karardı, ama Galen'in inceliğini takdir etti. "Evet." Brindle'a başını salladı. "Katırlar sakin mi?"

"Katır katırdır," dedi gnole. Brindle, Clara'ya doğru burnunu salladı. "Katır sadece irkildi."

"Hepimiz öyleydik," diye mırıldandı Galen.

Istvhan önde yürüdü ve Clara ile karşılaştı. Clara ona ihtiyatla baktı.

"Merak etme," dedi. "Seni tekrar bıçaklamayı düşünmüyorum."

"Minnettar olmadığımı sanma."

"Üzgünüm."

"Biliyorum."

Birbirlerine baktılar. Sonra çok dikkatli bir şekilde birbirlerine bakmadılar.

"Liderleri oldukça ölü görünüyor," dedi Istvhan, cesedin gerginliği hafifleten bir rahatlama olduğu noktadaydı.

"Evet, öyle."

"Cesedi arayalım mı?" "Bu
akıllıca olur."

Birlikte sayılmayacak şekilde, düşmüş biniciye doğru yürüdüler. Vücutları, birbirlerinden ne kadar uzak durmaları gerektiğini bilmiyor gibiydi. Istvhan'ın sinirleri, Clara'nın üzgün ve acı içinde olduğunu, teselliye ihtiyacı olduğunu haykırıyordu ve suçluluk duygusu, onun teselliye ihtiyaç duymasının tek nedeninin, akıl yerine çeliğe sahip bir aptalın onu bıçaklaması olduğunu haykırıyordu. Penisi, Clara'nın hala gerçekten etkileyici göğüsleri olduğunu söyledi ve diğer vücut parçaları tarafından hemen susturuldu.

Istvhan diz çöktü. İlgi çekici tek şey, birkaç bozuk para bulunan liderin kemer çantasıydı. Clara'ya baktı. "Dürüst olacağım, sana parayı teklif etmeli miyim, etmemeli miyim bilmiyorum. Bu hakaret olur mu?"

"Muhtemelen, ama şu anda beş kuruşum yok, alacağım." Parayı uzattı.

"İnsanlar katırın nereye gittiğini biliyor mu?" diye seslendi Brindle. "Çünkü bir gnole de bilmek istiyor."

"Geri dönecekler," dedi Clara. "Ama muhtemelen atlarla değil.
Istvhan..."

Yutkundu. Sesinde daha önce hiç duymadığı bir ıstırap duyuyordu ve suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Ama o bir paladindi, ya da eskiden öyleydi, ve bu da olaylarla yüzleşmek anlamına geliyordu. Ayağa kalktı ve gözlerine baktı.

Clara omuzlarını dikleştirdi. "Adamlarını kurtaramayacağımı bilmeni istiyorum."

Ona şaşkın şaşkın baktı. "Ne?"

"Haller ve diğerleri. Eğer ayıya dönüşseydim."

"Anlamıyorum."

"Kavga sırasında canavara dönüşseydim, katırları korkutmuş olurdum ve adamların muhtemelen bana saldırmaya çalışırlardı. Yakın mesafe

bunun için uygun değildi. Bu yüzden dönüşmedim. Ama yapabileceğimi düşünseydim, onları kurtarırdım. Bu, demek olsa bile..."

Konuşma dağınıktı, ama Istvhan yeterince iyi takip etti. "Bunu yapabileceğini hiç düşünmedim. Zaten Haller seninle vagonun diğer tarafındaydı."

Yere bakıyordu. Istvhan, onun da kendisi gibi tüm bu durumdan rahatsız olduğunu düşündü.

Ölü adamı yoldan çekti. Akbabalar için bir tane daha. Bu noktada, akbabaların vagonun üzerine konmadıklarına şaşırdı. Brindle'a katırları ileri götürmesi için işaret etti ve yolun ortasında Clara'nın yanına döndü. "Savunulabilir bir pozisyona ihtiyacımız var. Yine."

"Kesinlikle."

ON BEŞ

Hareket etmeye başladıklarında işler biraz daha kolaylaştı. Istvhan yolu saldırganlar için tarıyorsa, ona bakmıyordu. Ona bakmıyorsa, gözlerine bakıp dehşet, korku ve normal insanların gözlerinde, önlerinde birisi ayıya dönüştüğünde gördükleri diğer tüm şeyleri görmek zorunda kalmazdı.

Brindle en kolayıydı. Gnole ona çok ciddi bir şekilde bakmış ve "Merak etme. Bir katır sadece irkildi, ayı kadın. Katır şimdi iyi." Clara, katırların duygusal durumunun en önemli husus olduğu bir dünya özlemini duyuyordu. Bu daha nazik bir dünya gibi görünüyordu. (Brindle'ın, belirli bir gnole'nin de sadece irkildiğini ve şimdi iyi olduğunu ona güvence vermek için elinden geleni yaptığını ve buna rağmen kendinden habersiz olarak duygulandığını içten içe şüphe ediyordu.)

Ayrıca yarasını da sarmıştı. "Bir gnole onu yalar, ama bazı insanlar buna garip bakar," dedi. "Ayı kadın yüzünden değil. Bazı insanlar yüzünden." Bu da bir bakıma dokunaklıydı, ancak Clara gizlice yarasının gnole'nin tükürüğüyle değil, suyla temizlenmesine sevindi.

"At kullanamazlarsa, daha yavaş olacaklar," dedi Istvhan, dikkatini tekrar kendine çekerek. "Bu da bir şey."

Clara başını salladı. "Ve ok kullanmayacaklar. Beni vurma riskini göze almayacaklar.

Çok değerliyim." Dudakları acı bir şekilde kıvrıldı. "Ağlarla gelecekler." "Saint Ursa rahibeleri," dedi Istvhan.

Bu bir soru değildi ama yine de bir soruymuş gibi cevap verdi. "Hepimiz.

Evet. Bu yüzden katılıyoruz. Başka seçeneğimiz yok.

Ona baktı ve Clara tiksintiye hazırlandı. Ona dokunmaktan çekinmemişti, bu da ona bir parça umut verdi. *Muhtemelen*

o gece hanında bir canavarla yatmadığı için doğduğu iyi yıldızı şükretmekle meşgul.

Gözlerini kaçırdı. Bunu görmek istemiyordu. Sonunda herkesin manastıra gitmesinin bir nedeni vardı. Sadece dehşete kapılmış ve çaresiz kalan ebeveynlerin sizi oraya sürüklemesi değildi, ama bu da bir nedeniydi. Anlayan diğer kadınların arasında olmak daha kolaydı. Size dehşetle, tiksintiyle ya da sadece *farklı olduğunuzu* bilen gözlerle bakmayan kadınların arasında.

"Ha!" dedi Galen, ani bir patlama gücüyle. Kız, irkerek başını çevirdi ve Istvhan'ın da aynı şeyi yaptığını fark etti.

Kızıl saçlı adam, haydutların saldırısından bu yana ilk kez sırıtıyordu. Sırıtarak ve ona eskisi gibi bakıyordu, aynı neşe ve alaycı eğlencenin karışımıyla. "Ha! Şimdi anlıyorum!" Parmağını ona doğrulttu. ″Demek domuzlar olmadan trüf mantarlarını böyle buluyorsun!"

Clara gözlerini
kırptı. "Öyle,
değil mi?"

"Galen..." diye başladı Istvhan.

"Doğru," dedi Clara. "İçimizden biri canavarı uyandırır ve mantarları koklayarak bulur." Bir ayı olarak, yeraltındaki trüf mantarlarının kokusu, orman zemininde dolaşan toprak kokulu bir duman bulutu gibi çok belirgindi. Kendine rağmen gülümsemeye başladığını fark etti. "Domuz beslemekten daha kolay. Domuzlar en kötüsüdür."

Ardından gelen sessizlik, öncekinden daha az gergin geçti. Istvhan boğazını temizledi. "Yani sen doğuştan...?" Bir eliyle anlamsız bir hareket yaptı ama Clara'nın açıklamaya ihtiyacı yoktu.

"Evet. Ayılar ya da başka bir şey tarafından ısırılmıyoruz. Seni ısırsam bile hiçbir şey olmaz."

"O dişlerin boyutunu gördüm Domina," dedi Istvhan. "Buna hiçbir şey olmaz diyemem."

"Şey, hayır." Clara öksürdü. "Ama *olağandışı* bir şey de değil." Hepsi bir tür çaresiz hafiflikle konuşuyorlardı. *Bu kısmı atlatabilirsek, her şey normalmiş gibi davranabilirsek, bundan sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz.*

Buraya bir iki kez gelmiş olan Clara, bu tür konuşmalara yabancı değildi. Galen'in onları bu noktaya getiren kişi olmasına biraz şaşırmıştı.

Bir dakika sonra onu tekrar şaşırttı. "Rahatla, kardeşim," dedi. "Ben en ufak bir şeyde çılgına dönüp bağırırım. Sen bir ayıya dönüşürsün. Açıkçası, artık odadaki en tuhaf kişi olmadığım için biraz rahatladım."

"Sen her zaman odadaki en tuhaf kişisin," dedi Istvhan, "diğerleri neye dönüşürse dönüşsün."

"Pfff." Galen Clara'ya sırıtarak baktı. "Peki seni nasıl yakaladılar?"

"Ateşle," dedi Clara. "Ateş canavarı çıldırtır. Onlar bunu anlamazlar. Bize öğretilen ilk derslerden biri, ateş varken asla ayıyı dışarı çıkarmamaktır." Altar örtüsünü yalayan alevlerin hatırası ile yutkundu. "Korkduğumuzda, içgüdüsel olarak canavara gideriz. Ama bunu yangın sırasında yaparsan, ölürsün ve bazen birçok insanı da yanında götürürsün. Bu yüzden bunu yapmamamız için defalarca eğitildik. Ve bir kez kaçtığımızda..." Omuzlarını silkti. "Onların tatar yayları ve güçlendirilmiş kafesleri vardı. Ne yaptıklarını ve ne tür canavarları yakaladıklarını biliyorlardı. Bize verdikleri yiyecek ve su uyuşturuculu idi, ama başka seçeneğimiz yoktu. Canavarın aç kalmasına izin veremezsiniz." Tekerlekli demir kafeslerin, yolda gürültüyle ilerleyip, tekerlekler çukurların üzerinden atladığında yanlara doğru sıçrayıp kaymasının anısını hatırlayarak titredi. İçinde oturan tüm kız kardeşler, sersemlemiş ve yarı baygın halde, canavarları bastırmak için çaresizce çabalıyorlardı.

Hiçbiri pes etmek istemiyordu. Birisi canavara yenik düşerse, hepsi için işler kötüye giderdi. Ayının içinde, en azından başlangıçta, büyük bir insan zekası vardı, ama uyuşturulmuş ve kapana kısılmış hayvan, bu zekayı çabucak alt ederdi. Sonra ayı saldırır, herkesin kontrolü bozulur ve kafes çok küçük, kan, öfke ve ölümle dolu olurdu.

"Bırakın öleyim," diye fısıldadı Clara onu esir alanlara. "Bırakın dışarıda öleyim.
Gerekirse beni öldürün. Diğerlerini öldürmeme izin vermeyin."

Onlar isteksizdi, ama Clara'nın hastalığı onların duygularını incitmişti. Artık kendini vagonun zeminindeki deliğe sürükleyemeyince, üzerine pislemişti. Onu hücreden çıkardılar ve hendeğe attılar. Biri onu mızrakla dürtürken, Clara hareketsiz yatıyordu.

"Öldü mü?" diye sordu biri.

"Neredeyse," dedi ikincisi ve tükürdü. Clara, vagonun uzaklaşırken çıkardığı sesi, uzaklaşan sesleri duydu. Sonra bilincini kaybetti.

"Ve Arral'ın evinde mi uyandın?" diye sordu Istvhan, Clara anlatmak istediği kadarını anlattığında.

Clara başını salladı. "Bulunduğumda mülk olarak kabul edildim. Ama bana herhangi bir yabancıya davrandıkları kadar nazik davrandılar. Tabii ki hiçbir şeyden haberleri yoktu."

"Ve kız kardeşlerin Morstone'a götürülüyor."

"Öyle dedi." Clara yüzünü buruşturdu. "Ama daha uzun olan güney yolunu kullandılar. Belki de yiyecek satın alabilecekleri daha fazla kasaba, daha iyi yollar ya da bunun gibi şeyler olduğu içindir."

"Onları iyileşmeleri için bir yerde tutma ihtimalleri de var," dedi Galen. "Kalabalığa iyi bir gösteri sunmak istersin. Yarı ölü esirleri amfitiyatroya öylece atmazsın."

Clara, *amfitiyatro* kelimesinin bıçak gibi kalbine saplandığını hissetti. *Bunun olacağını tahmin etmiştin. Hep biliyordun.* Ama başka birinin bunu söylemesi, bunu gerçek, olası ve korkunç hale getirdi.

"Bu neşeli düşünce için teşekkürler, Galen," dedi Istvhan ekşi bir sesle. "Üzgünüm, Patron."

"Morstone hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi, dümdüz önüne bakarak. "Ama muhtemelen böyle bir şey olacağını tahmin etmiştim. Parçalar için olamazdı... yoksa bizi olduğumuz yerde öldürürlerdi. Bizi canlı yakalamak için bir nedeni olmalı. Gladyatör arenasında dramatik bir gösteri olurduk, değil mi? Canavarlar tarafından parçalanmak üzere olan rahibeler ve acemiler, ve sonra... sonra..." *Amfitiyatro.* Bu kelime dikenliydi. Neredeyse kıvrıldığını hissedebiliyordu.

Sesi çatladı. Istvhan kolunu yakaladı, onu yarıya kadar kendine çekip kucakladı, sonra geri çekildi. "Üzgünüm," dedi. "Üzgünüm."

"Önemli değil." *Beni bir kez öptün, Kaptan. Şimdi pişman mısın?*

"Hayır, değil. Seni zaten bıçakladım, sana sarılmamam gerektiğini bilmeliyim."

Karnındaki acı kelimenin acısına rağmen gülmeyi başardı. Normal bir kahkaha gibi geliyordu, bu da onu rahatlattı. Canavara gitmek onu boşlukta bırakmıştı, sanki çok büyük bir şeyi içinden atlatmaya çalışıyormuş gibi. Ama değişim ve onun ardından gelenler onun sakinliğini paramparça etmişti ve haftalardır içinden atlatmaya çalıştığı duygular, geride kalan boşlukta kabarmaya başlamıştı.

Hayır. Gözyaşları sonra. Şimdi değil. Öldüklerini öğrenene kadar yas tutmazsın.

Bu çok iyi ve mantıklıydı, ama ne zaman

yolda kesip attığı dostluklar için yas tutmasına ne zaman izin verilecekti?

Biraz deli olan Galen'in, bir canavarla arkadaşlık kurmakla hala ilgileniyor olabileceği aklına geldi. Istvhan...

Aptal olma. Aziz Ursa'nın lütfuyla, onun adamlarından hiçbirini öldürmedin. Aslında ona bir iyilik yaptın. O da sana bir iyilik yaptı. Hesaplar dengede. Ama ondan ve adamlarından uzaklaşmazsan, bir dahaki sefere o haydutlar geldiğinde, arkalarında ölüler bırakacaklar. Yapabileceğin en iyi şey, bir arkadaşın yapacağı şey, Istvhan ve adamlarından olabildiğince uzaklaşmak.

Derin bir nefes aldı, sonra tekrar nefesini verdi. Gözyaşları kurudu, ama *amfitiyatro* kelimesi bir süre daha karnında zonklayarak kaldı.

Arabayı yoldan güvenli bir şekilde çekecek bir yer bulmak neredeyse bir saat sürdü. Tepeler orada küçük bir taş omuzda birleşiyordu ve iki tarafa da koruma sağlıyordu. Clara o kadar gergindi ki, düşmanın kokusunu almak umuduyla neredeyse tekrar ayıya dönüşmeyi teklif edecekti. Bunu yapmadı, çünkü paralı askerlerden biri yüzündeki delik gibi gözlerle ona bakıyordu. O adam endişe vericiydi. Istvhan'ın ona yumruk attığını görmüştü ve bu daha da endişe vericiydi, çünkü Istvhan korkuyla yönetilen bir lider değildi.

Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Istvhan, ona tüm gerçeği söylememiş olsan bile, yanında duruyor. Senin ne olduğunu öğrendikten sonra bile.

Yine de Clara, Andrel gibi erkeklere alışmıştı. Manastırın dışında bunu bilen birkaç kişi çoğunlukla zorluk çekti, ama sonunda kabullendiler. Ama ara sıra, bununla başa çıkamayan, senin ne olduğun için senden nefret eden, sanki senin onlara karşı kişisel olarak şekil değiştirdiğini düşünen insanlar da oluyordu. Böyle insanlar tehlikeliydi. Onlardan çabucak uzaklaşmak en iyisiydi.

Ne olursa olsun, çabucak uzaklaşmak en iyisiydi.

Arabayı yerine çekmeye yardım ederken gözünü Andrel'den ayırmadı. Arabanın büyük kısmı boşluğu kapatıyordu, ama yerine oturtabilmek için katırların koşum takımlarının çıkarılması gerekiyordu. "Katır geriye doğru gider," dedi Brindle, "ama bundan hoşlanmaz."

Clara başını salladı. Katırları özlemeyecek olsa da Brindle'ı özleyecekti. *Belki tüm bunlar bittiğinde...*

Her şeyin biteceği ihtimali o kadar uzak görünüyordu ki, bu düşünceyi hemen terk etti. Preslenmiş et rasyonlarından birini hızla yedi ve ellerini silkeledi. Ayı hali, insan hali için iğrenç olan şeyleri yiyebilirdi

insan hali iğrenç bulduğu şeyleri yiyebilirdi ve yerdi, ama St. Ursa sadece böyle bir şeyle ne zaman karşılaşacağını bilirdi. *Ve zaman çok önemli. Kaçmam lazım. Atıştırmak için durmaya devam edemem.*

Ve sonra yapacak başka bir şey kalmamıştı. Hiçbir şey taşıyamayacağı için eşyalarını toplamadı. Parayı ve cüppesini burada bırakmak zorunda kalacaktı. Bu ilk kez olan bir şey değildi.

Derin bir nefes aldı, kayalık duvardan uzaklaştı ve Istvhan'ı bulup ona ayrılacağını söylemeye gitti.

"GİDİYORUM," dedi Clara. Istvhan'ın pelerinini omuzlarından çekip tek eliyle ona uzattı. "Halkına sorun çıkardığım için üzgünüm."

Istvhan ona gözlerini kırptı. "Nereye gidiyorsun?" Beyninin çalışması nedense yavaşlamıştı, muhtemelen çok sevdiği birinin yanında bir ayıya dönüşmesi ve hala tam olarak toparlanamamış olması yüzündendi. Tuvaleti mi kullanacaktı? *Oh, muhtemelen bir refakate ihtiyacı vardı, düşman topraklarındaydılar.*

"Uzaklara. Onları uzaklaştırırım. Onlar beni istiyorlar. Benim gittiğimi anladıklarında, sizi rahat bırakacaklar."

Uzaklara mı? Tek başına mı?

"Saçmalama," dedi, istemeden daha sert bir ses tonuyla. "Yaralısın. Seni öldürecekler."

"Tam da bunu yapmayacaklar," dedi sakin bir sesle. "Hayatta olduğumda çok değerliyim, öldüğümde ise hiçbir değerim yok." Başını bir yandan diğer yana çevirdi ve sağlam omzunu gerdi. "Ve önce beni yakalamaları gerekecek."

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Clara tüm boyunu dikleştirdi. "Senden izin istemiyorum, Kaptan Istvhan. Senin emrinde değilim. Buraya kadar eşlik ettiğin için çok minnettarım, ama artık yollarımız ayrılıyor."

Yarım adım öne çıktı ve Istvhan tanıdık bir hisle gülmek istedi. Daha kısa boylu bir adamın üzerinde dikilirdi ve eğer istemeden de olsa bir adım geri atarsa, savaş başlamadan kaybetmiş olacaktı. Bunu kendisi de defalarca yapmıştı.

Oh hayır. Beni *fiziksel olarak korkutamazsın*, *Domina. En azından insan olarak. Bu dansı çok iyi biliyorum.* Bunun yerine yarım adım öne çıktı.

Gözlerinde bir şey parladı. Kabul mü? Başka bir şey mi? Bilmiyordu. Çok geç fark etti ki, çok yaklaşmıştı. Öne eğilip onu öpebilirdi. O da elini uzatıp onu boğabilirdi. *Ve ikisini birleştirirsek, işler çok garip bir hal alır.*

"Gidemezsin," dedi. "Botun yok."

Ne bekliyorduysa, bu değildi. Yürüyüşten dolayı zaten morarmış ve çamurlanmış çıplak ayaklarına baktı. Bakışlarını kaçırması, geri adım atmadan yarım adım geri çekilmesini sağladı. "Botlara ihtiyacım yok," dedi. "Çoğu zaman insan ayağına sahip olmayı planlamıyorum."

"Yine de yalnız gitmeyeceksin," dedi adam. "Beni durduramazsın."

"Gitmemi mi? Hayır. O zaman seninle geleceğim."

Bunu beklemiyordu. Gözleri yine titredi ve sesinde bir belirsizlik vardı. "Sen bir paralı askersin, Kaptan Istvhan. Ve ben sana para ödemiyorum."

Adam iç geçirdi. "Ben paralı asker değilim," dedi. "Ben bir şövalyeyim."

"ŞÖVALYE Mİ? KUTSAL SAVAŞÇI MI?!" Clara ellerini beline koydu. "Ve ben sadece bir rahibe adayıyken, bana rahibe olduğum için laf mı ediyordun?"

"Şimdi bunun sırası mı?" diye sordu Istvhan.

"Evet, şimdi tam sırası!"

"Sadece seni hayvanat bahçesine koymak isteyen adamlar muhtemelen yakında geri dönecekler."

"O zaman beklesinler! Bağırmam bitmedi!" "Evet efendim," dedi Istvhan ve pişmanlık dolu bir ifadeyle ayak parmaklarına baktı. "Sen bir paladinsin!"

"Sayılır. Son zamanlarda pek sayılmaz." "Ama bir şövalye!"

"Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum."

Clara ellerini havada salladı ve cüppesi yere düşmeden onu yakalamak zorunda kaldı. Neden bu kadar sinir bozucu olduğunu bilmiyordu, ama öyleydi. Bir haftadan fazla bir süredir bundan hiç bahsetmemişti ve o da sanki

özellikle asil bir paralı askermiş gibi davranmıştı, özellikle alçak bir kutsal savaşçı değil ve... ve... lanet olsun, bu *adil* değildi.

"Bütün bu zaman boyunca orada oturup beni yargıladın mı? Eğer öyleyse, sana hatırlatırım ki ben bir rahibeyim! Ve bunu sana en başından söyledim!"

"Ama ayı olayından bahsetmemiştin," dedi Galen kenardan. Istvhan ve Clara ona öfkeli bakışlar attılar. "Tamam, ben gidip... şurada... nöbet tutacağım..."

Istvhan ona döndü. "Tüm yargılarımın olumlu olduğunu garanti ederim?"

Bu, Clara'yı sinirli bir kahkaha atmaya zorladı. Bu önemli değildi. Aslında değil. Clara sadece çok kızgındı ve canavar hala yüzeyin hemen altında duruyordu, bu da onu hiç sakinleştirmiyordu. "Peki. Ama benimle gelmeyeceksin. Ayı kılığına girip çok daha hızlı hareket edeceğim. Sen sadece beni yavaşlatırsın."

"Domina, bir sorum

var." "Evet?"

"Ayılar harita okuyabilir mi?"

Dişlerinin arasından nefesini tısladı. "Okuyamayacağımızı biliyorsun."

"Böyle bir şey bilmiyorum. Daha önce hiç bir ayı adamla konuşmadım. Ama harita okuyamazsanız, nereye gittiğinizi bilemeyeceğinizi belirtmeme izin verir misiniz?"

"Dağın üzerinden kuzeye gideceğim," dedi. "Oradan Morstone'a giden yolu takip edeceğim."

"Yol da kuzeye doğru kıvrılıyor. Dikkatli olmazsan, yolu kaçırırsın ve yolundan çok uzaklaşırsın. Ve geri dönmek zorunda kalırsan, büyük olasılıkla bu haydutlarla tekrar karşılaşırsın."

Haklıydı. Haklı olmasından nefret ediyordu, ama haklıydı. Bölgeyi tanımıyordu ve ayı... Ayının yön duygusu pek iyi değildi. Bir tarafa ya da diğer tarafa sapmak çok kolaydı ve geçilmez bir uçuruma bakana kadar farkına varmayacaktı. *Lanet olsun.* Ve haydutların ağları vardı ve elleriniz yoksa ağlarla uğraşmak çok zordu ve... ah, her şeyi boşver, diğerlerini tehlikeye atmamak için oradan uzaklaşması gerekiyordu, ama o lanet olası bir şövalyeydi ve öyle insanlarla anlaşmak imkansızdı.

Ona öfkeyle baktı. Adam kollarını kavuşturup bekledi.

"Peki," diye homurdandı, arkasını dönerek. "On dakika içinde hazır ol."

"BU IYI BIR FIKIR MI, PATRON?"

"Kesinlikle değil. Başka ne yapabilirim ki?"

Galen bunu düşünürken, Istvhan aceleyle malzemeleri çantasına tıkıştırdı. "Onu tek başına göndermek mi?"

"Ve onu bir piçin hayvanat bahçesine mi göndereceksin?

Hayır." "Onu bağlayacak mısın?"

"Onunla gerçekten kavga etmek istemiyorum," dedi Istvhan. "Kadınlarla kavga etmek bana tuhaf geliyor."

"Bugün onu bir kez bıçakladın bile. Kılıçla." "Evet, ama

o sırada o *lanet olası bir dev* ayıydı."

Galen ikna olmuş görünmüyordu. Istvhan da tam olarak ikna olmamıştı. Şakaklarını ovuşturdu. "Bak, bu... farklı."

"Uh-huh. Ayrıca o lanet olası dev bir ayıysa, seni öğle yemeği olarak yiyebilir."

"Güven oyu için teşekkürler." "Yanılıyor

muyum patron?"

"…hayır." Istvhan, Clara'nın insan halini dövüşte yenebileceğinden oldukça emindi ve Clara'nın ayı halinin onu kıyılmış paladin haline getirebileceğinden de oldukça emindi.

"O zaman sanırım sıkışıp kaldın." Galen ona baktı, sonra gülmeye başladı.

"Ne komik?" Istvhan çantaya daha fazla yiyecek koydu. Bir ayı ne kadar yerdi? Geyik falan mı öldürecekti? Ona yardım etmeli miydi?

"Düşünüyordum da, önce Beartongue'la birlikteydin, şimdi de gerçek bir ayının peşinde koşuyorsun..."

"Galen."

"Bak, sadece bir tipin olduğunu söylüyorum. Garip bir şekilde belirli

bir tip." "Bir daha bu şakayı yaparsan, seni öldürürüm."

"Tabii, tabii. Morstone'da görüşürüz, değil mi?"

"Evet. Herkesi oraya getir, ben de Rat Tapınağı'nda seninle buluşurum." Sırt çantasını sırtına attı. "Ve hazır oradayken benim için dua et."

"Hangi tanrıya?" diye sordu Galen.

Istvhan diğer adamın yüzünü inceledi. Tanrılar ölmüştü ve bu ortak yara, onu Galen ve diğer kayıp şövalyelere

bağlayacaktı. "Sanırım Sıçan'a," dedi. "Ama belki de çeliğin hayaleti için dua etmek de faydalı olabilir."

Galen kısa ve keskin bir şekilde başını salladı ve arkasını döndü.

CLARA cüppesini daha sıkı bir şekilde kendine çekti. Istvhan'ın kendi eşyalarının yanına onun eşyalarını da koyduğunu gördü ve bundan duygulanmalı mı yoksa sinirlenmeli mi bilemedi. Ayılar gümüş çatal bıçak takımlarını pek kullanmazlardı. *Ama tekrar insan olduğunda bunun değerini anlayacaksın. Ve ona kıyafetlerini de taşımasını istemek zorunda kalacaksın. Çıplak bir şekilde bir yere gidip ödünç alabileceğin yedek battaniye olup olmadığını sormak sadece bir kez komik olabilir.*

Dişlerini sıktı. Başka birine güvenmek çok sinir bozucuydu. Rahibelerin çoğu bu nedenle ikili gruplar halinde seyahat ediyordu, ama o her zaman tek başına gayet iyi idare etmişti, su yolunda siparişleri alıp, daha sonra siparişleri yerine getirmek için kiralık bir mavna ile geri dönüyordu. Güvenlik nedeniyle büyük şehirlerin dışında bir çuval giysi saklıyordu, ama on yıl içinde bunu sadece birkaç kez kullanmak zorunda kalmıştı. Hayatta, dikkatli olursan, kesinlikle, pozitif olarak, ayıya dönüşmek zorunda kalacağın pek fazla durum olmazdı.

Arkasında biri boğazını temizledi. Clara döndü ve Brant'ın orada durduğunu gördü. Damıtıcının yüzünde bir duygu belirgindi, ama Clara bunun ne olduğunu tam olarak anlayamadı. *Lütfen, Aziz Ursa, bunun dini bir hayranlık olmasın.* Bazen böyle olurdu. Bu, aşırı dehşetten daha iyiydi, ama yine de yorucuydu.

"Bizi burada bırakıyorsun," dedi Brant. "Sen ve Kaptan?" Clara başını salladı.

Elini uzattı. "Lütfen bunları al. Bir daha görüşemezsek diye."

Şaşkın bir şekilde Clara da elini uzattı ve Brant eline üç meşe palamudu bıraktı. Palamutlar pürüzsüz ve parlaktı, kabukları ince bir uca doğru sivriliyordu.

"Bunları bir yere dik," dedi. "Meşe ağacının mutlu olabileceğini düşündüğün bir yere. Yine de Morstone'da görüşmek dileğiyle." Hızlıca başını eğerek selam verdi ve sonra aceleyle uzaklaştı. Clara, avucundaki meşe palamutlarına bakarken, hiçbir neden yokken gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti.

"Hazırım," dedi Istvhan arkasında. Meşe palamutlarını aceleyle cebine attı ve ona dönerek baktı. Sinirine odaklanırsa, meşe palamutları, kabul görme ya da başka bir şey yüzünden ağlamaya başlamayacaktı.

"Çok uzun sürdü," diye mırıldandı, gizlice gözlerini silerken. "Gidelim."

Brindle ona başını salladı, bıyıklarını öne doğru uzattı ve "Ayı kadın güvenli seyahat ediyor, ha?" dedi. Galen elini kaldırdı. Clara ve Istvhan yola koyuldu ve arkasına bakmadı.

ON ALTI

KAMPı GÖREMEYİNCE, Clara yolun kuzey tarafındaki tepelere başını salladı. "O tarafa. Bu sefer zorlu bir yol olacak." Yalnız olsaydı bu noktada ayıya dönüşürdü, ama Istvhan'ın önünde bunu yapmak garip gelmişti. Ne demesi gerekiyordu? "Giysilerimi tutar mısın?" "Gözlerini başka yere çevirir misin?" Dişlerini sıktı ve insan olarak kaldı, yoldan çıktı. Buradaki orman çoğunlukla çam ağaçlarından oluşuyordu ve zemin kuru iğnelerle kaplıydı, çıtır çıtırdı ve üzerinde yürümek tamamen rahatsız edici değildi, ama bazen öyle oluyordu. Ayakları, taşlı yolda uzun yürüyüşten dolayı zaten morarmıştı. Kahretsin, ayaklarına biraz dinlenmek için bir süreliğine deri pençelere sahip olmayı dört gözle bekliyordu.

Istvhan arkasında yokuş yukarı yürürken, ormanın içine yaklaşık yüz metre girdi ve sonra orman zemininin özellikle keskin bir parçasına bastı. Taş. Kabuk. Sivri dal. Önemli değildi. Homurdandı, tek ayağı üzerinde dengede durdu, tabanındaki kırmızı izi ovuşturdu ve bunun aptalca olduğuna karar verdi. *Tekrar ayıya dönüşmezsen, senin bir ayı olduğunu unutacak değil ya.*

"Giysilerimi tut," dedi, cüppesini çıkararak. Ona bakmaya cesaret edemedi, sadece kumaş yığınını sert bir hareketle ona doğru uzattı. O da onu ellerinden aldı.

"Şey," dedi.

"Geri çekil," dedi kadın, ama o bunu yapmaya fırsat bulamadan, cesaretini kaybetti ve canavara yaklaşmasını söyledi. *Şimdi. Evet. Uyan.*

Dünya onun etrafında dönüyor ve kristalleşiyordu. İşte. Evet. Aynen öyle. Ayılar da insanlar kadar iyi görebiliyordu, bu yüzden bir değişiklik yoktu, ama *kokular!* Manzarayı duyuların girdapları ve girdaplarıyla boyuyorlardı. Arka planda

keskin ve ekşi bir çam tabakası. Bir geyiğin geçtiği yerde misk izi. Istvhan'ın buharlaşan nefesi ve onu her yere takip eden zencefil kas ovma kokusu. Bir insan olarak, bu kokuyu garip bir şekilde rahatlatıcı buluyordu. Bir ayı olarak, özel bir görüşü yoktu. Bu sadece onun kokusuydu, kimliğinin bir dayanak noktasıydı.

Dört ayak üstüne çöktü. İşte. Evet. Böylesi daha iyiydi. Arka ayakları, çarptığı yerden dolayı hâlâ biraz ağrıyordu, ama kalın siyah deriden hiçbir şey geçmiyordu.

Derin bir nefes aldı ve cildi titredi, her şey yerine oturdu. Çok uzun zaman olmuştu. Son dönüşümü sadece birkaç saniye sürmüş ve sonra canavarı şiddetle bastırmak zorunda kalmıştı. Bu daha iyiydi. Olması gerektiği gibiydi, duyular uyanıyor, kaslar hareket ediyor ve ormandaki en güçlü varlık olduğunu bilmenin verdiği ani, sarsılmaz bir güven geliyordu.

"Ah," dedi Istvhan. "Merhaba?"

Ona homurdandı, sonra başını salladı. Bu, ayılar için kolay bir hareket değildi. Başını yukarı aşağı sallamak zorunda kaldı, bu başka bir ayı için tehditkar olabilirdi, ama Istvhan'ı rahatlatmış gibi görünüyordu.

"Tamam," dedi. Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmiş gibi görünüyordu. "İyi misin? Omzun ağrımıyor mu?"

Omuzlarını silkti. Omuz silkme, canavar için daha kolaydı, ancak yine de bir acı hissi uyandırdı. Yara çoğunlukla kalkan yağında idi ve bu bölgede sinir sayısı azdı. İnsanlarda kalkan yağı yoktu. Bu, tanrıların açık bir ihmali idi ve birinin bunu derhal düzeltmesi gerekiyordu. "Ah... tamam. Bir şey olursa haber ver... tamam mı?" Onun cüppesini sırt çantasının üstüne sıkıştırdı ve tekrar omzuna aldı. "Yolu göster."

Hızlı bir tempoda yokuş yukarı ilerlediler. Clara, ayıyı atların kolayca geçemeyeceği yollara yönlendirmeye çalıştı. At sırtında ona tekrar saldırmayacaklardı, ama biraz yol gittikten sonra atlarından inip arama için dağılıp, sonra tekrar atlarına bineceklerini tahmin ediyordu. Bu şartlar altında o da öyle yapardı. Onların işini kolaylaştırmanın bir anlamı yoktu.

Ancak çoğunlukla, içindeki ani huzurun tadını çıkarıyordu. Ayılar korku, öfke ve şehveti anlarlardı, ama bunlar kısa süreli duygulardı ve bir kez geçtiler mi, bir daha geri gelmezlerdi. Endişelenmezlerdi. Ayı, kız kardeşlerini bulamayacağından endişelenmiyordu, Istvhan'ın onun gerçek doğası hakkında ne düşündüğünü merak etmiyordu, geride kalan diğer paralı askerler için korkmuyordu.

Ayı sadece ilerledi ve varlığını sürdürdü, Clara da bu varlığın huzuruna kapıldı ve hiçbir şey düşünmedi.

Bir saat, sonra iki saat yol aldılar. Clara, Istvhan'ın dinlenmesi için ara sıra durmayı hatırlamaya çalıştı. Belki üç saat sonra, Istvhan boğazını temizledi. Ayıya göre bu sadece bir ses gibi geliyordu, ama Clara, onun bir şey söylemesi gerektiğini anlayacak kadar Clara'ydı. Ayının zihninin yarı batık kısımlarından yükseldi ve ona döndü.

"Kar yağmaya başladı," dedi.

"Hrrwuff," dedi Clara. Hava keskin ve soğuktu ve sadece birkaç kar tanesi düşüyor olsa da, kar kokusu çamların kokusunu yarı saydam bir kağıt gibi örtmüştü.

Sonunda ağaç sınırından çıktılar. Rüzgâr yüzlerine kar püskürttü. Istvhan küfretti, başlığını sıkıca çekti, kollarını vücuduna doladı. Kürk ve yağla korunan ayı, burnunda soğuğun batmasını hissetmekten başka bir şey hissetmedi. Başını eğdi ve ilerledi.

Ağaç sınırının üzerinde, yamaç tamamen gevşek çakıldan oluşuyordu. Atlar için bacak kırıcı bir yüzeydi. O bunu onayladı. Ağaç sınırının üzerindeki dağın tepesini dolaşırlarsa, takip etmek zorlaşırdı ve kuzey tarafında tekrar yokuş aşağı inebilirlerdi.

Hayvan kısmı yamacı tırmanırken, hala tamamen insan olan zihninin küçük, su altında kalan kısmı düşüncelere dalmıştı. Çakıllar pençelerinin altında hareket ediyordu ve hava keskin, berrak ve temiz kokuyordu. Istvhan şu anda ne düşünüyordu?

Geriye baktı ve muhtemelen üşüdüğünü düşündüğünü düşündü.

Kar birikmiyordu, ama rüzgâr çok şiddetliydi. Istvhan bir insan için yeterince iyi hareket ediyordu, nefesi havayı donduruyordu, ama yorulmaya başlaması sadece an meselesiydi. Isı kolayca kaybolur ve yerine koymak zordur.

Eğimli arazinin en alçak kısmına doğru yöneldi ama pek bir faydası olmadı. Rüzgâr ağaçların arasında esiyor, kar tanelerini kötü niyetli bir neşeyle savuruyordu. Istvhan başını omuzlarının arasına gömmüş, sendelemeye başlamıştı. Clara sürekli durup onun yetişmesini beklemek zorunda kalıyordu ve her seferinde bu daha da uzun sürüyordu.

Eh, yapacak bir şey yoktu. Ağaçların arasına geri dönebilirlerdi ya da...

"Hrrwufff!" Clara durdu ve Istvhan'a yan dönerek, elinden geldiğince çömeldi.

elinden geldiğince çömeldi.

"Ne?" Istvhan'ın dişleri takırdadı ve bunu durdurmak için çenesini sıktı. "Ne oldu?"

"Hrrwuff!" Eklemleri arkasına işaret edecek şekilde yapılandırılmamıştı. Daha da aşağı çökmeye çalıştı.

Neyse ki Istvhan çabuk kavradı. "Şey. Sen... şey... seni taşımamı mı istiyorsun?"

"Wufff!" Başını salladı.

Ona baktı. Kutsal Ursa, neyi bekliyordu ki? "Sadece... şey..."

"Wuff."

"Bu tuhaf bir seks şeyi gibi geliyor," diye mırıldandı Istvhan. Clara homurdandı.

"Öyle olduğunu söylemiyorum! Sadece, çok özel ilgi alanları olmadığı sürece genellikle başkalarının üzerine binilmediğini söylüyorum." Clara gözlerini devirdi. Onun kürkünü çekip, beceriksizce üzerine binmeye çalıştığını hissedebiliyordu. "Üzgünüm. Saçını çekmemeye çalışıyorum."

"Hwuf."

Devasa ölüm makineleri olmasalar bile, ayıların binilebilen hayvanlar olarak evcilleştirilmesi pek olası değildi. Kemikleri ve kasları yanlış yerlerdeydi. *Sanırım onun için de benim için olduğu kadar rahat değildi.* Ağırlığı önemliydi, ama ayı haliyle terlemeden bir mil boyunca yetişkin bir geyiği sürükleyebilirdi. Önemli olan, onun ateş gibi bir fırın olmasıydı. Istvhan ellerini kürküne geçirdi ve titremesi yavaş yavaş azaldı.

Ağırlığına rağmen, daha iyi zaman yaptı ve rüzgardan korunmak için endişelenmeyi bıraktı. At sürüyormuş gibi ağırlığını kaydırmaya çalışıyordu, bu da hiçbir işe yaramıyordu ve oldukça sinir bozucuydu. İnsan Clara, onun iyi niyetli olduğunu biliyordu ve bu nedenle Ayı Clara'nın oturup sırtına yapışan garip dikenleri şiddetle kaşımasına engel oldu.

Döndükleri dağın uzak tarafına ulaştı — dağ demek abartı olurdu, ama bu topraklardaki tepeler iddialıydı — ve tekrar ağaçların arasına daldı. Istvhan, yokuş aşağı giden bir atın üzerinde olduğu gibi, arkaya doğru oturdu. Keşke ayılar iç çekebilseydi. Adamın gerçekten bir poposu vardı. Clara yolda birkaç kez gizlice kontrol etmişti. Kötü de değildi. Öyleyse neden pelvik kemikleri sanki doğrudan omurgasına dayanıyormuş gibi hissediyordu?

Çocuk partilerinde binilebilir hayvan olarak kendimi kiralayarak ekstra para kazanma planlarım suya düştü, diye düşündü ve kahkahayla güldü.

Bu yamaç bir sonrakiyle yan yana uzanıyordu ve tekrar tırmanmaya başlamak için çok aşağı inmeleri gerekmiyordu. Bir ağaç ona doğru atladı, muhtemelen gerçek bir ayı, pençelerini oraya geçirmişti. Kokusu, hakimiyetini gösteren magenta renginde bir lekeydi. Boyuna bakılırsa daha küçük bir erkekti. Ayı da arka ayakları üzerinde durup izini bırakmak, onun daha uzun olduğunu ve hafife alınmaması gerektiğini kanıtlamak istiyordu. Clara bu dürtüyü bastırdı. Ayı homurdandı ama itaat etti.

Ağaç sınırına tekrar ulaştıklarında hava kararmaya başladı. Hava, daha fazla kar yağacakmış gibi kokuyordu. Ayı karanlıkta mükemmel bir görüşe sahipti, ama Istvhan'ın ağırlığı onu yormaya başlamıştı. Dahası, başka şeyler düşünmek isteyen bir kafatasının içinde insan düşüncelerini tutmak yorucuydu. Onların etrafında, kelimeler olmadan, ilkel bir şekilde, o kadar zengin ki neredeyse acı olacak kadar, dilinde av eti tadı bırakacak kadar birikip dolduğunu hissedebiliyordu.

Hayır. Düşünmeye devam et. Devam et.

Daha fazla, diye fısıldadı ayı, kelimeler olmadan.

Daha fazla. Şimdi değil. Devam et. Ve sonra, sessizce, *Lütfen.*

MAĞARA ÇOK BÜYÜK DEĞİLDİ, daha çok kayanın içindeki bir çukur gibiydi ve girişinin yarısını büyük bir kaya parçası kapatıyordu. Sırtın tepesindeydi ve yaklaşanları iyi görebiliyordu, daha da önemlisi rüzgardan korunuyordu. Istvhan ayının sırtından yuvarlandı ve dizlerinin üzerinde mağaraya girdi. Mağara, hemen çevredeki havadan çok daha sıcak geldi.

Ayı - onu Clara mı yoksa sadece *ayı mı* olarak düşünmesi gerektiğini bilmiyordu - onun peşinden içeri girdi. Küçük mağara daha da küçüldü. Başını girişe doğru kıvrıldı ve bir köpek gibi şömine halısının üzerine yığıldı.

"Ayı olarak kalacak mısın?" dedi. "Hwuf."

"Tamam. Peki." Istvhan yorgun düşmüştü. Sırt çantasından bir parça yol ekmeği çıkardı ve ikiye böldü. "Yemek ister misin?"

Ayı, ekmeği kibarca parmaklarından aldı. Ne ekmek ne de eli bir lokmadan fazlasını alabilirdi. Istvhan iki ısırık aldı ve çiğnemek bile onu yorduğunu fark etti. *Ama hey, elinden yemek yiyen bir kadın var. Bu da bir şey, değil mi?*

Pelerini yaydı. Fazla yer yoktu. Sonunda sırtını ayıya dayadı, ki bu taş duvardan kesinlikle daha sıcaktı. "Uykunda dönme yeter."

"Hrruf-ruf." Bu bir kahkaha mıydı? Öyle olabilir. Ayıların gülebildiğini bilmiyordu, ama muhtemelen ayılar kadına dönüştüklerinde bunu öğreniyorlardı. Düşünceleri ayılara, kadınlara ve onları tepelerde kovalayan erkeklere kaymaya başladı ve sonra uykuya daldı.

ON YEDİ

ISTVHAN başını birinin göğüs dekoltesine dayayarak uyandı.

Soğuk, sert bir yüzeyde yatıyordu, omuzu ağrıyordu, boynu tutulmuştu ve oraya nasıl geldiğini tam olarak hatırlayamıyordu, ama bunların hiçbiri özellikle önemli görünmüyordu. Önemli olan, yüzünün yumuşak, sıcak bir kadın vücuduna gömülü olmasıydı. Büyük bir kadın vücudu. Bu göğüsler kime ait olursa olsun, muhteşemdi.

Öldüm ve cennete geldim. Her zaman öleceğimi biliyordum, ama günahlarımın beni yakalayacağını düşünüyordum. Bu harika.

Kabul etmek gerekir ki, partnerinin adını hatırlayamıyordu, ama kadın çıplak görünüyordu, bu da muhtemelen tanıştırıldıklarını ve tüm ön aşamaları geçtiklerini anlamına geliyordu. Bir elini kadının kalçasına kaydırdı ve evet, kadının kesinlikle çıplak olduğunu ve vücudunun geri kalanının da göğüsleri kadar cömertçe yaratıldığını doğruladı. *Hayattayken fark ettiğimden çok daha erdemliydim.*

"Ahem," dedi göğüslerin sahibi.

"...wub..." dedi Istvhan, ağzına ne kadar sığdırabileceğini merak ediyordu, yoksa tuhaf kaçardı.

Kadın nefes aldı ve bu inanılmaz bir etki yarattı. Istvhan kendini mutluluğa teslim etti.

"Ahem."

Beyninin arkasında bir şey tıkladı. Clara. Rahibe Clara. *Domina* Clara. Kurt adam.

Rahibe.

"Zırhlı bir adamın bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim," dedi Clara kuru bir sesle. "İyi misin?"

"Uykunda insana dönüştün," diye ciyakladı Istvhan. Mağaranın zeminine o kadar hızlı atlamıştı ki kulağını taşa sürtmüştü, ama bu önemsiz bir ayrıntıydı. Başka bir şeyden dolayı sertleşmiş olan vücudunun o kısmı hariç, korkudan kaskatı kesilmişti.

"Bazen olur." Clara, mütevazı görünmek için kollarını göğsünde kavuşturdu. Onun gibi göğüsler, sadece ön kollarla örtülmek için tasarlanmamıştı. Istvhan mağaranın tavanına baktı. *Güzel mağara. İyi mağara. Yapışkan ya da sarkık parçalar yok, ama tabii ki bu kireçtaşı, bu bölgede böyle bir şey olmaz. Doğru. Tamam. Bir rahibenin göğüslerine yüzünü gömdün ve wub sesleri çıkardın. Yaklaşık on iki saat önce kılıçla bıçakladığın bir rahibe. Bundan geri dönüş var mı? Yok mu? Tamam, ben de öyle düşünmüştüm.*

"Uykumuzda canavara dönüşmemek için eğitildik," dedi Clara, ki neyse ki onun düşüncelerini bilmiyordu. "Ama insana dönüşmek... bu nadiren sorun olur ve eğitmek zordur."

"Canavara dönüşmemek için nasıl eğitiliyorsunuz?" diye sordu Istvhan, hala tavana sabit bir şekilde bakarak.

"Bir çocuğa yatak ıslatmamasını öğretmek gibi, ama biraz daha dramatik. Acemiler yatakhanede uyurlar ve biri dönüşme belirtileri göstermeye başlar başlamaz, acemi bekçisi kafasına bir bardak su döker. Zararlı değildir, ama anında uyanırsın ve rüyadan çıkar."

Istvhan kaşlarını kaldırdı ve istemeden de olsa aşağı baktı. "Zaten üzgünsen, kafana su dökülmesinin bir faydası olmaz diye düşünüyorum."

Omuzlarını silkti, bu da anatomisinde tektonik değişikliklere neden oldu. Istvhan aceleyle tavanı incelemeye geri döndü. "Keyifli olduğunu söyleyemem, ama işe yarıyor. Ve ayılar insanlardan çok daha az sudan hoşlanmazlar."

Istvhan, Clara'nın omuzlarından, cildinden aşağı akan suyu, köprücük kemiğinden aşağı doğru izini takip eden ve diğer yerlerden damlayan suyu hayal etti...

Tavan kesinlikle yeterli değildi. Erken şafak vakti, pencerenin kenarından dışarıya, kumlu gri ışığa baktı. *Ağaçlar. Karlı ağaçlar. Evet. Harika. Görünüşe göre, yaprak dökmeyen ağaçlar. Evet.* Yaprak dökmeyen ağaçların özellikle erotik bir yanı yoktu. Aslında, Istvhan bildiği en az erotik ağacı seçmek zorunda kalsaydı, bu kesinlikle yaprak dökmeyen bir ağaç olurdu. Sivri iğneleri ve kötü bir tavrı olan bir ağaç. O ağaçlardan biri. Dalları kesip yere yatırıp üzerlerine pelerinini serip, o tür ağaçların olduğu bir yerde kimseyle tutkulu bir aşk yaşayamazsın

. Birçok yerinizden batardı. Taş zemin daha iyidir, dizlerinin üzerine çöktüğünde dizlerine ne yaparsa yapsın... Lanet olası seksi yaprak dökmeyen ağaçlar, masum şövalyeleri günaha sürüklüyor.

"Bana kıyafetlerimi uzatır mısın?" diye sordu Clara.

"Ah. Evet. Bunu yapabilirim." Aceleyle çantasından giysilerini çıkardı ve ona uzattı. "Sen... ah... değil... hmm."

"Ayı," dedi Clara. "Sözcüğü söyleyebilirsin, sorun değil. Bu konuda hassas değilim."

Tabii ki hassassın, diye düşündü Istvhan, ama bunu yüksek sesle söylemeye niyetli değildi. "Şu anda ikimiz de hiçbir yere gitmiyoruz." Clara, mağara ağzına doğru, baktığı yaprak dökmeyen ağaçları işaret etti. Istvhan şaşkınlıkla onun bakışını takip etti, sonra aşağıya baktı.

mağara ağzını, onun baktığı yaprak dökmeyen ağaçları işaret etti. Şaşkınlıkla onun bakışını takip etti, sonra aşağıya baktı.

Önceki akşam çıktıkları şist yamaç, taze bir kar tabakasıyla kaplıydı. Tamamen el değmemiş, göz kamaştırıcı beyazdı ve üzerinde yürürlerse, yol işaretleri kadar net ayak izleri bırakacaklardı. Istvhan hayal kırıklığıyla homurdandı. "Lanet olsun. Sence tırmanabilir miyiz?"

"Yapamayacağımızı söyleyemem," dedi Clara. "Şuradaki kaya parçasına çıkabilirsek, belki sırtın tepesine geçebiliriz. Ama yine de bir tür iz bırakacağız."

Istvhan çenesini ovuşturdu. Sakalı kaşınıyordu. "Eh, izlerimizi örtmüş, bu da yararlıdır herhalde." Rüzgârın karın üzerinde esip beyaz taneleri yüzeyde savurmasını izledi. "Rüzgâr yakında izleri temizleyecektir, ama takipçilerimizden yeterince uzaklaşıp ayak izlerimizin bu kadar çabuk silineceğine güvenebilir miyiz, bilmiyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye onayladı Clara. "Birkaç saat burada kalırsak, iz bırakmadan yolumuza devam edebiliriz."

Istvhan, ıssız bir mağarada birkaç saat yalnız kalmayı düşündü... *bir rahibeyle, lanet olsun, o bir rahibe... gerçekten harika göğüsleri olan bir rahibe, kesinlikle en üst kalite, her gün böyle göğüsler görmezsin... çeneni kapatır mısın, seni şehvet düşkünü kapı kolu? Yirmi dakika önce yüzünü ona sürtmüştün ve o sensiz bu mağaradan çıkamaz, o yüzden artık bir beyefendi gibi davran.*

Ayrıca, onu bıçakladın. Bıçakladın. Sivri metal eti deldi. Kadınlar bunu kolay kolay affetmez. Erkekler de genellikle. O, kılıcını çekti.

dizlerini yukarı kaldırdı ve bileklerini onların üzerine koydu. Mağaranın içi soğuktu, ama kar örtüsü manzarayı biraz ısıtmıştı. Şimdi tek yapması gereken, Clara'nın yanında birkaç saatini tam bir aptal gibi davranmadan nasıl geçireceğini bulmaktı.

Gözlerini kapattı ve başını taş duvara yasladı.

Söylemesi kolay, yapması zor...

AYILAR, hayal kırıklığı veya üzüntüden değil, kendilerine özgü nedenlerden dolayı iç çekerler. Clara'nın iç çekmek için insani nedenleri vardı, ama bu dürtüyü bastırdı.

Istvhan kime ya da neye sarıldığını fark ettiğinde, kirli bir şeye dokunuyormuş gibi davrandı. *Bunu gizlemeye çalıştı, ama bu sadece kibar olduğunu gösterir, tiksinmediğini değil.*

Kar, dünyayı sessiz bir örtüyle kaplamıştı. Kulaklarını dikti ama kuşların şarkısından başka bir şey duyamadı. Sessizliği ilk bozacak olanın hangisi olacağını merak etti.

"Peki, kurtadam olmak nasıl bir şey?"

Görünüşe göre Istvhan cevap verecekti.

"Bilmiyorum," dedi Clara. "Kurtadam olmamak nasıl bir şey? Ben hiç kurtadam olmadım ki."

Istvhan homurdandı. Bir dakika sonra "Şey, birincisi, ayıya dönüşmek daha az oluyor," dedi.

Clara istemeden güldü. "Evet, tahmin edebiliyorum. Ah... hmm. Sanırım kafanda başka bir dizi düşünce olması gibi bir şey. Kendinle konuştuğunda, konuşan sen ve konuşulan sen var, ama ikisi de aynı sensin. Anlatabildim mi?"

"Aslında mantıklı. Mesela 'Istvhan, sen bir aptalsın' diye düşündüğümde, hem aptal olan hem de aptal olduğumu düşünen kişi benim."

"Bu sık sık olur mu?"

"Sürekli. Özellikle güzel kadınların etrafında."

Clara ne yapacağını tam olarak bilemedi. *Demek istediği... Hayır, muhtemelen sadece bir refleks. Sen bir ayısın.* "Doğru. Ama ayı aynı şekilde kelimelerle düşünmez ve hayatım hakkında sürekli yorum yapma ihtiyacı hissetmez. Çoğu zaman, onu uyandıracak bir şey olmadıkça orada olduğunu bile bilmiyorum."

"Ne gibi?"

"Güçlü kokular. Açlık. Tehlike." Boynunun arkasını kaşıdı. "Ne zaman kavga etsem, canavar uyanır ve kontrolü ele alması gerekip gerekmediğini bilmek ister." Istvhan tuhaf bir ses çıkardı, sanki bir şeyi fark etmiş gibi. "Ama çok sık kavga etmiyorum. Çoğunlukla kokular. Duman, kan, hastalık —bunlar her seferinde onu uyandırır."

"Peki trüf mantarı?"

"Kesinlikle trüf mantarı."

"Peki uyandıktan sonra ne yapıyorsun?"

"Çoğu zaman ona tekrar uyumasını söylerim. Büyük bir ayıya dönüşmenin yararlı olduğu durumlar pek fazla değildir. Çoğunlukla beni dinler. Bazen dinlemez ve ben başka bir şey yapmaya çalışırken onu bastırırım."

"Bunu sandığından daha iyi anlıyorum."

Clara ona şaşkınlıkla baktı. Bu mümkün olamazdı, ama onun söyleme şekli...

Bir süre sessizce oturup vadiyi seyrettiler. Kuşlar ağaçlarda ve yerde cıvıldıyordu. Clara bir alarm sesi duydu ve atlı adamların varlığını işaret ediyor olabilir diye etrafına baktı. Çok sıkıntılı görünen bir bakır karga, daha küçük kuşların saldırısına uğrayarak saklandığı yerden çıktı ve birkaç dakika sonra her şey yeniden huzurlu bir melodiye dönüştü. "Dönüştüğünde tanrıçanın varlığını hissediyor musun?" diye sordu Istvhan aniden sordu.

Clara ona şaşkın şaşkın baktı. *Ne tuhaf bir soru. Hayır, ne* paladinvari *bir soru.* "Ursa'yı mı kastediyorsun? O bir azize, tanrıça değil. Yaklaşık üç yüz yıl önce yaşamış gerçek bir kişiydi, en azından kayıtlarda öyle yazıyor."

"Yine de. Sen dönüştüğünde o da orada mı?"

"*Bu* karmaşık bir teolojik soru." Clara kaya duvarına yaslandı. "Bazı rahibeler, dönüşmemizi sağlayan şeyin elbette onun doğrudan lütfu olduğunu söylüyorlar, ama bazen bu pek de lütuf gibi gelmiyor. Kafeste ateşin çıkmışken, hepiniz canavara giden kişi olmamak için dua ederken... Hayır, azize Ursa'nın bizi doğrudan gözetlediğinden emin değilim, çünkü bizi böyle dönüştürmek korkunç bir zulüm olurdu." Ellerini açtı. "Rahibe Mallory her zaman, St. Ursa olmasaydı, bir açıklama bulmak için onu icat etmek zorunda kalırdık der. Ya da belki de sadece bizi koruyacak biri olsun diye."

"Ama onun varlığını doğrudan hissetmedin mi?"

Clara omuz silkti. "Yine, bunu nasıl bilebilirim ki? Belki de onu her zaman hissediyorum ve karşılaştıracak bir şeyim yok. Bu yüzden buna inanç deniyor." Burnunu çektirdi. "Kafamın içinde onunla konuşuyorum. Dua ediyorum. O olmasaydı, başka birine dua ederdim herhalde. Belki de O, dua ettiğim şeye verdiğim isimdir ve ilahi olanı, canavarı anlayan bir azize olarak hayal etmek daha kolaydır."

"Bir rahibe için ilginç bir teoloji."

Ona bir göz attı. Mavi sakallar yanaklarını gölgeliyordu ve gözleri kararmıştı. Haydut saldırıları ve uzun kaçış günlerinden sonra bile, iğrenç derecede yakışıklıydı. O sabah, neyi öptüğünü fark etmeden önce dudaklarının tenine değen sıcaklığını hatırladı ve midesi kasıldı, ama bunu göstermeye kararlıydı. *Bu yüzden kendini bu işe bulaştırmıyorsun. Bu yüzden aşık olmuyorsun.* "Biz evanjelik bir tarikat değiliz," dedi hafifçe. "Ama sen bir şövalyesin. Sen gerçekten tanrının dokunduğu birisin, değil mi?"

Istvhan hafif bir acı sesi çıkardı. "Öyleydim," dedi. "Bir zamanlar."

Clara kaşlarını çattı. "Ne? Bu nasıl... bekle..." Yarı unutulmuş bir anı yerine oturdu. Çelik Aziz. Ölmüş olan tanrı. Neredeyse unutmuştu. Yıllar önceydi ve onların şövalyelerinden hiçbiriyle tanışmamıştı. "Tanrınız...?"

"Öldü," dedi Istvhan kasvetli bir sesle. Yüzündeki mavi gölgeler derinleşti. "Öldü ya da öldürüldü, eğer bir tanrı öldürülebilirse. Hâlâ bilmiyoruz. Sadece O, kalplerimizde altın bir ışıktı ve sonra gitti."

"Üzgünüm." Ona dokunmanın onu tiksindirebileceği aklına gelmeden önce elini uzattı ve elini tuttu. O geri çekilmedi. Sanki eller iki farklı insana aitmiş gibi, uzak bir bakışla ellerine baktı.

"Neredeyse dört yıl oldu," dedi. "Bu tarikat hakkında ne kadar bilginiz var, bilmiyorum."

"Neredeyse hiçbir şey. Hiçbirinizin hayatta kaldığını bilmiyordum."

Adam başını salladı. "Burada tapınağımız yoktu. Çoğunlukla Archenhold civarındaydı. Aziz bir savaşçı tanrıydı. Bizler... bizler... çılgın savaşçılardık." Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Rahipler, onun şövalyelerinin doğuştan çılgın savaşçılar olduğunu düşünüyorlardı, başka bir zamanda ve yerde olsaydık, kalkanlarını kemiren ve savaşla tüketen çılgınlar olurduk. Şimdi düşününce, sizin tarikatınıza çok benziyor." Ona baktı ve gülümsedi, mizahla değil, daha çok tanıma ile. "Biz belirli bir şekilde doğduk ve tanrı bunu aldı ve kutsal hale getirdi."

Belki de anlıyor. Anlayabilir mi?

Hayır. Bu, her zaman insan olan birinden istemek için çok fazla. Savaşta kalkanını kemirse bile, yine de insan dişleriyle kemiriyor.

"Yani sadece Galen değil," dedi kadın.

"Hayır. O benim silah arkadaşım." Istvhan parmaklarını yavaşça açtı ve Clara'nın eli avucunun içinde düz bir şekilde uzandı. Clara başını eğdiğinde, onun ellerinin kendisininkinden daha büyük olduğunu fark etti ve bu ona garip geldi. En son ne zaman aynı boyutta bir erkek tanıdığını hatırlayamıyordu. "Tanrı öldükten sonra, savaş çılgınlığını kontrol edemez hale geldik. Artık ona kara dalga diyoruz. Hepimiz ondan korkuyoruz. Bizi içine çekip bırakmayacağı günü bekliyoruz. Ama bir zamanlar, Domina, biz en kutsal katillerden biriydik. Bir yere gider, tanrının emrettiği kişileri öldürür, diğerlerini bağışlardık. Tanrı, bıçaklarımızın masumların üzerine düşmesini engelliyordu. O zamanlar..." Uzun bir nefes verdi. "Biz adil, kutsal ve durdurulamazdık. Ve bu iyiydi, Domina. Çok iyiydi."

Sesindeki özlem duymak çok zordu. Clara elini biraz hareket ettirdi ve adam onu yakaladı, başparmağı Clara'nın parmak eklemlerinin üzerinde bir çubuk gibi duruyordu. "Sana başka bir şey daha söyleyeceğim," dedi yumuşak bir sesle, başını kaldırarak, "paladin'den rahibeye, kardeşlerime söylemeye cesaret edemediğim bir şey."

Ben sadece bir rahibeyim, demek istedi Clara. *Sana af veremem. Sen tanrını benimkinden daha fazla hissettin.* Ama bunların hiçbirini söylemedi, sadece başını eğdi ve bekledi. En alt düzeydeki rahibeler bile birinin günah çıkarmaya ihtiyacı olduğunu bilirdi.

"Bazen suçlu ve masumlar hakkında düşünüyorum. Tanrımız yargıç ve jüriydi, bizler ise onun cellatlarıydık. Onun yargısını hiç sorgulamadım. Sorgulayamazdım da. Ama Rat Tapınağı'nda, tüm rahipler ve avukatlarla birlikte, suçluluk, ceza ve kefaret konularını çözmeye çalışırken geçirdiğim zaman uzadıkça, bunların hepsinin çok basit olduğunu düşünmeye başladım." Neredeyse inanamıyormuş gibi yavaşça başını salladı. "Tanrı öldüğünde, çıldırdık. Rahipler tapınakları ateşe verdiler ve birbirlerini diri diri yaktılar. Hallowbind adında bir yer vardı ve oradaki şövalyeler insanları çıplak elleriyle parçaladılar."

"Üzgünüm," dedi Clara.

Istvhan omuz silkti. "Bunlar iyi insanların yaptıkları şeyler mi, Domina? Deli insanlar bile birbirlerine böyle şeyler yapmazlar. Belki de biz her zaman bu korkunç şiddetin eşiğindeydik ve Aziz de bizden daha iyi değildi. Bilmiyorum

bilmiyorum." Elini kaldırdı ve Clara parmaklarında nefesinin sıcaklığını hissetti. "Görüyorsun ya Domina," diye fısıldadı, "içinde bir canavar olan tek kişi sen değilsin."

Aralarındaki hava aniden değişti, gergin ve çatırdayan bir hale geldi. Clara onun karanlık gözlerine baktı ve "*Tanrılar ve cinayetlerden bahsediyorduk, şimdi bunun sırası değil, yanılıyorsun, neyin var senin...?"* diye düşündü.

Istvhan'ın gözlerindeki bakış, onun yanıldığını düşünmesine izin vermedi.

Ağzı aniden kurudu. Dudaklarını yaladı ve onun gözleri ağzına kilitlendi. *Hayır, saçmalama, sen neredeyse insansın, o bunu biliyor, bu sabah senden çekindi, muhtemelen demek istediği...*

Adam öne eğildi. Dudakları hafifçe açıldı. Karanlık gözleri onun gözlerine delici bir şekilde bakıyordu ve o nefes alamıyor gibiydi. Elbette daha önce öpülmüştü, hatta bu adam tarafından, ama onun ne olduğunu bilen bir adam tarafından hiç öpülmemişti, onun değiştiğini gören ve yine de onu isteyen bir adam tarafından hiç öpülmemişti.

Yanılıyorsun. Yanılıyor olmalısın. Onun kastettiği bu olamaz. O seni isteyemez. Sen de onu istemelisin.

Ne istiyordu? İstediği şey... İstediği şey... Birbirlerinin kıyafetlerini yırtıp atmak ve onu oraya, taş zemine ya da başka bir yere sürüklemekti. *Doğru.*

Istvhan çok yakındaydı. Derisinde onun nefesini hissedebiliyordu.

Mağaranın dışında, kuşlar aniden çığlık atarak alarm vermeye başladı. Girişten bir çakıl taşı düştü. Istvhan geri çekildi ve ikisi de yukarı baktı, tam o sırada bir insan sesi "Boş ver Thom, o çoktan kilometrelerce uzağa gitmiştir" dedi.

ON SEKİZ

ISTVHAN AZİZLERİ, tanrıları, dünyayı, genel olarak insanlığı ve özellikle de tepede duran adamları lanetledi. Ancak bunu içinden yaptı, çünkü ikisi de ses çıkarmaya cesaret edemiyordu.

Yürümeye devam et, diye düşündü. *Yürümeye devam et ve beni seni öldürmek zorunda bırakma.*

Bakışları Clara'ya düştü ve bunu "Bizi *seni öldürmek zorunda bırakma*" olarak değiştirdi.

Kafası bir tarafa eğilmiş, gözleri mağaranın girişine sabitlenmişti.
Istvhan onun nefesini bile duyamıyordu.

Bir dakika önce duyabilmişti. Dudakları aralanmış, neredeyse nefes nefeseydi ve bir şekilde etraflarındaki her şey değişmişti. Belki de azizini hissetmediğini açıklamasıydı. Sonunda kafasında, onun manastırda olmasının nedeninin, kutsallığa adanmış olması değil, kendisi olması olduğu fikri yerleşti.

Ve artık kutsallığa dokunamayan Istvhan, ona dokunabilir belki.

Ayak sesleri kayaya sürtündü. Ses şöyle dedi: "Bak, iz yok.
Bu tarafa gelseydi ayak izleri görürdük."

Evet. Harika. Böyle düşünmeye devam et. Aferin sana.

Birisi, muhtemelen Thom, "Yine de kontrol etmek istiyorum. Burası deliklerle dolu. Birinde saklanıyor olabilir." dedi.

Ses neredeyse başlarının üstündeydi. Adamlar sırt çizgisi boyunca yürüyorlardı ve biri aşağıya inmenin bir yolunu bulursa, Istvhan ve Clara bir mağarada kapana kısılacak ve dizlerinin üzerinde savaşmaya çalışacaklardı.

"Evet, kar aslanı da öyle. Lanet olası yüzünü parçalar."

"Risk almaya değer. O şeylerin Morstone'da ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?"

O şeyler. Istvhan, Clara'nın çenesini sıkarken yüzünün sertleştiğini gördü.

Daha fazla ayak sesi. Istvhan gevşek kayaların kayma sesini duydu ve iç çekmesini bastırdı. Umut yoktu. Adam *tam oradaydı* ve bir dakika sonra girişi engelleyen kayanın yanından geçecek ve olaylar çok hızlı gelişmeye başlayacaktı. Istvhan elini kılıcının kabzasına koydu.

"Bak, sağda bir mağara var..."

Istvhan mağaradan fırlayarak sallanmaya başladı.

Thom adındaki adam Istvhan'dan daha kısaydı, ama bu pek önemli değildi, çünkü o ayaktaydı ve Istvhan hala yarı çömelmiş durumdaydı. Omzuna bir ağ asmıştı, ama onu kullanmayı kesinlikle beklemiyordu. Istvhan'ın kılıcı havada ıslık çaldı.

Thom'un refleksleri iyiydi ama dengesi iyi değildi. Geriye atlamayı başardı, ancak kayanın üzerinde dengesini kaybetti ve sırt üstü yamaçtan aşağı kaydı.

Arkadaşı sırttan bağırdı. Istvhan ikinci adama dönerek kılıcını yukarı doğru sapladı ve adamın karnını deldi. Şok koluna yayıldığında neredeyse kendi dengesini de kaybediyordu.

Başka biri daha bağırdı. Aziz'in hayaları, konuşmayan üçüncü bir adam daha vardı. Istvhan, kendisi yamaçtan aşağı düşmeden kılıcını ölü adamdan çekmeye çalıştı.

Bir ayı neredeyse kulağının dibinde kükredi.

Istvhan birkaç metre aşağı kaydı, dengesini yeniden kazandı ve tam zamanında yukarı bakarak ayının üçüncü adamın yüzünü ısırdığını gördü.

Ayı, aynı zamanda Clara'ydı.

Adam bağırıyordu. Bağırmayı kesti. Devasa dişlerin kemiği ezdiği ses korkunç derecede yüksekti. Ayı başını salladı ve adam yamaçtan aşağı düştü, yüzünün olduğu yerde kırmızı bir enkaz kaldı.

Tamam, diye düşündü Istvhan. *Tamam, bu... bu çok fazlaydı. Tamam.*

Küçük siyah gözler ona döndü. Ayının ağzı kanla çevriliydi ve göğsü kanla lekelenmişti. Ayı kükredi.

"Sakin ol," dedi Istvhan. "Sakin ol. İyi bir ayı mısın?" Ayı önceki gün yeterince dostça görünmüştü, ama kan arzusu bambaşka bir şeydi. Clara, ayı sanki içindeki başka bir kişiymiş gibi konuşuyordu. *Onu arzulamak ve karşılaştırmalı teoloji hakkında sorgulamak yerine, belki de*

"Ayı her zaman arkadaşlarının kim olduğunu hatırlar mı?" gibi yararlı bir soru sorabilirdin.

Ayı düşük bir homurtu sesi çıkardı ve ağzını pençeledi, sonra arkasını döndü. Istvhan, ayının neredeyse utanmış gibi göründüğünü düşündü, ancak bir ayının nasıl utanabileceğini sadece Aziz bilebilirdi. Her iki aziz de.

Yamaç aşağıya baktı ve Thom'un gittiğini fark etti. "Kahretsin," diye bağırdı. "Sanırım içlerinden biri kaçtı. O takviye kuvvetleri getirmeden önce gidelim."

"Hrrwwuff." Ayı başını salladı ve sırtın üzerinden geçmeye başladı.

"Beni bekle!" Kayalığa tırmandı ve sırt çantasını aldı. Ayı bekledi. Uzun pembe dili ağzından çıkıp kanı yaladı, bu... evet, sindirmesi zor bir durumdu. Şu anda her şey zordu.

Uzak tarafa doğru inmeye başladılar, gevşek kayalıklarda kayıp düşüyorlardı. Ölü adam sırttan düşmüş ve birkaç metre aşağı yuvarlanmıştı. Istvhan kılıcını ölü adamın tuniğiyle sildi, sonra parasını aldı. Ayı onaylayarak homurdandı.

Bir adamın yüzünü ısırmış olan ayı.

Daha kötüsünü görmemiş değilsin. Istvhan bir berserker tarikatından geliyordu. Kılıçların insan etine yapabileceği her türlü şeyi görmüştü. Çoğu zaman bunu yapanlar silah arkadaşlarıydı. Sadece... şey...

Çıtırtı sesi kafasında tekrarlandı. Ayının dişleri başparmağı kadar uzundu.

Tamam. Peki. Ölü bedenlerle çevrili, elinde balyoz olan kadın, garip bir şekilde seksi. Dev ayıya dönüşen, yüzleri ısırıp koparan kadın, hiç de seksi değil. Lütfen bunu not al.

Hemen kendini aptal olduğu için kızdı. *Ne, sırf senin sikin sert kalabilsin diye onun orada durup öldürülmesini mi bekliyordun?*

Hayır, tabii ki hayır. Bu sadece... çok fazlaydı.

CLARA, pençelerinin altında kayan çakılları hissederek yokuş aşağı koştu. Istvhan'ın yamaçta kaldığını duyabiliyordu, ancak o geride kalmaya başlamıştı.

Onun yetişmesi için yavaşlamalı mı, yoksa koşmaya başlayıp hiç durmamalı mı, bilemiyordu.

Clara'nın gözleri bir insanınki kadar yakını net göremezdi, ama buna gerek de yoktu. Istvhan'ın yüzündeki ifadeyi gayet iyi görebiliyordu. *Şok. Dehşet. Öyle bir şey. Ne bekliyordun ki? Bir adamın kafasını onun gözü önünde ikiye ayırdın.* Mağarada bir an için ne kadar yakınlaşmış olsalar da, artık her şey bitmişti.

En iyisi bu. Bu yüzden kim olduğunuzu bilen biriyle asla yatmamalısınız. Erkekler yatakta bir hayvan istediklerini söylerler, ama 700 kilo ağırlığında ve geyik yiyen bir hayvanı kastetmezler.

"Ayı... Clara... beni bekle..."

Ayılar normalde dişlerini sıkmazlar. Clara, hayvanın neden çenesini sıkı tuttuğunu merak ederek şaşkınlığını hissedebiliyordu. Sert bir şekilde gevşedi ve yokuşun dibinde durup bekledi. Ayrılmanın bir faydası olmazdı. O, bir paladin olduğu için onu bulmaya çalışacaktı ve ne kadar tiksinirse tiksinsin, görev duygusu onu devam ettirecekti. Keşke gerçekten bir paralı asker olsaydı, muhtemelen kayıplarını azaltmaya karar verirdi. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.*

En azından sırtın bu tarafı daha sıcaktı. Ağaçlar sırt çizgisine çok daha yakın başlıyordu ve kar sadece derin gölgelerde kalmıştı. Rüzgâr da o kadar şiddetli değildi. Istvhan'ı sırtında taşımak zorunda hissetmiyordu ve bu yüzden o bu düşünceye dehşetle geri çekildiğinde incinmemişti.

Saatler geçti, Clara düşüncelere dalmış, Istvhan ise çam iğnelerini ezerek ilerliyordu. Artık yola yaklaşmış olmaları gerektiğini düşündü. Takip ediliyorlarsa, henüz hiçbir işaret duymamıştı. Kaçan adamın arkadaşlarını geri getirmesi ne kadar sürerdi? *Sanırım bu, yamaçtan düşerken ne kadar yaralandığına bağlıydı.* Clara bir adamın yaralanmasını ummaktan nefret ediyordu, ama bu kesinlikle hayatını kolaylaştıracaktı.

Başını kaldırıp atların kokusunu aradı ve alışılmadık bir koku aldı.

Yanıyor mu? Yangın mı? Hayır, tam olarak öyle değildi. Kokusu, kokarca gibi yanık saç kokusu gibiydi, boğucu bir kokuydu, ama çürümüş süt ve başka bir şey gibi alt tonları da vardı. Bu koku, ayının kafasındaki koku manzarasını bulandırdı. İki kez hapşırdı, sonra yerinde döndü ve kokunun nereden geldiğini bulmaya çalıştı.

"Sorun mu var?" diye sordu Istvhan.

"Hrrrffff..." Kokuyu sevmedi. Daha da önemlisi, canavar kokuyu sevmedi. Bu alışılmadık bir durumdu. Canavar çoğu kokuya karşı kayıtsızdı. Yemek kokuları iyiydi, ateş kokusu kötüydü, diğer tüm kokular ise belirli bir duygusal bağlam olmadan sadece vardı.

Ağır koku, bulundukları yer ile yol arasındaki bir noktada yoğunlaşmış gibiydi. Clara olası sonuçları tartıştı, sonra bu kararı tek başına vermenin çok önemli olduğuna karar verdi. *Uyuyun,* dedi ayıya. *Biraz aşağı inin.*

Kavganın heyecanı geçmişti. Canavar direnmedi. Clara kendini silkeledi ve ayağa kalktı. Istvhan aceleyle pelerini omuzlarına örttü. *Tıpkı bir şövalye gibi.*

"Takip edelim mi?" diye sordu.

"Hayır, yakınlarda değil. Başka bir koku alıyorum. Çok garip. Yanık ve çürümüş gibi. Ne olduğunu bilmiyorum, ama muhtemelen etrafından dolaşmalıyız. Ama bu yolumuzdan biraz sapmak anlamına gelir."

Istvhan hareketsiz kaldı. "Yanık," dedi yavaşça. "Yanmış saç gibi mi? Yoğun bir koku mu?"

Clara ona göz kırptı. "Evet. Aynen öyle. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Maalesef biliyor olabilirim." Diye iç geçirdi. "Üzgünüm, ama onu görmem gerek. Eğer
düşündüğüm şeyse..."

Clara kaşlarını kaldırdı. "Daha fazla sır mı?"

Istvhan, pek de neşeli olmasa da güldü. "Evet, sanırım. Sana söylemeliydim, ama... son birkaç gün içinde bunu tamamen unuttuğuma inanır mısın?" Omzunun üzerinden takipçilerinin yönüne doğru elini belirsiz bir şekilde salladı.

"Sanırım inanırım," diye itiraf etti Clara. "Peki." Tekrar ayıya dönüşmeye başladı ve...

...kendini dizlerinin üzerinde buldu, orman etrafında dönüyordu.

"Domina!"

"Sorun yok," diye mırıldandı, çam iğnelerine yüzüstü düşmemeye çalışarak.
"Sorun yok."

"Kesinlikle değil." Kızın yanına diz çöktü. "Hasta mısın?
Yaralandın mı?"

"Hayır. Çok hızlı çok fazla değişiklik oldu, hepsi bu." Bir gülümseme zorladı. "Koşmak gibi. Alışık olursan bir iki kez yapmak zor değil, ama üst üste çok fazla olursa nefesin kesilmeye başlar. Bana bir dakika ver."

"İnsan olarak kal," diye önerdi. "Eğer düşündüğüm şeyse, yaklaştığımızda kokusu burnumuza kadar gelecek kadar güçlü olacaktır."

"Sence ne olabilir?"

"Kesik kafalar." O, ona kıyafetlerini uzattı ve o bunu düşünürken ayağa kalkmasına yardım etti.

"Senin gezgin katilin mi?"

"Evet. Bu noktada, daha fazla sır saklamaya çalışmak son derece aptalca geliyor.

Eğer bilinmeyen bir tarikatın casusuysan, bunu çok iyi saklıyorsun." "St. Ursa gerçek. Ben bilinen bir tarikatın casusu olabilirim."

"Evet, ama o durumda gerçekten casus musun?" Birlikte yokuş aşağı inmeye başladılar. Istvhan, muhtemelen Clara'nın tekrar bayılması ihtimaline karşı, kol mesafesinde kaldı. Clara, minnettar mı olmalıydı, yoksa onun daha uzağa gitmesini mi dilemeliydiki bilemiyordu. Ayı, onun zencefil kokmasını umursamamıştı. İnsan ise bunu çok umursuyordu.

"Galen ve ben Beyaz Sıçan Tapınağı için çalışıyoruz," diye açıkladı Istvhan. "Archon's Glory'de bir dizi cinayet işlendi. Kardeşlerimden biri bunu yapanları buldu. Onlara pürüzsüz adamlar diyoruz. Onlar... şey, ne olduklarını tam olarak bilmiyoruz. En iyi tahminimiz, bir tür golem oldukları. Fırında kafalar yapıyorlar ve sonra bu kafaları kesik başlı cesetlere saplayarak onları kontrol ediyorlar. Cesetler sonunda çürüyor ve başka birini öldürmek zorunda kalıyorlar. Archon's Glory'de biri yakalandığında, geri kalanlar kaçtı. Kuzeyden raporlar gelmeye başladı, bu yüzden Galen ve ben onları takip etmek için buraya geldik."

"Ah," dedi Clara. "Peki Brant'ın fıçıları?"

"Oh, çok gerçek. Ama onlar bizim örtbas hikayemiz. Ben de gerçekten çok daha az koruma istiyordum." O yüzünü buruşturdu ve kız, onun Haller'ı düşündüğünü tahmin etti. "Bunu gizli tutmaya çalışıyoruz çünkü bu olayların arkasında kim ya da ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Haydut bir mucize yaratıcı mı? Bir tarikat mı? Bir golem yaratıcısı mı?"

"Golem yapımının sırrının yüzyıllar önce kaybolduğunu sanıyordum."

"Diğer herkes de öyle sanıyordu."

"Hmm." Clara alt dudağını ısırdı. "İlginç. Sence Morstone'a mı gidiyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok. İzlerini takip etmeyi planlamıştık. Brant, dolambaçlı yollardan gidebileceğimizi biliyordu. Şimdi, hala onların gerisinde kalmış gibi görünüyoruz." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Morstone, yine dükkân açmaları için iyi bir yer olurdu zaten. Büyük şehir, devasa gecekondu mahalleleri, kimseye sesini çıkarmadan ortadan kaybolabilecek

ortadan kaybolabilecek çok sayıda insan var. Beyaz Sıçan bile orada pek bir etki yaratamadı."

Ve kız kardeşlerim muhtemelen oradaki dövüş çukurlarına gidiyorlar. Onu saran titreme, çok fazla değişiklikten kaynaklanan yorgunluktan değildi. Nefes aldı ve yine yanık kokusunu aldı.

"Önde, sanırım."

Beklediğinden daha uzaktaydı. Koku o kadar güçlüydü ki, çok uzağa yayılıyordu. Kaynağına vardıklarında, ayı olmadığına sevindi. İnsan burnu akıyordu ve gözleri yanıyordu. Daha hassas bir burun için bu koku neredeyse dayanılmaz olurdu.

"Lanet olsun," dedi Istvhan yumuşak bir sesle, başsız cesede bakarak. "Bazen haklı olmaktan nefret ediyorum."

ON DOKUZ

CESET, tüm pürüzsüz adamların kurbanlarının göründüğü gibi görünüyordu: başsız, yarı çürümüş, boyun kütlesinden vücuda doğru uzanan derin bir delik vardı. Pürüzsüz adamların boyun yerine sivrilen bir çivi vardı. O çiviyi vücuda saplamak için gereken güç ve hassasiyet şaşırtıcıydı. Archon's Glory'deki ölülerin cerrahı Doktor Piper, bu konuda çok şey söylemişti. "Bir insan bunu yapabilir mi? Elbette. İnsanlar her türlü şeyi yapabilir, özellikle de ahlaki vicdanları tarafından engellenmediklerinde. Bunu her seferinde, ilk denemede, tutarlı ve iyi bir şekilde yapabilirler mi? Kesinlikle hayır."

"Hmm." Clara cesedi soğukkanlılıkla inceledi. "Çürümüş, ama leş yiyiciler pek bir şey yapmamışlar."

"Gördüğümüz kadarıyla yok. Kokuyu sevmiyorlar. Akbabalar bile onlara dokunmuyor. Kafaları bulma olasılığımız daha yüksek olduğu için bizim için yararlı, ama bu durumun pürüzsüz adamlar hakkında söylediği şey hoşuma gitmiyor." Öksürdü.

"Yani burada da kesik bir kafa mı var?"

"Muhtemelen."

Aslında iki tane vardı, bir erkek ve bir kadın. Istvhan onlara baktı ve inledi.

Boyunları parçalanmıştı, gözleri boş boş gökyüzüne bakıyordu. İkisi de vücutlarına uymuyordu ve çok daha tazeydi.

Clara çömeldi, kolunu ağzına götürdü ve kafaları inceledi. "Bu pürüzlü bir kesik. Eğer balta kullanmışlarsa, pek iyi kullanmamışlar."

"Balta değil." Istvhan. "Bir şekilde çenelerini açıp kafaları ısırıyorlar. Oldukça korkunç."

"...ah."

Sesi tamamen tonlamasızdı. Istvhan kendine lanet etti. "Öyle değil," dedi. "Yani, senin yaptığın gibi değil. Senin yaptığın gibi. Oh, kahretsin."

İşleri biraz karıştırdığını içinden düşündü. *Konuşmaya devam et. Eminim daha da kötüleştirebilirsin.*

"Önemli olmaması gerektiğini biliyorum," dedi umutsuzca. "Sen ve dişleri olan şey hakkında..."

Clara sessizce ona baktı. Istvhan sessizliği doldurmak için konuştu, ki bu yapabileceği en kötü şeydi ve bunun en kötü şey olduğunu biliyordu, ama yine de yapmaya devam ediyordu. "Onu kılıçla bıçaklasam da aynı şekilde ölürdü. Onun için önemi yok. Benim için de önemsiz olmaya çalışıyorum."

"Hayır," dedi Clara, "insanların kafalarını ısırmak önemli *olmalı* bence. Bunu eğlence için yapmaya başlamamalısın."

"Tabii ki istemem. Ama..." İki elini yüzüne sürdü, daha çok kendini susturmak için. Bir süre sonra ellerini indirdi ve "Artık konuşmayacağım" dedi.

"Bu muhtemelen en iyisi olur, evet." Ayağa kalktı, ellerini silkeledi. "Sanırım şuradaki yumru bizim ikinci cesedimiz."

Istvhan döndü ve onun bakışını takip ederek alçak bir çam ağacının altında yatan buruşuk şekle baktı. Üzerinde yırtık pırtık giysiler olmasaydı, bir kütük ya da kaya olabilirdi.

"Bu cesetlerle ne yapacağız?" diye sordu Clara. "Yakacak mıyız, kalplerine kazık mı saplayacağız, yoksa başka bir şey mi yapacağız?"

"Zamanımız ve araçlarımız olsaydı, onları gömmek isterdim. Ama şu anda..." Omuz silkti. "Şu anda kendi sorunlarımız var ve öldürüldüklerinde düzgün bir cenaze töreni yapılmadığı için iki ruhu cezalandıracak bir tanrıya inanmıyorum."

Clara gülümsedi. Bu samimi bir gülümsemeydi, ki bu onu şaşırttı, çünkü az önce kendini rezil etmişti. *Rahibe değil, ama yine de inancını ciddiye alıyor.*

"Onlar hakkında başka ne öğrendin?"

"En az iki tane olduklarını biliyoruz. Kendilerini yenileyemiyorlar, iki kişi gerekiyor. Çıkarıldıklarında hareketsiz kalıyorlar gibi görünüyor." İkinci kafaya baktı. "Birlikte seyahat eden iki kişiyi yakaladıklarını ve ikisinin de bedenlerini aldıklarını sanıyorum." İkincisi için, partnerinin gözlerinin önünde katledildiğini ve sonra ne olacağını bildiğini düşünmek istemedi.

ikincisinin, partnerinin gözlerinin önünde katledildiğini görmek ve sonra ne olacağını bilmek nasıl bir şey olabileceğini hayal etmemeye çalıştı.

"Onlar için çok uygun. İnsan gibi davranabilecekler mi?"

Istvhan kaşlarını çattı. "Hayır, ama aynı zamanda evet? Yakından bakarsan açıkça yanlış oldukları belli. Kimsenin cildi kil gibi değildir. Gözenekleri yok, hiçbir şeyi yok. Saçları da yok, bu yüzden şapka veya başlık takıyorlar. Ama kaç kişi gerçekten bir şey söyler ki? Sokakta birini işaret edip "Bu kişi normal değil!" diye bağırmazsın. Küçük kasabalarda, hayır, göze çarparlar, ama büyük bir şehirde tek yapmaları gereken uzaklaşmaktır. Nezaket ve karışmak istememe gerisini halleder."

"O zaman neden bunu sır olarak saklıyorsunuz? Neden mümkün olduğunca yaymıyorsunuz?"

Istvhan kaşlarını çattı. Bu, kendisiyle Piskopos arasında bir anlaşmazlık konusuydu. Kadın haklıydı ve o da bunun farkındaydı, ama bilgi onları kurtarabilecekken insanların cehalet içinde yaşamasına izin vermek onu rahatsız ediyordu. "Koku hakkında haber yaydık ve insanlara yeni bir tür yaratık olduğunu söyledik. Bir parfümcü, kokuyu taklit eden şişeler hazırladı ve Rat Tapınağı, polis teşkilatı olan her kasabaya bu şişeleri dağıttı, böylece herhangi bir iz bulduklarında bunu anlayabilsinler. İlk başta izi bu şekilde bulduk, slewhound'ları kullanabilirsiniz. Ama koku dışında tarif konusunda belirsizdik. Piskopos Beartongue, insanlara farklı görünen birinin doğaüstü bir katil olabileceğini söylerseniz, bunun bir katliama yol açacağı görüşünde."

Clara keskin bir nefes aldı, sonra öksürdü ve yüzünü yine koluyla kapattı. "Arrgh. Ben hastalanmadan bu zavallı insanlardan uzaklaşalım." Birlikte tepenin yamacından aşağı indiler. Istvhan ona ne kadar yaklaşması gerektiğini bilemiyordu. Daha uzakta durmasını mı istiyordu? Öyle yaparsa ondan iğrendiğini mi düşünürdü? *Kahretsin.* Kafaları kesen canavarlar ortalıkta dolaşırken insanın böyle şeyleri dert etmesi gerekmezdi. Vazgeçip onu yokuş aşağı takip etti. Clara ormanda ondan daha iyiydi. Ayı kısmının yardımı mı olmuştu, yoksa sadece kırsalda daha fazla zaman geçirdiği için mi böyleydi? O da hayatına öyle başlamıştı, ama onun ülkesi daha kurak ve çalılarla kaplıydı, yüz metrelik çam ağaçlarıyla değil.

Koku boğazlarının arkasında kalıcı bir rahatsızlık olarak kalacak kadar uzaklaştıklarında, Clara, "Onları yemesine izin vermiyorum," dedi.

"Ne?"

"Ayı birini öldürdüğünde. Genellikle kavga etmek istemez. Kaçmayı tercih eder. O adam, ayı inine giden yolu kapatmasaydı, ayı köşeye sıkışmış hissetmezdi..." Clara omuz silkti, rahatsız görünüyordu. "Ama birinin kafasını ısırırsa, sonra onu yemesine izin vermem. Canavarın etin tadını almasını istemezsin."

"Oh," dedi Istvhan, ki bu cevap son derece yetersiz görünüyordu.

"Bu sık sık olmaz. Daha önce sadece iki kez yapmak zorunda kaldım." "Ah."

"Piskoposunuz haklı," diye ekledi, bu ani bir değişiklik gibi görünüyordu. "Bu bir katliam olur. İnsanlar zaten... farklılıklara karşı pek hoşgörülü değiller. Katiller olduğunu söyleyen haberciler gönderirseniz ve tek söyleyebileceğiniz onların biraz garip göründükleri ise? Sonu iyi olmaz."

"Haksız değilsin," dedi Istvhan. "Ama bu beni rahatsız ediyor. Onların öldürmeye devam edeceklerini biliyoruz ve bu şekilde belki bir şekilde onlardan önde olabiliriz. Doğru tanımı yapabilirsek diye düşünmeden edemiyorum..."

Clara burnunu çektirdi. "Kalabalığın geri adım atıp 'Oh, pardon, yanlış kişiymiş' diyeceği kadar mükemmel bir tarif yok. Güven bana."

Istvhan'ın aklına, belki de Clara'nın konuşmanın konusunu hiç değiştirmediği geldi. Clara, insanların korkutucu farklılıklara nasıl tepki verdiklerini gayet iyi biliyor olabilirdi. Belki de yine çenesini kapatıp dinlemesi gerekiyordu.

Ne kadar dinlemeye istekli olsa da, Clara başka bir şey eklemedi. Canavara da dönüşmedi. Bunun yerine, çam iğneleri ayaklarının altında çıtırdayarak ve kayarak, yokuş aşağı kayıp kaydılar. Aşağı inerken kar inceldi, önce kumlu birikintilere, sonra ağaçların altındaki beyaz gölgelere dönüştü, sonra tamamen kayboldu.

"Ayakkabılarımı özledim," diye mırıldandı Clara, durup ayaklarını ovuşturarak. "Değişikliğin en kötüsü bu. Her zaman ayakkabısız bir yerde buluyorsun kendini."

"Ve kıyafetler."

"Oh, peki." Bu gerçek bir sırıtış mıydı? Evet, öyleydi, ancak Clara onu gizlemeye çalıştı. "Görünüşe göre, birine yaklaşıp gözlerine bakarak, 'Affedersiniz, az önce soyuldum. Ceketinizi ödünç alabilir miyim?' dersen, neredeyse her zaman kabul ederler. İşin sırrı, en ufak bir utanç belirtisi bile göstermemek. Sonra onlara yerel polis karakolunun yerini sorarsın, polisler panikleyip sana bir battaniye getirir, sen de onlara tamamen uydurma bir hırsız tarifi verirsin ve onlar da seni mavna ya da bir

han ya da başka bir yere götürürler. Öfkelendiğin sürece, herkes sana uyar. Ama kimse ayakkabılarını almaz."

Istvhan güldü. "Ya da çorapları, sanırım. Paladin arkadaşlarımdan biri, şaşırtıcı bir hızla çorap örüyor. Onu rahatlattığını söylüyor. Her neyse, hepimizi çoraplarla donatıyor, ama bazen iplik seçimi... biraz tuhaf oluyor."

"Yine de sahip olunması gereken yararlı bir arkadaş."

"Oh, çok." Istvhan, Stephen'ın şu anda burada olmasını diledi. Stephen, dünyanın yükünü omuzlarına alıyor ve asla şikayet etmiyordu, bu bazen can sıkıcı olabiliyordu ama işler kontrolden çıktığında da yararlı oluyordu. Öte yandan, kadınlarla konuşmakta çok kötüydü. Neyse ki, tuhaf bir parfümcüye tutkuyla aşık olmuştu, aynı parfümcü, yakışıklı erkekleri takip etmek için koku şişelerini karıştırmıştı. Istvhan onu oldukça sevmişti. Günlerinin çoğunu atölyesinde kilitli geçirmek, sonra dışarı çıkıp Stephen'la birlikte olmak ve sonra tekrar atölyesine dönmek istiyordu. Stephen, şehirden ayrılmadan hemen önce, Clara'nın atölyesine ikinci bir sandalye koyduğunu, böylece *onunla aynı odada* örgü örebileceğini söylemişti. Stephen'ın tepkisine bakılırsa, bu modern zamanlarda eşi benzeri görülmemiş bir sevgi beyanıydı.

Clara aniden hareket etmeyi bıraktı ve elini kaldırdı. "Duydun mu?"

Istvhan başını eğip dinledi. Bir süre sonra, ağaçların arasından insan sesleri duyulmaya başladı. "Birisi konuşuyor," diye mırıldandı. "Hayır, birisi bağırıyor. İleride mi?"

"Aşağıya doğru," dedi Clara.

"Bizi geçtiler mi?"

"Bilmiyorum. Belki. Yola ulaşmış da olabiliriz." "Ben önden keşif

yapacağım. Seni arayacaklar, beni değil."

"Kılıcını onlara doğrulttuğunda seni iyice gördüklerine eminim," dedi Clara, biraz kuru bir şekilde. "Seninle geleceğim, ama emin olana kadar ağaçların arasında kalacağım."

Istvhan başını salladı. Mümkün olduğunca sessizce seslerin geldiği yöne doğru ilerlediler. Kuru bir çam ormanı gizlilik için en kötü şeydi. Her şey ayaklarının altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Yine de ağaçlar seyrekleşmeye başladı ve Istvhan sıkışmış çamur ve çakılları gördü. Rahatlamaktan dizleri titredi. Yolları anlıyordu. İnsanlarla da çoğunlukla başa çıkabilirdi. Ormanlar zordu. Çam ağaçlarıyla anlaşmak çok zordu; onlar hiç masaya oturmak istemiyorlardı.

Clara'ya beklemesi için işaret etti ve son ağaç sıralarına kadar sürünerek yaklaştı. Sesler artık daha yüksekti.

"Baba," dedi bir kadın yorgun bir sesle, "aksına kadar saplanmış. Onu çekip çıkaramazsın ve denerken kendini öldüreceksin."

"Sadece biraz sallamak lazım," dedi şikayetçi bir erkek sesi.

"Ve eğer sırtını incitirsen, hem seni hem de arabayı kaldırmaya çalışacağım, bu da neye yarayacak?"

Istvhan yola ulaştı ve bir arabaya baktı. Yan tarafına "Doktor Mason'un Orijinal Bitkisel İlaçları" yazısı, öğleden sonra güneşinde adeta parıldayan rengarenk harflerle boyanmıştı. Araba bir açıyla eğilmişti ve ön tekerleklerden biri çamura derinlemesine batmıştı. İki huysuz görünümlü katır ön tarafta duruyordu, kulakları yarı geriye yatmış ve yüzlerinde derin bir rahatsızlık ifadesi vardı. Yaşlı bir adam tekerleği çıkarmaya çalışıyordu ve genç bir kadın ellerini beline koymuş, katırlarınkine benzer bir ifadeyle onun üzerinde duruyordu.

"Da, Çimlerin Hanımı adına yemin ederim ki, eğer sırtını incitirsen, seni burada bırakıp kaçacağım ve dansçı olarak yeni bir hayata başlayacağım."

"Bunu asla yapamazsın kızım, ayak bileklerin zayıf. Annen de öyleydi, tanrılar onu korusun. Aslında bütün aile öyle. Yüzleri melek gibi ama ayak bilekleri zayıf."

"Sence bu bir tuzak mı?" diye fısıldadı Clara, Istvhan'ın kulağına. Nefesi, Istvhan'ın yüzünün yanına sıcak bir esinti gibi değdi ve Istvhan, bunu daha fazla takdir edebilecek durumda olmayı diledi.

"Eğer öyleyse, çok garip bir tuzak."

"Ayak bileklerim senin sırtından daha uzun süre dayanır."

"Bana küstahlık yapma. Tekerleğin altına sığabilecek bir tahtamız var mı?" "Sadece sandıkları parçalamaya başlarsam."

"O kasalara dokunma. O ilaçlar sarsılmamalı ve ışığa maruz kalmamalı."

"Senin tüm o itişip kakışmalarınla zaten yeterince sarsılıyorlar."

"Sandıkların içinde oldukları sürece sorun yok. Tekrar deneyeceğim."

"Da..."

Yaşlı adam tekerleğe sırtını dayadı ve zorlanmaya başladı. Yüzü endişe verici bir mor renge büründü. Istvhan bunun yeterince uzadığını düşünerek ağaçların arasından çıktı. "Affedersiniz, beyler," dedi, "belki yardımcı olabilirim?"

YİRMİ

"EFENDİM!" Yaşlı adam dikleşti. Ağzı geniş bir gülümsemeye uzandı ve gözleri parıldadı. Istvhan bu etkiyi hemen fark etti. *Bu, yabancılara gösterdiği yüzüydü. İlginç.*

"Sen iri yarı bir delikanlısın, değil mi?" dedi yaşlı adam. Sesi yuvarlaklaşmış ve kesinlikle teatral hale gelmişti. "Ve korkarım ki, arabamın durumu yüzünden geçici olarak utanç duyuyorsun. Ama kaslarına bakıyorum, sevgili beyefendi, ve aklıma geliyor ki, belki de sen dualarımın cevabı olabilirsin. Evet, tanrılar gerçekten de bizim tanışmamızın saatine ışık tutmuşlar!"

"Arabasını kurtarmam için bana ihtiyacın var," dedi Istvhan, eğlenerek.

"Kısaca, evet. Kısaca. Ben de daha iyi ifade edemezdim ve övünmeme izin verirseniz, kelime dağarcığımın genişliği hiç tam olarak ölçülmemiştir."

Genç kadın elini gözlerine koydu.

"Karşınızda, her türlü rahatsızlık için en iyi bitkisel tedavileri sunan, ünlü Doktor Mason var," diye devam etti. "Arabamı kurtarmama yardım ederseniz, minnettarlığımın göstergesi olarak size bir şişe, hayır, iki şişe bedava vereceğim!"

Istvhan bu tür ilaçlara oldukça aşinaydı ve şişelerin ölümcül olup olmayacağını ya da sadece saçlarının dökülmesine neden olup olmayacağını merak etti. "Gerek yok," dedi. "Arabana bir bakayım."

"Tabii, tabii! Ama adın ne, genç bey?" "Istvhan."

"Tolly," dedi genç kadın, Istvhan'a doğru başını sallayarak. Dikkatli ama minnettar bir bakışı vardı. Istvhan, kadınların kendisine bakmasına alışkındı.

o şekilde, ve ne ihtiyatlı tavırdan ne de takdirden rahatsızlık duymadı. "Sevgili torunum, hayatımın ışığı, kalbimin neşesi, yaşlılığımın tesellisi.
yaşlılığımın tesellisi. Bana Doc Mason diyebilirsin, çünkü hepimizin çok iyi arkadaş olacağımızı hissediyorum. Özellikle de araba kurtarıldıktan sonra."

Yaşlılığının tesellisi, sanki ona kendi ilacıyla kafasına vurmayı düşünür gibi gökyüzüne baktı.

Istvhan durumu inceledi. Araba gerçekten de sıkışmıştı. Tekerlek çamura derinlemesine saplanmıştı ve katırların ileriye doğru ivme kazanması, yukarı doğru da biraz kaldırma gücü sağlamazsa hiçbir işe yaramayacaktı. Tekerleği tutup çekti. Tekerlek hareket etti, ama sadece teorik olarak bunun mümkün olduğunu anlamasına yetecek kadar. Çamur neredeyse aksa kadar ulaşmıştı. *Belki de arabanın ağırlığı azaltılırsa... hmm... ve bir kaldıraç olsaydı...*

Tanıdık bir ses, "Ben yapayım" dedi. Clara yanına geldi, ellerini vagonun arkasına geçirdi ve o da tüm ağırlığını vagonun üzerine verdi.

Araba biraz daha hareket etti, ama yeterli değildi. "Kaldıraçlar," dedi Istvhan. "Ayrıca, ormanda beklemen gerekiyordu."

"Öyle mi?" Ellerini uyluklarına sürttü. "Neden böyle düşündüğünü anlayamıyorum."

"Hayır, ben de anlayamıyorum."

"Hanımefendi!" dedi Doktor Mason. "Aman Tanrım!" Gözleri, iki gün içinde iki kez bir ayının içinden çıktığı için oldukça yıpranmış olan yırtık cüppesine kaydı. "Başınıza bir şey mi geldi? Yardımcı olabilir miyiz?"

"Haydutlar saldırdı," dedi kadın sakin bir sesle. "Buradaki korumam onları uzaklaştırdı."

Yüzbaşıdan korumaya indirilmiş. Ah, peki. "Evet, elbette. Kaç kişiyi uzaklaştırdım, hatırlıyor musun?"

"Beş," dedi kız hemen, ona sert bir bakış atarak. "Birinin boynunda insan kulaklarından yapılmış bir kolye vardı."

"Tanrılar aşkına!" dedi Doc Mason. "Ne barbarlık! Ne giyim kuşam yozlaşması! Dünya ne hale geldi böyle?"

"Rahibe Clara," dedi Clara, elini uzatarak.

"O fazla mütevazı davranıyor," diye araya girdi Istvhan. "Karşınızda Saint... Galen Tarikatı'nın Başrahibesi duruyor."

"Başrahibe!" Doc Mason çamurun içine bir diz çöküp Clara'nın cüppesinin eteğini öptü. Çamurla kirlenmemiş bir yer bulması biraz zaman aldı, bu sırada Clara Istvhan'a öfkeyle baktı.

"Lütfen, yapmayın," dedi Clara. O ve Tolly yaşlı adamı ayağa kaldırmak zorunda kaldılar. "Ben... şey... açık alanda seyahat etmiyorum. Gördüğünüz gibi, bu pek güvenli değil."

"Ona Domina Clara diyebilirsin," dedi Istvhan ve Clara'nın ifadesini görmezden geldi.

"Morstone'a mı gidiyorsunuz?" diye sordu Tolly.

"Saldırıya uğramadan önce planımız buydu," dedi Clara.

"O zaman bize yol boyunca eşlik etmelisin! En azından bir sonraki han'a kadar!" dedi Doc Mason. Kollarını salladı. "Arabam hizmetinde, Domina. İlaçlarım. Hayatım."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi Clara.

"Yine de. Bilge bir adam tanrılara ve tanrıların hizmetkarlarına hizmet eder ve bunu yaparak kendisine de hizmet eder..."

"Arabayı çıkarmaya çalışalım," dedi Istvhan. "Domina, bana bir kaldıraç bulmama yardım eder misin?"

"İyi bir ağaç dalı işimizi görür," dedi. Ormana doğru geri döndüler. "Başrahibe," diye fısıldadı. "Gerçekten mi?"

"Korumalık mı? Gerçekten mi? Her neyse, şu anda rahibeleri arayan insanlar olduğu için kendini rahibe olarak tanıtmaya devam etmek pek akıllıca değil."

Domina üzgün görünüyordu. "Biliyorum. Ağzımdan çıkar çıkmaz fark ettim, ama bu bir refleks. Yirmi yıldan fazla süredir rahibeyim."

"Doğru. Yine de başka bir örtbas hikayesi düşünmemiz gerekecek."

"Seni paralı asker kaptanı olarak tanıtmamı ve senin askerin olduğumu söylememi mi istiyorsun?"

Istvhan sırıttı. "Benim komuta ettiğim herhangi bir birimde hizmet edebilirsin, Domina. Ya da büyük olasılıkla komuta edebilirsin."

Ona tuhaf bir bakış attı. Dikkatli olsa da gururlandığını hissetti. "Ben mi, yoksa ayı mı?"

"Senin bir paket olarak geldiğin izlenimine kapılmıştım. Ancak, sen tercih edilirsin. İyi bir arkadaşsın, grup içinde iyi çalışırsın, yetkin ve aklı başında savaşırsın ve kokmazsın."

"Çıtanın bu kadar düşük olduğunu bilmiyordum."

"Ne kadar yetenekli savaşçının başkalarıyla çalışamadığını bilsen şaşırırsın."

"Kokuyu kastetmiştim."

"Ona da şaşıracaksın." Ormanda uygun dallar aradı. "Bir balta için krallığımı verirdim."

"Sence onlar dürüst mü?" Çenesini arabaya doğru çevirdi.

"Bence o bir şarlatan. Bununla birlikte, grup halinde seyahat etmek kesinlikle daha güvenli ve onunla dövüşte başa çıkabileceğime oldukça eminim."

"Islak bir havlu bile onunla dövüşebilir. Yine de, bu tuhaf bir şekilde ayrıntılı bir tuzak gibi geliyor bana."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ve beklediğim gibi davranıyorlar, bizi bir sonraki hanına davet ediyorlar, ama aslında bize varacakları yeri söylemiyorlar. Şu anda bizim onlardan korktuğumuzdan daha çok onlar bizden korkuyorlar."

Clara genç bir ağacı işaret etti. "Bu olur mu?"

"Evet, eğer onu yerinden çıkarabilirsek." Kökleri derine batmıştı. "Ya da kesersek."

"Kılıcını kullanabilirsin."

"Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

"Erkekler neden kılıçları konusunda bu kadar savunmacı
davranırlar?" "Kullanılmadıkları zaman son derece kırılgan
olurlar."

Clara ona bir bakış attı. O da ona aynı bakışı attı. "Ne?"

Clara bu soruyu geçiştirmeye karar verdi. "Belki iyi doktorun bir baltası vardır."

Arabaya geri döndüler. "Baltan var mı?" diye sordu Clara. "Tolly,
Domina'ya elimizdeki en iyi baltayı getir!"

Tolly arabaya koştu ve bir dakika sonra küçük bir balta ile geri döndü. "Elimizdeki tek balta bu," dedi.

"Bu işimizi görür," dedi Istvhan.

"Tamam," dedi Istvhan, kaldıraç yerleştirilip hazır hale getirildikten sonra. "Benim işaretimle... işaret."

Clara kaldırdı. Katırlar çekti. Istvhan kaldıraç üzerine tüm ağırlığını verdi. Yüksek bir çamur sesi, bir plop sesi ve boynuna kadar çamur sıçramasıyla tekerlek serbest kaldı.

"Başardınız! Başardınız! Tanrılar şükürler olsun! Bir başrahibenin kendini alçaltıp bir arabayı kurtarmasını onaylayacaklarından emin değilim, ama bu durumda, tanrılar bize kesinlikle bereket yağdırmış!"

"Eh, onlara bir şey yağdı," dedi Tolly, katırları durdurup çamurla kaplı ikiliye bakmak için geri dönerek. "Domina, Bay Istvhan, ben giysilerinizi yıkayıp çatıda kuruturken birkaç saat arabada kalmak ister misiniz? Bize yardım ettiğiniz için en azından bunu yapabiliriz."

"Sözlerle ifade edemeyeceğim kadar minnettar olurum," dedi Clara.

Tolly onu baştan aşağı süzdü. Kadın Clara'nın köprücük kemiğine bile yetişmiyordu. "İsterseniz, iğne iplik işlerinde de oldukça becerikliyimdir. Korkarım ki benim kıyafetlerim size uymaz, ama en azından cüppesindeki bazı hasarları dikebilirim."

"Sen kadınlar arasında bir azizesin," dedi Clara, "ve bu konuda bir otorite sayılırım."

Tolly gülümsedi. Gözlerinden biraz ihtiyatlılık kayboldu. *Clara'nın gerçekten bir rahibe olup olmadığını bilmiyordu, ama giysileri yırtık pırtık bir kadın her yerde aynıydı.*

"Evet, evet," dedi Doc Mason. "Arabaya bin! Ve seni, büyük kahraman Mardok'un efsanevi Atieum lağım çukurlarını temizlediğinden daha hızlı bir şekilde düzelteceğiz!"

"Onların efsanevi yanı neydi?" diye sordu Clara.

"Sormasan iyi olur, sevgili Domina. Sormasan iyi olur."

Clara vagonda rahatsızdı. Vagona binerken bunu hiç düşünmemişti, ama kapı kapanır kapanmaz kalbi hızla çarpmaya başladı. Aceleyle kapıya gitti ve kilitli olmadığından emin olmak için kapıyı tekrar açtı. Tekrar oturdu, gözlerini kapattı ve burnundan derin nefesler aldı.

Istvhan ona merakla baktı.

"Vagonlar. Az önce. İçine bindik ve sonra..." Elini salladı. "Sorun yok. Düşünemedim, hepsi bu. Senin vagonun yanları açıktı, bu yüzden beni aynı şekilde etkilemedi."

"Dışarı çıkman mı gerekiyor?"

Clara giydiği battaniyeye baktı. "Sanırım iyi doktorun kalp krizi geçirmesine neden olabilirim."

"Bunun için bir ilacı olabilir."

Clara burnunu çektirdi. Vagonun içi kanvas çarşaflarla kaplıydı ve tavana kadar şişe kutularıyla doluydu; ikisi de hareket ettiğinde kutular birbirine çarpıyordu. Değerli kutu alanını kaplayabilecek yataklar yerine, tavandan sarkan hamaklar vardı. Muhtemelen bir veya iki kutu gerçekten yiyecekle doluydu, ama çoğunun yan tarafında büyük harflerle DOC MASON'S MEDICINE yazıyordu.

"Bir orduyu iyileştirecek kadar ilacı var. Ya da sattığı şeye bağlı olarak, onu öldürecek kadar."

Istvhan yarısı dolu bir şişe buldu, mantarını açtı ve dikkatlice kokladı. "Vay canına! Her ne ise, popüler olduğunu tahmin ediyorum!"

Clara da kokladı ve yüksek sesle güldü. "İçinde yeterince alkol var, her halükarda mutlu bir şekilde öleceksin." Tekrar kokladı. "Kesinlikle otlar. Muhtemelen tatlı odun otu. Zencefil. Narenciye tadı. Belki bergamot. Ama o pahalı olur, o yüzden limon otu olabilir."

"Daha kötüsünü de duydum." Istvhan da kokladı. "Parfümcü arkadaşım bunu koklayıp, alkolü damıtmak için hangi odunu yaktıklarına kadar her malzemeyi söyleyebilir. Ama ben sadece zencefil ve alkol kokusu alıyorum."

Şişenin kapağını tekrar kapattı ve geri koymak için döndü. Battaniye omuzlarından kayarak beline kadar indi. Göğsünde koyu renkli kıllar vardı ve aşağı doğru kalınlaşıyordu. Clara, düşüncelerinin birdenbire bitkilerle pek ilgisi olmadığını fark etti.

Hayır, lanet olsun. Dur. Bir adamın yüzünü ısırıp kopardığın olayı unutamadığını açıkça belli etti. Ve muhtemelen seninle ilgilenmesinin tek nedeni, onunla seyahat eden ve ona ilgi duyabilecek tek kadın olmandı.

Ayrıca o lanet olası bir şövalye. Şövalyeler her zaman bela çıkarır.

Öyleydi. St. Ursa paladinleri çağırmadı - Seçilmişleri neredeyse bir kaprisle devasa canavarlara dönüşebildiğinden buna gerek yoktu - ama paladinleri olan tarikatların da sorunları vardı. Tanrınız için insanları öldürmeye adanmış bir grup insanınız olduğunda, en iyi niyetleri olsa bile, garipleşirlerdi.

Istvhan daha önce de böyle demişti. Haklı şiddet, çok güçlü bir uyuşturucu gibidir. Hayati öneme sahip olabilirler, ama karışmak isteyeceğiniz türden şeyler değildirler. Hatta...

O, mırıldanarak battaniyeyi kucağına çekti ve uçlarını düzeltmeye çalıştı. Bu, seksi bir hareket değildi, hatta özellikle imalı bir hareket de değildi, ama kız, onun ince kalçalarını gördü ve omuzlarının ne kadar geniş olduğunu ve aşağıya doğru ne kadar sivrildiğini bir kez daha fark etti.

...ne düşünüyordum ben, tekrar?

Istvhan uzanıp onun sağlam omzunu tuttu. Clara ona gözlerini kırptı, ama onun gözleri sıcak ve endişeli, başka bir şey değildi. "Daha iyi misin?" diye sordu.

daha iyi misin?" diye sordu.

"Ben... oh, evet." Refleks olarak küçük kapıya baktı. "O kadar da kötü değil. Burada uyumak ister miyim bilmiyorum, ama burası diğer vagonlara hiç benzemiyor."

Başını salladı ve onu rahatlatmak için kolunu sıktı. Elleri çok büyüktü.

Kapı açıldı. İkisi de sanki yasak bir şey yapıyormuş gibi aceleyle geri çekildiler. Tolly küçük bir su ısıtıcısıyla içeri girdi. "Her şey yıkandı ve çatıda kuruyor," dedi. "Birazdan yola çıkacağız, ama size çay getireyim dedim."

"Senin bir azize olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu Clara. "Bu doğru. Muhtemelen gerçek olduğundan daha da doğru."

Tolly gülümsedi. "Sorun değil. Zaten çamaşır suyunu ısıtmam gerekiyordu." İkisini geçerek, kupaları buldu ve çay döktü. Istvhan'a kupasını uzattığında gülümsemesi biraz daha genişledi ve Clara, onun oldukça sevimli bir genç kadın olduğunu fark etti.

Istvhan'ın peşinden koşması gereken kişi bu tür biri olmalı, diye düşündü, çayına bakarak. *Nazik ve tamamen insan olan biri. Yakınlarda trüf mantarı olduğu için aniden kürk ve dişler çıkacak diye endişelenmen gerekmeyen biri.*

"Bunlar cebindeydi. Onları saklamak ister misin...?" Tolly, Clara'ya imparator meşe ağacından topladığı meşe palamutlarını uzattı.

"Oh! Evet, teşekkür ederim." Clara minnetle aldı. Küçük ama anlamlı bir nezaketti ve onları dikmeyi düşünüyordu.

Tolly tekrar ayrıldı ve birkaç dakika sonra araba hareket etmeye başladı. Clara, neyin yük taşıdığını ve neyin bitkisel tonik içerdiğini bilmediği için biraz temkinli bir şekilde arkasına yaslandı. Etraflarında şişeler tıkırdamaya başladı. Clara yanına baktığında, Istvhan onu izliyordu.

Sadece panik yapıp kaçmayacağından emin olmak istiyor. Heyecanlanma. Daha önce mağarada, ya sen yanlış anladın ya da o sadece konuşuyordu ya da... oh, artık önemi yok. Morstone'a git. Aptalca karmaşıklıklara zaman yok.

Söz konusu aptal komplikasyon dirseklerine yaslandı, bu da göğsüne tanık olmak için haksızlık olan şeyler yaptı. Clara gözlerini kapattı ve bir tespih diledi. *Kutsal Ursa, güç veren, kadınların koruyucusu, şimdi ve en karanlık saatlerimizde bizimle ol. Bize zarar vereceklerden bizi koru*

bize zarar vermek isteyenlerden koru ve kendilerini koruyamayanları korumak için bize gücünü bahşet. Aziz Ursa, elin üzerimizde...

"Menteşeler güçlendirilmemiş," dedi Istvhan.

Clara'nın gözleri birden açıldı, yarı çıplak paladini gördü ve kateşizmdeki yerini kaybetti. "Ah... ne dedin?"

"Kapının menteşeleri," dedi Istvhan. "Sen kapıyı açarken bir baktım. Tabii ki dışarıdalar, ama kenarları yok ve basit metalden yapılmışlar. Eğer bu bir tuzaksa, ikimiz birlikte kapıyı kırıp dışarı çıkabiliriz."

"Bunu bilmek iyi oldu." Clara içinden, eğer bu bir tuzaksa, kanvas levhaların arkasında çelik çubuklar saklı değilse, ayının tüm vagonu parçalayabileceğini düşündü.

"Hâlâ bizi yoldaki küçük dostlarımıza teslim etmeyi planlıyor olabilirler, ama buna karşı korunmanın bir yolu var mı bilmiyorum." Istvhan yanağını kaşıdı. Dağlara kaçtıklarından beri tıraş olmamıştı ve sakalının üstündeki deri mavi kirli sakaldan kısa koyu saçlara dönüşmüştü. Clara bunun çok kaşındığını tahmin etti.

"Arabada kalırsak, bize yetişmek için atlara ihtiyaçları olacak," dedi Clara. "Ve kaçan adamın arkadaşlarına geri dönüp rapor verdiğini varsaysak bile, atlarla dağları bizim yürüyerek geçebileceğimizden daha hızlı geçemezler. Muhtemelen bir iki gün güvendeyizdir, ve eğer atları ayının yanına getirecek kadar aptallar..." Omuz silkti.

"Buradan oraya kadar başka gruplar da yoksa tabii," dedi Istvhan. "Biz değerliyiz," dedi Clara, "ama *o kadar* değerli olduğumuzu sanmıyorum."

"Tahminimce, karşılaştığımız adamlar genel alıcılar. Bir yerlerde haydut, tüccar ve ödül avcısı arasında bir yerde. Muhtemelen bir alıcı ağına sahipler ve kar getirebilecek her şeyi getiriyorlar: insan, kürk, nadir hayvanlar. Özellikle de haydutlar senin öldüğünü düşündükleri için, sahte veba arabalarına fazla ilgi gösterene kadar, özellikle seni aradıklarını sanmıyorum."

Clara başını salladı. "Mantıklı. İlk gece hanede birini gördüm. Ağının geri kalanını bulmak ve onlara soru soran bir rahibe olduğunu bildirmek için bolca zamanı vardı. Yağmacılar geldiğinde orada olmayan başka bir manastır üyesi olduğumu düşünüyor olabilirler." İnledi. "Tabii ki, o arabalar hakkında soru soran St. Ursa rahibelerini aramaları gerektiği haberi yayılırsa, onları gördüğünü sorduğum her seferinde bu tiplerle uğraşmak zorunda kalacağım."

"Ben sorarım," dedi Istvhan. "Kimse benim rahibe olduğumu düşünmez." Clara burnunu çektirdi. "Hayır, sen bir paladinsin, bu daha da kötü."

"Hiç de değil. Paladinler rahibelerden korkar. Paladinlerden korkan bir rahibe göster bana. Bize sert bakıp tanrının çok hayal kırıklığına uğrayacağını söylerseniz eririz."

Gülmek zorunda kaldı. "En büyük zayıflığını aptalca ortaya çıkardın. Bundan sonra üstünlük bende olacak."

Adam gülümsedi. Koyu kahverengi gözleri, vagonun loş ışığında neredeyse siyah görünüyordu. "Üstünlük her zaman sendeydi, Domina."

YİRMİ BİR

"KİYAFETLERİN KURUDU," dedi Tolly, bir sonraki durakta. "Ve eğer atlamak istersen ve… ah…" Kızardı.

"Teşekkürler," dedi Istvhan. Giysilerini kullanabilirdi. Çok çekici bir rahibenin yanında yarı çıplak olarak vagonda sıkışıp kalmak kolay değildi. Giysileri varken bile yeterince kötüydü. Nedense, o çıplakken, onun bir ayıya dönüşebileceğini hatırlamak daha kolaydı. Istvhan'ın deneyimine göre, kadınlar ormanda çıplak dolaşmazlardı. Çok fazla sivrisinek ve rahatsız edici yerlere konmuş dallar vardı. Beyninin bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu.

Ama birçok kadın battaniyeye sarınmış oturuyordu ve o da sadece battaniye giydiğinde, beyni tuzak aramayı bıraktı ve kadının kolları ve omuzlarındaki pürüzsüz kas hatları, karnının ve uyluklarının yuvarlak kıvrımları gibi şeyleri fark etmeye başladı. Uylukları da kaslıydı. Eğer Istvhan'ın kalçalarına sarılırsa... *Hayır, hayır, bunu düşünme, başka bir şey düşün.*

Yaklaşık on saat önce bir adamın kafasını parçalamıştı. Dişleriyle.

Bu, biraz olsun gerginliği azalttı.

Onu bıçaklasan da aynı şekilde ölecekti. Ve sivillerin önünde yeterince savaşçı öldürdün ki, çoğu zaman çığlık atıp altlarına işeyip senden kaçmaya çalıştıklarını biliyorsun. Bunu yapmak için bir parça metal kullanman, bunu daha az canavarca yapmaz. Onun arkandan yaklaşıp kafana vurmasını mı tercih ederdin?

Tabii ki hayır. Ve Aziz, o ilk savaştan sonra, kanla kaplı halini çok çekici bulduğunu biliyordu. O kadar çekiciydi ki, kafasını tamamen kaybetmiş, onu vagona itmiş ve ona bir öpücük vermişti

Bu, senin ondan çok daha vahşi bir canavar olduğunun kanıtıdır ve çeneni kapatıp lanet olası kıyafetlerini giymeli ve ona gizlice bakmaya çalışmayı bırakmalısın.

Clara, buruşuk ve çok yıpranmış ama en azından biraz tamir edilmiş cüppesini giyerken, o arkasını döndü. Geri döndüğünde, Tolly'nin yırtıkları tamir etmeyi başardığını ve kadın vücudunun açıkta kalıp tehditkar bir şekilde görünmesini engellediğini görmekten çok memnun oldu. Paladinler ayartılmaya direnmeleriyle ünlüydüler, ama ayartılma en az üç metre uzakta tutulduğunda ve sadece zenginlik, intikam ve dünyevi hakimiyet gibi kolay şeyler sunulduğunda hayat çok daha kolaydı.

Kendi giyinip vagondan çıktığında, Doc Mason ona el salladı. "Ah, evlat! Umduğumdan daha uzun süre takıldık, ama han hemen bir sonraki tepenin arkasında," dedi Doc Mason, sanki han ve tepe ona aitmiş gibi görkemli bir şekilde el sallayarak.

"Hayır, öyle değil baba," dedi Tolly. Gözlerini katırlardan ayırmadı. "Bu yolu Friddle yakınlarındaki yolla karıştırıyorsun."

"Sus, küstah çocuk! Aklım hala eskisi kadar keskin! Bu virajı dönünce önümüze serilecek, sanırım... Vahşi Horoz İşareti mi? Islak Horoz mu? Neyse." Yine elini salladı.

"Son üç tepe için de aynı şeyi söylemiştin." "Bu seferki konusunda oldukça eminim."

Clara ve Istvhan kısa bir süre şaşkın bakışlar değiştirdiler. Tolly katırlara dilini şaklattı ve onları yürümeye teşvik etti. Araba alçak tepenin etrafını dolaştı ve uzak tarafta, önlerinde uzanan... daha fazla yol vardı. Çalılıklarla kaplı bir arazi. Bir tarafta yıkık bir çit ve uzakta, çatısı çökmüş bir çiftlik evi vardı.

"Ah... hmm," dedi Doc Mason. "Friddle, dedin mi?"

"Beyaz Horoz İşareti Friddle'ın yanında. Bu yoldaki bir sonraki han, ana yola çıktıktan sonra yarım gün uzaklıkta ve adı Üç Ayaklı At."

Doc Mason dişlerini emdi. Bir süre sonra, yüzünde utangaç bir ifadeyle Clara ve Istvhan'a döndü. "Pekala, dostlarım, bu gece kamp kurmamız gerekecek gibi görünüyor. Size vagonun konukseverliğini sunacağım, Domina Clara ve..."

"Hayır," dedi Clara aceleyle. Istvhan, bunun tekrar bir vagona kapatılma korkusundan mı, yoksa yaşlı bir adamı kendi yatağından kovmak istememesinden mi kaynaklandığından emin değildi.

"Yerde uyumaya oldukça alışkınım. Nemden korunmak için vagonunuzun altını ödünç alabilir miyiz..."

Doktor Mason iç geçirdi. "Şövalyeliğim incindi, ama siyatik ağrım sana minnettar, canım. Evet, tabii ki. Bizi yola çıkardığın için yetersiz bir karşılık, ama Üç Ayaklı At'a vardığımızda daha iyisini yapacağım."

ÜÇ AYAKLI AT, dağları geçen küçük yol ile güney ticaret yolunun Morstone'a doğru kuzeye kıvrıldığı çok daha büyük bir yolun kesiştiği noktada bulunuyordu. "Seyahat süremizi yaklaşık bir hafta kısalttık," dedi Istvhan, "ama dağ yolunu çok sevdiğimi söyleyemem."

"Umarım bu, yağmacılara bir hafta daha yaklaştığımız anlamına gelir," dedi Clara, Doc Mason'ın han sahibiyle pazarlık yapmasını izlerken.

"Öyle olmalı. Pürüzsüz adamlar da bizimle aynı yolu kullanmışlar, bu yüzden şu anda onlardan ne kadar geride olduğumuzu bilmiyorum."

"O cesetler iki haftalık değildi."

"Kesinlikle değil. Acaba bir süre saklanıp yeni konukçuların gelmesini mi beklediler?"

"Zavallı insanlar." Clara kaşlarını çattı. "Yeni birini bulamazlarsa ne yaparlar sence?"

"Aslında bilmiyoruz. Pek bir şey bilmiyoruz. Konakçılar arasında geçiş yapmak için ikisi bir arada olmalı ve ayrılırlarsa savunmasız kalırlar."

"Yani orada... ne olabilir? Vücutları çürümüş, ormanda rastgele duran kil kafalar mı?"

"Çok muhtemel." Istvhan ona alaycı bir bakış attı. "Ne hoş bir düşünce, değil mi

değ

il "Hoşluğun tuhaf bir tanımın var." "Mmm."

mi? Tolly katırları beslemekten geri döndü. "Büyükbaba size iki oda ayırdı

"

odalar ayarladı," dedi. "Ee... iki tane doğru mu?" İkisini de sırayla baktı. "Evet!"

dedi Clara, biraz fazla hızlı bir şekilde.

Tolly gülümsedi. Gözlerinin köşeleri kırıştı. Birkaç yıl içinde, muhtemelen orada gülme çizgileri oluşacaktı. "Tamam. Emin değildik."

"Bodyguardlar konusunda asla emin olamazsınız," dedi Doc Mason, pazarlığı bitirdikten sonra. "Kapının önünde yerde yatmak isteyip istemediklerini ya da benzer dramatik şeyler yapıp yapmayacaklarını. Kapıları barikatlamak gibi. Ben memnuniyetle kabul ederim! Sadece bana söyleyin ki, bu alçak otel sahibi beni en yumuşak kuzu gibi sömürmeye çalışmasın."

Clara, Doc Mason bir koyun olsaydı, kurtların dişlerini kıracak kadar sert bir koyun olacağına inanıyordu, ama Mason'ın bunu bir iltifat olarak kabul edip etmeyeceğinden emin değildi.

"Barikat kurmaktan kaçınabileceğimi düşünüyorum," dedi Istvhan. Mason'ın başının üzerinden Clara'ya sırıttı.

Üç Ayaklı At'a yolculuk kolay geçmişti. Katırlar yürürken yanlarında yürüdüler, katırlar koşarken arabaya bindiler. Sürücülerin arkasına biri otururwhile dört kişi için yeterli yer vardı, ancak Clara ve Istvhan bacaklarını uzatacak yerin biraz az olduğunu düşündüler. Çoğunlukla yürüdüler.

Doc Mason, Clara'nın bir an bile inanmadığı şüpheli bilgiler ve hikayelerle dolu, çekici bir seyahat arkadaşıydı. Tolly, muhtemelen kendini korumak için çok daha sessizdi, ama sık sık gülüyordu ve büyükbabasını katırları dizginlediği kadar kolay bir şekilde dizginliyordu.

Dağlarda olduğu kadar soğuk değildi. Geceleri arabanın altında uyumak, cinsel tatminsizliği saymazsak, Istvhan'ın eşliğinde olduğundan farklı değildi. Yine de Clara, neredeyse kesin olarak çok kısa olacağına rağmen, gerçek bir yatağın güzel olacağını kabul etmek zorundaydı.

Odasının kapısını açtı. Evet. Aşırı derecede kısaydı ve bir oyuğa sıkışmış durumdaydı, ayakları duvara çarpıyordu. İçini çekti.

"Benimki de aynı," dedi Istvhan, kapısından dışarı eğilerek. "Yine de, hamamları var. Ben kabul ederim."

"Sen de ben de." Ayı olduğundan beri bir hendekte su sıçratmaktan başka bir şey yapmamıştı ve bu değişim her zaman ona belirsiz bir yağlılık hissi bırakıyordu. "Sanırım dağın yarısını da yanımda getirdim. Çoğunlukla ayak parmaklarımın arasında."

Küvetin de oldukça küçük olduğu ortaya çıktı. Yine de Clara, bir seferde sığdırabileceği tüm parçaların üzerine sıcak su döktü ve han sahibinin verdiği kumla cildi pembeye dönene ve temiz, temiz, temiz hissiyle acıyana kadar ovuşturdu.

Bir adamın kafasını ısırıp kar fırtınasında yürüyebilmek çok kullanışlıydı. Clara sadece bunun yağlı olma hissiyle birlikte gelmemesini diledi.

yağlı olma hissi gelmeseydi.

Ya da seyahat arkadaşlarını dehşete düşürmemesi. Yine de çok kibardı. Minnettar olmalıydım.

Hancı'nın yolcularına da sunduğu gevşek kemerli bornozu giyiyordu — tamamen temiz değildi, ama kokuyu ve böcekleri öldürmek için ateşin üzerinde tütsülenen kendi kıyafetlerinden çok daha temizdi — ki o sırada biri küçük hamamın kapısını yumrukladı.

"Bir dakika!" Clara, çok küçük sandaletleri ayağına giydi. *Yine de, sandalet sağlamak çok medeni bir davranış. Onaylıyorum.* Kapıya topallayarak gitti ve kapıyı açtı.

"Sana önce gitmen için izin verdim çünkü ben bir şövalyeyim ve şövalyelik ölmedi," dedi Istvhan, "ama acele etmezsen, benim çok kötü bir şövalye olduğumu ve kavgada beni kolayca yenebileceğini hatırlayacağım."

"O zaman şövalyelik sadece yenebileceğin insanlar için mi geçerli?"

"Genel olarak." Yine de kapıyı onun için açık tuttu. "Ayrıca atlarla ilgili çok şey var ve ben at sırtında savaşmam."

"Öyle mi? Neden?"

"Atlar çılgın savaşçıları nefret eder. Kesinlikle nefret ederler. Bizden kurtulmak için kendilerini atarlar. Ve... ah... o noktada bir tehdit haline gelirler." Garip bir şekilde utanmış görünüyordu.

"Peki ya tehdit oluştururlarsa...?"

"Diyelim ki, atlar için her zaman iyi sonuçlanmaz. Savaşın akışı masumları bağışlar, ama bizi öldürmeye çalışıyorlarsa bağışlamaz. Şimdi banyo yapabilir miyim?"

"Bunu bilmek iyi oldu," dedi Clara. "Evet, tabii ki." Kenara çekildi. *İlginç. Acaba canavar bir berserker hakkında ne düşünecek?* Galen'e kükrediğini hatırladı. Bu, bir büyük yırtıcıdan diğerine bir meydan okumaydı. *Belki de zaten biliyorumdur.*

Daha acil bir düşünce aklına geldi ve omzunun üzerinden geriye dönüp "Küvet çok küçük" dedi.

"*Tabii* ki öyle."

"DÜŞÜNÜYORDUM," dedi Doc Mason akşam yemeğinde. "Şey, biz de düşünüyorduk." Kolunu Tolly'nin omzuna attı. "Siz ikiniz Morstone'a

yoluna gidiyorsunuz, değil mi?"

Istvhan ve Clara birbirlerine baktılar. Küçük sandalyelere oturmuş, önlerine konulan yemeği hızla yiyorlardı. Yerel lezzet, kalın bir buğday eriştesi, aynı kalınlıkta bir sos ve bol miktarda tereyağı ile kaplanmış geç sezon kabaklarıydı. Istvhan en son ne zaman bir şeye tereyağı sürdüğünü hatırlayamıyordu ve tüm hasadı tek başına yemeye hazırdı.

Clara, onun yanında, yemeğe benzer bir hasar veriyordu. *Eh, bir süre oldukça büyük bir vücudu destekliyordu... ve seni taşıyordu... hmm, şekil değiştirenler için yemek nasıl taşınır acaba?* Ayrıca Doc Mason'ın akşam yemeği faturasının bu kadar yüksek olacağını bekleyip beklemediğini de merak etti.

"Normalde, Morstone'a yaklaşmaya başladığımızda, birkaç adamı " dedi Doc Mason, pek de rahatsız görünmüyordu.

Clara, çatalını havada tutarak durakladı. "Bu yol çok sık kullanılan bir yol," dedi. "İki nöbetçi kulesi gördük. Hala haydutlar sorun oluyor mu?"

"Hayır, haydutlar değil." Ellerini salladı. "Hayır, gösteri için. Doc Mason'ın Bitkisel İlaçlarını Satıyoruz!" Sözler sanki şarkı söylüyormuş gibi dilinden dökülüyordu. Tolly sessizce başını salladı ve tavana baktı.

"Tonik satmak tehlikeli mi?" diye sordu Istvhan.

"Olabilir. Gösteriler bir etkinlik! Bir performans! Ve korkarım ki herkes bu performansı beğenmiyor." Sesi alçaldı ve biraz daha az teatral hale geldi. "Ayrıca, genellikle birkaç sarhoş olur ve genellikle benimle sahneye çıkmanın çok keyifli olacağını düşünürler."

"Ahhh."

"Ohhh."

Clara ve Istvhan neredeyse aynı şekilde anlayışla ses çıkardılar. "Bir fedaiye ihtiyacın var," dedi Istvhan.

"İdeal olarak, evet. Ve ikiniz de Morstone'a doğru gidiyorsanız, yolunuzdan bir iki gün sapmak sizin için sorun olmazsa..." Ellerini açarak, "Korkarım geceleri pek fazla hanlarda kalmıyoruz, ama bir hanın önünden geçtiğimizde size sıcak yemek ikram edebilirim."

Istvhan, Clara ve kendisinin yemekleri ne kadar hızlı yediklerini görünce, iyi doktorun bu teklifle para kaybedeceğini düşündü. Clara'ya bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Arkadaşlarımız geride kaldı ve en az bir hafta boyunca yetişemeyecekler," dedi. "Ama son kararı başrahibeye bırakmalıyım."

Clara masanın altında ona tekme attı. Istvhan, Clara'nın hala çıplak ayakla dolaştığına sevindi ve sakin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bizim için mükemmel bir anlaşma gibi görünüyor," dedi Clara. "Ama sen bundan ne kazanacaksın? Tehlikeli kaçaklar olabiliriz."

Doc Mason güldü. "Tehlikeli kısmına güveniyorum," dedi. "Ama gösterinin sırasında beyefendinin kılıcını vagonda bırakmasını tercih ederim. Birisi kafasını kaybedene kadar her şey eğlence ve oyundur."

Istvhan istemeden gerildi. Clara da öyle. Mason ikisine birden baktı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Uzun hikaye," dedi Istvhan. "Yolda anlatırız belki." Bir dilim daha kabak aldı.

"O zaman anlaştık!" Doc Mason onlara gülümsedi. Tolly de öyle.

Günlerce süren yolculukta yedikleri erzakları telafi ettikten sonra, Clara ve Istvhan mazeretlerini söyleyip yukarı çıktılar. Istvhan, üst kattaki koridora çıktıklarında boğazını temizledi. "Hâlâ bunun dürüst bir iş olduğunu mu düşünüyorsun?"

Clara kapısının önünde durdu. "Evet." Dişleriyle alt dudağını ısırdı ve Istvhan gözlerini bu harekete dikti.

En son birlikte bir hanın koridorunda bulunduklarında, sırtı duvara çarpana kadar onu öpmüştü. Istvhan bunun bir daha olmayacağını tahmin ediyordu. *Onu bıçakladın, aşağıladın ve onu nazik erkeklerle karşılaştırdın. Ona her baktığında sana tokat atmadığı için şanslısın.*

Konuşma sırasının kendisinde olduğunu fark etti ve "Oh, ah?" diye başardı.

"Morstone'a yaklaştığımızda bizi uyuşturup, düzgünce bağlanmış bedenlerimizi amfitiyatro kapısına bırakacaklarını varsaysak bile... benim hala hayatta olduğumu zamanında öğrenip, tam da doğru yerde bekliyor olmaları imkansız." Kollarını kavuşturup kapısına yaslandı. "Doktor Mason sert bir ihtiyar ve ne düşündüğünü saklayabilir, ama Tolly'nin benim ne olduğumu bildiğini bir saniye bile düşünmüyorum."

Bu, Istvhan'ın dikkatini çekti. "Gerçekten mi? Anlayabiliyor musun?"

"Genelde." Gülümsemesi acı bir iz bırakıyordu. "Bana biraz fazla mesafe bırakıyorlar ve ben bakmıyormuşum gibi göründüğümde sürekli beni izliyorlar."

Ben de öyle mi yapıyorum? diye merak etti Istvhan. Umursamadığını kanıtlamak için ona bir adım yaklaşma dürtüsü hissetti. *Ama umursuyor olabilirim? Ama ben*

Çok fazla önemsememeliyim, çünkü bu onun bir parçası. Ama... Boğazını temizledi ve kendine gevezelik etmeyi kesmesini söyledi. "Yani Tolly seni sürekli izlemiyor."

"Hiç de değil." Clara'nın gülümsemesi genişledi ve keskinliği kayboldu. "Aslında, o *seni* izliyor.*"*

YİRMİ İKİ

TOLLY ONU İZLİYORDU. Istvhan bunu ertesi gün fark etti. Bu hiçbir şekilde kötü niyetli bir şey değildi ve biraz gurur duymadığını söylerse yalan söylemiş olurdu. Bu, erkeklere ilgi duyan kadınların, özellikle de bakımlı, iri ve kaslı erkeklere ilgi duyan kadınların ona bakışlarına benziyordu.

Bu durum biraz rahatsız ediciydi, çünkü Tolly oldukça çekici olsa da, ondan en az on beş yaş daha gençti, ev sahibinin torunu olması da cabası.

Ayrıca Clara da tüm bu durumu *çok komik* buluyordu.

"Sen bir paladinsin. Bu sana her zaman oluyor olmalı," dedi, o gece kamp ateşi için odun toplarken. "Güzel genç kadınlar, zırhlı, adalete adanmış, şeytani güçlerle bir sonraki savaşa giden erkeklerin peşinden bayılıyorlar..."

"Onlar Rüya Tanrısı'nın paladinleri," dedi Istvhan, dişlerini gıcırdatmamaya çalışarak. Sinirlenmemeliydi. Yıllardır paladin kardeşi Shane'e bu konuda sataşmıştı. Shane o kadar yakışıklıydı ki, neredeyse Rüya Tanrısı'nın hizmetkarı olacaktı. Kadınlar ona bakınca konuşma yeteneklerini kaybederlerdi. "Ben Çelik Aziz'dim. Biz yakışıklı olanlar değiliz."

"Oh, bilemiyorum..." Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Galen yakışıklı bir adam, benim sahip olduğum hiçbir şeyi istemese de." Kalbi tekrar sıkıştı.

Homurdandı. Clara bir kolunun altına bir kütüğün çoğunu aldı. "Hiç iblislerle savaştın mı?"

"Birkaç kez. Çoğunlukla çiftlik hayvanlarına girerler."

"Bir keresinde bir horozda da aynı şey olmuştu." Kütüğüyle birlikte arabaya doğru geri döndü. "İlk başta anlamak zordu çünkü birçok horoz

pislikti, ama acemi bakıcı boynunu kırmaya gittiğinde, birdenbire konuşmaya başladı."

"Azizlerin hayaları. Ne yaptınız?" Kaçak iblisler tehlikeliydi ve bir dayanak bulurlarsa insanlara geçebilirdi.

"Başrahibe ve Rahibe Sigrid onu kutsal suya boğdular. Horozun içinden çıkamadığı için mi, yoksa bizimle uğraşmaya değmeyeceğimize karar verip cehenneme geri döndüğü için mi, emin değilim. Sigrid onun genç ve aptal bir şeytan olduğunu söyledi."

Istvhan, genç ve aptal bir iblis bile bir rahibeyi tekrar rahatsız etmeden önce iki kez düşüneceğini tahmin ediyordu. O da etten ve kandan oluşuyordu ve ruhu düzenli olarak ilahi ateşle arındırılıyordu, ama o bile rahibelerden sürekli korkuyordu.

Peki, Clara rahibeden korkuyor muyum?

Yüzünü buruşturdu ve kendi iç sorusuna cevap verdi. *Hayır, lanet olasıca korkuyorum. Ve sadece ayıya dönüşebildiği için değil.*

"En son yardım ettiğim şeytan vahşi bir dişi domuzdu," dedi. "Yanımızda Rüya Tanrısı'nın iki şövalyesi vardı. Onlar domuzun içindeki şeytanı aldılar, geri kalanımız da onunla birlikte olan domuz sürüsünü yakaladık."

"*Bu* hiç hoş gelmiyor."

Tolly, ateşin ışığına girdiklerinde onlara dönüp baktı. "Doğru mu duydum? Bir iblisle mi savaştınız?"

"Ve o da inanılmaz cesurdu," dedi Clara. Tolly'nin gözleri kahramanlara duyduğu hayranlıkla parlıyordu. Istvhan ateşin karşısındaki Clara'ya baktı ve karanlık düşünceler kurdu.

Kuzeye doğru ilerledikçe trafik daha da yoğunlaştı. Istvhan'ın uzaktan bir çiftlik arabası veya başka bir tüccar görmediği yol kesimleri nadirdi. Morstone'un dalga ve kılıç amblemini taşıyan askerler günde en az bir kez yanlarından geçiyordu. Kimse onlara şiddet uygulamadı ve Istvhan, tarlada veya uzaktaki çalılıklarda birini gördüğünde kılıcının kabzasına uzanmayı bıraktı.

"Sence diğerleri nasıl?" diye sordu Clara bir gece, arabada yan yana uzanırken.

"Endişelenmemeye çalışıyorum. Galen, bundan nefret etse de, çok yetenekli bir komutan. Brindle, üçünün dört sağlam bacağı olsaydı katırları yoluna devam ettirebilirdi. Ama yine de dağlar tehlikelidir."

"Ben hala orada olduğumu düşünerek yağmacılar onların peşine düşecek diye endişeleniyorum," diye itiraf etti Clara.

"Galen onlara senin gittiğini söyleyecektir. Muhtemelen isterlerse arabayı aramaları için onları davet edecektir. O... özgün düşünen biridir."

Kız kıkırdadı. "Sanırım patronundan alıyor."

"Ben onun patronu değilim." Istvhan yan dönerek ona baktı. Açık havada olmalarına rağmen, bu hareket çok samimi görünüyordu. Ateşin ışığı, kızın cildinde turuncu lekeler bırakıyordu ve tekerleklerin gölgeleri mor renkle çevriliydi. "Çelik Aziz'in seçilmişleri arasında fazla rütbemiz kalmadı. Sadece yedimiz hayatta kaldık. Pek bir anlamı yok gibi görünüyordu."

"Çok az kalmışsınız."

Istvhan başını salladı. Devamını bekledi: *Ne oldu?*
Nasıl hissettiniz? Tanrınızın ölümünü hissetmek nasıl bir şey?

Clara onu şaşırttı. "O'na ne kadar süre hizmet ettin?"

"Diğerleri kadar uzun değil. Delilik başıma geldiğinde yirmili yaşların ortalarındaydım. Belki de bu yüzden diğerlerinden daha az etkilenmişimdir." Soruyu ona geri çevirmeye karar verdi. "Ama gençken manastıra gittin, değil mi?"

"Mmm. Evet. Değişim yaşadığımda. Sekiz miydim? Dokuz mu? Vadideki herkes bilir ki, bir çocuk... doğru değilse... St. Ursa Rahibesi ile konuşursun."

"Doğru değil mi?" Dokuz yaşındaki Clara için bir anlık öfke hissetti. "Mükemmel bir ayıya dönüşmeyi 'doğru değil' olarak nitelendireceğimi sanmıyorum."

Clara bir kez yüksek sesle güldü, sonra elini ağzına koydu. "Şey," dedi, gözleri parıldayarak, "Mükemmel bir ayı olduğum için minnettarım. Ama bu, ailem için oldukça şok ediciydi. Ve normal bir ailenin başa çıkabileceği türden bir şey değildi. Kötü insanlar değillerdi, ama bu durum onların kapasitesini aşıyordu. Manastır bizi kabul ederse çok daha kolay olur." Ciddi bir ifadeyle geriye doğru yuvarlanarak vagonun altını seyretmeye başladı. "Kızlarını canavardan korktukları için zincirleyen ailelerin hikâyeleri var. Ve ayı özellikle korktuğunda veya kızdığında ortaya çıktığı için... şey. Kendi kendini gerçekleştiren kehanet. Eski başrahibemiz acemi rahibeyken böyle bir olay olmuştu. Onu tuttukları mahzenden kaçmış, ailesini öldürmüş ve tepelere kaçmıştı. Ama ayı olarak nasıl avlanacağını bilmiyordu, bu yüzden çiftliklere inip hayvanları öldürüyordu. Manastır onunla ilgilenmek zorunda kaldı."

"Onunla başa çıkmak mı?" Istvhan bunun ne anlama geldiğini oldukça iyi biliyordu.

Kadın başını salladı. "Ormanda vahşi bir hayat sürmekten memnun olsaydı, onu gözetim altında tutar, ama rahat bırakırdık. Ama o hepimizi tehlikeye attı. Manastır açık bir sır değil, ama yeterince insan kızlarını oraya gönderdi..." Kadın başını sallayarak sözünü bitirdi. "Onların bizim vahşi hayvanlar olduğumuzu düşünmelerine izin veremezsiniz. Bu durumun devam etmesine izin verilirse, hepimiz ölürüz ve St. Ursa'nın kızlarının gelecek nesli ne olacak?"

"O zaman St. Ursa mı? Bu bir tanrının işi miydi?"

Clara omuz silkti. "Bilmiyorum. St. Ursa'nın kutsaması, resmi ve dini bir şekilde ifade etmek gerekirse, bizim ona verdiğimiz isimdir."

"Ah. Evet." O bunu anladı. "Savaş çılgınlığını Çelik Aziz'in armağanı olarak adlandırdık. Ama bu aslında bir nezaketti. Sanırım hepimiz eski hikayelerdeki gibi çılgın savaşçılar gibiydik ve Çelik Aziz bizi bir araya getirip kullanmak için topladı."

Clara parmağını ona doğrulttu. "Aynen öyle. Evet. Tahmin etmek gerekirse, St. Ursa'nın bunu neden olmadığını, daha çok canavarı olanların koruyucusu olduğunu söyleyebilirim. Ama azizler tanrılardan farklıdır. Gerçek bir çağrısı olan bir rahibiniz varsa, tanrılara gerçekten ulaşabilirsiniz. Azizler ise, sadece ne yaptıklarını bildiklerini ummak zorundasınız."

"Benimkiler değil," dedi Istvhan. "Artık değil."

Gözlerine dürüstçe bakarak suçu üstlendi. "Haklısın. Özür dilerim. Yanlış konuştum."

Istvhan başını salladı. "Merak etme. Ben de bazen kendimi kaybediyorum. Gerçi benimki aslında bir tanrıydı, aziz değil. Yanlış çeviri olduğunu düşünüyorlar ve tabii ki öyle kaldı. Ama Demirci Tanrısı'nın bunu tercih etmediğini söyleyemem." Gülümsedi. "Demircilerin tanrısı, kendini Çelik Tanrısı olarak adlandıran bir savaş tanrısına asla kolaylık göstermez."

"Mmm. O, aslen nereden geldi? Biliyor musun?"

"Kuzey ve batıdan bir yerlerden. Kıyı şeridi uzun ve umlautları çok olan küçük ülkelerden biri. Eski hikayelere inanırsan, orada çok sayıda çılgın savaşçı yetiştiriyorlardı ve yayıldıklarında kanlarının da onlarla birlikte gittiği mantıklı geliyor. Buzlar ilerleyip o ülkeler yaşanmaz hale geldiğinde güneye geldiler." Omuz silkti. "Zamanla çoğu yok oldu sanırım. Aziz'in gücünün merkezi Anuket Şehri ve Archenhold civarındaydı ve Charlock'un güneyine kadar birkaç tapınak dağınık haldeydi. Savaş dalgası üzerlerine geldiğinde, genellikle bize ulaşırlardı."

Clara başını salladı. "Bildiğimiz kadarıyla, St. Ursa sadece bizim vadimizdeydi. Bizim gibi başkaları da varsa - ve sanırım olmalı - kendi barışlarını kurmuşlardır. Yaklaşık iki haftalık bir yolculuk mesafesinden rahibeler gelirdi, ama daha fazlası değil. Tüccar olarak işimin bir parçası, St. Ursa'nın yardımımıza ihtiyaç duyan rahibeleri olup olmadığını dinlemekti, ama bu nadiren olurdu. Bir keresinde kanalın kenarında bir kız vardı, ama annesi vadiden gelmişti. Sanırım bu kanında olan bir şey, ama birçok nesil atlıyor." Dudakları seğirdi. "Zorunlu olarak öyle olmak zorunda. Bizim çocuğumuz yok."

"Yemin mi?" O, bekârlığa yemin etmemişti, bu gerçeği günde dört beş kez düşünürdü.

"Biyoloji. Canavar ergenlikten önce uyanır ve sıradan insan kadınları gibi kanarız, ama doğurgan değiliz." Kızgın bir ifadeyle baktı. "Bu son derece adaletsiz görünüyor. Hiçbir şey yapamayacağımız halde tüm bu karışıklık."

Adam güldü. "Kız kardeşlerim bu konuda kesinlikle sana katılırlar. Sadece kadınlar mı?"

"Aramızdan biri kardeş gibi yaşıyordu, ama ben acemiydim ve o çok yaşlıydı, bizimle aynı özelliklere sahipti."

"Manastırda yaşamak istemiyorsan, başka bir seçeneğin var mıydı?"

"Çılgına dönmek istemiyorsan, senin başka seçeneğin var mıydı?"

Kafasını salladı. "Hayır, ama sanırım... çok azımız bunu istiyordu. Tanrı seni aldığında, bu saf ilahilikti, doğrudan damarlarına çarptı." Nasıl açıklayacağını merak ederek yutkundu. "Dünyadaki hiçbir şeye benzemiyordu. Sen adaletin aracısıydın. Tek başına bir orduyla savaşabilirdin. Dünya altın ateşle çevriliydi. Sonrasında bedenlerimizin acıdan mahvolacağını bilmemize rağmen, isteyerek gittik."

"Mmm. Eğer yapabilseydin, geri dönerdin, öyle mi?"

Istvhan boşluğa bakarak, "Kardeşlerim giderdi, sanırım. Neredeyse hepsi."

"Peki ya sen?"

Şaka yapıp konuyu saptırmak istedi, ama karşısındaki Clara'ydı. Ona gerçeği söylemek zorundaydı. Tanıdığı tüm insanlar arasında, onun ne olduğunu en iyi anlayan kişi, kendi tarikatından olmayan Clara'ydı. "Bilmiyorum. Bazen çok açık görünüyor. Bazen ise, belki de bir uyuşturucu gibiydi diye düşünüyorum. Hepimiz adalet ve şerefe bağımlıydık. Belki de en iyisi,

geride bırakmak en iyisidir." Kaşlarını kaldırdı. "Ayı olmak... şey...?"

"Öyle değil," dedi Clara. "Alışık değilsen korkutucu olabilir. Çoğumuz olan biteni anlayan birinin olması nedeniyle mutluyduk. Ama elbette manastır hayatı herkese uygun değildir. Disiplin veya çalışmaya alışkın değilsen, acımasız gelebilir."

"Peki kalmak istemeyenler ne oldu?"

Ateş ışığı gözlerini derin bir gölgeye bürüdü. "Vadimizin çevresindeki ormanda çok sayıda ayı var," dedi. "Onlara avlanmayı öğretirler ve insanlara çok yaklaşmanın ölüm anlamına geldiğini bilirler. Ama bu şekilde canavara girenler bir daha dışarı çıkamazlar."

YİRMİ ÜÇ

"SIRADAKİ GÖSTERİMİZİN ZAMANI GELDİ!" dedi Doc Mason neşeyle. Bir saat önce ana yoldan çıkıp, çitlerle çevrili daha küçük bir yan yola girmişlerdi. Uzakta çiftlik binaları görünüyordu, ama yolun kendisi çoğunlukla gölgede kalıyordu. Ağaçlarda hâlâ birkaç kırmızı ve turuncu yaprak kalmıştı. Kuşlar şarkı söylüyor ve düşen yaprakların arasında dolaşıyordu.

Clara, köye neredeyse varmadan köyü görmemişti. Tolly dizginleri eline aldı, katırları kasabanın en büyük hanının yanındaki geniş bir tarlaya sürdü ve arabayı durdurdu. Doc Mason, o akşam satış yapacağını duyurmak için binaya girdi ve pişmiş biberle doldurulmuş ekmeklerle geri döndü.

Yemeği bitirdiklerinde Istvhan, "Bir şey yapmamız gerekiyor mu?" diye sordu. Henüz öğlen olmamıştı ve Doc Mason'ın "küçük gösterisi" için hazırlık yapmasının ne kadar süreceğini bilmiyordu.

"Sadece izle ve hayran kal," dedi Doc Mason. Sesini alçaltarak, "Ayrıca, kalabalık buraya geldiğinde, sen de oyuna katıl," diye ekledi.

"Ne?" dedi Istvhan, ama seyyar satıcı çoktan yanından geçip gitmiş, arabanın yanlarındaki cıvataları sökmüş, kolları kaldırmış ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, araba açılmıştı.

Arabanın büyük kısmı yerinde kaldı, arka duvarı olan dar bir sahne ve şüpheli ilaçların bulunduğu istiflenmiş kutular. Diğer duvar ortadan ikiye bölündü, dışa doğru katlandı ve sahnenin çerçevesi oldu. Clara'nın daha önce fark ettiği kanvaslar açıldı. Vagonun içinde, Clara sadece arka taraflarını görmüştü. Ön tarafları olağanüstü renklerle boyanmış ve Doc Mason'ın İlaçlarının mucizelerini ilan ediyordu. Sol tarafta, ölümcül bir hasta,

sağlık sorunları ve kafasına bir tür yıldırım çarpmış gibi görünen ölümcül bir hasta, canlı sarımsı yeşil tonlarında ölmek üzere yatıyordu. Sağ tarafta ise aynı hasta ayağa kalkmış, tanıdık bir şişeyi sallıyordu. Tolly bir tuval daha açarak sahnenin arkasını (ve uygun bir şekilde hamaklarını ve küçük yaşam alanlarını) kapattı. Bu tuvalde, Clara'nın doğada hiç görmediği renklerle parıldayan devasa şifalı ot resimleri vardı.

"Nane o mavi renkte olur mu ki?" diye fısıldadı Istvhan.

"O mavi tonunda bir şeyin varlığından emin değilim."

Doc Mason onlara doğru telaşla yaklaştı. "Domina Clara, sizden sadece ticari bir hizmet için kendinizi zahmete sokmanızı isteyemem. Kalabalığa göz kulak olur musunuz?"

"Sorun çıkmasını mı bekliyorsunuz?" diye sordu Clara, eğlenerek. "Önceki müşteriler mi, belki?"

"Domina!" Doc Mason öfkelenmiş görünüyordu. "Hiçbir zaman memnuniyetsiz bir müşteri bırakmadım! Hayır, müşteriler belki de fazla memnun olabilirler. Yerel içki akışının kuruduğu bölgelerde, müşterilerin bazen... ah... tatmak için heyecanla sahneye hücum ettikleri biliniyor."

"Haklısın." Clara kaşlarını kaldırarak ona baktı, bir düşman edinmek üzere olup olmadığını merak ediyordu. Yine de emin olması gerekiyordu. "Ama doktor, eğer niyetiniz, düşündüğüm gibi, bu ilacı insanlara para karşılığında satmaksa, içinde ne olduğunu sormak zorundayım. Ve bitkiler demeyin. Bitkiler öldürebilir ya da iyileştirebilir ve ben, mucizevi bir tedavi kisvesi altında tehlikeli karışımlar dağıttığınızı seyirci kalamam."

Istvhan, kılıcını çekebilecek kadar yanına yaklaştı ve Clara bir rahatlama hissetti. *O benim arkamı kolluyor. Bu iyi.*

Doktor Mason'ın savunmasında teatral ve abartılı davranmasını bekliyordu, ama onu şaşırttı. Bunun yerine, "İsterseniz, sizin önünüzde bir şişe içerim. Ama tercihen gösteriden sonra, çünkü şu anda o kadar alkolü kaldıramam." dedi. Ciddi bir şekilde gözlerine baktı. "Tedavi sözü veremem," dedi. "Onlar bir gösteri istiyorlar, ben de onlara gösteri yapıyorum, ama biri gelip büyükannesinin ölmek üzere olduğunu söylerse, onu bir rahibe veya şifacıya götürmesini söylüyorum. Bu iyi bir tonik ve ben de içiyorum - az miktarda! - ama sana yemin edebileceğim tek şey, Domina, zencefilin mideni yatıştıracağı ve baş ağrısını gidermeye yetecek kadar söğüt içereceği.

Gerisi genel şifalı otlar, bir şifacı çırağından alacağınız otlardan fazlası değil. Derviş otu yok, pelin otu yok, sizi bayılttıracak veya size gerçek zarar verecek hiçbir şey yok, tabii bütün bir kutuyu içip bayılmak kadar aptal değilseniz."

"Bunun için seni sorumlu tutamam," dedi Clara sıcak bir şekilde. "Teşekkür ederim."

Tiyatro maskesi, yağ gibi pürüzsüz bir şekilde yüzüne geri kaydı. "O halde anlaştık mı, sevgili Başrahibe? Yaşlı bir şarlatanın numaralarını izleyecek ve kötü bir şey olursa uyarı için ıslık çalacak mısınız?"

"Korkmayın Doktor. Arkadan izleyeceğim ve kimsenin bir şey planlamadığından emin olacağım."

"Mükemmel, mükemmel. Ve çürümüş sebzeler görürseniz, lütfen gözlerime bakın."

"Bu bir sorun mu?"

"Sevgili Domina, bu dünyada şovmenliğin ince nüanslarını hiç anlamayan insanlar var."

Doc Mason sözünü tuttu. Beklediğinden çok daha fazla sayıda insan toplandı ve hepsi onun her sözünü dinledi. Seyahat hikayeleriyle onları ısıtmaktan satış konuşmasına neredeyse hiç ara vermeden geçti, ama Clara onun konuşmasını dinledi ve çok itici bir şey bulmadı. Bir şekilde, kendini küçümserken aynı zamanda görkemli olmayı da başardı, ki bu oldukça zor bir şeydi.

"Ve bu iri yarı adam!" diye bağırdı Doc Mason, Istvhan'ı sahneye çağırarak. "Sevgili kız kardeşimin oğlu! Onu görünce asla anlayamazsınız, dostlarım, ama o hasta bir çocuktu ve birçok gece yüzünü duvara çevirip öleceğini düşündük. Ama onu her öğünde bir kaşık Doctor Mason'ın Şaşırtıcı Bitkisel İlacı ile büyüttük ve şimdi ona bakın! İnanabiliyor musunuz? Güçlü yapısı kadar sağlıklı da!"

Istvhan, geniş bir gülümsemeyle kollarını açtı ve seyirciler için birkaç kez kaslarını gösterdi. Kalabalıktan kadınların (ve birkaç erkeğin de) hayranlık çığlıkları yükseldi.

"Gördün mü? Onun aynı kişi olduğuna inanmak zor! Ve bunların hepsi, Doktor Mason'ın Şaşırtıcı Bitkisel İlacı sayesinde!" Dramatik bir şekilde durakladı, sonra ekledi: "Tabii, taze açık hava ve çiftlikte yapılan ağır işler de

ama ben bunun benim ilacımın da etkisi olduğunu düşünmek istiyorum!"

Kalabalık takdirle güldü. Doktor Mason, Istvhan'ı sahneden indirdi.
İstvhan birkaç kez kaslarını gerdi ve daha fazla kahkaha kopardı.

"Gerçek şu ki, dostlarım, her insanın kaderi tanrıların elindedir. Ölümümüzün saatini belirleyen onlar, kimsenin size satabileceği bir iksir değil. Şimdi, eminim ki sizin de bildiğiniz gibi, mucizeler yaratabildiklerini iddia edenler var! Size, belki bir tarlanın ortasında, bir yerlerde buldukları eski tarifleri sattıklarını iddia ediyorlar. Paranızı alıp, ilaçlarının ölümün elini durdurabileceğini vaat ediyorlar. Bunun, aptalların parasını almak için bir hile olduğunu size söylememe gerek yok, değil mi? Şarlatanlar!"

Kalabalık takdirle yuhaladı. Clara kaşlarını kaldırdı, adamın nereye varmak istediğini merak ederek.

“Bu yüzden size böyle bir şey vaat etmiyorum, bilge dostlarım. Hepimiz tanrıların elindeyiz.” Öne eğildi, sesini alçaltı ve kalabalık ona doğru eğildi, her sözünü duymak için kulaklarını dikti. “Ama aramızda kim, kendisine ayrılan saatleri daha sağlıklı geçirmek istemez ki? Ağrılarını ve rahatsızlıklarını dindirmek, içlerine biraz ateş katmak için? Hmm? Ben yaşlı bir adamım, dostlarım — hayır, hayır, bunu inkar etmeyeceğim! — ve kışın soğuğun eklemlerime girmediğini iddia etmeyeceğim. Ve işte bu yüzden, dostlarım, insanlara ve hayvanlara bilinen en iyi tonik olan Doc Mason'ın Bitkisel İlacını kullanıyorum!"

Cüppesini teatral bir şekilde savurdu ve şişeden içti. Kalabalık alkışladı. Doc Mason ağzını sildi. "Sadece en iyi otlardan, güneşin altında yetişen ve dolunayda toplanan nadir orman bitkilerinden yapılan bu tarif, nesiller boyunca ailemden bana miras kaldı, ama ona son rötuşları yapan, onu artık kendimize saklayamayacağımıza, Doc Mason'ın Bitkisel İlacını sizlere sunmanın benim görevim, hayır, benim ayrıcalığım olduğuna karar veren bendim, dostlarım..."

"Çok zekice," diye fısıldadı Istvhan, Clara'nın kulağına. Clara irkildi. O da kalabalık gibi Doc Mason'ın konuşmasına kapılmıştı. Nefesi sıcaktı ve Clara bunu beklemiyordu. Görünüşe göre, bu gece insanların içini ısıtan tek şey bitkisel ilaç değildi.

"Hmm?" dedi, tepkisini gizlemeye çalışarak. *Kutsal Ursa, bunu atlattığımı sanıyordum.*

Görünüşe göre değilmiş. Istvhan, kalabalığın onu duymaması için yüzünü Clara'nınkine yakın tuttu. Öpüşecek kadar yakındı, ki bu oldukça ilginç bir fikir gibi görünüyordu. *Saçmalama. Kalabalığın ortasında ve bir satış konuşmasının ortasında olmaz.*

"Onlara satış konuşmasına kanmayacak kadar akıllı olduklarını söylemek. Kalabalığı tutabilirsen, bu özellikle zarif bir satış konuşması olur." O başını salladı. Koyu renkli, dalgalı bir saç teli yüzüne düştü. Clara elini uzatıp onu kenara itmek istedi. Parmaklarını avucunun içine kıvırdı.

"Kesinlikle yapabilecek gibi görünüyor."

"Mmm-hmm. Tekrar iş yapmak için de iyi. İyileşmeyi vaat etmiyor, sadece biraz daha iyi hissedeceklerini söylüyor. İnsanlar iyileşemediklerinde bunu hatırlarlar. Ama bir yıl sonra geri gelirse, çoğu onun iksirlerini içtiklerinde daha iyi hissettiklerini yemin edeceklerdir."

"Etkileyici bir rahip olurdu," dedi Clara, eğlenerek. "O sesi, tüm o ateş ve kükürtü hayal edebiliyor musun?"

Istvhan yüzünü buruşturdu. "Çok kolay. Kalabalığı kışkırtabilen rahiplerin yönettiği birkaç tarikat yuvasını temizledik. Onları pek sevmem."

"Ah, peki. Öyle de bir şey var."

"Kültistlerle savaştın mı?" diye fısıldadı Tolly. Clara, diğer kadının kalabalığın arasından sıyrıldığını fark etmemişti.

"Uzun zaman önce, başka bir hayatta. Kulağa geldiği kadar ilginç değil. Çoğunlukla kan, çamur, bağırışlar, düşmeler ve tekrar ayağa kalkmalar. Ve daha fazla çamur. Kaslı, tonik içen biri olmak çok daha eğlenceli." Ona gülümsedi. "Ne zaman para almaya başlayacak?"

"Yaklaşık on dakika sonra," dedi Tolly, dinlemek için başını eğerek. "Malzemeler hakkında biraz daha konuşacak, her bitkinin koruyucu tanrıları hakkında kısa bir bilgi verecek ve sonra onlara bir şişe için çok düşük bir fiyat, bir gümüş thaler teklif edecek. Yaşlılık merhemi konusuna geldiğinde, benim arabaya gidip satışa başlamam gereken an gelir."

Doc Mason'ın malzemeleri saymasını izlediler, kısa bir ara verip, söğüt ağacında yaşayan ve ayın oğluna aşık olan perinin trajik aşk hikayesine geçti. "Ve bu size bir ders olsun, güzel genç bayanlar, kendi yansımasından ötesini göremeyen yakışıklı bir delikanlıya asla kalbinizi vermeyin!" Kalabalıktaki kadınlar bilmiş bir şekilde güldüler.

"Bu işte çok iyi," dedi Clara, Tolly'ye. "Sanırım bunu uzun süredir yapıyor?"

"Hayatım boyunca." Tolly, sahnedeki uzak figüre sevgiyle baktı. "Ben o vagonda doğdum. O, annem ve büyükannemle birlikte yıllarca seyahat etti."

büyükannemle yıllarca seyahat etti."

"Ne maceralı bir hayat yaşamış olmalısın," dedi Istvhan.

Tolly, övgünün gerektirdiğinden daha fazla kızardı. "Kültistlerle savaşmak ve rahibeleri korumak kadar değil."

"Rahibeler bazen macera olabilir," dedi Istvhan, Clara'ya yan gözle bakarak.

"Ahem." Clara ona eğlenerek baktı. "O zaman bir gün aile işini devralacak mısın? Adını Doc Tolly'nin Bitkisel Tonik'e mi değiştireceksin?"

"Tanrım, hayır." Tolly koruyucu bir hareket yaptı. "O şeyi sevmiyorum bile. Büyükbabam yollardan emekli olduğunda, gezgin bir tüccar olmayı düşündüm. Bir yerden bir yere, ufak tefek şeyler satmak için."

"Ben de öyle yapıyorum," dedi Clara dalgın dalgın, kanalı düşünerek. "Fena bir hayat değil." Istvhan'ın gözleri büyüdü ve Clara aceleyle ekledi, "Eskiden yapardım. Şey, Tarikata katılmadan önce."

"Tabii ki başrahibe olmak çok farklı olmalı," dedi Tolly. "Çok. Evet." Clara, başka soru sorulmaması için dua etti.

Tolly tatlı bir genç kadındı ama aptal değildi.

Neyse ki Tolly'nin başka endişeleri vardı. "Bir ara rotalarınız ve sattığınız ürünler hakkında fikirlerinizi almama izin vermelisiniz. Taşınmaya değer hafif malları takip ediyorum, ama sadece uğradığımız kasabaları ve yolcuların dinlendiği yerleri kapsayabiliyorum." Kaşlarını çattı. "Onlardan birini satın almayı da düşündüm, ama bu bir kumar. Satın almaya yetecek kadar ucuz, ama aynı zamanda yeterli vagon trafiği olan bir tane bulmak gerekiyor. Yine de, bu sayede Grandda'nın yanında kalabilirim, çünkü o seyahat etmek için çok yaşlandığını asla kabul etmez."

"Genç bir kadın için yalnız seyahat etmekten kesinlikle daha güvenli," dedi Istvhan.

Tolly omzunun üzerinden ona küstahça bir bakış attı. "Kim demiş yalnız olacağım diye?"

Clara güldü. Sahneye çıkan Doc Mason, kolik bebekleri ve diş ağrısını yatıştırmak için balm-of-ages'in gücünü anlattı.

"Sıra bende," dedi Tolly. Arabaya doğru yürümeye başladı.

Beş adım kadar yürüdü ve sonra yolu, demirci gibi omuzları olan devasa bir adam tarafından kesildi. Tolly onu ustaca yanından geçerek geçti ve adam biraz sendeledi. "Eh? Hey!"

Istvhan ve Clara gerildiler, ama Tolly bu tür şeylere alışık olduğu belliydi. Zaten kalabalığın içine doğru ilerliyordu. Adam etrafına bakındı

dönerek Istvhan'ı gördü ve gözleri ona odaklandı.

"Sen!" "Kim, ben mi?" dedi Istvhan.

"Sahnede olan sendin." Adam ilerledi. "Evet, bendim."

"Kendini güçlü sanıyorsun, değil mi?" dedi adam. Clara, adamın muhtemelen sarhoş olduğunu tahmin etti. Konuşması biraz fazla yüksekti, ama kelimeleri gevelemeye başlamamıştı. *Cesur olmaya yetecek kadar sarhoştu, yavaşlamaya yetecek kadar değil. Kahretsin.* Clara, ikilinin yanına doğru ilerlemeye başladı. Belki Istvhan için bir iş uydurup, sarhoş adam kavgacı hale gelmeden onu oradan uzaklaştırabilirdi.

"Diğer erkeklerden daha fazla değil," dedi Istvhan, bu hem yalandı hem de diğer adamın anlayamayacağı kadar çok kelimeydi.

"Öyle mi?" Yanında genç bir kadın vardı, öfkeyle koluna vuruyor ve gitmeleri gerektiğini mırıldanıyordu. Adam onu görmezden geldi. "Öyle mi?" diye tekrar sordu.

"Nasıl olduğunu bilirsin," dedi Istvhan içtenlikle. "Kendine bir bak dostum, sen de bir boğa kadar güçlüsün."

Kadın bir an için onun diğer adamın öfkesini yatıştırmayı başardığını düşündü, ama bu yeterli olmadı.

"Doğru," dedi adam, "Buralarda patron benim. Bunu unutma." Yumruğunu salladı.

Clara, adamı yakasından tutup geri çekmeye hazır olarak öne atıldı, ama Istvhan daha hızlıydı. Adamın bileğini yakaladı ve öne doğru çekti, bir ayağını adamın bacağına sıkıca doladı ve onu yüzüstü toprağa düşürdü. Kadının arkadaşı dehşetle çığlık attı.

"Dikkatli ol, dostum," dedi Istvhan, yüksek ve samimi bir sesle. "Buradaki zemin hepimizi aptal yerine koyuyor, değil mi?" Eğilip sersemlemiş adamı ayağa kaldırdı ve sırtına bir şaplak attı. "Ben de neredeyse düşüyordum. Sanırım katırlar kartvizitlerini bırakmışlar."

Adam Istvhan'a gözlerini kırptı. Clara, sarhoş beynine girmeye çalışan kelimeleri neredeyse görebiliyordu.

"Bizim kadar iri olunca sorun bu," dedi Istvhan. Sözlerinden sempati damlıyordu ve *"biz" kelimesini* o kadar net telaffuz etti ki, muhtemelen vagondakiler bile duyabilirdi. "Bizim gibi adamlar çok daha uzağa düşer, değil mi?" *Biz de* aynı muameleyi gördük.

"Oh, evet," dedi adam, neler olup bittiğini açıkça anlamamış bir şekilde.

"Onun hanımı mısınız? Şanslı adam, evet." Istvhan, sarhoş adamı 'dan 'a genç kadın 'a parlak kırmızı

utangaçlıkla. "Hayır, hayır, bayım, genç bayana sizi incelemesi için bir şans verin." Sarhoşu dostça bir şekilde kaburgalarına dirsek attı. "Sizin gibi bir adamı yere sermek için çok daha fazlası gerektiğini biliyorum, ama bayanlar telaşlanmayı severler."

Ve böylece her şey bitti. Adam çamurlu ve mırıldanarak kalabalığın içine çekildi. Istvhan gülümsedi ve el salladı, Doc Mason ise konuşmaya devam etti. Tolly, Istvhan'ın kolunu tuttu. "Yaralandın mı?" diye fısıldadı.

"Hiç de bile."

"O çok iriydi! Seni öldürecek diye korktum!"

"Bu beni incitti," dedi Istvhan, elini kalbinin üzerine koyarak. "Ne kadar az güveniyorsun bana."

"Hayır, hayır, elbette onunla başa çıkabileceğini biliyordum, ama..."

"*Balm-of-Ages*," dedi Doc Mason sahneden, büyük bir vurguyla, "evet, gerçekten de pek çok rahatsızlık için en şaşırtıcı ve *en uygun* bitki..."

"Oh hayır!" Tolly eteğini kaldırdı ve vagona doğru koştu.

"Çok iyi yaptın," dedi Clara, Istvhan'ın yanına gelerek yumuşak bir sesle. "Seni oradan uzaklaştırmak için bir bahane uydurmak üzereydim."

"Bir sarhoş serseriyle başa çıkamadığım gün, Domina, kardeşlerimin beni ateşin üzerine attıkları gün olacaktır."

"Bazı sarhoş serseriler diğerlerinden daha kolay idare edilir."

"Bu bir euphemism gibi geliyor ve hoşuma gitti." O, ona kaşlarını oynattı. O da ona dirsek attı.

"Başrahibene de böyle mi konuşuyorsun?"

"St. Galen tarikatının törenlere önem vermediğini duydum."

Tolly, olağanüstü bir hızla katlanan arabayı kapatmaya başladı. Doc Mason arka basamakta durmuş, hala tonik satıyor ve sürekli konuşuyordu. Clara yardım etmek istedi, ama Tolly ne yapacağını çok iyi biliyordu. Müşteri sırası kısalmasına rağmen dağılmayan kalabalığı da gözetliyordu.

"Sence bunu nasıl bitirecek?" diye sordu Clara.

"Hiçbir fikrim yok, ama bir planı olduğunu tahmin ediyorum. Bunu şansa bırakmayacak kadar tecrübeli biri."

Istvhan haklıydı. "Şimdi sizlerden ayrılmamız gerekiyor," dedi Doc Mason kalabalığa, son müşteri şişesini sıkıca tutarak geri çekilirken. "Sizden ayrılmak bana acı veriyor, ama diğer kasabalar da Doc Mason'ın Bitkisel Tonik'ini tanımalı! Delikanlı! Kızım! İsterseniz öne çıkın!"

"Bana kız mı dedi?" diye sordu Clara alçak sesle.

"Sen benden daha çok kızsın. Ben kırk yaşındayım."

"Ben otuz altı yaşındayım."

"Gördün mü, ben kazandım." Istvhan arabanın arkasına çıktı ve Clara'ya elini uzattı. Clara onun yanına çıktı ve arkada öncü pozisyonunu aldı. Tolly kırbacını akıllıca çaktı ve katırlar, karanlığa rağmen iyi bir tırısla ileri atıldılar. Bu tür geç saatlerdeki yolculuklara alışık olmalılar.

Tolly'nin yanındaki sürücü koltuğunda oturan Doc Mason, kalabalığa abartılı bir şekilde el salladı. "Hoşça kalın dostlar! Hoşça kalın ve sağlıklı kalın! Arkadaşlarınıza da söyleyin!" Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar el sallamaya devam etti.

YİRMİ DÖRT

TOLLY, yaklaşık on dakika sonra katırların hızını yavaşlattı ve Istvhan ile Clara da atlarından inip yanlarında yürümeye başladılar. "Her zaman bu kadar dramatik bir çıkış yapar mısın?" diye sordu Clara.

"Öyle yapmak zorundayım Domina, yoksa bütün akşam kapımızın önünde dururlar. Ben yaşlı bir adamım ve uykuya ihtiyacım var."

"Mm-hmm."

"İleride bir yolcu dinlenme yeri var," dedi Tolly. "Gösteriden sonra asla çok uzağa gitmeyiz. Han kadar iyi değil, ama daha ucuz."

Dinlenme yeri, Clara'nın kamp kurduğu birçok yerden çok daha iyiydi. Belli ki tüccarlar için yol üzerinde sıkça uğradıkları bir yerdi. Birkaç kuruş karşılığında odun ve katırlara yem vardı. Doc Mason, görevliyle gelişigüzel bir şekilde pazarlık yaptı ve sonra arabasını yerine çekti.

"Şu anda pek müşteri yok," dedi arabadan inerken, "yoksa onu daha uzağa götürmeye çalışırdım. Sezon dışı dönemler her zaman zordur."

Istvhan ateş yakmaya koyulurken Clara arabadan battaniyeleri çıkardı. Doc Mason birkaç lokma yemek yedi, ama Tolly'nin daha fazla yemek teklifini eliyle reddetti. "Hayır, canım, ben iyiyim. Beni yoran çok az ya da çok fazla kalabalık olan yerler. Burası tam kıvamında ve oldukça iyi davranan bir yerdi."

"Makul," dedi Istvhan, biraz kuru bir şekilde.

"En azından meyve yoktu. Ve sen o adamı durdurdun, evlat. Buna sevindim. Kavga çıkması işler için kötü olur. O adam açıkça kendine iyi gelmeyecek kadar fazla içki içmişti."

"Adam kocaman biriydi!" dedi Tolly. "Onu sadece gözümün ucuyla gördüm —ve sen onunla gerçekten kavga mı ettin?"

"Hayır, onunla kavga etmemek için çok uğraştım. Başlangıçta benim hatamdı," dedi Istvhan. "Büyük adamlar en büyük olmaya alışırlar ve kendilerinden daha büyük olan herkesi tehdit olarak görürler."

"Hata çok ağır bir kelime," dedi Clara.

O, ona sırıttı. "Evet, Domina, ama *sana* vurmadığını fark et." O, burnunu çektirdi. Tolly'nin gözleri yuvarlaklaştı. "Kim bir rahibeye vurmaya çalışır ki?" "İstediğimden daha fazla insan," dedi Clara. "Ayrıca, o anda kutsal bir sembole odaklanabileceğini de sanmıyorum."

"Bu yüzden sana bir koruma verdik," dedi Istvhan rahat bir şekilde. Korumasının cüppesine doğru

"Bu yüzden bir koruman var," dedi Istvhan rahatça. Tabardına bakarak yüzünü buruşturdu. "Maalesef katır pisliği konusunda doğruyu söylüyordum. Sanırım yarısını bana sildi."

"Senin için yıkarım," dedi Tolly gönüllü olarak.

"Merak etme, kendim yıkarım," dedi Istvhan. "Baştan aşağı çamur içinde olmadığım sürece bunu yapabilirim."

"Benim için sorun değil."

"Senden bunu tekrar yapmanı istemekten suçluluk duyarım." Istvhan lekeli tunikasını aldı ve çantasından sabun aradı. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen." Uzun bir söğüt sırasına ve akan su sesine doğru yöneldi. Tolly onun gidişini izledi, sonra vagona tırmandı.

"Yolcu dinlenme yerlerinde nadiren sorun yaşarız," dedi Doc Mason. "Özellikle bu mevsimde." Hava dondurucu değildi, ama kesinlikle keskin bir soğuk vardı. Clara, fazladan battaniyeleri olduğu için memnundu.

"Şimdi," dedi Doc Mason, kalan şişelerden birini eline alarak, "söz verdiğim gibi, senin önünde bir şişeyi bitireceğim. Bana eşlik etmek ister misin, Domina? Yalnız içmekten nefret ederim."

Clara güldü. "Siz önce içerseniz, ben de içerim."

Mason mantarı çekti ve uzun bir yudum aldı, sonra dudaklarını şapırdatarak

"Bu konuda çok iyisin," dedi Clara.

"İçki mi? Gençliğimde ustalaştım."

"Hayır, yabancılara tonik satmakta."

"Beni gururlandırıyorsun, Domina."

"Öyle bir şey yapmıyorum. Kalabalığı büyülemek, bitkileri karıştırmak kadar beceri gerektirir, bunu sen de biliyorsun."

Doc Mason güldü, sonra ciddileşti. "Bir zamanlar şifalı bitki ustasının çırağıydım," dedi. "Ama tüm o ölümleri, yaraları ve

insanları en kötü hallerinde görmekle başa çıkamadım. Bu benim kalbimi kırdı. Onları gülen ve mutlu bırakmayı tercih ediyorum. Sonra arabayla uzaklaşıyorum ve kafamda, onlar her zaman bıraktığım gibi kalıyorlar. Belki bu bir korkaklık, ama yapabileceğim tek şey bu." Şişeyi Clara'ya uzattı ve Clara bir yudum aldı, ağzını sildi. Dilinde bitkisel ve tatlı bir tadı vardı ve boğazında yanma hissi bıraktı.

"Gah," dedi, ağzını silerek. "En azından alkol için az para almıyorsun."

Doc Mason güldü. "Korkunç bir şey," diye kabul etti. "Kör olmayacaksın, tek söz verebileceğim bu. Dört ya da beş damıtıcıyla çalışıyorum ve hepsi kaliteli, ama bir parti yanlış çıktığında, benim için bir kenara ayırıyorlar." Kendisi de bir yudum daha aldı. "İnsanın alıştığını söyleyemem, ama yeterince bal ve ot ekleyince umursamıyorsun. Ve tadı iyi olsaydı, kimse bunun ilaç olduğunu inanmazdı."

Clara burnunu çektirdi. "Bu konuda haklısın."

"Peki ya sen?" diye sordu Doktor Mason. Düşünceli bir bakışla ona baktı. "Sen gerçek bir başrahibe değilsin, değil mi?"

Clara, şişeyi dudaklarına götürürken donakaldı.

"Gerçekten bir rahibe olduğuna şüphem yok," diye onu hemen teselli etti. "Kimse görmediğinde dua ediyorsun, yemeğini ve ilk yudum suyu kutsuyorsun. Dahası, tanrının seni dinleyeceğini bekler gibi davranıyorsun."

"*O kadar* kibirli olduğumu düşünmemiştim," diye mırıldandı Clara ve akıllıca olmayan bir şekilde bitkisel ilacın oldukça büyük bir yudumunu içti. Öksürdü.

"Hayır, işin sırrı da bu. Kendini itaat edilmesini bekleyen biri gibi davranmıyorsun. Bir başrahibe öyle davranırdı. Diğer insanların seni dinlemesini beklemiyorsun, sadece bir tanrının dinlemesini bekliyorsun ve karşılığında tanrıya dinleyerek iyilik yapıyorsun."

"Korkarım ki, ben sadece bir rahibeyim," diye itiraf etti. "Yolda gerçekten haydutların saldırısına uğradık. Başrahibe, Istvhan'ın fikriydi, böylece kimse neden kişisel korumam olduğunu sorgulamayacaktı."

"O zaman o gerçekten senin korumun mu?"

Kadın yüzünü buruşturdu. "Öyle olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Ah..." Doc Mason geriye yaslandı, hem pişman hem de eğlenmiş görünüyordu. "Daha da üzücü, sanırım."

"Eh?"

"Tahminim doğruysa, dereye inen torunum, muhtemelen kalbinde şehvetle." Söğüt ağaçlarına doğru başını salladı ve Clara, Tolly'nin ağaçların arasında kaybolduğunu gördü. "Gerçek bir

Gerçek bir koruma varsa, bir şansı olabilir. Ama seni takip eden ve güvenliğini kalbine alan bir adam... Hayır, korkarım ki hayal kırıklığına uğrayacak."

Clara kaşlarını kaldırdı. "Torununuz hakkında pek endişeli görünmüyorsunuz... ah..."

"Aşk mı?" Doc Mason sırıttı. "O yetişkin bir kadın ve ne istediğini biliyor. Istvhan da iyi bir adam ve onun kalbini olabildiğince nazikçe kıracaktır. Gençlerden bekleyebileceğin tek şey budur."

"Hala flört ediyor olabilirler," dedi Clara. "Beni elde edemez." "Rahibe olduğun için mi?"

"Ne? Hayır, *ben... ah..." Kahretsin, neden sadece bizim bir cinsel perhiz tarikatı olduğumuzu söylemedim ki?* Ağzını sildi. *Çok fazla bitkisel ilaç, muhtemelen ondan dolayı.* "İşe yaramaz," diye mırıldandı.

"Onun bunu bildiğini sanmıyorum," dedi Doktor Mason.

"Eh, bilmeli," dedi Clara sinirli bir şekilde. "Ve Tolly iyi bir kadın. Onunla flört etme şansı olduğu için onur duymalı."

Doc Mason öksürdü, şişeden bir yudum daha aldı, sonra mantarını kapattı. "Ah. Evet. Ben yatmaya gidiyorum. Bu gösteriler benim yaşımda zor geliyor ve sesimin iyileşmesi en az bir gün sürer."

"Sana tüm gerçeği söylemediğimiz için üzgünüm," dedi Clara. *Ve hala da söylemedik, bu arada. En azından bu bir yalan değildi. Kimse sana tamamen insan olup olmadığını sormaz.*

"Biliyorum. Yalan, bir katırın üzerindeki sinek gibi seni rahatsız ediyordu. 'Başrahibe' dediğim her seferinde bunu görebiliyordum." Clara'nın koluna hafifçe vurdu. "Sineği kovayım dedim. İyi uykular, *Domina."*

"Siz de, Doktor." Ateşi, ayrılmak güvenli olana kadar karıştırdı, sonra vagonun altındaki battaniyelerine kıvrıldı. Ne Tolly ne de Istvhan nehirden dönmüştü.

Karanlık bir duygu içini kemiriyordu ve o da acımasızca onu gün ışığına çıkardı. *Kıskançlık mı? Öyle mi? Kıskanmaya hakkın yok ve bunu biliyorsun. O senin değil. Hak iddia edemezsin.*

Hayır, kıskançlık değildi. O... imrenmeydi.

Nefesini verdi ve vagonun alt kısmına bakakaldı. Akslar. Tahtalar. Muhtemelen önemli bir işlevi olan demir mekanizmalar. Hepsi oldukça zararsızdı, kömürlerin loş ışığında turuncu renkte parlıyorlardı. Düşünmemeye çalıştığın bir anda bakmak için pek de yararlı bir şey değildi

.

Yağmacılar hayatımı elinden alana kadar iyi bir hayatım vardı. Kız kardeşlerim ve bir evim vardı. Seyahat ediyordum ve işim ilgimi çekiyordu. Sağlıklıydım ve vücudum istediğim her şeyi yapıyordu. İstediğim zaman sevgililerim oluyordu. Kimseyi kıskanmam için bir neden yoktu. O sevgililer gerçeği bilselerdi kalmayacak olsalar bile. Gerçeği öğrendiğinde, adam dehşetle geri çekilip sanki şeytanmış gibi ondan kaçmış olsa bile. Şair gözlü genç adam, birlikte bir hayat kurmaktan bahseden adam.

Kanalın buzunun çözülmesini beklerken, çoğunlukla kış aylarında sürdürdüğü dört aylık saçma sapan gençlik tutkusu. Manastırdan bir mil uzaklıktaki tüm korunaklı yerleri bulmuşlar ve orada en az iki kez sevişmişlerdi. O kadar genç ve aptaldı ki, belki de bir daha o canavara gitmeyecek, aşk için kendisinin yarısını terk edeceğini sanıyordu.

Ve sonra bir gün, vahşi bir domuz ve onun yarı büyümüş yavrularıyla karşılaştılar ve o, ikisinin de ölmesine izin vermekle canavarı uyandırmak arasında seçim yapmak zorunda kaldı, ki bu hiç de bir seçim değildi. Bir ayı bile öfkeli domuz ailesiyle savaşmaktan çekinebilirdi, ama dişi domuz dişleri, pençeleri ve kütlesini saygıyla karşıladı ve ormana kaçtı.

Bir an sonra, o da kaçtı. "Sen *nesin*?" diye nefes nefese sordu ve o nasıl cevap vereceğini bilemedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi, sadece giysilerinin enkazı içinde öylece durdu, o ise cehennemin köpekleri peşindeymiş gibi kaçtı.

Of, bu gece açıkça duygusalım. Çok fazla bitkisel tonik içtim.

Genelde onu düşünmezdi. Bu, hayatının yarısı kadar zaman önceydi ve zaman her yarayı iyileştirmezdi, ama kesinlikle acıyı, hayatına devam edebilecek kadar hafifletmişti. *Soyadı neydi? K ile başlıyordu, değil mi? Yoksa D ile mi?*

Daha iyisini öğrendin ve hayatına devam ettin. Olduğun kişi olduğunu öğrendin ve o kişinin en iyi hali olmaya çalıştın, çünkü başka biri olamazdın. Ve başkalarını kıskanmayı bıraktın, çünkü herkesin senin bilmediğin sorunları vardı.

Ancak görünüşe göre bu gece, Tolly'yi kıskanıyordu, çünkü o uzun boylu, iyi huylu bir paladin'e sahipti ve Clara sahip değildi.

Ama ben olduğumdan başka biri olmak istemem. Olduğum gibi olmayı seviyorum. *Değiştirmek istediğim şey dünyanın geri kalanı.*

AKARSU, kar erimesi kadar soğuk değildi, ama kaynağı dağlardaydı ve kesinlikle sıcak da değildi. Neyse ki, sığdı da. Istvhan uygun bir kaya buldu ve tunikasını ovup çırpmaya başladı, bir yandan da beklenmedik çukurlar için dikkatli bir gözle etrafı gözetliyordu.

Sıcak suyu çok severdi, ama derin su, özellikle de derin ve *soğuk* su onu çok tedirgin ederdi. Ayaklarını dibe koyup rahatça nefes alamıyorsa, su çok fazlaydı. Muhtemelen çölde büyümüş olmasından kaynaklanıyordu. *O nehri geçene kadar sudan hiç korkmamıştım ama...*

Çelik Aziz'in seçtiklerinde yükselen savaş dalgası, onları doğaüstü yeteneklere sahip savaşçılar haline getirmişti, ama bunun da kör noktaları vardı. Her şeyi bilen değildi — Clara'nın şekil değiştirmesine karşı tamamen şaşkın kalması buna tanıklık ediyordu. Ve bir savaş sırasında, onu ve yoldaşlarını, bir geçidi geçen düşmanları kovalamaya itti. *Zeki piçler de ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Başından beri planları buydu, bizim bilmediğimiz, onların bildiği bir yerden bizi geçirmek.*

Çakıl geçidi özenle inşa edilmişti. Paladinlerin yarısı geçidi geçmeye çalışırken, tuzağa düşen taraf çöktü ve onları hızlı akan suya düşürdü. Birkaç kişi ayağa kalkmayı başardı ya da yoldaşları tarafından yakalandı, ancak dördü akıntıya kapıldı.

Diğer üçü boğuldu. Istvhan, şans eseri, tutunabileceği kadar küçük bir kayaya çarptı. İki kaburgası kırıldı, bir diğeri çatladı, ama Stephen savaşın ortasından çıkıp hayatta kalanları aramaya gelene kadar neredeyse bir saat boyunca o kayaya tutundu. Muhtemelen tanrı yardım etmişti.

O bir saat içinde Istvhan o kadar üşümüştü ki, neredeyse tekrar ısınmıştı. Nefes almak için kendini yukarı çekip sudan çıkmalı, yüzünü temizleyecek kadar zaman kazanmalı, sonra tekrar suya dalmalıydı. Kaya dik durmak için çok kaygandı ve nefes aldığında kaburgaları ağrıyordu, ama kafasındaki tanrı ona tutunmasını emretti, o da sıkı sıkı tutundu. *Ve o lanet kayadan vazgeçmem için neredeyse kollarımı kırmak zorunda kalacaklardı. Yapabilseydim, ona bir isim verip yanımda taşırdım.*

Tunikasını, duygusal olarak çok daha az bağlı olduğu bir kayaya vurdu, sonra durakladı. Birisi ağaçların arasından geliyordu. Gizlice hareket etmeye çalışıyor gibi görünmüyorlardı.

Tolly, "Nasıl gidiyor?" diye seslendi.

O rahatladı. Tolly onu boğmaya çalışmayacaktı. "Çoğu çıktı," dedi, sabunu alıp tekrar ovmaya başladı. "Neyse ki beyaz giymiyorum."

"Beyaz sana yakışabilir."

"Parlak zırhlı bir şövalye gibi mi?" diye burun kıvırdı. "Ben hiç şövalye ilan edilmedim. Arazim yok, zengin değilim. Ve tanıdığım beyaz giyen insanlar genellikle çamaşırhane personeline erişimi olan insanlar." Rüya Tanrısının Paladinleri beyaz tabardlar giyerlerdi. Onlar bir tür fırın gibi iyilik ve nezaket yaymasalardı, onlara gerçekten kızmaya başlayabilirdin.

Tolly bir an sessiz kaldı. Kızın yaklaştığını, ayaklarının altında küçük taşların sesini duyabiliyordu.

"Büyükbaba senden hoşlanıyor," dedi, artık oldukça yakındaydı.

"Ben de onu seviyorum," dedi Istvhan, bunun nereye varacağını gayet iyi tahmin ediyordu ve yanıldığını umuyordu. *Bu "seni seviyorum"un yerine geçmiyorsa, bu tuniği yerim.* "Tabii, başlangıçta biraz tereddüt ettim, çünkü dünya şarlatanlar ve sahtekar satıcılarla dolu, ama yanıldığım için mutluyum."

Tolly başını salladı. Ay ışığında genç ve zarif, güzel ve... genç görünüyordu. *Tanrım, sanırım herkes her yıl daha gençleşiyor. Ben hariç.*

"Bodyguard olmak yalnızlık verici olmalı," dedi, ona dönerek.

Istvhan, kafasına vuran bir ipucunu anlayabilecek kadar zeki biriydi, kayanın üzerinde tunikasını eğilip daha sert ovmaya başladı. "Aslında değil," dedi, ona bakmamaya dikkat ederek. "Asla yalnız değilsin. Her zaman başka birinin yanındasındır. Tanım olarak, gerçekten."

"Yalnız olmamak, yalnız hissetmemekle aynı şey değil," dedi Tolly.

O, yukarıya bir bakış attı. Kadın bir adım daha yaklaşmıştı. İnce ve koyu renk gözlüydü ve ona bir ceylanı hatırlatıyordu. *Tabii birdenbire ceylana dönüşmezse. Bu hafta kalbim daha fazla kurt kadın kaldıramaz. Uyarı olmadan olmaz.*

Kadın ona gülümsedi ve parmağını boğazının çizgisini takip ederek aşağı doğru kaydırdı.

Tanrı aşkına, bu durum biraz garip olacak galiba. Tolly'yi kırmak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu. Ondan hoşlanıyordu. Sadece hiç ilgilenmiyordu. Kız, onun kızı olacak kadar genç değildi, ama onun yaşında yeğenleri vardı ve yataklarına genç kadınlar isteyen birçok erkek olsa da, o onlardan biri değildi. *B i r süre her şey yolunda gider, sonra, tam da kendini özellikle erkeksi*

aygır gibi hissettiğiniz anda, onlar doğdukları yılı söylerler ya da sizin gerçekten yaşadığınız eski bir tarihi olaydan bahsederler ve aniden kemiklerinizin toza dönüştüğünü ve kalçanızın kendiliğinden üç yerinden kırıldığını hissedersiniz.

Istvhan bir keresinde çok daha genç bir kadınla bir ilişki yaşamıştı. Bir hafta sonra kasıklarında bembeyaz bir saç teli buldu ve Aziz'in onu cezalandırdığını düşünmeden edemedi.

Tolly saçlarını çözdü ve omuzlarına dökülmesine izin verdi. Istvhan, başıboş beyaz saçları düşünmeseydi, geçen yıl kırk yaşına girdiğinden beri kesinlikle tuz ve biber gibi olan göğsüne dökülen tüm o sarı saçların düşüncesi onu bu kadar rahatsız etmezdi.

"Tolly..." diye başladı. *Bu durumdan kolayca çıkmanın bir yolu yoktu. Onu baştan çıkarmaya karar vermeden önce reddedersen, kibirli bir pislik gibi görünürsün. O sana açılır ve teklifte bulunursa, reddedilmiş hisseder. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

O bir şövalyeydi, bu *da* çoğu durumda kibirli bir pislik gibi davranması gerektiği anlamına geliyordu. *En azından bu şekilde, o kendini değersiz hissetmez, senin aptal olduğunu düşünür.* "Sen çok sevimli bir genç kadınsın," dedi, "ve eğer başka birine hizmet etmek zorunda olmasaydım, şu anda çok alçakça düşüncelerim olurdu."

"Ne kadar alçakça?"

"Oh, oldukça alçakça. Ama ne yazık ki, bu mümkün değil. Üzgünüm. Bir yemin var." Kaşlarını çattı. "Yemin mi ettin?"

"Evet. Benim tarikatımdaki adamlar... ah... alçakça düşüncelerle hareket etmezler." "Hangi tarikat?"

"Aziz Galen Tarikatı." Kafasında arkadaşından özür diledi. Istvhan, yıllarca onunla aynı koridorda yaşadığı için Galen'in pek çok alçakça düşünceye göre hareket ettiğini biliyordu.

Kız bir adım yaklaştı, alt dudağını ısırdı. Istvhan başını eğdi ve tunikasını kayaya vurarak parçaladı. "Ne, hiç mi?"

"Hayır." Karmaşık teolojik nedenler uydurmayı düşündü, ama basit yalanlar en iyisiydi. *Tabii ki, Morstone'a varmadan Clara'yı baştan çıkarma şansı da yok oldu. Harika. Aferin sana, bayım.*

Muhtemelen en iyisi buydu. Yatak odası bir vagonun altındaki boşluktan ibaretken ve ara sıra katır sesleri duyulurken, yatak odasında en iyi performansını sergileyemezdi. Sadece, o kadar yakın uyudukları için

ve onun teninin sıcaklığını hissedebildiğinde, biraz daha yaklaşıp ellerini o sıcaklıkla ısıtmayı düşündüğünde...

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Tolly.

Istvhan derin bir nefes aldı. "Evet," dedi. "Ben de."

CLARA, hala uyanık olmasının sebebinin zeminin sert olması olduğunu kendine ikna etmek üzereyken ayak sesleri duydu. Bir an sonra, Istvhan yanına çöktü ve battaniyesini düzeltmeye başladı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. Istvhan ve Tolly'nin bir şey yapmaya yetecek kadar zamanları olmamıştı, en azından yapmaya değer bir şey. Istvhan hakkında daha iyi düşünmüştü.

"Uyumaya gidiyorum," dedi. Sesi şaşkın geliyordu. "Diğer tarafı da benim almamı ister misin?"

"Neden Tolly'nin yanında değilsin?"

Yüzünün sadece alt yarısını görebiliyordu. Vagonun tekerlekleri geri kalan kısmına gölge düşürüyordu. "Onu, St. Galen'in Kutsal Muhafızlarının bekarlığa yemin ettiklerine ikna etmeyi başardım. Gülme."

"Ne yaptın*?"*

"Bak, o anda aklıma gelen en iyi şey buydu.
Ya öyle ya da 'Arkana bak! Kuduz bir tek boynuzlu at!' deyip kaçacaktım."

Rahatlama ile... öfke miydi? Kesinlikle öfke gibi geliyordu. *Neden*
kızgın olacaktı ki?

Öfkeliyim çünkü onun Tolly ile gitmesini istiyordum, böylece benim için bir önemi olmadığını, kıskanmadığımı, Istvhan'ın birlikte vakit geçirebileceği hoş bir insan kadın bulduğuna sevindiğimi kanıtlayabilecektim. Ama o lanet olası asil piç kurusu gidip lanet olası asil davranışlar sergiledi.

"Neden sen... sadece... sadece..." Nedense, aklına gelen tek kelime *"oynaşmak"*tı ve bu hiç de doğru kelime gibi gelmiyordu. "O çok hoş bir kız!"

"O benim kızım olabilir," dedi Istvhan, yanına uzanarak. "*Olmaz."*

"Oldukça erken gelişmiş olmam gerekirdi, ama teorik olarak mümkün."

"Evet, ama..." Bu, onun yapmak istediği konuşma değildi. "O çok sevimli bir kız!"

"Oh, çok."

"Senin... *şey*... yapmaman gerekmez." *Boş ver.* "Benim yüzümden flört etmemen gerekmez."

"Öpüşmek mi?" O kadar hızlı oturdu ki, kafasını aksa çarpmak üzereydi ve küfrederek eğildi. *"Öpüşmek mi? Hayatımda* hiç öpüşmedim*."*

"Buna inanmamı bekleyemezsin."

"İnanmalısın. Benim yaptığım şey, oynaşmak *değil.*"

"Aynı şey."

"Hanımefendi," dedi Istvhan, sesi neredeyse bir oktav düşerek, "Ben seviştim. Seks yaptım. Yatakta seviştim, azdım, sikiştim ve bir keresinde, coşkulu rıza ve bol miktarda yağla, sodomize ettim, ama hiç, bir kez bile, *oynaşmadım."*

Clara'nın ağzı açık kaldı ama söyleyecek yararlı bir şeyi yok gibiydi.

"Şimdi," dedi Istvhan, hala derin, vahşi bir fısıltıyla, "eğer beni ev sahibimizin torununa fahişe gibi satmaya çalışmaktan vazgeçtiysen, ben uyuyacağım. Erdemli bir şekilde, yalnız."

Clara, iki adımdan daha az bir mesafedeyken bunun yalnız sayılacağından emin değildi, ama bunu gündeme getirmek için uygun bir zaman gibi görünmüyordu. "Peki. İyi geceler o zaman," dedi, daha çok onun kendisini suskun bıraktığını fark etmemesi için.

"Sana da, Domina," dedi, tamamen nazik bir şekilde.

Clara yatağında döndü. Adam da öyle yaptı. İkisi de karanlığa bakakaldılar, ama ikisi de uyumuyordu.

YİRMİ BEŞ

ISTVHAN sabahı bir yandan huysuz, bir yandan suçlu hissederek geçirdi. Huysuzdu çünkü Clara onu Tolly'ye atıyordu ve o ne sanıyordu ki? Onun standartları vardı. Tolly tatlı bir kızdı, ama Istvhan onun babası olacak yaştaydı, erken gelişmiş olması falan da hesaba katılırsa. *Ve lanet olsun, ben yoluma çıkan her kadına atlayan biri değilim.*

Sonra suçluluk duygusu devreye girdi. *Tabii ki öyle düşünecekti. Bir anda hoş bir rahibeden, onu vagonun üzerine eğip dilini boğazına kadar sokan birine dönüşmüştün.*

Hemen huysuzluk devreye girdi — *bunun bir anlamı olmadığını mı düşünüyordu? O kadar berbat mıydı? O da öpüştü, lanet olsun...*

Sonra yine suçluluk duygusu geri geldi — *tabii, sonra onu bıçakladın, o yüzden neden seni uzak tutmak için etrafındaki diğer kadınlara atmaya çalışmasına şaşırıyorsun?*

Üçüncü bir düşünce araya girmeye çalıştı. *O da bir ayıya dönüşüp bir adamın kafasını ikiye mi ayırdı?* Huysuzluk ve Suçluluk yeni gelen düşünceye saldırdı ve onu yok etti.

Bu, hoş bir sabah değildi. Çok homurdandı.

"Başın mı ağrıyor?" diye sordu Doktor Mason. "Buna iyi gelen bir tonik var."

Istvhan, o anda gülebildiği kadar güldü. "O da iyileştirir mi?"

"Oh evet. İyileştirdiği şeylerin sayısı inanılmaz. Akşamdan kalma, iskorbüt, kırık kalpler..."

Istvhan son cümleye yan gözle baktı. Doc Mason da ona yan gözle baktı. Tolly arabanın koltuğunda oturmuş katırları sürüyordu, bu yüzden doktora bunun ne anlama geldiğini soramadı.

"Morstone'a iki gün daha var," dedi Doktor Mason, önündeki yolu işaret ederek. "Tabii yine yolu karıştırmadıysam." Istvhan yine homurdandı.

"Hayır, haklısın," dedi Tolly. Bu sabah sesi durgun geliyordu, bu da Guilt'i tekrar üstünlüğe taşıdı.

Bir hanın önünde mola verip katırları suladılar ve öğle yemeği aldılar. Istvhan Clara'yı buldu ve ona yerel bir lezzet olan baharatlı sosislerden bir tane uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Clara, kimsenin kızgın olup olmadığını ve kızgın olmayı hak edip etmediklerini bilmeyen birinin dikkatli ve tarafsız ses tonuyla.

"Yarın akşam başka bir gösteri var," dedi Doc Mason, sosisini işaret ederek. "Adı... ah, lanet olsun..."

"Boriss."

"Doğru, doğru. Üç dört yıl önce oradan geçmiştik. Çok güzel bir yer. Sonra biraz daha yol alıp gece için mola vereceğiz ve ertesi gün öğlen Morstone'da olacağız." Burnuna dokundu. "Eğer istersen, seni tekrar sahnede görmek isterim genç adam. Hasta gençlik hikayen çok ilgi görüyor."

"Evet, tabii ki," dedi Istvhan, artık homurdanmamaya kararlıydı. *Medeni davran. Sana çok nazik davrandılar ve bu yolculuğu çok daha kolay hale getirecek.*

Sonra Clara omzuna dokundu ve yine homurdandığını duydu. *Kahretsin.*

Onu ahırlara doğru çekti, kimsenin duyamayacağı bir mesafeye. "Kaptan Istvhan," dedi, soğukkanlı bir resmiyetle, "özür dilemek istiyorum."

Kaptan. Yine *kaptan* olmuştu. Peki. "Domina Clara," dedi, onun soğukkanlılığına uyarak, "özür dilemenize gerek yok."

Kafasını hafifçe eğdi, sözlerini mi yoksa ses tonunu mu onayladığını, hangisi olduğunu emin olamadı. "Özür dilemem gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Özel hayatınız beni ilgilendirmez ve öyleymiş gibi davranmam yanlıştı." Gözlerine bakıyordu ve o, kadının gözlerinde hiçbir şey okuyamıyordu, kehribar gibi okunması imkansızdı. "Sanki bana bir açıklama borçluymuşsunuz gibi davrandığım için özür dilerim."

Bu sözler Istvhan'ın içini yakıp kavurdu ve o gözlerini kaçırdı. *Özel hayatın beni ilgilendirmez*. Hayır, elbette ilgilendirmezdi, çünkü o bu işin içinde değildi, değil mi? Ve bu işe karışmak istemediğini de gayet açık bir şekilde belirtmişti. *Ne bekliyordun ki? Onu bıçakladın, onu yanında sürüklemeye zorladın*

, ilk kadınıyla deneyimsiz bir çocuk gibi ona sarılırsın, sonra o ilk savaşında bir adamı öldürdüğünde o çocuk gibi geri çekilirsin, ve şimdi de reddedildiğini hissetme cüretini gösterirsin? Kahretsin. O iyi bir kadın olduğu için dostça davrandı, hepsi bu, ve belki de sen her şeyi mahvetmeseydin arkadaş olabilirdiniz.

Surliness, onun da işleri biraz berbat ettiğini belirtti. Guilt, bunun için bir yetişkin gibi özür dilediğini söyledi. Istvhan zihinsel durumu kontrol altına almaya çalıştı. "Domina."

Clara kaşlarını kaldırdı.

"Ben de senden özür dilemeliyim," dedi. "Hiçbir şeyi... hiçbir şeyi... gerektiği gibi halledemedim."

"Eh," dedi Clara, biraz yumuşayarak, "ikimiz için de oldukça uzun bir hafta oldu."

"Ondan önceki ay kadar uzun değildi."

"Ve bu, senin tanrının öldüğü zamandan bu yana geçen süre kadar uzun değildi. 'Kim daha mutsuz?' oyununu oynamamıza gerek yok, değil mi?"

"Hayır, hayır." Alnını ovuşturdu. "*Domin*... *Clara*... Arkadaş olmak için iyi bir yolda olduğumuza eminim. Öyle değil mi? Yanılıyor muyum?"

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Öyle olduğunu sanıyordum, evet."

"Sence bunu hala başarabilir miyiz? Seni bir daha bıçaklamazsam?"

Gülümseme büyüdü. "Bıçaklama umurumda değil."

"Ben umursuyorum! İnsanları bıçaklayıp, onların bunu unutmasını bekleyemezsin!"

"*Ama* ben unuttum."

"Ama unutmamalıydın! Yani, unuttuğuna sevindim, ama seni bıçaklayan insanları öylece affetmemelisin."

Gözlerini devirdi. "*Seni* bıçaklamamı mı istiyorsun*?* Bu senin suçluluk duygunu azaltır mı?"

"Evet, olabilir!"

Clara iç geçirdi. "Bıçaklama yok," dedi. "Felsefi bir itirazım var." "Rahibeler

sadisttir," diye mırıldandı. "Bunu hep biliyordum."

"Ve şövalyeler de şehitlerdir. Kazara kardeşlerinden birini bıçaklasan ne yapardın?"

"Oh, bu pek sorun değil. Bir keresinde gelgit yükseldiğinde birini boğazlayarak bayılttım ve o da kendine gelemedi. O Galen'in kolunu kırdı, Galen de onun kaburgalarını kırdı, hepimiz iyi arkadaşız ve birbirimiz için ölürüz."

Clara ona uzun bir süre baktı, sonra güç arıyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Neyle karşı karşıya olduğumu görüyor musun, Aziz Ursa?" diye sordu gökyüzüne. "Bunu duyuyor musun?"

"Bu farklı," diye mırıldandı Istvhan. "Çünkü siz erkek misiniz?"

"Hayır, tabii ki değil. Wren'i ya da Judith'i de boğardım. Biz silah arkadaşıyız. Bu sayılmaz."

Kollarını kavuşturdu ve burnunun ucuyla ona baktı. "Ben rahibe olduğum için mi?"

Istvhan aniden kendini yola çivilenmiş gibi hissetti. "Mmmrhrf," dedi, ayaklarına bakarak.

"Üzgünüm, duyamadım."

"Belki biraz dedim.*"* Savunmacı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Ama gerçekten değil! Çoğunlukla çünkü... şey... biz sürekli dövüşüyoruz! Sürekli birbirimizi sopalarla dövüyoruz! Sen takip etmiyorsun!"

Clara ellerini yüzüne sürdü ve arkasını döndü. "Burada bekle," dedi omzunun üzerinden.

Istvhan, ne olacağını bilmeden bekledi, ama yine bir hata yaptığından emindi. Eskiden *kadınlarla aram iyiydi. Gerçekten öyleydi. Çok net hatırlıyorum.*

Genç bir seyis ahırdan çıktı ve Istvhan'a göz kırptı. "At mı bekliyorsunuz efendim?"

"Hayır, bir rahibe," dedi Istvhan.

Çocuk ona aklını kaçırmış gibi baktı ve ahıra çekildi. Istvhan, kendisini bu noktaya getiren hayat seçimlerini ve herhangi bir noktada başka bir yol seçip seçemeyeceğini düşündü.

Her şeyin, yürümeyi öğrendiği zamanlarda ters gitmeye başladığı sonucuna varmıştı ki Clara tekrar ortaya çıktı. Elinde, ucuna genellikle çapa veya dirgen takılan türden iki uzun sopa vardı. Ona birini attı. "Gitmeye hazırlanıyoruz," dedi. "Bunu taşı."

Istvhan deneme amaçlı sopayı salladı. "Bana büyük bir sopa vermenin bir nedeni var mı?"

"Evet. Ben taşıdığım sopayla sana vuracağım, sen de beni durdurmaya çalışacaksın."

"... Anlıyorum."

Clara'yı takip ederek vagona gitti. Doc Mason koltuğa tırmandı ve sokaktaki birkaç kişiye görkemli bir şekilde el salladı. "Doc Mason'ın Bitkisel İlaçları!" diye bağırdı. "Arkadaşlarınıza söyleyin!"

Uzaklaştıklarında Clara vagonun arkasına düştü. Katırlar bu öğleden sonra özellikle hızlanmıyorlardı, bu da kolayca yetişebilecekleri anlamına geliyordu. "Tamam. Spar yapmak mı istiyorsun? Hadi yapalım."

"Şey," dedi Istvhan. Ne kadar kusurlu olursa olsun, Istvhan hayatının büyük bir bölümünü savaşmaya adamış eğitimli bir savaşçıydı ve Clara, ne kadar erdemli olursa olsun, öyle değildi. "Ben... ah... sana zarar vermek istemiyorum?"

Kız, onun bacaklarına vurdu. O da bağırdı.

"Ben öyle demek istemedim..." Clara yine bacaklarına vurdu, ama bu sefer Istvhan geriye doğru atlayarak kaçtı. Clara onu takip etti ve sopasını Istvhan'ın ayaklarına doğru savurdu. Istvhan ya hendeğe çekilmek ya da sopayı engellemek zorundaydı. Sopayı engelledi.

Clara'nın stili tamamen güçtü, incelik yoktu. *Sanırım bir ayıysan, incelik öğrenmene gerek yoktur.* Ama o inanılmaz derecede güçlüydü. Darbeleriyle geriye itilmemek için ayaklarını sabitlemesi gerekti. *En son ne zaman böyle bir şey olmuştu? Muhtemelen Rüya Tanrısı'nın halkından biriyle kavga ederken, hepsi de öyle kaslıydı.*

Sopası, uygun bir çeyrek sopa olarak kullanmak için çok kısaydı ve pratik kılıcı olarak kullanmak için çok uzundu. Eski kılıç ustası, onun sopayı nasıl tuttuğunu görse inlerdi, ama aynı zamanda elinde ne varsa onunla çalışmak zorunda olduğunu da ilk kabul eden kişi olurdu. Clara'ya doğru deneme amaçlı bir darbe indirdi ve Clara, avuçlarını acıttıracak kadar güçlü bir şekilde sopayı kenara itti.

Kadının çözmesi gereken bazı saldırganlık sorunları olabilir. Kara dalga ona, tek yapması gerekenin onun hamle yapmasını beklemek, kenara çekilmek ve kafasının arkasını kırmak olduğunu fısıldadı, o zaman her şey bitecekti. O bunu görmezden geldi.

Clara yaklaşık beş dakika boyunca onu yolun bir ucundan diğer ucuna kovaladı ve ara sıra yaptığı vuruşları engelledi. "Benimle oynuyorsun," dedi nefes nefese. "Bunu fark etmediğimi sanma."

"Düşündüğüm kadar değil," dedi. O da nefes nefeseydi. İstediği zaman bitirebilirdi, ama o çekiç gibi darbeleri engellemek onu çok yoruyordu. Kızın haydutları nasıl kestiğini anlayabilirdi. "Hayatını kılıca adamak istersen, seni korkunç bir savaşçı yapabilirim."

"Bunun pek bir anlamı yok, değil mi?" Dişlerini göstererek gülümsemeye çalıştı. "Sadece... değişebilirim..."

Ona vurdu ve kız engelledi, ama bu sefer avantajını kullanarak onu acımasızca geriye doğru fırlattı. O, kaldıraçtan kızdan çok daha fazla anlıyordu ve kız adım adım geri çekildi, ta ki vagonun arkasına kadar sürüklenene kadar.

Istvhan, kadının neler olduğunu anladığı anı gördü, ama artık çok geçti. Sırtı çoktan vagonun arka basamağına dayanmıştı. Yüzleri birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta kalana kadar iki sopayı da yukarı doğru kaldırdı. "Ya vagonda olsaydın?" dedi. "Ya da dar bir alanda? O zaman da değişebilir miydin?"

"Hayır." Yüzü kızarmıştı ve alnında ter damlaları vardı. Göğsünün inip kalkması onu çıldırtıyordu. Onunla yattığında da böyle mi görünecekti? Aynı şiddetli fiziksel efor gülümsemesi, kızarmış ten, kulağına gelen nefes nefese kalışı? Ona girdiğinde inleyecek miydi yoksa homurdanacak mıydı? Vagonun hareket etmeyi bıraktığı aklına geldi ama bunun neden önemli olduğunu düşünemedi, Clara ona ateş ve hayal kırıklığı dolu gözlerle bakarken ve vücudu o kadar yakındı ki teninden yayılan ısıyı hissedebiliyordu.

Dudakları açıldı ve gözleri bu harekete kilitlendi. "Sanırım," diye fısıldadı, "*doğaçlama yapmam* gerekecek.*"*

Omzunu indirdi ve sopasının bir ucunu düşürdü. Aniden dirençten mahrum kalan adam, ona doğru sendeledi. Bir an için, vücudu onun vücuduna tamamen yapıştı, bacağı onun bacaklarının arasındaydı, sonra kadın yarı döndü, sopayı tamamen düşürdü ve yumruğunu adamın yüzüne indirdi.

"Gnrrfff!" Adam geriye doğru sendeledi.

Parmaklarının arasından, kızın dehşete kapıldığını görebiliyordu. "Gerçekten onu engellemeni bekliyordum!"

"Engellemedim."

"Fark ettim. Tamam! İkimiz de birbirimize vurdum! *Şimdi* mutlu musun*?"* diye bağırdı, ellerini beline koyarak.

"Aslında biraz mutluyum!" diye bağırarak çenesini ovuşturdu.

Doktor Mason boğazını temizledi. İkisi de dönüp, yaramazlık yaparken yakalanan çocuklar gibi içgüdüsel olarak birbirlerine yaklaştılar.

"Tabii ki bu beni ilgilendirmez," dedi doktor, ikisine de bakarak, "ama bu bir tür, ah, *sofistike* flört ise,

duyulmayacak bir yerde yaparsanız sevinirim. Başkalarının aşk hayatlarına tanık olmak beni rahatsız ediyor."

"Kimse flört etmiyor," dedi Clara, büyük bir vurguyla.

"Benim işim değil," dedi Doktor Mason aceleyle.

"Hayır, hayır. Biz sadece... ah... dövüşüyorduk?" *Bu makul bir açıklama mı? Çünkü öyleydik. En azından, bunun yerine yapabileceğimiz başka şeyler düşünmeye başlayana kadar.*

Doc Mason başparmaklarını kemerine taktı ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Görünüşe göre en kötüsü sana denk gelmiş, evlat."

"Evet, şey... rahibeler, nasıl olduklarını bilirsin..." "Oh evet, gerçekten bilirim."

Clara ellerini havaya kaldırdı ve birkaç metre ileride duran vagona doğru yürüdü. Tolly, Istvhan'ın tam olarak anlayamadığı bir şey sordu. Ancak Clara'nın cevabı, *"Erkekler!"* diye bağırdığı kelime, açıkça duyulabiliyordu. Tolly'nin içten onaylamasının sesi de öyle.

Istvhan elini saçlarına geçirdi ve iç geçirdi.

"İlk soru," dedi Doc Mason. "İyi misin? Seni fena vurmuş."

Çenesine dokundu. Ağrıyordu ama çok fazla şişecek gibi görünmüyordu. Ya son anda yumruğunu çekmişti ya da başlangıçta çok iyi bir açı yakalayamamıştı. "Diğer savaşçılarla çok daha kötü dövüşler yaptım, ama ona söyleme."

"Yine de, iyi misin? Bu normal bir şey değil, değil mi? Seni vagona saklayıp kaçırmam gerekmez, değil mi?"

Istvhan ona boş boş baktı, sonra sonunda durumu anladı. "Oh! Hayır. Kesinlikle hayır."

"Öyleyse... sana bir tavsiye, genç adam," dedi Doc Mason.

Istvhan ona bir bakış attı. "Ben kırıyım. Uzun zamandır genç değilim."

"Kes sesini genç adam, kırk yaşında olmak için her şeyi yapardım. Benim yaşımda kırk yaş, beşikten yeni çıkmış sayılır." Doktor, Istvhan'ın göğsünü buruşuk parmağıyla dürttü. "Ve ben üç kez evlendim, bu yüzden kadınlar hakkında biraz bilgim var."

"Ben bir kez evlendim," dedi Istvhan savunmacı bir tavırla. Doc Mason kaşlarını kaldırdı.

Paladin olmanın sorunu, temelde dürüst olman gerektiğiydi. "Yaklaşık altı hafta sürdü. Daha çok fazladan evrak işleri olan bir kaçamaktı." "Benimkilerden ikisi ölüm bizi ayırana kadar sürdü. Diğeri ise... Yol hayatına alışamayan iyi bir kadındı. Arkadaş olarak ayrıldık. Öyleyse benim tavsiyemi dinle ve bundan hoşlanacaksın, genç adam.

Istvhan başını eğdi ve kendisine aktarılacak halk bilgeliğini bekledi.

Doc Mason boğazını temizledi. "Onun senin ne düşündüğünü bildiğini varsayma."

Istvhan kibarca bekledi.

"Hepsi bu kadar, genç adam. Tavsiyenin tamamı bu."

"Gerçekten mi?"

"Ne bekliyordun?"

"Sanırım daha çekici kırsal metaforlar bekliyordum. Kendimi tavada yılan balığı gibi kıvrandırdığım ya da benzeri bir şey hakkında."

"Hayır, o tür şeyleri şovlar için saklıyorum." Göğsüne bir kez daha dürttü. Istvhan zincir zırhını giydiği için pek bir etkisi olmadı, ama muhtemelen önemli olan niyetti. "Tahminim yanlış değilse, onun senin hislerini tam olarak bildiğini ve ilgilenmediğini düşünüyorsun. Ama öyle değil. O yüzden duygularını inkar etmeyi bırak, onu bul, "Sana umutsuzca aşığım, bilmen gerektiğini düşündüm" de ve sonra onun ne hissedeceğine karar vermesine izin ver."

"Ama ona umutsuzca aşık *değilim*," dedi Istvhan. "Bundan emin misin?"

Istvhan doktora gözlerini kırptı. "Ben aşık olan türden biri değilim," diye itiraf etti. "Hiç alışkanlık haline gelmedi. Kadınların arkadaşlığından hoşlanırım ve... ah...

"Sevişmekten mi?"

"...Keşke ona öyle demeseydik, ama evet. Ve sonra bittiğinde, ikimiz de yolumuza devam ederiz."

"Ve daha fazlasını hiç istemedin mi?"

Istvhan ellerini açtı. "Silah arkadaşlarım var. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

Doc Mason başını salladı. "O zaman ona sevişmek istediğini söyle."

Istvhan iç çekmesini bastırdı. Boyun kemiklerine kadar gelen birine, çok iri olduğunda daha dikkatli davranmanın daha güvenli olduğunu açıklamak zordu.

İyi niyetli şehvet, kızın üzerinde bir baskı hissettiği takdirde korkutucu bir şeye dönüşürdü.

Clara'nın üzerinde dikilebilmek için çok uğraşması gerektiği ve onun ilgisini çekemezse, 3 inçlik dişleriyle hoşnutsuzluğunu gösterebileceği düşüncesi, istemeden aklına geldi.

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim, efendim," dedi Istvhan. Kibarca.

"Hayır, takdir etmiyorsun," dedi Doc Mason. "Gençler asla takdir etmez. Şimdi beni vagona geri taşımama yardım et. Siyatik ağrım beni öldürüyor."

YİRMİ ALTI

CLARA, bir sonraki köye varana kadar Tolly ile ticaret yolları hakkında konuştu. Istvhan kulak misafiri olmaya çalıştı ama bu konunun kendisi için çok uzmanlık gerektiren bir konu olduğunu ve yarısını bile anlamadığını fark etti. Tolly ise bu konuyu çok ilgi çekici buldu ve ikili kısa sürede ağırlık-kar oranı ve para birimi dönüşümleri hakkında sohbet etmeye daldılar.

Sonunda, bir sonraki gösterilerini yapacakları alana vardılar. Doc Mason, yerlilerin ilgisini çekmek için ayrıldı ve Tolly, vagonda çalışmaya başladı. Clara bir ağacın yanına gidip oturdu.

Istvhan, kızın, sopaların vagona kaldırılmış olmasına ne kadar kızmış olabileceğini düşündü. Hâlâ kızgın mıydı? Anlayamıyordu. Her şeyi çok iyi saklıyordu ve bu da onu sinirlendiren şeylerden biriydi. *Kızın kin besleyeceğini düşündüğü için değil, hak ettiği halde kızgın olmaya izin verip vermeyeceğinden emin olamadığı için...*

Doğru. Paladin. Stoacı savaşçı, cesurca tehlikeye atılan, vesaire vesaire. Ağacın yanına yürüdü, zararsız, iyi huylu ve aynı zamanda seksi görünmeye çalıştı, ki bu karmaşık bir şeydi. Kalçalarını ne yapacağını bilemiyordu. "Sana katılabilir miyim?"

Kadın bir kaşını kaldırdı ve "Evet, buyurun" dedi.

Ağaç gövdesine sırtını dayayarak, dalların gölgesinde onun yanına oturdu. "Endişelenme. Doktor Mason ikimizin de deli olduğunu düşünüyor, ama bize karşı kin beslemiyor."

"Muhtemelen haklıdır. Sana vurduğum için özür dilemeli miyim, yoksa seni tekrar vurmalı mıyım, bilmiyorum."

"Bence ödeştik."

Ödeşmişlerdi. Onu öldüren de buydu. Kız onun kadar iri ve güçlüydü ve onu korkutamıyordu. Onun kara dalgası, kızın canavarına karşı hiçbir şey yapamıyordu.

Azizlerin dişleri, ama o muhteşemdi.

Ve o hala onu istiyordu. Ayıya dönüşebilmesi önemli değildi, ama ayıya dönüşmek oldukça havalı görünüyordu, özellikle de sırtını kollayacağına güvendiğin birinde.

Onun senin ne düşündüğünü bildiğini varsayma.

Onu istediğimi gerçekten bilmiyor olabilir mi? Bu mümkün mü? Kafasını eğip ona baktı ve gülümsedi. "Domina?"

"Kaptan?"

"Bir rahibe gibi vuruyorsun."

"Hayır, rahibe gibi vuruyorum. Rahibe gibi vursaydım, seni yola sererdim."

Istvhan güldü. "Haklısın. Elin nasıl?"

Kadın yüzünü buruşturdu. "Senin kafatası bir boğa geyiği gibi," dedi. "Sadece muhteşem boynuzları yok."

Bu, onun en büyük zayıflıklarından biriydi. Dürüst sözlere asla karşı koyamamıştı. "Bence bunu hallettin."

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Istvhan, *"Hay aksi, çok erken"* diye düşündü ve sonra kız burnunu çektirdi, bu tam olarak bir kahkaha değildi ama ona yakındı. "Teşekkürler."

Elini uzattı ve kadının elini tuttu, parmak eklemlerine bakmak için çevirdi. Beklenebileceği gibi kırmızı ve şişmişlerdi. Başparmağını kadının elinin yan tarafında, küçük parmağının altında gezdirdi. "Bunu yaptığımda acıyor mu?"

"Hayır."

"Genelde yumruk attığında buradan kırılır." Elinin arkasını okşadı. "Bazen de buradan. Bir şey hissediyor musun?"

"Hayır." Gözleri onun elinin hareketine kilitlenmişti.

"Güzel." Elini dudaklarına götürdü. Gözlerini onun yüzüne kaldırdı, açıkça şaşırmıştı ama elini çekmedi.

Yaralı parmak eklemlerinin her birini öptü ve sonra elini indirdi. "Domina," dedi, ayağa kalktı ve vagonun diğer tarafına gitti, bunun ince bir jest mi olduğunu yoksa yine kendini gülünç duruma düşürdüğünü merak ederek.

GÖSTERİ ilk gösterinin tekrarıydı, ama neyse ki sarhoş yoktu. Bu sefer Istvhan, hastalıklı üçüzlerden biri olarak doğmuştu ve iki hayali kardeşi daha da iriydi ve çiftlikte yaşıyordu. Doc Mason iki kutu tonik daha sattı ve ana yoldaki kamp alanına çekildiler.

"Sana bir sorum var, Doc," dedi Istvhan.

"Hmm?" Doc Mason ateşten başını kaldırdı. Bir bardak tonikle yerleşmişti ve Tolly ona yemek yedirmeye çalışıyordu, ama pek başarılı olamıyordu.

"Haydutlarla karşılaşmadan önce seyahat ederken, bazı endişe verici hikayeler duyduk. Kesik kafalar veya kendilerine ait olmayan kafalarla ortaya çıkan cesetler hakkında hikayeler."

"Gah." Tolly'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaşığını düşürmek üzereydi. Ancak büyükbabası hiçbir şok belirtisi göstermedi. Gözlerini kısarak Istvhan'a uzun ve düşünceli bir bakış attı.

"Demek duydun," dedi Istvhan sessizce.

Doc Mason, ateşin ışığının ötesinde birinin dinliyor olabileceğini düşünerek etrafına bakındı. "Duydum," dedi, aynı sessizlikle. "Ve sen çok iyi bir yalancısın, genç dostum, ama bu konuda sadece 'hikayeler duymadın', değil mi?"

Istvhan net bir cevap vermedi, ama Doc Mason'ın gözleri Clara'nın üzerindeydi. Clara'nın yüzünde dikkatlice boş bir ifade vardı, ama bu ifade başlı başına bir itiraftı. *O bir tüccar olabilir, ama titizlikle dürüst olanlardan biri olmalıydı. Tanıştığımızdan beri bir şeyler sakladığını biliyordum.*

Tabii ki, bu kolayca tahmin edilebilecek bir şey değildi.

Sonunda Doktor Mason ona döndü. "Pekala, isterseniz kartlarınızı saklayın, genç dostlarım. Evet, duydum. Birkaç yıl önceydi."

Istvhan kaşlarını kaldırdı. "O kadar uzun zaman önce mi?"

"Evet, yedi ya da sekiz yıl önce." Ateşi karıştırdı. "Morstone'un kuzeyinde başladı. İlk başta sadece bir ya da iki tane vardı. Sonra sayıları arttı. Bir ya da iki sezon boyunca, küçük köylerdeki kimse, mecbur kalmadıkça tek başına hiçbir yere gitmedi. Sonra durdu, ya da öyle görünüyordu."

"Neden bana söylemedin?" diye sordu Tolly.

"Oh, sen zaten biliyordun," dedi Doc Mason. "Leeward Canavarı, hatırladın mı?"

Tolly şaşkın görünüyordu. "O mu? Bu mu? Ama kesik kafalar hakkında hiçbir şey duymadım!"

Doc Mason burnunu çektirdi. "Oh, onlar da vardı. Ayrıca Canavar dev bir kurt, canavarca bir ayı, yarı yarasa yarı insan bir adam, bir kurt adam, köpekler tarafından büyütülmüş vahşi bir çocuk, uçabilen bir adam, kan içen ama bakirelere dokunamayan bir mucize yaratıcı, yukarıdakilerin hepsine sahip bir iblis ve muhtemelen unuttuğum birkaç düzine başka hikaye daha vardı. Oh, ve bir tarikat. Tarikattan bahsetmiş miydim?"

Clara, kurtadamlar ve canavarca ayılar hakkında konuşmaya başladığında gerginleşmişti, ama şimdi rahatlamıştı. Tolly, "Hayır, tarikattan bahsetmedin," dedi.

"Kesinlikle bir tarikat. Kimse tarikatın neye adanmış olduğunu bilmiyordu, ama insanları öldürmek dışında."

"Peki ya kafalar?" diye sordu Istvhan.

"Mmm." Doc ona yine düşünceli bir bakış attı. "Evet. Orada bulunmuş ve abartılı davranışlara meyilli olmayan birkaç kişiyle konuştum. Hepsi başsız cesetler bulunduğunu söylediler."

"Hiçbiri failleri gördü mü?"

"Güvenilir bir şekilde değil. Biri olay yerinden kaçan bir adam gördüğünü söyledi. Oldukça sıradan göründüğünü ve onun suçlu mu yoksa sadece kendi nedenleriyle cesedin yanında yakalanmak istemeyen biri mi olduğunu merak ettiğini söyledi."

"Dur," dedi Tolly. "Dur, ilk kurbanın kocası bir şey gördüğünü söylemişti, değil mi? Dört ayaklı bir tür canavar olduğunu, ama yanlara doğru süründüğünü söylemişti?"

Doktor Mason gözlerini devirdi. "En azından hikaye böyle yayıldı. Ben buna pek inanmıyorum. Ama söyle bana dostum Istvhan, Leeward Canavarı hakkında bizim bilmediğimiz ne biliyorsun?"

Istvhan derin bir nefes aldı. "Bu tam olarak bir sır değil," dedi. "Ama sen birçok köye gidiyorsun ve insanların yabancılara karşı nasıl davrandığını biliyorsun, bu yüzden lütfen kime anlatacağına dikkat et. Vicdanımda bir kalabalık istemiyorum."

"Ben de istemem," dedi Doc Mason.

Istvhan, pürüzsüz adamların Archenhold'daki yağma ve talanlarını anlattı, ancak Beyaz Sıçan Tapınağı'nı ve ima tamamen kurgusal düzen St. Galen sorumlu

sorumluydu. "Ve biz de onları aramak için kuzeye geldik," dedi. "Cesetlerin izini takip ederek. Ama ana grubumuzdan ayrıldık ve Morstone'da yeniden bir araya gelmeyi umuyoruz."

Paladin konuşmayı bitirdikten ve grupta kısa bir sessizlik çöktükten sonra Doc Mason, "İlginç," dedi. "Korkunç. Ama ilginç."

"Bu şeyler buraya geri döndü mü diyorsun?" dedi Tolly. "Şimdi mi?"

"Hiç gitmediklerini bilmiyorum," diye itiraf etti Istvhan. "Belki de cesetleri daha iyi saklamayı öğrenmişlerdir. Kaç tane olduklarını bilmiyoruz. Fırsat bulduklarında sayılarını artırıyorlar gibi görünüyor." Ellerini ateşe doğru uzattı. "Yüzleri çok pürüzsüz olan yabancılara karşı dikkatli olun, sanırım."

"Piskoposunuzun insanları bilgilendirme konusunda neden temkinli davrandığını anlayabiliyorum," dedi Doc Mason. "Belki de insanlara yeterince güvenmiyor, ama hikaye yayılırsa ve ayrıntılar kaybolursa..." Başını salladı. "Hayır, ben de bunun kötü sonuçlanacağını düşünüyorum. Bu şeyler ne sıklıkla beden değiştiriyor?"

Istvhan başını salladı. "Kesin olarak bilmiyoruz. Bir bedenin çürümesi ne kadar sürerse o kadar. Onları muayene eden doktor, yarayı biraz kapatan bir tür sıvı salgıladıklarını söyledi, bu yüzden ölü bir bedenden bekleneceğinden daha uzun süre dayanıyorlar, ama yine de sınırlı ömürleri var. Sonunda parçalanmaya hazır hale geliyorlar ve yeni bir konak bulmaları gerekiyor. Birkaç haftadan fazla dayanabileceklerini sanmıyorum."

Doktor Mason başını salladı. "Gözümü dört açacağım," dedi. "Beyaz Sıçan Tapınağı'nın bunu bildiğini mi söyledin?" Istvhan başını sallayınca, burun kıvırdı. "Tabii ki biliyorlar. Herkesin işine burnunu sokuyorlar, değil mi?"

"Genelde insanlığın iyiliği için," dedi Istvhan yumuşak bir sesle.

"Ah, peki. Doğru, ama bu, insanların iyiliği için çalıştığını iddia eden çoğu insan için söylenebilecek bir şey değil. Onlar da karışıyorlar, ama en azından sonra ortalığı temizliyorlar." Arkalarına yaslanarak Istvhan'a ve Clara'ya sırayla baktı. "Sizi bu yola neyin getirdiğini merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Artık biliyorum." Başını salladı. "Ve bunu öğrendiğim için daha mutlu olduğumu da söyleyemem. Önceden haber almak önlem almak olabilir, ama bu şeylerin var olduğunu bilerek geceleri daha rahat uyuyabileceğimi sanmıyorum." Tolly'ye baktı ve yüzü yumuşadı. "Ama en azından onları durdurmaya çalışan bir paladin ve bir rahibe olduğunu biliyorum, ve bu da bir şey sayılır."

"Sözlerin tanrıların kulağına ulaşsın," dedi Istvhan. "Ve onların lütfuyla, buna bir son vereceğiz."

CLARA, Istvhan'ın yanında, belki de son kez yatarken, ne söyleyeceğini ya da bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü.

Daha önce elini öptüğü anın etkisinden hala kurtulamamıştı. Dün, birinin elini öpmek genellikle seni aptal gibi gösterir derdi. Sonra o, elini tutup dudaklarına götürmüş ve bu bir öpücükten çok bir okşamaya benziyordu. Nefes almayı kesmişti. Düşünmeyi kesmişti. Tüm bilinci, parmak eklemlerindeki deri şeridine ve onun ağzının sıcaklığına odaklanmıştı. Daha az tahrik edici gerçek seks yapmıştı.

Sonra Istvhan onu bırakmış, gülümsemiş, uzaklaşmış ve Clara'yı çığlık atmaya hazır bir halde bırakmıştı.

Sakin ol, diye düşündü. *Sakin ol. Kutsal Ursa, bana huzur ver...*

Son zamanlarda pek huzurlu hissetmiyordu. Korku ve hayal kırıklığı, sanki safra yutuyormuş gibi hissettiriyordu ve göğüs kemiğinin altında sıcak ve çalkantılı bir his uyandırıyordu. Şehvet, korkudan daha nazik bir şekilde onu ısıtıyordu, ama yine de dışa vurmaya cesaret edemediği duygularla doluydu. Onunla kavga ederken biraz kaymıştı. Vurmak çok iyi hissettirmişti ve o yolda çok ileri gitmemesi gerektiğini biliyordu. Öfkeni yumruklarınla dışa vurma alışkanlığı edindiğinde işler çabucak kötüye giderdi. Istvhan'ın yeterince iri ve sert olduğu için bunu kaldırabildiği ve bu süreçte kendini koruyabildiği için St. Ursa'ya şükret.

Belki de berserkler bu tür şeyleri diğer insanlardan daha iyi anlıyorlardı.

Bir süreliğine ayı olmak isterdi. Ayı olmak kolaydı. Ayı bu tür şeyleri hissetmezdi. Ama Istvhan fark etmeden karanlıkta gizlice kaçamazdı ve ne diyecekti ki? Muhtemelen, bu sakin ülkede birisi tesadüfen oradan geçip dev bir ayı görür ve avcıları çağırmak için çığlık atarak koşarsa, onu korumakta ısrar ederdi. Bunu yapmak kötü bir fikir bile değildi. Kız kardeşlerinden biri bunu yapmayı planlasaydı, hiçbir şeyin ters gitmemesi için insan şekline girip onunla birlikte gitmekte ısrar ederdi.

Bu hiç adil değildi. O, onun yanında yatıyordu ve... nefes alıyordu. *Tabii ki nefes alıyordu, ne yapmasını bekliyordun ki?* Her nefes, onun orada ve hayatta olduğunu hatırlatıyordu ve o, dönüp onu kalçalarından tutup üstüne çekip... şey, muhtemelen "Şimdi beni al" diyemezdi, ama bu da bir şekilde çekici geliyordu.

Hayır. Hayır, sadece daha fazla duygu olacak. Daha fazla heyecan. Morstone'a neredeyse vardın. Buna daha fazla katlanamazsın. Kız kardeşlerinin senin güçlü ve sakin olmana ihtiyacı var.

Clara kız kardeşlerini düşünmeye başladı ve aklına en çok gelen şey, Sigrid ablasının kafasının arkasına vurup "*Orada* yakışıklı bir adam var ve sen hiçbir şey yapmıyorsun?" diye bağırmasıydı.

Evet, Sigrid, aynen öyle yapıyorum. Ya da bu durumda, yapmıyorum.

O, onun ilgilenmediğini gerçekten düşünmüştü. Onun omuzlarının genişliğini ve kalçalarının kalınlığını, gözlerinin kaliteli çikolata kadar koyu olduğunu aniden fark ettiği tüm o yakınlık anları... Bunların hepsinin tek taraflı olduğunu düşünmüştü. Erkekler canavarla yatmak istemezdi. Onun hala onu istediği, ama onun onu isteyemeyeceği gerçeği, göğsünde kaynayan diğer duygulara katılmış, olabildiğince derine itilmişti.

Sonra adam elini öpmüş ve parmaklarına nefesini üflemişti ve tanrılar merhamet etsin, birine ilgi duymuyorsan böyle yapmazsın. Bu da onun hala onu istediği anlamına geliyordu. Ayıyı bildiği halde.

Savaştan sonra onu öpmüştü ve bu çok güzeldi, uzun zamandır hissettiği her şeyden çok daha güzeldi, ama o zaman bilmiyordu. Muhtemelen bu yüzden, onun ne olduğunu bilen bir erkeğin yaptığı hiçbir şeyden daha fazlası olduğu için, dudaklarının her bir parmağının eklemini okşadığı hissini hala yeniden yaşıyordu.

Canavarın ötesini görebilen bir adam, onun çok kolay aşık olabileceği bir adamdı.

Bu düşünce onu bıçak gibi deldi. Aşık olamazdı. Şu anda olmazdı. Kız kardeşleri tehlikedeyken olmazdı. Yaşayan ve ölen tanrılar ve azizler adına, rahibe arkadaşları zincirlerle Morstone'a sürüklenmiş ve muhtemelen ölümüne savaşmak için gladyatör çukuruna götürülürken, nasıl böyle bir şey düşünebilirdi? *Ne tür bir... ne tür bir... tamamen bencil*

, kurtarılamaz bir pislik bu anda bir erkeğin peşinden koşmayı seçerdi?

Göğsünde bir bıçak daha saplandı. Çığlık atmak, ağlamak, ulumak ya da patlamak istedi. Hiçbiri yardımcı olmazdı.

Canavar onun ıstırabını hissetti ve yarı uyanık hale geldi, ama düşman görmedi. *Yaralı mı?*

Nerede?

Hayır, ona söyledi. *Yaralanmadım. Sus. Şimdi değil.*

Canavar sakinleşti ve o, zihnini meditasyona odaklayarak dua boncukları diledi. Bunun yerine parmaklarıyla ilmihal saydı, ta ki canavar uykuya dalıp gerginliği azalana kadar.

Yarın Morstone'a varacağız. O zaman bu adamı bir kenara bırakıp görevime odaklanmam gerekecek, çünkü tanrım yardım et, sanırım çoktan aşık olmaya başladım bile.

YİRMİ YEDİ

İlk bakışta Morstone, rıhtıma inşa edilmiş bir hurda yığını gibi görünüyordu.

Su, devasa kazıklara çarparak sıçrıyordu ve martılar havada dönüp duruyordu. Şehrin kendisi ilk bakışta neredeyse anlaşılmazdı, birbirinin üzerine katmanlar halinde inşa edilmiş, mimari tarzlar ve malzemeler karışımı, kasıtlı bir yapıdan çok su ızgarasına sürüklenmiş enkaz gibi görünüyordu.

"Fazla taş görmüyorum," dedi Clara.

"Görmeyeceksin," dedi Doc Mason. "Morstone, *mori-stone* kelimesinin bozulmuş hali, *mori* ise tuz anlamına geliyor. Tuz, buradaki en büyük ihraç ürünüdür. Gerçek taşları bir taş ocağından ithal etmek zorunda kaldılar. Yüksek kiralı bölgeler, nehrin üzerindeki adalarda bulunuyor."

"Nehir mi var?" dedi Istvhan şüpheyle. Clara onun şüphelerini anlayabiliyordu. Daha çok göle benziyordu.

"Gelgit yüksek," dedi Tolly. "Şükret, gelgit düşükken koku seni bayılttırır. Böyle gelince, tam deneyimi yaşamadan önce alışmak için biraz zamanın olur."

Clara burnunu sildi. Buradan çürümüş balık ve yosun kokusunu alabiliyordu. Gelgitin düşük olduğu zaman kokunun ne kadar kötü olacağını hayal bile edemiyordu.

Özellikle de nehri kanalizasyon olarak kullandıkları için.

"Burası bir nehir deltası," dedi Doc Mason. "Duyduğuma göre, bu tür şeyleri seviyorsan, çok verimli bir toprakmış." Kolunu nehrin yukarısına doğru salladı ve Clara, kış için hasat edilmiş uzak tarlaların karelerini zar zor seçebildi.

"Bu büyüklükte bir şehri beslemek için öyle olması gerekir," dedi Istvhan. "Sanırım nehirdeki ticareti de kontrol ediyorlar. Archon's Glory de

bizim bulunduğumuz yerde ve nehrin karşısındaki Anuket Şehrinde. Bu konuda da eski bir rekabetleri var."

"Burada rakip yok. Kilometrelerce boyunca tek seyir edilebilir nehir bu. Ayrıca kıyı boyunca başka kimsenin tuz satmasına da izin vermiyorlar."

Clara kaşlarını kaldırdı. "İzin vermiyorlar mı?"

"Morstone'un serveti tuz üzerine kuruludur," dedi Doc Mason. "Tuzu kurutmana izin verilir. Ve Morstone'a, onların belirlediği fiyattan satmana da cömertçe izin verilir. Eğer bu fiyatı kabul etmek istemiyorsan, onların yine de tuzu alıp kasabayı yakmalarını izlemene izin verilir."

Sesi yorgun geliyordu ve Clara, onun kasabaları yakma konusunda istediğinden biraz daha fazla bilgi sahibi olduğunu düşündü. Daha önce ne demişti? *"Ben uzaklaşırım ve kafamda, onlar her zaman bıraktığım gibidirler." Ama en az bir kez öyle kalmadılar, değil mi? Morstone peşlerine düştü.*

"Ve kimse onları durduramaz," dedi Clara düşünceli bir şekilde. "Değil mi?"

"Büyük bir donanma yapabilir," dedi Doc Mason. "Ama bu işi yapmaya gönüllü olan büyük donanmalar yok. Büyük ticaret konsorsiyumlarından biri onlara meydan okuyabilir, ama tuz ticaretinden mahrum kalma riskini göze alamazlar. Morstone'da bir değişiklik olacaksa, bunun içeriden geleceğini düşünüyorum." Katırların boyunlarına dizginleri vurdu ve onlar hızlandılar.

"Dünya tuzla dönüyor," dedi Istvhan, başını sallayarak. "Benim geldiğim yerde, aralarında büyük nehrin her bir kolunu kontrol eden iki şehir devleti var. Her ikisi de iyi konumda, her ikisi de zengin, ama birinin nehrin yukarısında tuz madeni var, diğerinin yok. Bu yüzden Anuket Şehri şu anda ikisi arasında açık ara daha güçlü olanı ve sanırım bunun madenle bir ilgisi var, her ne kadar tuzu kontrol eden hükümdar Anuket Şehrine malları için suç sayılacak kadar yüksek bir fiyat talep etse de."

Yaklaştıkça trafik yoğunlaştı. Başlangıçta sadece sabahın erken saatlerinde teslimatlarını yapan çiftçi arabaları vardı, ama şimdi at arabaları, öküz arabaları ve çekçekler de vardı. Clara hiç bu kadar farklı türde araba görmemişti. Kanal üzerinde büyük ticaret şehirleri vardı ve bazen iki veya üç farklı ulaşım türü vardı, ama hiçbiri bunun gibi değildi. Vazgeçmeden önce sadece at arabalarının sekiz farklı tasarımını saydı.

"Duvar yok," dedi Istvhan, ileriye bakarak. "İstilacılardan korkmuyorlar, öyle mi?"

"Düşman karadan yeterince yaklaşırsa, köprüleri ateşe verir," dedi Doc Mason. "Yolun önümüzde yükselmeye başladığını fark ettin mi? Gelgit sırasında bir geçit haline geliyor. Bir ordu istila etmeye çalışırsa, kısa sürede boyunlarına kadar suya batacaklar ve okçular çevre yolunda durup üzerlerine ok yağdırabilecekler. Ayrıca yiyeceklerinin çoğu denizden geliyor, bu yüzden tarlaları yakmak onları aç bırakmayacaktır."

"O zaman ya donanma ya da
hiçbir şey." "Aynen öyle."

"Tekneleri sevmiyorum," diye mırıldandı Istvhan, kimseye
özel olarak. "Deniz tutar mı?"

"Hayır. Sadece nefret ediyorum." Clara'nın gözlerinden kaçındı. "Suyun
üstündeler." "Onları tekne yapan da bu, evet."

"Sen suyla başa çıkamazsın."

Clara kaşlarını kaldırdı. Doc Mason çenesini eline dayadı ve öne eğildi. "Ne demek istiyorsun, evlat?"

Istvhan başını çevirdi, üçünün de kendisine baktığını açıkça gördü ve omuzlarını çöktü. "Buna karşı koyamazsın. Onunla konuşamazsın. Rüşvet veremezsin ya da pazarlık edemezsin. Ondan kaçamazsın bile. Sürekli devam eden bir deprem gibidir."

Clara gülmesini zorlukla bastırdı. Sadece kılıcıyla atlı bir grup adama karşı koyan cesur Istvhan'ın denizden korkması hayal bile edilemezdi. *Ama yine de, her durumdan konuşarak ya da savaşarak kurtulduğunu görmüştük. Bu konularda kendine çok güveniyordu. Belki de ikisine de tepki vermeyen ve senin düşmanın olduğunu bile bilmeyen bir düşman olması rahatsız ediciydi.*

Bu ilginçti. Ve belki de Istvhan gibi birinin en çok korktuğu şey hakkında çok şey söylüyordu.

Kente yaklaşırken yol üç parçaya ayrılıyordu. İkisi kazıkların etrafında geniş bir daire çizerek yayılıyor, ortadaki ise doğrudan köprüden geçerek Morstone'a giriyordu. Burada, arabaların döndürüldüğü, yüklerinin boşaltıldığı, atların sulandığı ve paranın el değiştirdiği devasa bir açık alan vardı. Kenarlarında tezgahlar

, bazıları kendi kazıklarıyla su üzerinde inşa edilmişti. Tolly katırları kenara çekti.

"Burada yollarımız ayrılıyor, dostlarım." Doc Mason, Clara'nın arabadan inmesine yardım etti, ki buna ihtiyacı yoktu ama yine de yardım ediyormuş gibi yaptı. "İşimiz şehir merkezinde değil, çevre yolunda."

Istvhan arabadan sırt çantasını aldı ve omzuna astı. Clara, endişelenecek hiçbir eşyası olmadığı için, arabaya üşüşen seyyar satıcıları savuşturmakla yetindi. Satıcılar, biblolar, her derde deva ilaçlar ve ipe dizilmiş kurutulmuş peynir satmaya çalışıyorlardı. "İstemiyoruz," dedi Clara, kollarını kavuşturarak. "Biz de bu işin içindeyiz. Bu sahte. Bu da öyle, ama daha iyi bir sahte. Hayır. Başka birini dolandırın beyler." Kalabalık isteksizce geri çekildi, ama neyse ki bir posta arabası geldi ve yolcularını indirdi, seyyar satıcılar da Clara ve Istvhan'ı bırakıp yeni hedefler aradılar.

"Sizinle tanışmak bir zevkti," dedi Doc Mason, ikisiyle de el sıkışarak. "Istvhan, eğer bir gün kilise yaşamını bırakmaya karar verirsen, tekrar bana eşlik etmenden mutluluk duyarım. Domina Clara, umarım aradığını bulursun."

Clara ona gülümsedi. "Umarım tonik satışlarınız olağanüstü olur. Tolly, Arrals'ın öbür tarafına gidersen, kanal boyunca bulunan tüccarlara benim adımı ver. Seni aldatmazlar."

Tolly, Istvhan'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve Clara'ya sarıldı, sonra vagonun koltuğuna tırmandı. Katırlara dilini şaklattı ve onlar dış yoldan yavaşça uzaklaşırken, ikisi kapının önünde kalakaldı.

"Peki," dedi Clara. "Sanırım bu kadar." Istvhan'a döndü ve derin bir nefes aldı. "Siz de yardımlarınız için teşekkür ederim, Kaptan Istvhan. Umarım adamlarınız sağ salim varırlar."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Istvhan, "ama sanırım bunu ben öğrendiğimde siz de öğreneceksiniz. Sizi bu şehirde tek başınıza bırakacağımı düşünüyorsanız, deli olmalısınız Domina."

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum," dedi Clara. Omuzlarını dikleştirdi. "Bana çok büyük yardımın dokundu, ama artık zamanını daha fazla işgal edemem."

"Zamanımı almıyorsun," dedi Istvhan. "Ve bunu herkesin ve tanrılarının duyabileceği bir yerde tartışmayacağız." Onun ön kolunu tuttu ve elinin altında kasların gerildiğini hissetti, ama Clara onun kendisini kenara çekmesine izin verdi, sokaktan çıkıp bir ara sokağa girdi.

Sokaktan çıktıklarında onu itti ve duvara yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kaptan, yardım etmek istemenizi takdir ediyorum, ama..."

"Domina, Tanrı aşkına. Bu kaptan saçmalığını bırak. Haftalardır bana Istvhan diyorsun."

Kadın ona öfkeyle baktı. "Öyle yapacaksak, benim adım da Domina değil."

Dişlerini sıktı. Kahretsin, haklıydı. "Peki. Clara... Bu şehirde tek başına ne yapmayı planlıyorsun? Nereden araştırmaya başlayacağını biliyor musun? Yağmacıları ve patronlarını başının üzerine çekeceksin."

"Senin daha iyi bir planın mı var? Sen de daha önce buraya hiç gelmedin."

Istvhan bir elini kızın başının yanındaki duvara koydu ve öne eğildi. Fazla eğilemiyordu, ama elindeki imkânlarla elinden geleni yaptı. "Beyaz Fare Tapınağı'nda bağlantılarım var. Fare her yere ulaşır. Bize yardım ederler. Kime soracaklarını, en azından nereden başlayacaklarını ve insanları kızdırmadan nasıl yapacaklarını bilirler."

Clara alt dudağını dişleriyle ısırdı ve kanayana kadar ısırmaya devam etti. Istvhan düşünmeden elini uzattı ve başparmağını Clara'nın çenesine sürdü. "Yapma," dedi. "Kendine zarar veriyorsun." Sesi hâlâ çok öfkeliydi ve yumuşatmaya çalıştı, ama... *lanet olsun. Ne yapmam gerekiyor? Neyi yanlış yapıyorum?*

Penisinle düşünmeyi bırak, dedi kendine*, ve bir paladin gibi düşünmeye başla. Bir zamanlar sen de öyleydin, tamamen unutmadıysan tabii.*

Gözleri gölgelerle doluydu. Savaşın akışını bastırdığı gibi şehvetini de bastırdı ve sesine odaklandı. Dikkatli. Sakinleştirici. Nazik. Bir kardeşin sesi, ama o hiç de kardeşçe hissetmiyordu. "Clara," dedi. Bu daha iyiydi. Doğru çıkmıştı. "Clara, bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Bana izin ver, sana yardım edeyim."

Clara zorlukla yutkundu. Başka bir kadın olsaydı, gözlerinde yaşlar olmasını beklerdi, ama Clara gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu, bundan emindi. Ne pahasına olursa olsun, zayıflığını göstermeyecekti.

Ellerinden biri hareket etti. Sanki acı çekiyormuş gibi parmak eklemlerini göğüs kemiğine sürttü, sonra neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe yüzünü buruşturdu ve durdu. Elbette yaralı eli. Istvhan elini göğsünün ortasına koydu,

avuç içini göğüslerinin arasına koydu. Büyük bir samimiyet, ama bu seferlik aklında cinsel bir şey yoktu, sadece rahatlatmak istiyordu.

Kadın keskin bir nefes aldı. Istvhan, başını eğmeden kadının yüzünü inceledi, sonra kadının eli yavaşça yükseldi ve onun elini kapattı. Sanki göğsünde onu boğan bir şey varmış gibi, kadının nefesinin kesildiğini hissedebiliyordu.

"Beni sürekli terk etmeye çalışıyorsun. Seni bu kadar çok mu kırdım?" Kendini gülümserken buldu, çünkü bunu söylediğinde canı yanıyordu ve bazen kimse acıyı ne kadar çok nefret ettiğini anlamasın diye gülümserdin.

Kadın tekrar nefesini tuttu ve parmaklarını onun parmaklarına sıkıca doladı. "Hayır," dedi.

"Hayır mı?"

"Seninleyken düzgün düşünemediğim için ayrılmaya çalışıyorum." O da biraz gülümsedi ve Istvhan bunun aynı nedenden olduğunu düşündü. Kızın kalbinin parmaklarına çarptığını hissedebiliyordu. "Gördün mü? Kime soracağımı, nereye gideceğimi bilmediğimi unutuyorum. Tek düşündüğüm, sen burada olmazsan belki tekrar düzgün düşünebileceğim."

"Görünüşe göre ikimiz de net düşünemiyoruz," dedi. Ve sonra, bu cümleyi takip edecek tek bir yol olduğu için, Istvhan onu öptü.

Bu, ilk veya ikinci seferkinden çok daha tereddütlüydü. Dudaklarını, sanki bir soru sormuş gibi, onun dudaklarına hafifçe değdirdi. *Sen de bunu hissediyor musun? Sadece ben mi hissediyorum?*

Avuç içi üzerinde, kalbi çarpmaya başladı. Sanki bir acıyı dindirmek istercesine elini en küçük daireler çizerek ovuşturdu ve dudakları onun dudaklarının altında açıldı. Bir öpücük daha, bir öpücük daha, yumuşak ve dikkatli, sanki sorusunun cevabı tam oradaydı, ama bunu öğrenmek için öpücüğü derinleştirmesi gerekecekti.

Hayır. Ne istediğine o karar versin, çünkü o istiyor, sen onu öpüp aklını başından aldığın için değil.

Geri çekildi ve kızın yüzünü inceledi. "Eğer gerçekten benimle birlikte olmaya dayanamıyorsan, seni Fare Tapınağı'na götüreyim." Oradan ayrılmak onu öldürecekti, ama mecbur kalırsa yapardı. Eğer kızı bunaltıyorsa, onun ve kız kardeşleri için en güvenli olan şey, onun başka bir yerde olmasıydı. "Senin adına rahiplerle konuşacağım ve eğer istediğin buysa, seni onlara bırakacağım."

Kadın titredi. Adam bunu hissetti, ama göremedi. Geri çekildi ve elini indirdi. "Gel. Tapınağı bulalım."

Beyaz Sıçan Tapınağı'nı bulmak hiç de zor değildi. Her şehrin yoksul mahallelerinde yaşayan herkes tapınağın yerini bilirdi. Oraya yemek ya da şifa için ya da sadece bir sorununuz olduğunda giderdiniz ve orada size yardım edebilecek ya da doğru yolu gösterebilecek biri mutlaka olurdu. Clara'nın seyahatleri sırasında karşılaştığı tüm tanrılar arasında, Beyaz Sıçan'ın halkı dünyayı gerçekten daha iyi bir yer haline getirmeye en yakın olanlardı.

Istvhan dilencilere iki kez yol tarifi sordu ve ardından avuçlarına bozuk para attı, bu da onları doğru yöne yönlendirmek için yeterliydi. Clara, onun arkasını gözetleyerek hemen arkasında yürüdü. Daha önce bu büyüklükte bir şehirde bulunmamıştı ve kokular ve sesler, hava bulutlu olmasına rağmen gözlerini kısmasına neden olan çok katmanlı bir gürültü oluşturuyordu.

Istvhan bununla hiç sorun yaşamıyor gibiydi. Bu onu şaşırttı. Nedense o, şehirlerde yaşamak için fazla büyük bir yaratık gibi görünüyordu, sanki sürekli kapı girişlerinde eğiliyor ve dar sokaklarda yan dönüyor gibi. Kendini, hiçbir şeye çarpma tehlikesi olmasa bile omuzlarını kamburlaştırırken yakalıyordu.

Kavşağın köşesinde durduklarında, "Büyük bir yer," dedi. "Çok büyük," dedi Istvhan. "Anuket Şehri kadar büyük değil, ama bildiğim tek daha büyük şehir o. Ve çok daha..." Bir kelime aradı ve sonunda "düzenli" kelimesinde karar kıldı.

Clara başını salladı. *Ve şimdi tamamen güvenli konulara, sokak düzenine geri döndük, çünkü aksi takdirde o öpücükten, onun bir anlamı olup olmadığından ve seni gönderecek miyim diye konuşmak zorunda kalacaktık.*

Yutkundu. Göğsündeki sertlik hala ağrıyordu, ama onun avucunun üzerinde durduğu bir an, o sertlik gevşemişti. Çok gergin bir kas gibi acıtıyordu, o kadar ki, en ufak bir gevşeme bile acı vericiydi, ama yine de tüm vücudu daha fazlasını istiyordu. O kadar güçlü bir şekilde istiyordu ki, canavar bunu duydu ve bilinçaltında gürledi. *Şimdi mi? Şimdi mi?*

Hayır. Sus. Güvendeyiz.

Istvhan'ı başka bir dolambaçlı sokakta takip etti. *Onu* geride bırakma düşüncesi onu ezici bir şekilde etkiliyordu. *Çok uzun süre bekledin*, diye düşündü kasvetle. *Çok uzun süre bekledin ve lanet olsun, ona aşıksın, değil mi? Şimdi hangisi daha kötü: onu sevmek mi, yoksa kaybetmek mi? Kız kardeşlerini geri alana kadar önümüzdeki birkaç gün boyunca hangisi seni ayakta tutacak?*

Şu anda karar vermek zorunda değilsin, diye kendini teselli etti. *Tapınağı ziyaret edip tüm bunları halledene kadar karar vermek zorunda değilsin. Henüz seçim yapmak zorunda değilsin. Onu bugün kaybetmeyeceksin.*

Bu düşüncenin ardından gelen yoğun rahatlama, Clara'ya, doğru ya da yanlış, seçimini çoktan yaptığını gösterdi.

YİRMİ SEKİZ

ISTVHAN, zamanında birkaç Rat tapınağını ziyaret etmişti. Hepsi, bölgenin mimari tarzına uyarlanmış olsa da, birbirine oldukça benziyordu. Geniş bir alan, hareketli bir arı kovanı, yiyecek arayan insan kuyruğu, şifacının odası ve ardından organizatörleri, sorun çözücüleri ve avukatları barındıran sessiz, biraz da sade binalar vardı. Anuket Şehrinde, sistemi düzene sokan mekanik cihazlar vardı. Charlock'ta, binaların merkezi, hava durumuna ve uygun astrolojiye göre çeşitli konumlara taşınan renkli çadırlardan oluşan bir labirentle çevriliydi.

Ancak Morstone'da Istvhan ilk kez aşırı kalabalık bir tapınak gördü.

Rıhtımlar nedeniyle alan kısıtlı olduğundan, Morstone Tapınağı daha az geniş ve daha çok labirent gibiydi. Bulunduğu rıhtımın etrafına kıvrılmış, yukarı doğru spiral şeklinde uzanıyordu ve altında, burada tercih edilen, koza içindeki tırtıl gibi kapalı tipte düzinelerce büyük hamak asılıydı.

Tapınak dolup taşmıştı. İnsanlar şifacıyı beklemek için sıraya girmişlerdi, bazıları açıkça kırık uzuvları tutuyor ya da sefil bir şekilde öksürüyorlardı. Burada bulunmak için çok küçük olan çocuklar da sırada bekliyorlardı, kendileri gidemeyecek kadar hasta ya da meşgul olan yetişkinler için ayak işlerini yapan çocukların çok yetişkin ifadeleriyle. Hukuk büroları - ya da en azından Istvhan'ın hukuk büroları olduğunu varsaydığı yerler - de dolup taşmıştı. Bir kadın duvara yaslanmış, sırasını beklerken gözyaşları yüzünden süzülüyordu. Yanındaki yaşlı bir kadın, ona bir yudum su içirmeye çalışıyor ve sıkıntıda olan yabancılara söylediğiniz anlamsız sözleri söylüyordu: "Tatlım, neyin var bilmiyorum

sorunun ne olduğunu bilmiyorum, ama söz veriyorum, bunu atlatacaksın, her şey yoluna girecek, söz veriyorum..." Rat'ın amblemini taşıyan yardımcılar, coşkudan paniğe kadar değişen ifadelerle kalabalığın arasından geçiyorlardı.

"Azizlerin dişleri," diye mırıldandı Istvhan. "Yetkili biriyle konuşmamız lazım, ama bu insanlara daha fazla iş yüklemek istemiyorum."

Clara etrafına bakındı ve başını salladı. "Bir süre rahibe olmamı ister misin?"

"Yardımı olur mu?"

"Oh, evet." Gülümsemesi hafifçe kötücül bir hava taşıyordu. Derin bir nefes aldı, omuzlarını geriye attı, ellerini kollarının içine soktu ve birdenbire, bir yabancının çadırına girip ona dağları aşarak ona eşlik edeceğini söyleyen kadın haline geldi. Istvhan istemeden bir adım geri attı ve ona nasıl öpüşecek cesareti bulduğunu merak etti.

Bir yardımcı rahibin önüne dikildi ve şöyle dedi: "Tanrı seni korusun, evlat, yardımına ihtiyacım var."

Akolit, sanki bir tuğla duvara çarpmış gibi durdu. "Muh... Ben... ah... hanımefendi?"

"Rahibe Clara." Dudakları hafifçe kıvrıldı ve başını eğdi.
Yüzünde dehşet belirdi.

"Özür dilerim, rahibe, ben... saygısızlık etmek istemedim..."

"Affedildin," dedi Clara nazikçe. "Bana karşı günah işlemedin. Hiyerarşide önemli bir konumda olan birine iletilmesi gereken önemli bir haberle buradayım. Kiminle konuşmam uygun olur?"

Akolitin gözleri sağa sola kaydı, bu da Istvhan'a şu anda kimseyle konuşmanın uygun olmadığını ve genç adamın bunu yüksek sesle söylemenin ruhuna değmeyeceğini düşündüğünü gösterdi. "Beni takip eder misiniz, rahibe?"

"Bunu nasıl yaptın?" Istvhan, ana binadan çıkıp hukuk bürolarının yanındaki kapıdan geçerken kulağına fısıldadı.

"Ayılar tehdit edildiğinde, arka ayakları üzerinde dikilir ve tüylerini kabartarak büyük görünürler," diye cevapladı kız, aynı yumuşak sesle. "Bu da kiliseye özgü bir davranış."

Sonunda, kısa kesilmiş saçlı, zayıf siyahi bir adam olan Faizen'e teslim edildiler. Üst dudağı, ya bebekken ya da daha sonra bir yaralanma sonucu açıkça yarılmış ve dikilmişti ve bu, onda

sürekli alaycı bir ifade bırakmıştı, ama sesinde sadece samimi bir endişe vardı.

Istvhan kendini ve Clara'yı tanıttıktan sonra Faizen, "Archenhold'dan mı?" dedi. "Deli evine hoş geldiniz. Size yardımcı olabileceğimizi söylemek isterdim, ama..." Ellerini açarak,

"Burada bir şey mi oldu?" diye sordu Istvhan. "Yakın zamanda bir felaket mi?"

Faizen kısa bir boğuk kahkaha attı. "Hayır, paladin. Aslında bizim standartlarımıza göre bugün oldukça iyi bir gün. Kimse yerde doğum yapmıyor ve neredeyse kimse çığlık atmıyor."

Istvhan ona açıkça inanamayan bir ifadeyle baktı.

"Biliyorum, biliyorum." Fare rahip, Istvhan'ın bakışlarından kaçmak istercesine iki elini kaldırdı. "Biliyorum. Başka bir yerden geliyorsanız bu şok edici olabilir. Anuket Şehrindeki tapınakta eğitim aldım ve... biliyorum."

"Daha fazla paraya mı ihtiyacın var? Daha fazla insana mı?" Istvhan, Beyaz Fare Tapınağı'nın Morstone kolunu bu kadar zor durumda bırakacağını gerçekten hayal edemiyordu. Piskopos Beartongue çok kızardı.

"Hayır, başka bir *şehre* ihtiyacımız var," dedi Faizen. "Burası, Sealords'un kontrolündeki bir orduya sahip olması dışında, bir devletin başarısız olabileceği her alanda başarısız olmuştur. Hükümet yok, mahkemeler yok, hizmetler yok. Mahallenizin rıhtım destekleri çökerse, şanssızsınız demektir. Ya taşınırsınız ya da bir grup insanı bir araya getirip mahalleyi bir arada tutmak için yeterli miktarda çöpü nasıl sıkıştıracağınızı bulursunuz. Rat'ın desteğini aldığımız için bu kadarını yapabiliyoruz, ama Rat'ın kasası bile tüm şehri idare etmeye yetmez, yetse bile Deniz Lordları bunu doğrudan bir tehdit olarak görür ve biz de kovuluruz. O zaman bu insanlara kim bakacak?" Kollarını genişçe açtı.

"Sıkışmış durumdasın," dedi Clara anlayışla. "Kapatılmadan, en fazla sayıda insana en fazla faydayı sağlamaya çalışıyorsun."

"Evet, meselenin özünü çok iyi yakaladın. Tapınak yeni bir bölgeye genişlediğinde ilk yaptığı şey şifacıları getirmek ve aşevi kurmaktır," dedi Faizen. "İnsanları doyurduktan sonra, barınma sorununu düşünürüz. O noktada, insanları temsil edecek avukatlara her zaman ihtiyaç duyulur gibi görünüyor. Sonra genel sorunların çözülmesini düşünmeye başlarız ve avukatların sayısını artırmaya devam ederiz." Elini sıkı kesilmiş saçlarının üzerinden geçirdi. "Yaklaşık yüz yıldır barınma aşamasında takılıp kaldık

. Bir ordu kurup Deniz Lordlarını devirmedikçe, bu sorunu yakın zamanda aşabileceğimizi sanmıyorum."

"Ve Rat böyle bir şey yapmaz," dedi Clara.

Istvhan homurdandı. Beyaz Sıçan hükümetleri devirmezdi, ancak Istvhan, Piskopos Beartongue'un ara sıra yapılan suikastlar hakkında etik sınırların ötesinde bilgi sahibi olduğundan oldukça emindi. Tabii ki kendisi bunu asla yapmazdı. Ancak, kendilerini Günah Yiyiciler olarak adlandıran insanların bazen tapınağa gelip gittikleri ve onların nereye gittiklerini veya oraya vardıklarında ne yapacaklarını sormamanız gerektiği, avukatların üst kademeleri arasında açık bir sırdı.

Yine de, burada ne olup bitiyor olursa olsun, bu Deniz Lordlarından birkaçını ortadan kaldırmak, birçok insan için durumu daha da kötüleştirebilirdi. *Ya da başka yerlerde meşguller ya da bu bölgede faaliyet göstermiyorlar. Bu insanlar hakkında bildiklerim bir parmak ucu kadar bile değil.*

"Yükünüze yük eklediğim için kendimi suçlu hissediyorum," dedi Istvhan.

"Elbette hissedersin. Sen bir paladinsin." Faizen başını sallarken Clara bir homurtu çıkardı. "Sıçan elinden gelenin en iyisini yapıyor. İnanır mısın, geçen gün bize tanrıların dokunduğu bir inşaatçı gönderdi. Bu zavallı çocuk, Forge Tanrı'nın tapınağından yeni gelmişti, tanrısı onu bir şekilde Rat'a teslim etmişti ve sonra cantileverlerle bir şeyler yapabildiği ortaya çıktı ve... Bilmiyorum, bunların nasıl işlediğini anlamıyorum. Tanrılar gerçekten personel takası yapabilir mi bilmiyordum." Gözlerini ovuşturdu. "Üzgünüm, saçmalıyorum. Çok yorgunum. Sen buradasın, Paladin Istvhan, ve senin bir sorunun çözümü olacağına inanmak zorundayım, yoksa biz senin sorununun çözümü olacağız. Senin için ne yapabileceğimi söyle."

Istvhan yolculuğunun amacını kısaca anlattı ve Faizen'in bunu sindirmesini bekledi. "Huh," dedi adam sonunda. "Etrafta başsız cesetler olduğunu bilmiyorum, ama bu bir şey ifade etmez. Ben bir organizatörüm, istihbarat toplayıcı değilim ve insanların bana anlattıklarının yarısını unutuyorum. Ama bunu araştırabilecek adamlarımız var."

"Daha acil olan," dedi Istvhan, "Domina Clara'nın sorunu." Ona işaret etti ve o da hikâyesini anlattı. Bunu yaparken her zamankinden daha dalgın görünüyordu, ya da belki de aynı kelimeleri tekrar tekrar söylemek, kelimelerin etkisini azaltmış ve onları duygusuz bir gerçeklerin tekrarı haline getirmişti.

Ya da belki de her zamanki gibi çok sakindi. Onu öptüğünde o kadar sakin görünmemişti ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu.

"Bu çok uzun bir yol gibi görünüyor," dedi Faizen. "Çok uzun bir yol. Birinin kız kardeşlerini kaçırmak istemesinin bir nedeni var mı, biliyor musun...?"

Aptal bir adam değil, diye düşündü Istvhan. Rat rahiplerinin hiyerarşisinde yüksek rütbeli birinin daha azını bekleyeceğini de sanmıyordu.

Clara, Istvhan'a baktı. Öpüştüklerinden beri oldukça sessizdi ve bunun nedeninin öpüşmeleri mi, şehir mi, yoksa... *şey, seçin siz, gerçekten, bir düzine insanın kafa yoracağı yeterince şey yokmuş gibi değil ya.*

"Ona gerçeği söylesen iyi olur," dedi Istvhan. "Hepsini." Gözlerine baktı. "Daha da iyisi, ona göster. Sıçanların elleri bağlı olmadığında en iyi şekilde çalışırlar."

"Emin misin?" dedi Clara.

Eğer dönüşüp bunu kanıtlamazsan, bizim tamamen deli olduğumuzu düşüneceğinden eminim, ama bence asıl sorduğun şey bu değil. "Sırrın onda güvende olacak, yoksa bedelini ben öderim."

Faizen bu tehdide kaşlarını kaldırdı. Clara başını salladı ve ayağa kalkarak cüppesini çözdü. Istvhan da ayağa kalktı ve sırtını kapıya dayadı. Bu, birinin içeri dalmasını isteyeceğiniz bir an değildi.

Cüppesini yere bırakarak kumaş yığını oluşturdu. "Uh," dedi Faizen.

"Alışırsın," dedi Istvhan. Aziz'in dişleri, ama kadının kalçaları göğüsleri kadar muhteşemdi. Onun yuvarlak kalçalarını elleriyle kavramak ve...

Kadının cildi dalgalandı ve o bu düşünceden vazgeçip, dar ofisin dönüşüm için yeterince büyük olup olmadığını düşünmeye başladı.

Yeterliydi, ama zar zor. İki sandalye devrildi ve masa, pençelerin ani ağırlığı altında inledi.

"Hrrrwwwff," dedi ayı Faizen'in yüzüne.

OLUKLAŞAN Sıçan rahip çığlık atmak üzere gibi görünüyordu, bu yüzden Clara ayıya kafatasının içine geri dönmesini söyledi. Ayı karanlık, kapalı odayı ve yağ mumlarının kokusunu pek sevmiyordu, bu yüzden itaat etti.

Faizen *"Aiiihh*... hhhhh... hh... *h... huh?"* ya da buna benzer bir şey söyledi. Kapıyı koruyan Istvhan, "Alışırsın," dedi.

Faizen ağzını oynattı ve birkaç kez gözlerini kırptı. "Bu gerçek miydi?" dedi sonunda. "Bir illüzyon değil mi?"

Clara cüppesini aldı ve omuzlarına geçirmeye başladı. "Oldukça gerçek," dedi. Kalbi çarpıyordu, kısmen dönüşümün fiziksel zorluğundan, kısmen de birinin ne zaman aşırı tepki vereceğini asla bilemediğinden.

Neyse ki, Rat daha sert rahipleri seçmişti. Faizen sandalyesine yaslandı ve gülmeye başladı. "İnanılmaz," dedi. "Kurtadamlarla ilgili hikayeler duymuştum, ama hiç... Aslında onlara inanmamıştım."

"Dürüst olmak gerekirse, ben hiç kurt adamla karşılaşmadım," dedi Clara. "Bunlar sadece hikayeler olabilir. Ama benim tarikatımın rahibeleri kurt ayılar." Burnunu sildi. Morstone'u karakterize eden ölü balık ve tuzlu su kokusuyla karışık, donyağı, insan ve odun kokusu hala kafasında bir ses gibi çınlıyordu. "Onların bir hayvanat bahçesi için kaçırılmış olabileceklerini veya belki de gladyatör çukurlarında kullanılmak üzere kaçırılmış olabileceklerini düşünüyoruz."

Faizen inledi. "Oyunlar. Evet, tabii ki. Deniz Lordu Antony aylardır drowgos lejyonunu övüyor. Diğer Deniz Lordlarından biri onlara rakip olacak bir şey bulursa, bu büyük bir başarı olur."

Clara, onun sözlerini haftalar önce *amfitiyatro* kelimesinin hissettirdiği gibi bıçak gibi hissetti.

"Doğru," dedi Faizen. "Doğru. Tamam. Benim yetki alanımın dışında. Çok dışında.

Seni piskoposun yanına götürelim."

Piskopos Raulann, Faizen kadar esmer, uzun bacaklı bir kadındı, ancak soluk saçları birçok ince tutam halinde geriye çekilmiş ve metal bir tarakla sabitlenmişti. Faizen içeri girdiğinde ona meraklı bir şekilde baktı.

"Buna inanmayacaksın," dedi Faizen. "İnanmayacak mıyım?"

"Asla." Bu konuda oldukça memnun görünüyordu.

En azından bu ofis biraz daha büyüktü, diye düşündü Clara. Istvhan ve Faizen aralarında konuşurken bekledi, sonra ayıyı tekrar çağırdı.

Raulann, Faizen'den çok daha sakindi. Çığlık atmadı, bağırmadı, hatta kekelemedik bile. Kahverengi gözleri çok genişledi ve sonra o da gülmeye başladı. "Aman Tanrım. Rat merhamet et. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Clara'nın ayıyı tekrar yere indirmesi biraz zaman aldı. Ayı, tüm bu gelip gidişlerden hoşnut değildi. Clara, bir kuşun ağaçtaki bir delikten içeri girip çıkmasını hayal etti; bu, ayının yapabildiği en dramatik monologdu.

Dönüşümden çıkarken biraz sendeledi. Istvhan onu dengelemek için kolunu tuttu. "Üzgünüm," dedi. "Çok fazla değişiklik oldu. Bana biraz zaman ver."

"Tabii, elbette," dedi Piskopos Raulann, Istvhan onu sandalyeye götürürken. "Evet. Tanrım. O zaman bu gerçek miydi?"

Clara başını salladı.

"Bu bir illüzyon değil," dedi Istvhan. "Ya da eğer öyleyse, tüm duyuları kapsıyor ve ayrıca boyu yaklaşık iki buçuk metre oluyor."

"Bu çok korkunç bir şey." Bir süre durdu. "Ah... Lanet mi altındasın? Lanetin kaldırılması mı gerekiyor? Dürüst olmak gerekirse, daha önce böyle bir şey görmedim, ama seni şifacılarımıza gönderebiliriz..."

"Hayır, hayır." Clara gülmeye çalıştı. "Hayır, ben böyle doğdum. Sorun bu değil." Hikayesini bir kez daha anlattı. Raulann dikkatle dinledi. Soruları azdı ve çoğunlukla zaman çizelgesini ve dönüşümün boyutunu netleştirmek içindi. Clara bitirdiğinde, sandalyesine tekrar yaslandı, arka iki ayağı üzerinde dengede durdu ve bir süre ileri geri sallanarak düşündü.

"Pekala," dedi Piskopos. "Seni burada tutamam. Kişisel bir şey değil, sadece yerimiz yok. Ve... şey... eğer insanlar senin tarifine uyan bir rahibeyi aramaya gelecekse, onlara ulaşmak için bir sürü hasta ve aç insanın içinden geçmelerini istemem."

"Tamamen haklısınız," dedi Clara. "Haklı olmaktan da öte. Tapınağınıza sorun çıkarsam çok üzülürdüm."

"Aslında sizi koruyacak gücümüz yok," dedi Piskopos Raulann. "Rat savaşçıları çağırmıyor ve ordu çok daha iyi maaş verdiği için kimseyi işe almak zor. Acil durumlar için birkaç emekli savaşçı ve fedai var, ama onların sizin tek başınıza yapabileceğinizin yarısını bile yapabileceğini sanmıyorum."

"O yalnız değil," dedi Istvhan.

"Evet, elbette."

Beni Rat'a bırakma teklifiniz buraya kadarmış, Kaptan. Clara adil davranmak gerekirse, onu suçlayamazdı. Seyahatleri sırasında Beyaz Rat'ın inancının daha küçük karakollarını görmüştü, ama bunlar hiçbiri böyle değildi. Zar zor ayakta kaldıkları belliydi. Onlara kendi sorununu yükleyip, koruma ve yardım beklemek zalimce olurdu.

"Bu kadar az şey yapabildiğimiz için üzgünüm. Güneyden geldiyseniz, Rat'ın emrinize sunabileceği çok daha fazla kaynağı olduğunu düşünmeniz için nedenleriniz olduğunu biliyorum. Ancak gördüğünüz gibi, Morstone... farklı."

"Üzgünüm," dedi Istvhan. "Hiç bilmiyordum. Archenhold'daki piskoposumuzun bir fikri var mı bilmiyorum."

Raulann başını salladı. "Oh, hepsi biliyor. Bu bir şikayet değil, bu arada. Kendi cemaatlerini idare etmek zorundalar ve Rat onlara büyük miktarda maddi destek ve insan gücü gönderiyor. Biz sadece kapatılmayacağımız bir düzeyde çalışabiliriz ve siz de bunu görüyorsunuz." Hafifçe gülümsedi. "Ve daha fazla avukat da bir işe yaramaz. Bunun işe yaraması için, 'Deniz Lordları ne derse o'dan öte, gerçek yasalar gerekir. Bu yüzden idare ediyoruz. Seni savunamayız, ama biraz özel olsa da bir casus ağımız var. Onu senin emrine sunabiliriz."

Clara başını eğdi. "Bulabilecekleri her şey için çok minnettar olurum."

“Ayrıca,” dedi Piskopos, “birkaç güvenli evimiz var. Ve rahiplerimizden biri… ah… şey… biraz tuhaf ama güvenilir biridir. Ne yazık ki, ona gerçeği söylemek zorunda kalacaksınız, ama o bunu çok ilginç bulacak ve hiç de endişelenmeyecektir.” Dudakları kıvrıldı. “Bunun için özür dilerim. İlginç olmak muhtemelen çok yorucu bir şeydir.”

"Sokakta taşlanmaktan iyidir," dedi Clara.

"Evet, ama daha fazla seçeneğin olması tercih edilir." Parmaklarını masaya vurdu. "Bahsettiğim gibi, bilgi ağımız geniş ama düzensiz. Ancak, parmaklıklı vagonlarla gelen rahibeler veya gladyatör çukurlarına gönderilecek olağandışı mahkumlar için kesinlikle haber yayabilirim. Deniz Lordları her ayın ilk yeni ayında yeni rakipler getirir, bu yüzden en az bir hafta var. Biraz zamanımız var." Bir süre durdu, sonra öne eğilip hiç tereddüt etmeden Clara'nın eline dokundu. "Ve size söz veriyorum, bir grup rahibenin arenada ayıya dönüştüğü haberi her yere yayılır, bu yüzden henüz sunulmadıklarından emin olabiliriz."

Clara sandalyesine yaslandı ve uzun, titrek bir nefes verdi. Göğsündeki bir şey biraz gevşedi. "Teşekkür ederim," dedi. "Bu, sandığından daha fazla şey ifade ediyor."

Raulann başını salladı. "Belki de çukura gönderilmeyeceklerdir," dedi. "Elimizden geldiğince araştırma yapacağız, ama bu kolay olmayacak. Deniz Lordları eğlencelerinin sürpriz kalması için iyi para ödüyorlar. Birbirlerini alt etmek, güçlerini gösterme yöntemleri." Clara başını salladı.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Oh hayır," dedi Faizen, açıkça eğlenmiş bir şekilde. "Daha fazlası var!"

"Bir kilise şekil değiştiricisinden daha fazlası mı?" dedi Piskopos Raulann. "Aman Tanrım. Rat'tan bize ilginç bir şey getirmesini istediğimde, muhtemelen daha açık olmalıyım."

Istvhan burnunu çektirdi. "Benimki acil olmayabilir, ama korkarım ki aynı derecede tatsız." Pürüzsüz adamlarla olan durumu özetledi.

"Ve sence Morstone'a geldiler mi?" diye sordu Raulann.

Istvhan ellerini açtı. "Bence bu bölgedeler. Mümkünse şehir muhafızlarını uyarmak faydalı olur."

“Böyle bir şey yok,” dedi Piskopos.

Clara, Istvhan'ın şaşırdığını nadiren görmüştü. "Yok mu?"

“İronik olarak, Sealords'un son zamanlarda yaptığı birkaç iyi şeyden biri. Onlar, yoksul mahallelerden para sızdıran yozlaşmış bir zorba çetesiydiler. Sealords'un bunu fedakarlıklarından yaptığını söyleyemem ama eski Watch çok hırslıydı ve komutanları kendisi de Sealord olmak istiyordu. Ordu... sorunu halletti.” Yüzünü buruşturdu. "Aslında bunu yaptıklarında bu bölge çok daha güvenli hale geldi. En azından her bölgede sadece bir Sealord var ve insanları soyuyor."

"Deniz Lordları hakkında hoşuma giden bir şey duymadım," diye mırıldandı Clara.

Raulann omuz silkti. "Üç Dovekie, aralarından en az kötü olanlar ve onlar hakkında söyleyebileceğin en iyi şey, alt sınıfları sığır gibi gördükleri, yani kârlarını maksimize etmek için onların yiyecek, su ve uyuyacak düzgün bir yere sahip olmaları gerektiğini düşündükleri. Biz esas olarak Dovekie bölgelerinde çalışıyoruz. Diğer dördü... şey... Eğer bu kil adamlar hakkında bilgi almak için doğrudan Sealordlara gitmeyi düşünüyorsan, bu fikri hemen kafandan çıkarman iyi olur."

"O zaman nasıl haber vereceğiz?" diye sordu Istvhan. "Paladinler var mı?"

"Burada paladin geleneği yok. Deniz tanrıları çoktur, ama içlerinden biri paladin çağırırsa, tanrıların dokunduğu bir korsan elde edersiniz. Son zamanlarda böyle bir şey duymadım ama. Küçük köylerde, iblisleri kovup ruhları dinlendiren Benandanti, İyi Yürüyenler var, ama onlar çok daha gevşek bir yapıya sahipler ve savaşçı ruhlu değiller. Topluluk liderlerine haber vereceğiz, ama..." Raulann parmaklarını birleştirdi. "Archenhold Piskoposunun neden haber vermek istemediğini anlıyorum. Yanlış ifadeye sahip insanları aramaya başlarsanız, birçok savunmasız ruh için av sezonu açılmış olur. Ve insanları kesik kafalar ve cesetler konusunda uyarmaya başlarsanız, kim bilir neyle karşılaşırız. Of, ne *karmaşa."*

"Yürüyen cesetler, Sealord Antony'nin drowgos'larına benziyor," dedi Faizen.

"Bundan önce bahsetmiştin," dedi Istvhan. "Onlar nedir? Ve ürkütücü bir şekilde aynı kafaları mı var?"

"Hayır, kafaları birbirinden farklı. En azından cesetler kadar farklı. Söylenene göre, boğulan ölüleri dirilten uysal bir büyücü var," dedi Faizen. "Ölüleri öldürmek zor olduğu için arenada çok popülerler."

"Bir *necromancer mı?!"* Istvhan, Morstone'un diğer sayısız zulmünden daha çok bundan dehşete kapılmış görünüyordu. "Halka açık bir yerde mi? Bir hükümet yetkilisi için mi çalışıyor?"

"Biliyorum," dedi Raulann, "biliyorum." Yorgun bir şekilde gözlerini kapattı. "Herhangi bir düzgün toplumda, bunu durdurmak için paladinler ortaya çıkar. Ama Rat paladinleri çağırmıyor ve Forge God'ın tapınağı, necromancer'ı tespit eder etmez bu işi halledeceklerini *ve* destek olarak bir ordumuz olduğunu söylüyor. Deniz Lordları, birbirlerinden nefret eden aileler gibidir, ama Tanrı korusun, bir yabancı onlardan birini tehdit ederse, bir saniyede birleşirler. Ve Morstone, Rat bize yardım etsin, kolayca fethedilebilecek bir şehir değildir."

Istvhan homurdandı. Clara onu suçlamadı. Necromancy, şeytanlar veya kuduz gibi bir şeydi. Dünyanın çoğu yerinde, doğru ve yanlış, suç ve suçluluk kavramlarının ötesinde bir şeydi. Mümkün olduğunca çabuk ve kapsamlı bir şekilde halledip, bunun sık sık olmaması için dua ederdiniz. Neyse ki, her ikisinden de çok daha nadirdi.

"Peki ya Rüya Tanrısı'nın halkı?"

Raulann iç geçirdi. "İki ölüm ya da zafer saldırısı. Zaferle sonuçlanmadı. Sormayı bıraktık. İyi insanlar, ama paladinler için bile

sönük kalıyorlar. Alınma, Paladin Istvhan."

"Alınmadım. Bu, Çelik Aziz'in seçilmişlerinin daha önce yaptığı türden bir şeydi..." Sesi kesildi ve kimse boşluğu doldurmak için harekete geçmedi. "Ve necromancer'dan başka kimse dehşete kapılmıyor mu? Gücü olan kimse yok mu? Olayları durdurabilecek kimse yok mu?"

Piskoposun gülümsemesi gülünç değildi. "Morstone'a hoş geldin, Paladin Istvhan. Umarız burada hayatta kalırsın."

YİRMİ DOKUZ

Tapınaktan ayrıldıklarında akşamın erken saatleriydi. Piskopos onları, kalın yanakları, kocaman göbeği ve mürekkep lekeli, çevik parmakları olan bir adama götürdü. Adam, akıncıların ve Clara'nın kız kardeşlerinin isimlerini ve tariflerini aldı, her biri hakkında sorular sordu. Clara, Sigrid'in göz rengini veya başrahibenin boyunu hatırlayamadığını fark edince utandı. "O her zaman olduğundan daha uzun görünür," dedi dikkatlice. "Ama kişiliği böyledir. Aslında oldukça kısa boylu olduğunu düşünüyorum, ama ben onu öyle hatırlamıyorum. Ve kalçaları ağrıdığı için her adımı önceden düşünüyormuş gibi yavaş yürür."

İronik olarak, her birinin kokusunu tanıyabilirdi, ama bunun da pek bir faydası yoktu. Manastırdaki herkes aynı tür sabun kullanıyor ve aynı tür cüppeler giyiyorsa, ter, cilt ve nefes farklılıklarını nasıl açıklayabilirdi? Ve bunu, onları arayan birine bir şey ifade edecek kelimelerle nasıl ifade edebilirdi?

Faizen ayılar hakkında bilgi verdi. "Halkına ne kadarını anlatmak istediğin sana kalmış," dedi. "Kulağa oldukça çılgınca geldiğinin farkındayım, ama bunu Rat'ın kendi el yazısıyla yazılmış gibi düşün."

Adamın bakışları Faizen'den Istvhan'a, oradan Clara'ya ve sonra tekrar Faizen'e kaydı. Tek bir patlayıcı homurtu çıkardı ve öfkeyle yazmaya başladı. Clara başlangıçta adamın bir kâtip olduğunu tahmin etmişti, ancak Faizen "senin adamların" dediğinde fikrini değiştirerek onun fiilen bir casus şefi olduğunu düşündü. Ancak adam kanıt istemedi ve herhangi bir yorumda bulunmadı. Sadece notlar aldı ve sonra Faizen'e başını salladı. "Yarın bunları insanlara dağıtacağım," dedi. "Ama bu çabuk olmayacak. Gladyatör çukuruyla ilgili konulara odaklanacağız, ancak sadece izin günlerinde bazı işçilerle konuşabiliyoruz." Clara'ya bakıp

Clara'ya baktı ve ona hafifçe başını salladı. "Tanımlamaların çok iyi, kardeşim. Bunlarla çalışabileceğimize inanıyorum."

"Lütfen," dedi, kendini onun ayaklarına atıp kız kardeşlerini bulması için yalvarmak istemesi hissine direnerek. "Çok uzun zaman oldu ve ne olabileceğinden korkuyorum."

Adam başını salladı ve Faizen onları Morstone'un loş sokaklarına doğru yönlendirdi.

"PROCTOR ETHAN BİRAZ TUHAFTIR," diye uyardı Faizen. "İyi bir adam... en iyisi... sağduyulu!... ama... tuhaf." Sanki onları uyarmak mı yoksa proctora bir şans vermelerini rica etmek mi gerektiğine karar verememiş gibi, sözleri arka arkaya dökülüyordu.

Istvhan omuz silkti. "Birçok tuhaf insanla tanıştım," dedi. "Muhtemelen ben de onlardan biriyim."

Faizen bu sözlerden pek cesaretlenmemiş gibiydi. "Ah... evet. Şey. Bir bakıma." "Ne iş yapıyor?" diye sordu Clara. "Yani, Rat için. Avukat mı?" "Oh hayır. Hayır, hayır. İnsanların hayvanlarına bakıyor." Faizen, saçlarını eliyle düzeltirken onların şaşkın bakışlarını fark etmiş olmalıydı.

kafa karıştıran bakışlarını fark etmiş olmalı ki elini saçlarına götürdü. "Morstone hayvanlarla dolu. Her çatıda bir güvercinlik ya da tavuk kümesi var. İnsanlar fareler için kedi ya da terrier besliyor. Çoğu han domuz besliyor. Hatta bazı eski aileler hala karabataklarla balık avlıyor. Ethan da burada devreye giriyor."

"Hayvanları mı iyileştiriyor?" diye tahminde bulundu Istvhan.

“O kadar da abartılı bir şey değil. Ama bu, Rat'ın çözmesi gereken sorunlardan biri." Faizen başını salladı. "Köpeklerini götüremeyeceklerinden korktukları için, tam anlamıyla nehrin ortasında kalan evlerini terk etmeyen insanlar ya da yarı ölü olsalar bile, tavuklarını besleyecek kimse kalmayacağından korktukları için şifacıya gitmeyen insanlar olacak. Köpeklerini, kedilerini veya tavuklarını götürebilecekleri bir yer bulabilirsek, bu en kolayı olur, ama çoğu zaman..." Ellerini kaldırdı, sonra indirdi. "Yeniden yerleştirme işini yapan birkaç kişi var. Aslında şehir dışında geçici olarak kümes hayvanlarını, güvercinleri veya köpekleri barındıracak birkaç çiftlik var ve neyse ki, kedilere zarar verirseniz

kedi incitirseniz, gemideki kediler bunu öğrenir ve çalışmayı reddeder, bu yüzden denizci tapınakları devreye girer."

Istvhan, Rat'ın nasıl çalıştığını artık oldukça iyi biliyordu. "Peki ya fazla yumurta, genç horoz veya güvercin varsa ve insanlar Rat'ın yardımına minnettar olup bu fazlalığı açlara bağışlamak isterse?"

Faizen sırıttı. "Birbirimizin sorunlarını çözüyoruz, Paladin Istvhan. Bunların hepsi Rat'ın hizmetinin bir parçası. Ethan, yardıma ihtiyacı olan ama hayvanlarına kimsenin bakmayacağından korkan insanlar için şehrin her yerini dolaşıyor. Böylece, birisi şifacıyı ya da başka birini ziyaret edebilsin diye, her zaman tavukları beslemekle meşgul. Ayrıca, bazı... daha tuhaf... yaratıkları da kabul etmeye yardım ediyor." Bir an durdu. "Ah... hayvanları sever misin?"

Istvhan cevap verirken Clara'ya bakmamaya özen gösterdi. Clara, Rat'ın verdiği ağır, kapüşonlu bir pelerin giyiyordu, ama Istvhan onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. "Çoğunlukla, evet. Atlar ve katırlarla pek şanslı olduğumu söyleyemem. Köpekler beni sever."

"Onlar beni sevmez," dedi Clara. "En azından ilk başta." Hafifçe gülümsedi. "Eğer sahipleri bana normalmişim gibi davranırsa, genellikle bana alışırlar."

"Koku mu?" diye sordu Istvhan, ilgilenerek.

"Sanırım öyle." Omuz silkti. "Kediler ise umursamıyor gibi görünüyor. Kediler için kokum çok kötü ama çoğu insan da çok kötü kokuyor, bu yüzden bana karşı bir şey yapmıyorlar."

"Kediler böyledir işte." Faizen başını salladı.

Sonunda çok garip bir eve vardılar. İki büyük binanın arasındaki boşluğa inşa edilmiş bir evdi, ama Morstone'un biraz eksantrik mimari standartlarına göre bile bu ev tuhaftı. Tahtalar çok büyüktü ve bazı yerlerde dışa doğru kıvrılmıştı, Istvhan evde düz bir açı göremedi. Saman yerine tahtadan yapılmış bir dokumacı yuvası gibi görünüyordu.

"...huh," dedi Clara.

Faizen kapıyı çaldı, sonra geri çekilip bekledi. Bir dakika sonra tekrar kapıyı çaldı. "Üzgünüm," dedi özür dileyerek. "Bir şeye daldığında, ona burada olduğunu sürekli hatırlatman gerekiyor."

Dördüncü kez kapıyı çaldıktan sonra kapı açıldı. Kapıda duran adam kısa boylu, zayıftı ve Beyaz Sıçan'ın küçük bir memurunun cüppesini giyiyordu. Uzun kolları arkaya bağlamıştı, ama alt kenarı sırılsıklamdı.

"Faizen!" dedi. "Sen misin! Oh, özür dilerim, seni bekletmek istemedim, sadece bantlı semenderleri aktarıyordum. Yumurtalarını bıraktılar, biliyorsun, ve yumurtalar çatlamadan önce onları kavanozdan çıkarmak zorundasın, yoksa yamyamlığa yönelirler ve kimse *bunu* istemez."

"Elbette yamyamlığı önlemeliyiz," dedi Istvhan, en diplomatik ses tonuyla. Clara dirsekleriyle onu dürttü. "Ne? Yamyamlık gerçek bir sorun!"

"Özellikle semenderlerde," dedi Proctor Ethan. Kalın gözlük takması gereken bir adam gibi görünüyordu, ama görünüşe göre doğa ona iyi bir görme yeteneği bahşetmişti. Istvhan'a sırıtarak elini uzattı. Istvhan elini sıktı. Adamın eli terli değil, "semender kavanozundan yeni çıkarılmış" gibi aşırı nemliydi.

İçeri girdiler. Faizen herkesi birbirine tanıttı. Clara başlığını geri çekip Ethan'ın elini sıktı ve aynı ıslak kutsamayı aldı.

Ethan'ın evi, dolaplar, köşeler ve nişlerden oluşan tuhaf bir karışımdı ve her biri cam kavanozlar ve dev seramik kaselerle doluydu. "Eski bir gemiydi," diye açıkladı ev sahibi. "En azından büyük bir kısmı. Bir kahin, kaptana gemisine yakın kaldığı sürece hayatı boyunca hiç hastalanmayacağını söylemiş. Emekli olduğunda gemiyi söküp, odunlarından evini inşa etmiş. Ancak çok fazla yer yoktu, bu yüzden zaten burada bulunan başka bir binanın etrafına ve üzerine inşa etti — şu anda bir fırın, kışın bile her şeyi sıcak tutuyor — ve sonra hala odun kalmıştı ve hiçbirini kaybetmekten korktuğu için her yere dolaplar, raflar ve merdivenler yaptırdı. O kadar tuhaf bir şekli var ki, özellikle de kapı girişleri çok alçak olduğu için, neredeyse hiç kimse burada uzun süre yaşamak istemedi..."

"Fark etmiştim," dedi Istvhan kuru bir şekilde, Clara ile göz göze gelerek. İkisi de odaya girerken neredeyse ikiye katlanmışlardı.

"Üzgünüm," dedi Ethan. "Sizi uzun mutfağa yerleştireceğim. Maude ile paylaşmanız gerekecek."

"Maude mu?" dedi Clara.

"O bir Kuzey Büyük Kurbağası. Onu seveceksin. Herkes onu sever. Tabii fareler hariç. Tek sorun, biraz soğuk olması. Maude soğuğu sever. Çoğu amfibi sevmez tabii." Bir kolun bağcıklarını yeniden bağladı. "Her neyse, bu evi seviyorum çünkü kavanozlarımı saklayabileceğim çok yer var."

"İşe yaradı mı?" diye sordu

Istvhan. "Ne işe yaradı?"

"Gemiden odun saklamak. Kaptan hiç hastalandı mı?"

"Hayır." Ethan sırıttı. "Neredeyse yüz yaşına kadar yaşadı, sonra bıçaklandı. Hikayelere inanacak olursak, kıskanç bir koca tarafından."

Istvhan şapkasını çıkarmak için güçlü bir dürtü hissetti. Şapka takmıyordu, bu yüzden elini kalbinin üzerine koymakla yetindi.

Faizen tüm bu konuşmayı sabırla dinlemiş ve şimdi boğazını temizledi. "Onların seninle kalması için bir neden var," dedi. "Ve bu, son derece gizlilik gerektiriyor."

Ethan gözlerini kırptı. "Oh," dedi, ses tonu daha odaklanmış gibiydi. "Evet, tabii ki. Birisi onların peşinde mi?"

"Kim olduklarını bilselerdi, peşlerinde olanlar olurdu." Faizen Clara'ya baktı. "Clara kardeşini tanıyorlar mı?"

"İlk saldırganlar tanıyor, ama onları aradıkları pek olası değil," dedi Clara düşünerek. "Oldukça ayırt edici biriyim, kabul ediyorum, ama benim hala hayatta olduğumu bilenlerin çoğu saldırıda öldürüldü." Bir süre durdu. "Yine de bir veya ikisinin hayatta kalıp buraya gelmemiş olabileceğini garanti edemem."

"Oh, hayır. Nedenini öğrenebilir miyim?"

Clara Faizen'e baktı. Faizen başını salladı.

"Bu kadar erken yapmak akıllıca mı?" diye sordu Istvhan endişeyle. Clara'nın dönüşümleri bu kadar sık yapınca yüzünün solmasını sevmiyordu.

"Sonrasında çok acıkacağım," dedi. "Ama göstermedikçe kimse sana inanmaz." Pelerini ve cüppesini çıkardı. Istvhan onları aldı. Ethan'ın ağzı açık kaldı. Faizen tavana baktı. Istvhan bakışlarını onun köprücük kemiğinin üzerinde tuttu, çünkü daha aşağıya bakarsa, yüzünde çıplak bir şehvet belirir ve herkes rahatsız olurdu.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, bu onu şaşırttı. *Ama yine de, alçak tavanlar... Tanrım, o pozisyonda onunla yapabileceğimiz şeyler...* Bunun yerine, yüzü kıpkırmızı olup geri çekilmeye başlayan Ethan'a baktı.

Odanın atmosferi değişti. Raflardaki kavanozlar hafifçe tıkırdadı. Oda birdenbire çok daha kalabalık hale geldi ve Ethan'ın zaten açık olan çenesi, yerinden çıkacakmış gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım," dedi yumuşak bir sesle. "Aman Tanrım. Sıçanın kuyruğu ve ayak parmakları adına.
Sen *nesin*?"

"Bir insan," dedi Istvhan, sesindeki sertliği fark edip geri çekmeye çalışarak. "Aziz Ursa Tarikatı'nın bir üyesi. Bu, azizlerinin onlara verdiği bir armağan."

"Aman Tanrım, evet. Ve siz gerçeksiniz,
hanımefendi?" "Hrrwufff." Bir ayı gözlerini
devirebilseydi, Clara bunu yapardı.

"Ve bunu gönüllü olarak yapabiliyorsun? İstediğin zaman? Dolunayda değil mi?" "Hrrwuf."

"Sana dokunabilir miyim?"

Istvhan, buna verdiği tepkinin şiddetine şaşırdı. *Kıskanıyor muyum? Salamanderleri olan bu sıska küçük adamı mı?*

Kıskanmaya hiç hakkı yoktu. Kıskanmıyordu. Clara'ya karşı hiçbir hakkı yoktu, onu birkaç kez öpmüş ve bir kez bıçaklamış olması dışında. Birini bıçaklamak, özel bir ilişki sayılmazdı.

Ayı iç geçirdi ve bir adım öne çıktı. Ethan dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini ayının kürküne gömdü, sonra hızlı bir fiziksel muayeneye başladı. "Ağzını açabilir misin? Teşekkürler..." Ayının çenesine baktı, devasa köpek dişleri onu hiç rahatsız etmiyordu. Omzunun üzerinden ayı, Istvhan'a "benim neye katlandığımı görüyor musun" bakışı attı.

"İnanılmaz. Bu halde çiğ et yiyor musun?"

"Haauuughghh," dedi ayı, Istvhan bunun ağzı açıkken *Hrwuff'a* en yakın ses olduğunu düşündü.

"Peki bu sindiriminizi bozmuyor mu? Ya mideniz çiğ etle dolu bir insana dönüşürseniz ne olacak?"

"Haaauugh."

"Tam olarak anlamadım?"

"Sanırım 'Ağzım açıkken cevap veremem' diyor," dedi Istvhan. Ayı ona bir bakış attı ve Istvhan bunun minnettarlık olduğunu düşünmeyi tercih etti. Bu, ayıların yüz hatlarında kolayca görülen bir ifade değildi.

"Oh! Evet, tabii ki, çok özür dilerim. Lütfen, istersen geri dön."

Clara ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Istvhan, Ethan'ın ilgisinin tamamen akademik olduğundan emin olmasına rağmen, aceleyle bornozu omuzlarına attı.

"Teşekkürler," dedi Clara. Istvhan ona elini uzattı ve Clara onu tuttu, bu da Istvhan'ı biraz endişelendirdi. Başı dönüyor muydu?

"Affedersiniz, yiyecek bir şeyiniz var mı?" diye sordu Ethan'a bakarak. "Bugün çok değişiklik oldu ve açlıktan ölüyorum."

"Tabii ki. Özür dilerim, ben teklif etmeliydim... Ah canım... Ne istersiniz?"

"Her şey olur," dedi, "yeter ki bol olsun."

Ethan arka odaya gitti ve bir somun ekmek ve biraz kurutulmuş balıkla geri geldi. Clara'nın gözleri parladı. Küçük bir masaya oturdular ve Clara ekmeği elleriyle parçalayıp aç bir kurt gibi yemeye başladı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, ağzı ekmek parçalarıyla dolu halde. "Normalde barbarca davranmam..."

"Bu inanılmaz." Ethan cüppesini okşayarak küçük, kirli bir defter ve bir kalem ucu çıkardı. "Sen gerçek bir ayı mısın? Ayı şeklinde üreyebiliyor musun?"

Clara, ekmeği dudaklarına götürürken durakladı. "Denemedim."

Gözetmen ona şaşkın şaşkın baktı. "Oh. Oh, özür dilerim, hayır, tabii ki, bu çok kişisel bir soruydu. Çocuğun var mı? Onlar insan mı?"

Faizen boğazını temizledi. "Belki bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi. "Ethan, seninle kalabilirler mi?"

"Evet, tabii ki." Istvhan, Ethan'ın en azından sorularına cevap alana kadar onların gitmesini engellemeye çalışacağından şüpheleniyordu. "Oh, canım. Ayı yemi de mi lazım?"

"Çoğu insan yemeği ayı yemeği olarak gayet uygundur," dedi Clara.

"Evet, ama tersi de geçerli mi? Az önce sormaya çalıştığım şey buydu. Ayı olarak çiğ et veya leş yerseniz, insan olarak size zarar verir mi?"

"...Leş yemeyi mümkün olduğunca kaçınıyorum."

"Evet, elbette." Ethan not aldı. "Peki ya yemeğin miktarı? İnsan olarak yersen, ayı olarak doyar mısın? Ayı olarak çok yersen ve tekrar insana dönüşürsen, fazla yemek ne olur? Ve yemeğin atık ürünleri, nasıl ölçeklenir..."

Faizen, Istvhan'ın dikkatini çekti. "Sizinle iletişime geçeceğiz," diye mırıldandı ve kapıya doğru ilerledi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bize ulaşın. Ve şehre çok fazla çıkmamaya çalışın."

"Tamam," dedi Ethan, kapı arkasından kapanırken. "Senin ayininden bahsedelim."

"Uh..." Clara, Istvhan'a baktı. "Azize için dua edebilirim. Düzenli ayinler yapılmasa da kızmaz."

Ethan birkaç kez gözlerini kırptı, kendisi de biraz kurbağaya benziyordu. "Oh! Hayır! Kütlen. Kişisel kütlen. Ağırlığın. Ayı olarak çok daha büyüksün. İnsan olduğunda nereye gidiyor? Ayı olduğunda nereden geliyor?"

"Bu, Aziz Ursa'nın kutsamasının bir parçası."

"Yani bir mucize..." Bunu yazdı. "Dönüştüğünde daha hafif ya da daha ağır hissediyor musun?"

"Hayır," dedi Clara, son ekmeği bitirip kurutulmuş balık şeritlerini yemeye başladı. "Kafamda ayının öne çıktığını veya geri gittiğini hissediyorum. Bu his, diğer her şeyi gölgede bırakıyor."

"Oh, ne ilginç! Yani ayı ayrı bir varlık mı?" "Öyle

hissediyorum." Clara tekrar Istvhan'a baktı.

Istvhan çaresizce omuz silkti. "Ben sadece bir şövalyeyim, Domina. Hiç ayı olmadım."

"Doğru. Aslında ayrı bir varlık mı yoksa biz onu ayrı bir varlık olarak düşünmek için eğitilmiş miyiz, bunu bilemem. Sanki... şey..." Ellerini sallayarak, açıkça bir kelime arıyordu. "İzinsiz düşünceler hakkında bilginiz var mı?"

"Evet. Onları düşünmek istemiyorsun ama yine de aklına geliyorlar."

"Aşağı yukarı. Benim zorlayıcı düşüncelerim yok. Ara sıra zorlayıcı bir ayım var."

Bu ilginçti. Istvhan çenesini eline dayadı. *Sanırım Çelik Aziz'i takip eden bizler de savaş akımını bizden ayrı bir şey olarak görüyoruz. Belki de bizler çılgın savaşçılar yerine ayılar olsaydık, ona da aynı şekilde davranırdık.*

Ethan, Clara balık yemeye devam ederken ona sorular yağdırmaya devam etti. "Ve değişim ne zaman başlıyor? ... Evet, evet... Çok ilginç. Ve dolunay... Hiçbir şey. Hikayeler bu kadar... Daha hızlı iyileşiyor musun? Oh, bu ilginç..."

Istvhan, Clara yemeğini bitirene kadar bekledi, sonra müdahale etmek zorunda hissetti. "Proctor Ethan," dedi. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Çok naziksiniz. Domina Clara'nın, kaldığımız süre boyunca tüm sorularınızı yanıtlayacağından eminim. Ama çok uzun bir gün geçirdik

ve o, sağlıklı olmaktan çok daha fazla sayıda hızlı bir şekilde şekil değiştiriyordu."

"Oh!" Ethan not defterini bıraktı. "Evet, tabii ki. Çok özür dilerim. Sen çok etkileyici birisin, Domina."

"Öyle diyorlar," diye mırıldandı Clara. "Lütfen bu taraftan gelin."

Onları bir dizi merdivenden aşağı, alçak bir kapı eşiğinin altından geçirdi — Istvhan ve Clara eğildiler — ve daha da fazla kavanozun sıralandığı bir koridordan geçtiler.

"Demek semender besliyorsunuz," dedi Istvhan.

"Sadece semender değil. Amfibiler benim büyük aşkım, ama yıllar boyunca pek çok hayvan besledim. İnsanlar öldüğünde, kimse bakmayı bilmediği evcil hayvanları bırakırlar. Ve böyle bir şehirde..." Elini salladı. "Pek çok denizci çok sıra dışı evcil hayvanlar besler. Papağanlar en azından. Yılanlar, kertenkeleler, maymunlar... Tanrım, maymunlardan bahsetmeyin bile. Rat, diğer canlılarla barış içinde yaşamamızı istiyor, ama bence maymunları kastetmemişti."

Istvhan'ın arkasından, bir rahibenin kahkahasını bastırmaya çalıştığına benzeyen bir ses geldi.

Uzun mutfak, evin geri kalanından çok daha serindi. Uzun ve dardı, ama neyse ki adından da anlaşılacağı gibi yüksekti. Istvhan rahat bir nefes alarak doğruldu ve boynundaki omurların çatırdandığını hissetti.

Orada yatak yoktu, ama bir duvarda mutfağın uzunluğu boyunca uzanan geniş bir gömme bank vardı. Bank yastıklarla ve katlanmış battaniyelerle kaplıydı. Diğer duvarda şömine vardı, ama ateş yakılmamıştı ve her iki yanında odun yığınları diziliydi.

Ethan şöminenin önüne diz çöktü. "Yine de çok sıcak olmayacak," dedi özür dilercesine. "Burası aslında sokak seviyesinin altında, bu yüzden nehirden esen rüzgar buraya çarpıyor ve fırından gelen ısı buraya kadar ulaşmıyor. Ama biraz ısıtacağız ve tonlarca battaniye var."

"Bir vagonun altında uyuyorduk," dedi Istvhan, "çoğunlukla yağmur ve dondan korunmak için. Geceleri üşümeye alışkınız."

Ethan dehşete kapılmış görünüyordu. "Tanrım, bundan daha iyisini yapabiliriz."

"Bir ateş harika olurdu," dedi Clara, bankta otururken. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Sandaletlerini çıkardı ve battaniye yığınına yaslandı. "Burada uyuyabilirim."

"Rahatına bak," dedi Istvhan. "Bu gece dünyayı kurtarmamız ya da dağlara tırmanmamız gerekmiyor sanırım.

"Aziz Ursa'ya şükürler olsun." Clara bankta uzandı ve battaniye yığınına yaslandı. "Akşam yemeği vakti geldiğinde beni uyandır. Ya da kahvaltı vakti. Ya da... Boş ver, belki de sadece uyuyacağım."

Istvhan, iyi bir şövalye gibi yabancı bir evde olduğu gibi onun uykusunu izlemeyi planlamıştı, ama gözleri açık kalmakta zorlanıyordu. Ethan iyi geceler dileyerek dışarı çıktıktan sonra, Clara'nın üzerine bir battaniye örttü, kendine de bir tane çekti ve anında uykuya daldı.

OTUZ

ISTVHAN ERKEN UYANDI, özel bir erdeminden dolayı değil, zincir zırhıyla uyuduğu için, ki bu genelde çok kötü bir fikirdi. Varlığını unuttuğu kasları tutulmuştu. Tavana bakarak, tanrıların onu yeterince sevip sevmediğini, ona bir masöz, tercihen sırtı kambur ve elleri ölüm pençesi gibi olan yaşlı bir kadın göndereceklerini görmek için bekledi. (Istvhan'ın deneyimine göre, bu tür kadınlar tanrısallığın bir parçasıydı.) Tanrılar onu görmezden geldi. Istvhan iç geçirdi ve kalktı.

Bir saatin çoğunu avluda esneme ve kılıç egzersizleri yaparak geçirdi, en azından her yeri eşit derecede ağrıyana kadar, sonra kılıç kemerini beline takıp içeri girdi.

Yüksek mutfağın kapısında durdu, kısmen başının alçak kapı pervazından geçeceğinden emin olmak için, kısmen de Clara içeride bankta oturmuş, başını duvara yaslamış, gözleri kapalı olduğu için. Önünde düğümlü bir ip vardı ve dudakları sessizce hareket ederken bir düğüm daha sıkılaştırıyordu.

Elbette, onun bir tespih yoktu. Istvhan, ona bir tane bulabilir miyim diye düşündü, eğer bu, onun kabul edebileceği bir hediyeyse. *Unutma, onu baştan çıkarmaya çalışıyorsan, tespih, yatak sporlarını akla getiren türden bir hediye değildir.*

Evet, ama bu onun için bir anlam ifade ederdi. Aptalca bir sevgilinin hediyesinden daha fazlası. Benim için önemli olduğu gibi, onun için de önemli olan bir şey.

Bu düşünceyle kafasında uzak bir uyarı zili çaldı. Dikleşti, yine de başını kapı pervazına çarptı ve Clara'nın gözleri açıldı. Istvhan kafasının üstünü ovarken, Clara anlayışla gülümsedi. "Bu sabah iki kez yaptım bile."

Yanındaki bankta oturdu ve bacaklarını uzattı. "Başka bir şey var mı?"

"Mmm." Clara başka yere baktı.

"Bir bakalım, Domina sözlüğüm nasıl gidiyor..." Görünmez sayfaları çevirir gibi ellerini kaldırdı. "Bu 'İyi değilim, ama şikayet etmek istemiyorum' muydu?"

Kız burnunu çektirdi.

"Ah! Bu 'Evet, ama nasıl cüret edersin bana böyle seslenirsin' demek. Bunu biliyorum."

Clara isteksizce güldü ve o sanki bir ödül kazanmış gibi hissetti. "Tanıdığın herkes için böyle bir sözlüğün var mı?"

"Sadece değer verdiğim kişiler için," dedi.

Clara nefes aldı. Istvhan daha fazla zorlamak istemedi ve bekledi.

"Bu beni deli edecek," dedi sonunda, etrafını işaret ederek. Istvhan bunu odanın kendisi değil, şehir anlamında algıladı, ki oda, alçak kapıları bir kenara bırakırsak, rahatsız edici değildi.

"Beklemek her zaman zordur," dedi.

"Sadece o değil," dedi Clara. "Beklemek zor, evet, ama asıl sorun hiçbir şey yapamıyor olmam. Rat'ın adamlarının bu konuda benden daha iyi olacağını biliyorum. Onlar daha kalabalık ve kime, nasıl soracaklarını, şüphe uyandırmadan soracaklarını bilecek konumdalar. Benim ise bir katedralde boğa gibi davranıp daha fazla sorun yaratacağımı biliyorum. Sadece..." Elleri kucağına düştü. "Ben yapmıyorsam, işlerin gerçekten yürüdüğüne inanmak benim için zor."

"Ah," dedi Istvhan. "Sen hiç yetki devretmeyi öğrenmek zorunda

kalmadın." "Hayır. Ben tek başımayım, seyahat ediyorum."

"Öğrenmesi faydalı bir beceri." Elini uzattı ve onun elini tuttu, elinin kucağında olduğunu ve bu da parmaklarının tehlikeli bir yerden sadece birkaç santim uzakta olduğunu çok iyi biliyordu. Başparmağıyla onun parmak uçlarını ovuşturdu, nasırların pürüzlülüğünü hissetti, yeterince yavaş hareket ettiğini umdu. *Çılgınca baştan çıkarıcı olmak iyidir. Çılgınca ısrarcı olmak kötüdür. Her gün ona ilgilendiğimi hatırlatmam gerektiği anlaşılmaya başlıyor, yoksa kendini ikna etmenin bir yolunu buluyor ya da fikrimi değiştirdiğime kendini inandırıyor.* Onun kendisini kararsız bulduğunu mu düşündüğünü, yoksa kendini o kadar küçümsediğini ve erkeklerin beş dakika sonra ilgisini kaybedeceğini mi düşündüğünü merak etti.

Clara ona kaşlarını kaldırdı. "İşleri devredecek altımdaki kimse yok."

"Astlara gerek yok. Sadece güvendiğin insanlara."

"Onlardan da pek yok."

"Ah." Gülümsedi. "O başka bir konu. Her zaman güvenebileceğin biri olmalı."

"Kız kardeşlerime hayatımı emanet ederim," dedi, gözlerini kaçırarak.

"Ben de kardeşlerime güveniyorum. Ama kardeşlerimin çoğu çok kırılmış insanlar, bu yüzden güven, onlara olan inancımla, ne yapabileceklerini ve ne yapamayacaklarını anlamamın birleşiminden oluşuyor."

Dudaklarını yana doğru kıvırdı, açıkça bunu düşünüyordu. "Sanırım haklısın. Kız kardeşlerime hayatım pahasına güvenirim, ama başrahibeden beni bir uçurumdan yukarı çekmesini istemezdim. O kesinlikle bunu isterdi, ama fiziksel olarak bunu yapamaz. En azından bir insan olarak."

"Gördün mü? Güven, bir yandan inanç, bir yandan da öngörülebilirliktir." "Böyle söyleyince çok soğuk geliyor."

Istvhan kaşlarını kaldırdı. "Belki. Ama bu aynı zamanda, arkadaşlarımızı, yapamayacakları şeyler yapmaları istenen durumlara sokmayacak kadar sevdiğimiz anlamına da gelir." Birbirine kenetlenmiş ellerini biraz kaldırdı, sonra bıraktı. "Galen, mesela. O benim silah arkadaşım ve onun için ölürüm, ama onu başka biriyle aynı odada yatmak zorunda kalacağı durumlara sokmam."

"Mmm. Kabuslar mı?"

"Tam olarak değil. Onu kabusundan uyandırırsan, savaş dalgası tetiklenebilir. Durumu daha iyiye gitti, artık bazen şiddet eğilimli oluyor ama birkaç yıldır çılgına dönmüyor. Ancak bilmeden yapabileceklerinden çok korkuyor."

Clara başını salladı. "Bütün bunlar bir tanrının ölümünden mi kaynaklanıyor..."

"Hepimiz bir bedel ödedik," dedi sessizce. "Benimki, sanırım, diğerlerine kıyasla çok hafifti. Stephen, görevinden başka hiçbir şey için yaşama isteğini kaybetti, Shane kesinliğini kaybetti ve Galen kontrolünü kaybetti. Diğerleri..."

"Peki sen ne kaybettin?"

O yumuşak kahverengi gözlerin keskinleşebileceğini biliyordu, ama yine de bu onu rahatsız etti. Normalde böyle bir soruyu geçiştirirdi, ama sırların zamanı geçmiş gibi görünüyordu. "Sanırım, belki de kimseyi kol mesafesinden daha yakına almama yeteneğimi. Ben eğlenceli ve oldukça zekiyimdir.

kendi iyiliğim için ve böylece sevilmem kolaylaşır. Ama bir kez ruhunda bir tanrı varsa ve onu kaybedersen, daha fazlası..."

O başını salladı.

"Belki de bu yüzden bu işi bu kadar kötü yapıyorum," dedi. "Seni önemsiyorum.

Bence biz arkadaşız, belki de daha fazlasıyız."

Gözleri gölgelenmişti. Daha fazla konuşmalı mı, yoksa az önce söylediği az şeyi geri almak için çabalamalı mı, bilemiyordu.

Bunu unutabilirdi. Mantıklı bir adam öyle yapardı. Ama o bir şövalyeydi ve şövalyeler, kelimenin tam anlamıyla olmasa da, en azından mecazi olarak, kendilerini cezalandırmaya meyilliydi. "Seni burada bırakmamı ister misin? Söz vermiştim." Bir an durdu ve sonra, Doc Mason'ın tavsiyesi kafasında yankılanarak, "Umarım hayır dersin," diye ekledi.

Clara derin bir nefes aldı ve tekrar nefesini verdi. "Sakin kalmalıyım," dedi. Serbest elini kaldırıp göğüs kemiğini ovuşturdu. *Tüm duygularını bastırmaya çalışırken kendini çıldırttığında, tam da o noktada hissediyordu.* "Öyle yapmalıyım. Tehlikede olan sadece benim hayatım değil. Ama şu anda, yabancı bir şehirde yalnız kalmak da en az bunun kadar zor olurdu. Ve beklemek. Kim bilir, belki de kendimi kaybedip, tek başıma bu koloseumu basmaya çalışmak gibi tamamen çılgınca bir şey yaparım?"

Beklemediğim bir yoğunlukta içini rahatlama kapladı. "Peki," dedi. "En azından bu şekilde, ikimiz olacağız."

Gözlerine bakmadan güldü.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Seni alt eden kadar güçlü bir duyguya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ben buradayım."

"Ne kadar süre?" diye sordu, elini onun eliyle kapattı.

"Bana ihtiyacın olduğu sürece," dedi ve böyle bir cümleden sonra onu öpmekten başka bir seçeneği yoktu.

Dudakları onunkilerden bir santim uzaktaydı ki, mutfağın kapısı birden açıldı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Maude'u kontrol etmem gerekiyor," dedi Ethan.

"Ah, Ser Istvhan! Bir kurbağayı tutabilir misin?"

Istvhan Clara'ya baktı. Clara Istvhan'a baktı. Çığlık atmak yerine gülmesini zorlukla bastırdı.

"Sanırım hepimiz kendi yöntemlerimizle hizmet etmeye çağrılıyoruz," dedi Istvhan ayağa kalkarak. "Siğil mi çıkacak?"

"Bu," dedi Ethan, Clara'nın onu hiç duymadığı kadar zehirli bir ses tonuyla, "iftira dolu bir efsane." Odun yığınının arkasındaki boşlukta el yordamıyla aradı. "Genelde buradadır, bir bakayım... ah, buradasın tatlım." Clara'nın gördüğü en büyük kurbağayı elinde tutarak ortaya çıktı. Neredeyse bir kedi büyüklüğündeydi, kocaman altın rengi gözleri ve uğursuz bir ifadesi vardı.

"Kavanozda yaşamıyor, değil mi?"

"Hayır. Ona çok güzel bir kavanoz aldım ama hiç sevmedi. Burada gizlenmeyi tercih ediyor. Bir bakayım sana, Maude... evet, güzel, kilon iyi..."

"Kavanozlar etkileyici," dedi Clara, "ama yukarıdaki küvetler beni hayrete düşürdü. Burada çok iyi çömlekçileriniz olmalı."

"Oh evet," dedi Ethan. "Leeward'da en iyi çömlekçiler var. Nehir boyunca devasa kil bankaları var, görüyorsun." Maude'u Istvhan'a uzattı. Maude hoşnutsuz görünüyordu, ama Clara'nın karşılaştığı tüm kurbağalar hoşnutsuz görünüyordu, bu yüzden muhtemelen bir anlamı yoktu. "Neyse ki, zenginler mükemmellik isterler ve fakirler ise standartlara tam olarak uymayan şeyleri alabilirler."

Leeward'ın Canavarı. Kil bankaları. Istvhan, Ethan'ın başının üzerinden Clara'nın gözlerine baktı. Bu, en zayıf bağlantıydı, neredeyse dolaylı bir kanıttı, ama yine de... yine de...

Kafasında bölgeyi haritalandırmaya çalışırken, konuşmalarının sonraki birkaç kelimesini kaçırdı. Leeward nehrin karşı tarafında ve yukarı akışta, topografyanın bir tuhaflığı sayesinde okyanustan esen rüzgardan kısmen korunuyordu. Tamamen rüzgara maruz kalan bu tarafa göre orada çok daha fazla ağaç vardı. Orada bir şey saklanabilirdi, elbette, ama ne?

"Necromancer mı?" dedi Ethan, onu konuşmaya geri döndürdü. "Hayır, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kötü olduklarını duydum. Çok kötü. Üzgünüm, onu burada tutabilir misin? Düşürme, düşürülmeye dayanıklı değiller..."

Clara'ya aynı anda iki şey netleşti.

Birincisi, onu meşgul edecek bir şey bulmazsa, Istvhan söylentilere göre necromancer'ı avlamaya çalışacaktı.

İkincisi ise, Tanrı yardımcısı olsun, onunla birlikte gidebileceğiydi.

Onu buradan çıkarmalıyım, diye düşündü. *Ya da dikkatini başka bir şeye yönlendirmeliyim. Rat'ın adamları bilgiyle geri dönene kadar birkaç günümüz var. Eğer burada oturup*

burada oturup bu konuyu düşünürse, kendini... Piskopos ne demişti? Ölüm ya da zafer hücumu mu?

Eğer öyle olursa, Clara onun tek başına gitmesine izin veremezdi. Tek bir paladin'in hiç şansı olmazdı. Tek bir paladin ve bir ayı yine de hiç şansı olmazdı, ama giderken çok daha fazla düşmanı alt ederlerdi.

Başarılı olabileceğimizi düşünseydim... Necromancerlar lanetliydi. Birini ortadan kaldırırken ölmek, herhangi bir paladinin seve seve kabul edeceği bir fedakârlıktı. St. Ursa'nın herhangi bir rahibesi de öyle.

Yapamayız. Yapamayız*. Kız kardeşlerime yardım etmeliyiz. Bu da Istvhan'ın zihnini necromancerlardan uzaklaştırmam gerektiği anlamına geliyor.*

Yapılması gereken en bariz şey, onun beynini sikmek olurdu, ki bu zevkli olurdu, ama kendi tehlikeleri de vardı. Clara, aşık olmanın eşiğinde olduğunu biliyordu. *Dürüst ol, eşiği geçtin ve dibe vurmadan kendini tutmaya çalışıyorsun. Ve eğer o senin yatağında, kollarında... hayır, o kadar sert vuracaksın ki bir krater bırakacaksın.*

Bu düşünceyle göğsünde kaçınılmaz olarak hissedeceği panik hissine kendini hazırladı. Ama bu his gelmedi. Bunun yerine, kendine karşı belirsiz bir kızgınlık hissetti. *Hala bu konuda endişeleniyor musun? Gerçekten mi? Bu kaçınılmaz. Sen de biliyorsun.* Odanın diğer ucunda ona baktı. O, Ethan onun muhteşemliğini anlatırken, ona sırtını dönmüş, büyük, oldukça sinirli görünen kurbağayı tutuyordu. Onun ifadesinin ne olacağını zaten biliyordu, onu buraya getiren seçimleri düşünen bir adamın iyi huylu şaşkınlığı. *Ne kadar da muhteşem bir kaçınılmazlık.* Zırh giymiyordu ve uzun, kaslı kolları Clara'dan çok daha iffetli bir kadını bile heyecanlandıracak cinstendi. Gözleriyle omzunun kıvrımını takip ederek pazılarına kadar indi ve bunu parmaklarıyla, ya da belki dilini kullanarak takip edebilmeyi diledi.

Ama eğer pes ederse, ya o pişman olursa? Ya sabah uyandığında, bir tür hayvanlarla cinsel ilişkiye girdiğini düşünürse? Ve bu tuzağı atlatmış olsa bile, Istvhan'ın sadece onunla yatıp sonra yoluna devam etmek istemesi gibi çok daha sıradan bir olasılık ne olacaktı? *Kimseyi kol mesafesinden daha yakına yaklaştırma yeteneğim*. Erkekler, paladinler bile, her zaman sadakatleriyle tanınmazlar. Hatta, Rüya Tanrısı'nın paladinleri cinsel açıdan çok aktif oldukları ile ünlüydü. Çelik Aziz hakkında böyle bir şey duymamıştı, ama bu muhtemelen bir anlam ifade etmiyordu, çünkü Istvhan onun tanıştığı ilk paladindi.

Ve kendimizi kandırmayalım. Yatakta aldığın kadarını verebilirsin, ama bir paladinin iğrenç bir şeyi

Özellikle de günlerce süren bir görevden?

Hayır. Bir paladin'i, rahibi, rahibeyi, hatta rahibe adayı bir kızı insan ve tanrısı arasında seçim yapmaya zorlamak neredeyse her zaman kaybedilen bir teklifti. Neyse ki, başka bir fikri vardı.

"Istvhan?"

O, kurbağayı hala elinde sallayarak ona döndü. Kurbağa parmaklarının arasından ona dik dik bakıyordu. "Domina?"

"Birkaç gün beklememiz gerektiğine göre..." Ayağa kalktı. O, kaşlarını kaldırarak ona gülümsedi. "Senin bu Leeward Canavarı'nı araştırmaya ne dersin?"

"Domina," dedi, gözleri zevk ve başka bir şey, neredeyse vahşi bir şey, avının kokusunu alan bir avcı gibi kararmıştı, "Asla sormayacağını sanıyordum."

OTUZ BİR

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Clara ertesi sabah, Morstone'u geride bırakıp bu kez nehrin diğer tarafına geçerken. "Yabancılar rastgele yakalayıp onlara canavarlar hakkında bilgi vermelerini istemek biraz dikkat çekici olur gibi görünüyor."

"Pshaw!" Aslında "Pshaw" *dedi*, ki Clara bunu en az seksen yaşında ve genellikle sakallı olan kişilerden başka kimseden duymamıştı. Ona hafif bir şaşkınlıkla baktı. "Çok fazla dikkat çeker, Domina. Yılanlar kadar kurnaz olacağız."

"Öyle mi? Nasıl olacak peki?"

"Ben," dedi Istvhan, "insanlara içki ısmarlayacağım."

Üç bar sonra, Clara, Istvhan'ın tekniğinin çok işe yaradığını kabul etmek zorunda kaldı. Bir hana girip bira satın alıyordu. Sonra barmene, seyahat ettiğini, ancak Leeward Canavarı olarak bilinen yaratığı duyduğunu söylerdi. Istvhan'ın sesi yüksek ve gür olduğu için, genellikle birinin bara gelip Canavarı gördüğünü iddia etmesi beklenirdi, bunun üzerine Istvhan ona içki ısmarlar. Başka biri gelip, ilk kişinin yalan söylediğini veya sarhoş olduğunu, çünkü Canavarı kendilerinin gördüğünü söylerdi.

Istvhan'dan birkaç dakika sonra gelen Clara, tercihen kadın olan, köşede sessizce oturan birini bulurdu. Bardaki konuşmalar gürültülü hale geldikçe, gözlerini devirir, sessiz kadına bakar ve "On yıl kadar önce memleketimde korkunç bir cinayet işlendi. O zamanlar tanık yoktu, ama ne kadar çok insanın olayı görmüş olduğu şaşırtıcı. Orada olması gereken kalabalığın arasında katilin baltayı sallayacak yer bulabilmesine şaşırıyorum" derdi.

Seçtiği kişi genellikle onaylayarak homurdanır, bara bakıp gözlerini de devirir ve sonra Clara'ya, tamamen farklı bir şey söyleyen kuzeni (ya da kardeşi, teyzesi veya arkadaşı) dışında kimseye inanmadığını söylerdi. Konuşmaları bittiğinde Clara bardan çıkar, birkaç dakika ila bir saat sonra Istvhan kendini kurtarır ve öğrendiklerini rapor ederdi.

Bunların çoğu Doc Mason'ın onlara anlattıklarıyla örtüşüyordu. *Bir şey* olmuştu. İnsanları korkudan deliye çevirmişti. Arkasında hem insan hem de hayvanların parçalanmış cesetleri bırakmıştı. Bazı cesetlerin kafaları yoktu, evet, ama çoğu, özellikle baş ve gövde bölgelerinde, bir tür hayvan tarafından parçalanmış gibi görünüyordu.

"Bunun pürüzsüz adamlar olup olmadığını bilmiyorum," dedi Istvhan. "Elbette, kafanın kesilmesi anlatılırken abartılmış olabilir, ama bu sadece bir hayvan da *olabilir*."

Clara başını salladı. "Belki de hepsi boşuna bir arayış," dedi.

"Belki. Yine de birisi kontrol etmeli." Dördüncü hana yaklaşırken Istvhan inledi. Nehir boyunca batıya doğru ilerliyorlardı. Nehir kıyısı oldukça yerleşikti, ancak küçük kasabalar bir süre sonra birbirine karışıyordu. "Tanrım, bir bira daha içebilir miyim bilmiyorum."

"Neredeyse hiç içmiyorsun," dedi Clara eğlenerek. "Seni izliyorum, bir iki yudumdan fazla içmiyorsun."

"Bir iki yudum fazla. Hepsi pirinç birası. Ve plaj eriği ile tatlandırıyorlar. Meyveli biraları hiç sevemedim."

"Başka bir şey sipariş etmek ister misin?"

"Başka bir şey şarap. Sahil eriği şarabı. Ya da brendi. Neyden yapıldığını üç kez tahmin et."

"Belli ki bir ikilem içinde kalmışsın."

"İkilemlerden nefret ederim, Domina."

Clara hala bir cevap düşünmeye çalışırken, Istvhan kapıdan içeri girip bir tur daha sahil eriği içmeye başladı.

Sonunda, ilginç bir ipucu bulmak için altı han dolaşmaları gerekti. Clara, kardeşi canavar değil, iki adam tarafından kaçırılmak üzere olduğunu söyleyen bir barmenle konuştu ve ona göre, bu iki adam birlikte çalışan bir çift katildi. "Canavar hakkındaki tüm bu hikayeler sadece uydurma. İnsanlar sıradan insanların böyle bir şey yapabileceğini düşünmek istemiyor."

"Burada çalışırken, insanların neler yapabileceğini çok gördün herhalde," dedi Clara.

"Tabii ki gördüm*."* Sesinde hayal kırıklığı vardı. Clara, onun yaşını yirmi civarında tahmin etti ve kendini antediluvian hissetti.

"İki adam, o düzgün adamlar olabilir," dedi Istvhan sonra. "Ya da doğal olarak, sıradan bir çift katil."

"Doğal olarak."

Istvhan alnını ovuşturdu. "Bir sonraki lokantada akşam yemeği yiyelim," diye önerdi. "Saat geç oluyor, insanlar akşam yemeği için gelmeye başlıyor ve aç karnına bu kadar çok deniz eriği yemek zor gelir."

Yedinci lokanta pirinç, kerevit ve salamura plaj eriği servis ediyordu. Clara gülmesini zorlukla bastırdı. En azından kerevit mükemmeldi. "Bu gecelik bu kadar mı?" diye sordu, Istvhan'ın tabağından plaj eriği çalarak. "Yoksa bir tane daha mı?"

"Bir tane daha," dedi Istvhan.

Clara, Istvhan'ın kendi haline bırakılırsa, şafak sökene kadar ya da plaj eriği zehirlenmesi yaşayana kadar, hangisi önce gelirse, "bir tane daha" demeye devam edeceğini düşündü. *Neyse, çok uzun sürerse, yorgun olduğumu ve mola vermem gerektiğini söylerim. Ve nekromantlardan daha iyi erikler...*

"BİR TANE DAHA," dedi Istvhan, iki saat sonra.

"Bu üçüncü 'bir tane daha'mız," dedi Clara. Sesinden sinirlenmekten çok eğlendiği anlaşılıyordu. "Geceyi bitirmen için kafana vurmam mı gerekiyor?"

"Muhtemelen." Istvhan, bir han'da mola verirlerse bir ya da iki oda tutmaları gerekeceğini eklemek istemedi, çünkü hangisi olacağını bilmiyordu ve bunu öğrenmekten biraz korkuyordu. *İki oda olursa, onun benim ilgilenmediğime karar verdiğini düşünmesinden endişelenmem gerekecekti, bir oda olursa ise... şey... ya çok çok iyi ya da çok çok garip bir durum ortaya çıkacaktı.*

Kendini aptal durumuna düşürmeyi hiç umursamamıştı, ama Clara... Clara *önemliydi.*

Yanında yürüyen ona bir göz attı. Alacakaranlık, binaların gölgelerinde yayılmaya başlamış ve sokağa sızmaya başlamıştı. Cildi loş ışıkta parlak görünüyordu ve pelerin omuzlarını genişleterek onu Istvhan ile aynı boyda gösteriyordu. Onun için genellikle çok küçük olan, sandalyelerin ve yatakların asla yeterince büyük olmadığı bir dünyada, Clara, ortak bir vatanından, hatırlayamadığı ama çok ziyaret etmek istediği bir ülkeden gelen bir göçmen gibi görünüyordu.

Yüzünü ona çevirdi, dudaklarında sorgulayan bir gülümseme vardı. Muhtemelen bir sonraki hanın nerede olduğunu soracaktı. Muhtemelen onu öpmeli ve ilgisinin hiç sorgulanmayacağına kadar öpmeye devam etmeliydi.

Gözleri onun gözleriyle buluştu ve Clara orada bir şey okumuş olmalıydı, çünkü bakışlarında bir şey parladı. Gülümsemesi daha da şaşkın hale geldi ve gözlerinin arasında bir çizgi derinleşti.

"Hey, genç adam! Bekle!"

Yaşlı bir adam topallayarak peşlerinden geldi. Yüzü kırış kırışdı ve bastonla yürüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Istvhan kibarca, o anın geçtiğini hissederek.

Adam omuz silkti. "Yardım meselesi değil," dedi, geldikleri hanı işaret ederek. "O aptalların sana Canavar hakkında anlattığı hikayeleri duydum. Hiç de öyle değildi."

"Canavarı kendin gördün mü?" diye sordu Clara.

Adam ona baktı. "Evet, ama kimse beni dinlemiyor. İlk kız kaçırılmadan önceki gece gördüm. Ne olduğunu bilmiyordum. Herkes ünlü olduktan sonra hikayeler anlatıyor, ama ben çok daha önce görmüştüm. Ve acılarım için alay edildim." Yere tükürdü.

"Burada gülmek yok," dedi Istvhan. "Onlar ne gördüklerini kafalarında oluşturmadan önce onu gören birinden duymayı tercih ederim."

Yaşlı adam bastonunu Istvhan'a doğrulttu. "Evet. Aynen öyle! Ve o bir Canavardı. Bir adam gördüğünü söyleyenler benim gördüğümü görmediler. Kurt da değildi. Bu sadece aptallıktı."

"Bir ayı mı?" dedi Clara, o kadar tarafsız bir sesle ki Istvhan kulaklarının bej rengine döndüğünü hissedebildi.

"Pff. Bir ayı böyle bir şey yapmaz. Belki kuduz olsaydı yapardı, ama bir haftadan fazla yaşamazdı. Hayır, benim gördüğüm şey..." Sesi alçaldı

ve etrafına bakındı. "O zamanlar komşu kasabada yaşıyordum. Kızımın kocası, o zamanlar geçimini çömlek taşıyarak sağlıyordu. Bir gece geç saatte onunla birlikte geri dönüyorduk ve o zamana kadar hiç görmediğim ve o zamandan beri de görmediğim bir şey gördüm."

Clara ve Istvhan ikisi de öne eğildiler. Yaşlı adamın gözleri takdirle parladı. Istvhan, bu kadar ilgiyle dinleyen bir dinleyici kitlesine en son ne zaman rastladığını merak etti.

"Dört ayak üzerinde yürüyordu ama düzgün hareket edemiyordu. Topallıyordu, benimki gibi değil, sanki tüm bacakları bozukmuş gibi. Yarısı ezilmiş bir örümcek gibi, hala etrafta sürünüyordu. İnce bacakları ve kalın bir gövdesi vardı, öyle bir şeydi. Belki bir koyun büyüklüğündeydi, ayı gibi değildi. Ve sırtından bir şey çıkıyordu, sarhoş olduğumu söyleyeceksiniz ama değildim. Kızımın erkeğine yardım ediyordum ve kırılgan bir yük varken içki içmezsin." Yüzlerini inceledi ve sarhoş olduğunu iddia etmeyeceklerine karar vermiş olmalıydı. "Çılgınca geliyor, ama Nehir Devi adına yemin ederim, sırtında bir tür yüz vardı. O, kafasıydı, sırtındaki şey, bir hayvanın kafasının olması beklenen yerde değil."

"Yüz mü?" Istvhan ve Clara birbirlerine baktılar. "Bize daha fazla bilgi verebilir misin?"

"Evet. Bir sonraki kasabaydı, ama kasabanın uzak tarafındaydı. Eski porselen fabrikasından bir teslimat alıyorduk. Yol nehirden uzaklaşarak kıvrılıyordu, çünkü orada çamurlu bir yer vardı, ağaçlarla dolu bir nehir kıvrımı. Arabayla geçilemezdi. Kızımın kocası Sing, bazı tabakları yeniden paketlemek için durdu, çok fazla tıkırdıyorlardı ve kırılmak üzereydiler. Ben de kişisel bir işim için ağaçların arasına girdim, affedersiniz bayan..."

Clara gülümsedi. "Ben de ara sıra böyle işlerle uğraşmak zorunda kalıyorum, efendim."

"—Öyleyse, anlarsınız. Onu ağaçların arasında gördüm. Ezilmiş bir örümcek gibi, tek tek bacaklarını hareket ettirerek ve diğerlerini yana doğru sürükleyerek ilerliyordu. Onu gördüm, o da beni gördü ve olabildiğince hızlı bir şekilde bana doğru koştu, sonra bir yarış başladı, çünkü benim de o sırada bacağım sakattı." Uyluk yanına vurdu. "Sing'e lanet tabakları unutmasını söyleyerek bağırarak arabaya ulaştım ve o da başını kaldırıp onun geldiğini gördü. Sonra o da bağırdı ve arabaya atladı, ki bu çok iyi oldu, çünkü eşek hiç de hoşnut değildi. O hayvanın hiç bu kadar hızlı koştuğunu görmemiştim, onu taylığından beri tanıyordum." Titredi. "Arkamı döndüm ve onu yolun ortasında dururken gördüm, bir tarafı sarkmış gibiydi ve yüzü

beni izliyordu. Eşek, neredeyse nehre varana kadar hızını kesmedi. Ama sadece bir takım tabak kaybettik."

Istvhan nefes verdi, zihni karışmıştı. Yaşlı adam ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Doğru," dedi. "Nasıl geldiğini biliyorum. Damadım da gördü, ama üç yıldır mezarda olduğu için size kendisi anlatamaz."

"Hayır, hayır," dedi Clara aceleyle, "size inanıyoruz. Biz... şey..."

"Biz de bir keresinde benzer bir şey gördük," dedi Istvhan, yardımına koşarak. "Burada değil. Çok uzakta, dağların diğer tarafında."

Bu kez yaşlı adam eğildi. "Sakın öyle deme! Ne zaman?"

"Beş yıl önce," dedi Istvhan, rakamı kafasından uydurarak. "Canavar buradan ayrıldıktan sonra."

Yaşlı adam burnundan nefes verdi. "Orada kimseyi öldürdü mü?" diye sordu kasvetli bir sesle.

Istvhan'ın adamın hikâyesine inanmasına neden olan, yaratığın sırtındaki kafa hikâyesi kadar bu kasvetli tavırdı. Ona anlatılanların çoğu, Canavarın ne kadar büyük ve korkunç olduğunu anlatmak için yarışan insanlardan geliyordu ve her ölüm, hikâyelerine ağırlık katıyordu. Ölümler zaman veya mesafe olarak uzak olduğu sürece, ölüm sayısı ne kadar fazla olursa hikâye o kadar iyi oluyordu.

Clara ona baktı ve cevap vermesini bekledi.

"Birkaç kişi," dedi Istvhan. "Tanıdığım bir adam onu öldürdü. Ceset zaten ölmüştü, ama kafası sihirli bir şeydi. Adam onu parçaladı." Bu doğruydu, ya da gerçeğe yakındı, ve bunun sadece kim bilir kaç kişiden biri olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu.

Muhbirleri uzun, uzun bir nefes verdi. "Tanrılara şükür," dedi. "Nehir Devine şükür. Sana söyleyeyim genç adam, o geceden beri, onun hala dışarıda olduğunu düşünerek, o kadar iyi uyuyamadım."

"Nereden geldiğini bulmaya çalışıyoruz," dedi Clara. "Onu nerede gördüğünüz hakkında bize daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

Yaşlı adam düşündü. "Söylediğim gibi, teslimat eski porselen fabrikasından gelmişti. Artık faaliyette değiller, biri Canavarın kurbanı oldu ve kocası bundan sonra devam edemedi. Onun yüreğini parçaladı. Birkaç küçük ev var, ama hala içinde kimse yaşıyor mu bilmiyorum. O yolda başka tek şey Stachys'in çömlekçiliği." Burnunun kenarını ovuşturdu. "Stachys tuhaf biridir. Bazı insanlar bildiklerinden fazlasını bilirler, ama o... Sanırım o, aslında bildiğinden daha azını biliyor, anlarsın ya."

"Yavaş mı?" diye sordu Istvhan, yerel euphemismlerin ne olduğunu ve bunları nasıl kullanacağını merak ederek.

"Tam olarak değil. Onu basit biri olarak nitelendiremezsin. Ona hasta olduğunu söylersen, duyduğuna üzüldüğünü söyler ve sonra ona yük almaya gelemeyeceğini söylemen gerekir, çünkü o ikisini birbirine bağlayamaz. Kötü biri değildi, sadece iki ile ikiyi bir araya getiremiyordu. Ama kil işinden anlardı."

"Sence o Canavarı görmüş olabilir mi?"

Yaşlı adam çaresizce omuz silkti. "Belki. O bölgedeydi. Hala hayatta mı, yoksa gördüğü şeyi Canavar ile ilişkilendirecek mi, bunu ben de senin kadar bilmiyorum." Başını salladı. "Orada artık pek bir şey kalmadı. Bazen tuhaf insanların gelip gittiğini duyuyorum, o yüzden o tarafa gidersen dikkatli ol. Şanssız bir iki serseri olabilir, ama hırsız çetelerinin eski çömlekçilik atölyelerini operasyon üssü olarak kullandığı ilk vaka olmaz. Ben olsam tetikte olurdum."

"Her zaman," dedi Istvhan ve bunu içtenlikle söyledi.

OTUZ İKİ

"NE DÜŞÜNÜYORSUN?" diye sordu Clara yumuşak bir sesle, nehir kıvrımının etrafındaki yolu takip ederken. Yaşlı adamın tarif ettiği gibiydi, ama durumu daha da kötüydü. Artık iyice karanlık basmıştı ve Clara, ormanda en tehlikeli şeyin kendisi olduğunu bilerek yaşasa da, burada onu fısıldamaya iten bir şey vardı.

"Doktor Mason'ın bize anlattıklarıyla uyuşuyor," dedi Istvhan. "Ve yaratığın sırtındaki yüz, bana pürüzsüz bir adamı çağrıştırıyor. Birinin vücudu parçalanmış ve geriye kalan tek şey onu bir hayvana koymak olsaydı, bunu anlayabilirdim. Ama yine de, kim bilir? Neredeyse on yıl oldu. Ve yeterince büyük bir fırınla her yerde çalışabileceklerini biliyoruz, bu yüzden gitmiş olabilirler."

"Ve on yıl sonra, bulacak bir şey kalmamış olabilir." Clara kaşlarını çattı. "O zamanlar kimse kil ve çömlekçilikle bağlantı kurmazdı, bu yüzden belki bir şeyler bulabiliriz. Eski porselen fabrikası olabilir mi? Ya da bu Stachys denen kişi?"

"Önce porselen fabrikasını deneyelim bence."

Yaşlı adamın tarifiyle donanmış olarak, yolun kıvrımları boyunca ilerlemeye devam ettiler. Ağaçlıkta ölü yapraklar hışırdadı ve Clara bir dalın kırıldığını duydu. İnsan boyunda bir şey için yeterince yüksek bir ses olmadığını biliyor olsa da, bu onu tedirgin etti. *Saçmalama. Ne, şimdi de sincapların kafasına kil kafalar mı takıyorlar sence?*

Bu zihinsel görüntü komik olmalıydı, ama değildi. Keşke bunu düşünmeseydim diye düşündü.

Istvhan omzunun üzerinden ormana baktı.

"Ben değişebilirim," diye önerdi. "Orada bir şeyden endişeleniyorsan."

"Mmm. Gerçekçi olarak, bunu gerektirecek kadar büyük bir yırtıcı hayvan olamaz, değil mi? Sadece gerginim. Geçen ay çok fazla pusu kuruldum."

Clara kıkırdadı. Istvhan gülümsedi, ama yine omzunun üzerinden geriye baktı. "Öyle olsa bile... dönüşüp sonra tekrar dönüşecek enerjin var mı? Kokular konusunda endişeliyim."

"Sorun olmaz." Clara ona çantasını uzattı ve omuzlarından pelerinini çıkardı. O, Clara soyunurken gözlerini başka yere çevirdi, bu Clara'yı biraz eğlendirdi. "Bunu yaptığımda hep başka yere bakıyorsun," dedi. "Değişim o kadar rahatsız edici mi?"

"Hiç iyi bir şekilde göremedim," dedi, Clara'yı şaşırtarak. "Görmem gerekirdi ama nedense göremiyorum. Biraz ayağa kalkıyorsun, sonra bir gölge oluyor ve sonra bir ayıya dönüşüyorsun."

Kadın durdu ve bornozunu göğsüne tuttu. "Kız kardeşlerim de dönüştüğünde öyle görünüyor. Yüzlerce kez gördüm, ama her seferinde kaçırıyorum. Genellikle başkası yapmadan önce bunun olacağını hissediyorum, ama yine de hiç yakalayamıyorum."

"Öyle mi?" Gözlerine bakarak, bakışlarını yüzünde tuttu. "Nasıl bir his?"

"Canavar biraz uyanır. Sanki birinin geldiğini hisseder gibi. Yeni başlayanlara uykularında dönüşmemelerini böyle öğretiriz. Canavarın mırıldanmaya başladığı anda, dönüşmek üzere olan kıza bir bardak su dökersin."

"Ya biri dönüşmeyi planlamıyorsa? Spontane olarak yapabilir misin?"

"Evet, ama genellikle paniklemem veya kızmam gerekir. Ve o zaman hiçbir uyarı almazsın, bu da tehlikelidir, çünkü canavar sürprizleri sevmez ve aniden ortaya çıkan başka bir ayı çok şaşırtıcıdır. Tamam, üşüyorum. Bir saniye." Bornozu ona attı ve canavara öne çıkmasını söyledi.

Dünya daha parlak hale geldi ve sonra kokular her şeyi kapladı: nehir, bataklık, çamur, ağaç, küçük hayvanlar, kuru otlar. Buradaki çamur, yoğun bir yosun kokusuna ve gri-kahverengi bir kil tadı vardı. Ve tabii ki Istvhan, metal, deri, ter, zencefil kas kremi ve bir parça erik kokusundan oluşan bir işaret feneri gibiydi. (Ayı mizahı anlamıyordu, ama Clara içinden güldü.)

Kil adamların yanmış leş kokusu gibi bir şey değildi. Başını sallayarak geri dönüştü. Istvhan bornozunu uzattı ve o da içine girdi.

"Seni rahatsız eden değişiklik değilse," dedi, o cüppeyi hafifçe omuzlarına bırakırken, "neden hiç bakmıyorsun?"

Nefesi, okşama gibi boynunun arkasına değdi. "Çok isterdim," diye mırıldandı, "ama bana hiç izin vermedin."

Benim neyim var böyle? diye düşündü Clara, pelerini giyerken. *Aşk olsun ya da olmasın, ikimiz de komik bir şekilde yürümeye başlayana kadar bu adamı becermeliydim.* Ama ormanın ortasında değil. Kesinlikle bataklık ormanın ortasında, canavar avlarken değil.

Yine de.

Kısa bir an gözlerine baktı ve orada gördüğü açlık o kadar yoğundu ki, ucuz viski içmiş gibi hissetti, ayak parmaklarına kadar yakan bir şey. "Tamam," dedi, boğazını temizleyerek. "Ayın doğmasına muhtemelen bir saat var. Bu porselen yer nerede? Bütün gece burada dolaşmak istemiyorum."

Porselen fabrikası yabani otlarla kaplıydı, ana bina bakımsızdı. Sanki biri özenle temizlik yapmış, tüm demirbaşları satmış ve sonra öylece çekip gitmiş, zamanın ve havanın etkisine terk etmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen tam da böyle olmuştu. Orada garip bir şeylerin yaşandığını gösteren hiçbir şey yoktu. Büyük bir tuğla fırını vardı, şimdi yarasaların yuvası olmuştu ve yanındaki küçük evin kapısının üzerinde bir yaban arısı yuvası oluşmuştu.

"Umut verici değil," dedi Istvhan.

"Hayır. Yarasaları, bulduğumuz cesetler gibi kokan bir şeyin yakınında kalacaklarını hayal edemiyorum." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Öte yandan, pürüzsüz adamların da ana yollara yakın bir yerde takıldıklarını sanmıyorum. Biraz ağaçların arasına geri dönelim, ben tekrar koklamaya çalışayım."

Istvhan başını salladı. Onun öncülük etmesine izin verdi, karanlığı taradı ve Clara durduğunda refleks olarak elini uzatıp cüppesini tuttu. Clara bir an elini cüppede tuttu ve Istvhan şaşkınlıkla ona baktı.

Muhtemelen deliyim, diye düşündü, başı dönüyor ve saçma bir şekilde coşku duyuyordu. *Bu şekilde hissetmek için çok yaşlıyım.* "Istvhan," dedi, elini bırakarak, "bakmana izin var."

Istvhan keskin bir nefes aldı. Clara, Istvhan'ın burun deliklerinin genişlediğini ve gözlerinin büyüdüğünü gördü. Sonra Istvhan ona baktı ve uzun süredir özenle kaçındığı manzarayı içini iç

Clara gerçekten kızardığını hissedebiliyordu. *Kutsal Ursa, bu bekaretimi kaybetmek kadar kötü, ama ben çok daha fazla yerim sarkmış durumda.*

"Yeterince gördün mü?" diye sordu.

"Hiç de bile," dedi. Sesi arzuyla boğuklaşmıştı. "Bütün gece sana bakabilirim. Ama ben sadece bakmakla yetinemeyecek hale gelmeden önce giyinmelisin."

Ayı öne çıktı ve çiftleşme mevsiminin sonbahar değil ilkbahar olduğunu söylenerek homurdandı. Clara içinden gelen iç çekişini bastırdı ve ona koklamasını söyledi.

Dünya çamur, su, ağaçlar ve Istvhan kokuyordu. Ayıya geri dönmesini söylemek üzereyken, rüzgâr burnuna çürük ve yanık kokusu taşıdı.

Orada! O! O kokuyu takip et!

Ayı ikna olmamıştı. Kötü bir kokuydu. Neden biri o kokunun peşinden gitsin ki? Clara bu konuda iradesini kullandı ve ayı, homurdanarak ilerledi.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Istvhan.

"Hrwuf."

"Bir gün," dedi paladin, onu takip ederek, "bir sistem geliştirmeliyiz. Evet için bir hrwuff, hayır için iki, bu tür bir şey."

"Grrrrr..."

"Bu hayır gibi geldi." "Hrwuf."

"Gördün mü, şimdi ne dediğini hiç anlamadım... bekle, nefes nefese misin? Gülüyor musun? Ayılar güler mi?" "Hrwuf!"

"Bu çok karmaşık."

Koku daha da güçlendi. Burada artık bir yol yoktu, ama bu ayı pek rahatsız etmiyordu. Çalılıklar çoğunlukla uzun, kamış gibi otlardan oluşuyordu ve ayı geçerken kolayca eğiliyordu. Clara, deneyimlerinden, bir öküz kadar geniş bir iz bıraktığını biliyordu, ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Koku daha da güçlendi ve ayı başını eğdi, tiksintiyle dudaklarını geri çekti.

Dünya etrafında dönüyordu ve ayağa kalkabilmek için bir dakika beklemesi gerekti, ancak ayı şeklinden kolayca çıktı. "İyi misin?" diye sordu Istvhan.

"Çok fazla değişiklik oldu. İyileşeceğim. Muhtemelen bir şeyler yemeliyim, ama o koku..."

"Ben de kokuyu alıyorum ama nereden geldiğini anlayamıyorum."

Clara başını salladı. Istvhan cüppesini kaldırdı ve Clara kollarını kollara soktu. Parmakları omuzlarının üst kısmına değdi ve Clara, Istvhan'ın daha önce ona dokunmak yerine kumaşı üzerine bırakmak için ne kadar dikkatli davrandığını aniden fark etti. Bu sefer, parmak uçları biraz daha uzun süre kaldı ve onu bırakmadan önce klavikulasına doğru kaydı.

Değişikliklerden dolayı başım dönüyor, diye kendine kesin bir şekilde söyledi, ki bu kesinlikle bir yalandı. Elinin kenarıyla burnunu ovuşturdu, bu bir insanın yapabileceği en az seksi hareketlerden biriydi. "Önümüzde. Ama sanırım bu, ormanda bulduğumuzdan daha eski." Istvhan başını salladı.

Sazlıklar insan olarak çok daha can sıkıcıydı. Yaprakların keskin kenarları cildini çiziyor ve ona tüm kağıt kesiklerinin anası olacak bir kesik vaat ediyordu. Istvhan öne geçerek yaprakları kenara itti. "Bunu hala yapabilirim," dedi. "Sadece çim."

"Zırh giyiyorum." "Peki,

mantıklı ol."

Çimlerden çıkıp, büyük bir binayı çevreleyen bir açıklığa vardılar. Daha önce gördükleri çömlek atölyesine benziyordu, büyük bir bacası ve kırık tabak yığınları vardı. Toprak sertleşmemiş her yerde yabani otlar büyümüştü ve baca soğuk ve sessizdi, ama içeride bir ışık yanıyordu.

"Biri evde," diye mırıldandı Istvhan.

"Pürüzsüz adamlar buraya gelmiş," dedi Clara. "Ama ne kadar zaman önce geldiklerini veya şu anda burada olup olmadıklarını bilemiyorum."

"Burada olabilirler, ama bir süredir yeni bir tane yapmamışlar. Ne olursa olsun, koku, konak değiştirdiklerinde çok güçlü oluyor."

"Işığa ihtiyaçları var mı?"

"Tam olarak emin değiliz. Onlardan birini muayene eden doktor Piper, gözlerinin diğer kısımlarla aynı kilden olduğunu ve bir şekilde başlarının tamamıyla gördüklerini düşündüğünü söyledi."

"...Bundan çok hoşlanmıyorum."

"Evet, hepimiz öyle düşünüyoruz." Kapıyı işaret etti. "Kimler evde bakalım mı?" "Önce bir şeyler yiyeyim. Tekrar değişmem gerekirse,

"Karnımda daha doyurucu bir şeyler istiyorum."

"Plaj eriği yetmiyor mu?"

"Şu anda bir sahil eriğini *yiyip* bitirebilirim."

Istvhan çantasını karıştırdı ve erzak çubuklarından birini çıkardı. "Bu sonuncusu. Kasabada stok yapmam gerektiğini hatırlat bana."

Clara çubuğu bir çırpıda yedi ve midesindeki boşluk hissinin biraz azaldığını hissetti. "Daha iyi oldu. Normalde yanımda biraz taşırdım, ama normalde gecede dört beş kez üstümü değiştirmiyorum."

Istvhan başını salladı. Clara bitirene kadar bekledi, elini kılıcına koydu, yukarı çıktı ve kapıyı çaldı.

Kapıyı açan adam "Merhaba?" ya da "Affedersiniz?" ya da "Bu saatte burada ne işiniz var?" ya da ay doğduktan sonra bir rahibe ve bir şövalye kapısını çaldığında bir insanın söylemesi beklenen herhangi bir şey söylemedi. Bunun yerine, onları bir yerden tanıdığı ama tam olarak hatırlayamadığı gibi, şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye başladı Istvhan.

"Oh," dedi kapıdaki adam. "Oh, siz... insanlar, değil mi?"

Clara bunun ima ettiği şeyden hiç hoşlanmamıştı. Adamın yüzüne baktı ama o kesinlikle yakışıklı erkeklerden biri değildi. Hiçbir heykeltıraş, yüzünden ıslak parşömen gibi sarkan ve boynunda kıvrımlar oluşturan cildinin gevşekliğini kilde yeniden yaratamazdı. Adam çok hasta görünüyordu, ama kapı çerçevesine dayadığı kolu, Istvhan'ınkine rakip olacak kadar kaslıydı. Clara'nın gözleri, ağır tendon ve sinir çizgisini takip ederek, paçavralarla sarılmış ön kollarının ortasına kadar indi. Paçavralar kuru kil ile lekelenmişti. Adamın pantolonu da kuru kil ile kaplıydı, uyluklarının iç kısmında uzun sıçrama izleri vardı.

Istvhan, Clara'dan biraz daha hızlı kavradı. "Sen bir çömlekçisin, değil mi?" dedi.

"Günahlarım için." Adam bir adım geri attı. "Sen... sen... sen..." Durdu, gözlerinin üzerinde belirsiz bir ileri geri hareket yaptı. "Özür dilerim," dedi bir süre sonra. "Eskisi kadar kelimelerle aram iyi değil. İçeri gel, sanırım. Eğer güvendeysen." Kapıdan geri çekildi.

"Güvende miyiz?" diye sordu Clara alçak sesle.

"Ondan, muhtemelen. Onun için, muhtemelen değil." Istvhan elini kılıcının kabzasına koydu ve kapıdan içeri girdi.

Hiçbir şey hemen dikkatini çekmedi. Clara, sırtındaki çizgilerin biraz gevşediğini gördü. Kenara çekildi ve ona işaret etti. "Temiz."

Odanın içi gri-kahverengi tozla kaplıydı. Duvarların her tarafında raflar vardı ve raflar tencere ve kaseler, parşömen yığınları, atılmış giysiler ve uzun süredir sulanmamış solmuş bitkilerle doluydu. Tek bir sandalye ve şöminenin yanında alçak bir yatak bulunan bir masa vardı. Clara'nın yan dönmediği sürece, uzak duvardaki bir kapı, dışarıdan gördükleri büyük st

tek bir sandalye ve şöminenin yanında alçak bir yatak vardı. Clara yanılmıyorsa, uzak duvardaki bir kapı, dışarıdan gördükleri büyük atölyeye açılıyordu.

Çömlekçi odada dolaşarak kupaları dizmeye ve onlara sandalye bulmaya çalışıyordu, ama açıkça zorlanıyordu. Bir kupa alıp yerine koyuyor, sonra ne yaptığını unutmuş gibi görünüyordu. "Misafirler," diye mırıldandı. "Misafirler. Özür dilerim. Uzun zamandır gerçek misafirlerim olmadı. *Onlar* içki içmezler, bilirsiniz. Ne su, ne şarap. Ama bazen çok kuruduklarında, başlarını suya daldırmak zorunda kalırlar. Kururlarsa bağlantıları kopar. Bitkilerin kökleri gibi, sanırım. Toprağa bastırdığı yerde biraz suya ihtiyacı vardır." Durdu, elinde bir kupa unutulmuş halde. "Tabii bunu da değiştirmedilerse. Sürekli iyileştirmeler yapıyorlar. Ama bana hiçbir şey söylemiyor, sadece tasarımı getiriyor. Ben yaptığımda, onu götürüyor ve kalıpları kendileri döküyorlar. Ya da eskiden öyle yaparlardı. Şimdi nasıl olduğunu bilmiyorum."

Clara ve Istvhan yine birbirlerine baktılar. “O mu?” diye sordu Clara, sesini hoş ve suçlayıcı olmamaya çalışarak.

"O. Bilirsin. Biliyorsundur, buradasın." Çömlekçi ellerine baktı, kupayı gördü ve gülümsedi. "İşte, üç tane oldu. Biraz şarap içelim."

Kapının yanındaki raftan bir taştan sürahi aldı. O raflar biraz daha temiz görünüyordu ve Clara seramiklerin arasında birkaç cam kavanoz gördü. Yağda sardalya. Turşu yumurta. *Biri ona yiyecek getiriyor,* diye düşündü, *ya da belki de pazara gidiyor.*

"Sen Stachys misin?" diye sordu Istvhan.

"Evet. Evet, tabii ki. Söylemedim mi? Hayır, söylememiş olabilirim. Üzgünüm, zihnim eskisi gibi değil." Onlara gülümsedi.

Istvhan üzerinde hiçbir şey olmayan alçak bir bank buldu ve onu dikkatlice masanın yanına çekti. "Oturmamızda sakınca var mı?"

"Evet. Evet, ben teklif etmeliydim." Stachys sandalyeyi aldı. "Ziyaretinize ne sebep oldu?"

Clara, Istvhan'ın yanındaki bankta oturdu. Boyları ve masanın büyüklüğü göz önüne alındığında, durum o kadar da rahatsız edici değildi. Dirseklerini rahatça masanın üzerine koydu. ″Bize... *ah... O'nun hakkında* daha fazla bilgi verebilir misiniz diye umuyorduk.″

OTUZ ÜÇ

"İlk başta bir büst yaptım," dedi Stachys. "Çoğunlukla... yaptığım şeyler... kaseler, kupalar ve benzeri şeylerdi. Heykel yapmak istiyordum ama bir patronun yoksa heykelci olarak geçinemezsin. Benim patronum yoktu. İnsanlarla konuşmakta pek iyi değilim. O zamanlar da öyleydim. Tabii ki şimdi olduğumdan daha iyiydim." Suçlu gibi görünüyordu. "Onu suçlamıyorum, anlarsın ya. Kasten yapmadı."

"Neyi istememişti?" diye sordu Istvhan, o kadar nazik bir sesle ki Clara, bu sesin, düşmanını kılıcıyla tavşan gibi deşmiş bir adamdan çıktığına inanamadı.

"İnsanların nasıl çalıştığını bilmiyordu." Stachys utanmış görünüyordu, sonra başını çevirip saçının kenarını kaldırdı. Clara, uzun zaman önce iyileşmiş kırmızı bir yara izi ve insan kafatasının normalde olmaması gereken bir şekilde içe doğru eğilmiş bir yer gördü. Clara keskin bir nefes aldı.

"Kasten yapmadı," dedi Stachys, saçını yerine bırakarak. "Sadece sinirlenmişti. Beni kendisi gibi kil sanıyordu ve o yeri düzeltebileceğimi düşünüyordu. İnsanların aynı şekilde çalışmadığını bilmiyordu."

"Hayır, elbette öyle değil," dedi Istvhan, hala kar yağışı gibi nazik ve amansız ses tonuyla. "Ama öğrendi."

"Evet. Çok hızlı öğreniyor. Artık benden daha hızlı." Stachys biraz fazla yüksek sesle güldü ve bir yudum daha şarap içti.

"Yani o bir fiyaskoydu," dedi Clara, konuşmaya devam etmeye çalışarak. Sesinin Istvhan'ınki kadar nazik olmadığını düşündü. Belki de paladinlerin özelliğiydi. "İlk başta."

Stachys coşkuyla başını salladı. "Evet. Onu ben yaptım." Elini ağzına sürdü. "Yalnızdım. Kase yapmak umurumda değildi, ama başka bir şey yapmamaktan bıkmıştım

. Bu yüzden bir büst yaptım ve onunla konuştum. Ve düşündüm ki... oh, şimdi tam hatırlayamıyorum. Eski hikayeyi hatırlıyor musun? Heykeltıraş bir kadının heykelini yapar, onu sever ve o da onun sevgisiyle canlanır, değil mi?"

"O hikayeyi çok severim," dedi Istvhan.

"Ben de." Stachys içini çekti, önündeki kupaya odaklandı ve kenarını tekrar tekrar tıklattı. "Oh, ben de."

"Peki sonra kadın canlandı mı?"

"İlk başta değil. Bir şey yaptım. Sanırım bir şey yaptım. Ya da belki başka biri gelip bir şey yapmayı teklif etti?" Yüzünü buruşturdu ve başının yanını ovuşturdu. "Sanırım bir adam vardı. Tabii bu daha sonra olmadıysa. Üzgünüm. Uzun zaman önceydi, sanırım?"

"Önemli değil," dedi Istvhan. "Sadece merak ettim. Çok etkileyici, değil mi?"

Stachys gülümsedi. "Sanırım öyle," dedi. "Ama..." Alnı aniden endişeyle kırıştı, her duygu yüzünde bir çocuğunki kadar açık bir şekilde beliriyordu. "Bazen endişeleniyorum. O zamandan beri benden daha akıllı olduğunu biliyorum. Ama burada olmadığı zamanlarda ne yaptığını bilmiyorum." Aniden sinirli bir enerjiyle ayağa kalktı ve rafların arasında dolaşmaya başladı, bir şey arıyordu. "Bana isimlerinizi söylemiş miydiniz? Şimdi hatırlayamıyorum."

"Evet," dedi Istvhan, Clara konuşamadan. "Ama önemli değil. Unutursan tekrar söyleyebiliriz. Ama söyle bana, o hayata geldikten sonra ne oldu?"

Stachys inledi. "Ben yaptım," dedi. "Bir heykeli sevdim ve o canlandı. Gurur duydum. Onunla çok gurur duydum. Ama düşünmemiştim. Öylece bir büst yapamazsın. Büst yaparsan, onlar sabit kalır. Sadece bir kafa. O bir vücut istedi. Tam bir vücut. Ona bir vücut yapmaya çalıştım. Gerçekten denedim, ama..." Arayışını bırakarak sandalyesine geri düştü. "Başaramadım. Bir vücut yapabildim, ama hiçbir şey yapmıyordu. Onu içine koymaya çalıştım, ama kil sadece kilden ibaretti. Canlanmıyordu. Sonra sinirlendi ve beni ısırdı." Stachys başını salladı, kızgın olmaktan çok şaşkın görünüyordu. "Dişleri bile yapmamıştım. Ama onun dişleri vardı." Yine başının yanını ovuşturdu ve Clara, kaide üzerinde oturan, çenesini açıp birinin kafatasının yanından bir parça koparan pürüzsüz adamlardan birini hayal etti. Titredi.

"Hayatta kaldığına şaşırdım," dedi.

"Oh, ben de. Neredeyse hayatta kalamıyordum. Saatlerce yerde kaldım. Sanırım yardım çağırdı, ama elbette komşularla konuşamadı. Onlar hiç anlamazlardı. Ama komşularımdan biri, bize keçi sütü getiren tatlı kadın, beni buldu ve yaralarımı sardı. Geri döndüğümde, o hala beni bekliyordu, tıpkı eskisi gibi. Ve çok nazikti. Kendini çok kötü hissediyordu."

"Elbette," dedi Istvhan. "O bedenleri anlamadı." Masada Clara'nın kolunu sıktı ve Clara, onun liderlik etmesine izin vermesi gerektiğini anladı. "Ama ona bir beden vermeyi başardın, değil mi?"

Stachys başını eğdi. “İyi değildi,” dedi. “Heykel yapmıyordu. O işi bıraktığını söyledi. Etin işe yarayacağını düşünüyordu. Benimkini aldıktan sonra, ona hayat verebileceğini söyledi. Geri döndüğümde hala dudaklarından sarkıyordu. O zamana kadar sadece bir parça kemik ve saç kalmıştı, ama deriyi canlıymış gibi esnetebiliyordu. Benden birini öldürüp ona cesedi getirmemi istedi, ama ben yapmadım. Yapmadım!" Boğazı, söylemek istediği daha çok şey varmış gibi hareket etti, ama kelimeler çıkmadı.

"Yapmayacağını biliyorum," dedi Istvhan, yumuşak paladin sesiyle.

"Pazardan bir keçi leşi aldım. Büstü, tabanı içine dikmek zorunda kaldım, üst kısmı ağırdı ama işe yaradı. Onu ileri geri yürüdürdü. Ölüydü, ama ölü değildi. Onu kaçırdı ve onu günlerce görmedim. Gittiğini sandım."

Clara birdenbire bundan sonra ne olacağını sezdi ve bunu unutmak için şaraba uzandı.

"Ama geri geldi."

"Geri geldi," dedi Stachys. "Heyecanlıydı. Daha iyi bir beden bulduğunu söyledi." Kupasına bakarak, "Bana keçi sütü getirirdi," diye ekledi donuk bir sesle.

Istvhan, belki de Clara'nın cildinde ani bir tüylerin diken diken olduğunu hissederek, elini tekrar sıktı.

"Demek insan bedenine kavuştu," dedi Istvhan. "Ama olay orada bitmedi, değil mi?"

Stachys başını salladı. "Kendisi gibi daha fazlasını istiyordu. Yalnızdı. Ben ona yetmeliydim. O bana yetiyordu. Ama onu öldürdükten sonra onu sevmediğimi ve kendine ait birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Kendisi gibi birine. Onu ben yarattığım için ona borçlu olduğumu söyledi. Aptal bir tanrı gibi, bir şeyi tek bir tane yaratamazsın."

"Ve sen daha fazla kil kafalar yaptın."

"Başka kimseyi öldürmeyeceğine söz verdirdim," dedi Stachys. "Yaptım. Yemin etti. Ama mezarlıktan bir ceset aldı ve ben de onun için ikinci kafayı yaptım." Yüzünde eski, tanıdık bir şaşkınlık belirdi. "Onu sevmedim," dedi, sanki büyük bir günah işlediğini itiraf eder gibi. "Sevmem gerektiğini biliyordum. Ama o onu öptü ve o da canlandı. Sonra bir tane daha istedi, sonra bir tane daha..." Yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Kalıp yapmaya başlaman gerekiyordu," dedi Istvhan.

"İlkini yaptıktan sonra, onlar da nasıl yapılacağını anladılar. Kalıba döküp pişirmeyi. Mezarlıktan başka bir ceset daha getirdiler. O zamana kadar kadının vücudu yıpranmıştı, ama adam yeni bir taneyle geri geldi. Asılmış bir suçlu olduğunu söyledi. Öyle *dedi."*

"Eminim öyledir," dedi Istvhan, sesinin biraz sertleştiğini duydu, dehşet içinden geçmeye çalışıyordu. *Düşünme. Konuşmaya devam et.*

"Kalıpları ben yapmak zorundaydım. Onlar yaparsa işe

yaramıyordu." "Çünkü yetenekliydin."

"Hayır, hayır." Kafasını o kadar şiddetle salladı ki saçları yüzüne çarptı. "Hayır, hayır. Aşk yüzünden. Sevmediğin bir şeyi hayata geçiremezsin. Hikaye bununla ilgili, biliyor musun?"

"Evet, tabii ki," dedi Istvhan. "Hikaye bununla ilgili."

"İkincisini sevmediğini söylemiştin," dedi Clara nazikçe. Sesini taklit edemedi, ama yaklaştığını hissedebiliyordu. "Kalıpları sevdin mi?"

"Hayır." Stachys başını eğdi. "Hayır, sevmedim. Ama onu sevdim. Onu sevdim, bu yüzden onu mutlu edecek şeyler yapabildim ve bu sevgi gibiydi. Kimseyi öldürmek istemedim, hepsi bu. Sadece bir şeyler yapmak istedim." Kaşlarını çattı. "Hiçbiri konuşamadığı için kızgındı. Onları konuşturabilirdim. Denedim, ama yapamadım. Ancak kalıplardan biri gülebiliyordu. Bu iyi değildi. Bunu yapmayı bıraktım." Şarabı büyük bir yudumla içti ve masaya baktı. "Bana isimlerinizi söylediniz mi?"

"Evet," dedi Istvhan. "Ve sen de Stachys'sin."

"Evet... evet, tabii ki..." Adamın yumuşak mavi gözleri bulutlanmıştı. "Diğer cesetlerin mezarlıktan geldiği konusunda yalan söyledi, değil mi?" diye sessizce sordu.

"Korkarım öyle," dedi Istvhan.

"İnsanlar canlı bir şey yaratmanın harika olacağını düşünüyor," diye düşündü Stachys. "Ama sonra bir şeyler yapıyorlar ve bu senin hatan oluyor çünkü onları sen yarattın..." Çömlekçi başını salladı. "İnsanların nasıl çocuk sahibi olduklarını anlamıyorum. Bundan nasıl delirmemelerini."

"Ona hayat verdin," dedi Istvhan. "Onu tekrar elinden alabilir misin?"

"Oh hayır," dedi Stachys. "Bir kez denedim. Değil mi?" Istvhan'a kaşlarını çattı. "Üzgünüm... Adını unuttum."

"Önemli değil." Paladinin sesi acı verecek kadar güven vericiydi ve Stachys'in alnındaki çizgi yumuşadı. "Sonra hatırlatırım. Hayatını geri almaya çalıştığında ne oldu?"

"Oh," dedi çömlekçi. Utanmış bir şekilde hızla aşağıya baktı, sonra bezle sarılmış bileklerini kaldırdı. "O zaman ellerimi aldılar."

ISTVHAN çömlekçinin ellerine baktı ve bir an için konuşamadı. Pürüzsüz adamları kil kafalar olarak düşünmekle o kadar meşguldü ki, başka hiçbir şeyi düşünmemişti.

Ama eller oradaydı. Pürüzsüz adamların yüzleri gibi soluk taş renginde eller, aynı imkansız şekilde bükülüyordu. Biri arkaya tendonlar oyup, tırnakları mükemmel bir şekilde işlemeyi başarmıştı. İnanılmaz bir heykeltıraş ya da...

"Onlar senin gerçek ellerinden kalıplanmış, değil mi?" dedi Clara yumuşak bir sesle.

Stachys başını salladı. "Onları yıllar önce bir heykel seti için yapmıştım. O kalıbı buldu. Belki benim ellerim olursa heykel yapabilir diye düşündü. Ama yapamadı. Onlar yapamazlar. Kalıplardan kafalar yapabilirler, ama yeni bir tane tasarlayamazlar. Asla canlanmaz." Kısa, kasvetli bir kahkaha attı. "Yüzler zordur."

"O da onları aldı ve sana kopyalarını verdi." Istvhan'ın bunu paladinin ses tonuyla, hepimizin öğrendiği yatıştırıcı, nazik ses tonuyla söylemesi zordu. Bu, köyünün gözlerinin önünde katledildiğini izleyen birini sakinleştirmeye çalışırken kullandığın ses tonuydu, hayatta kalanlara kullandığın ses tonuydu, başka kimse zarar görmeden birini ikna etmeye çalışırken kullandığın ses tonuydu.

Bunu erken yaşta öğrenirdiniz, ta ki ikinci doğanız haline gelene kadar. Çelik Aziz'in seçilmişleri bu konuda iyiydi. Emir kipinde kullanarak iblisleri diz çöktürebilen Rüya Tanrısı'nın paladinleri kadar iyi değillerdi, ama çoğu şey için yeterince iyilerdi.

Kıtaya bir dizi ölümcül golem salmış ve ona acı dolu, bulanık gözlerle bakan bir adamla konuşmak için bunu kullanmak zorunda kalmamıştı.

"Evet," dedi Stachys. Yabancı ellerinden birini diğerinin sırtında ovuşturdu ve ses, pişmiş çömleklerin yumuşak bir tınlaması gibiydi. "O çok kızgındı. Artık bana ihtiyaç duymak istemiyordu. Ama şimdi kimse kalıpları yapamıyor. Bu yüzden aynı yüzleri tekrar tekrar yapmaya devam ediyorlar."

"Bir kalıp ne kadar dayanır?" diye sordu Istvhan.

"Benim kalıplarım mı? Onlarca döküm," dedi Stachys gururla. "Dışları pek güzel değil, ama ara sıra ıslattığınız sürece yıllarca dayanırlar. Sadece biri düşürdüğünde kırılırlar." Gülümsemesi kayboldu. "Son yaptığım... o iyi değil. Alçı iyi, ama ben kızgındım. Onu yapmak yanlıştı. Ondan sonra, kendi ellerini yapmaya başladı." Masaya vururken, parmakları pürüzsüz ve eklemsiz hareket eden kil ellere baktı.

Istvhan yorgun bir şekilde düşündü: *Bunca zaman boyunca, ellerini kaybeden insanlar için eller yapabilirdi*. *Muhtemelen bacaklar veya kollar da. Bunun yerine, bir dizi cinai heykel yaptık ve şimdi kil ile hiç çalışamıyor.*

Clara ona dikkatle bakıyordu. Bir karar vermesini mi bekliyordu? Bu zavallı aptalı olduğu yerde öldürmesini mi bekliyordu?

Bunun yerine Istvhan ayağa kalktı ve Stachys'e eğildi. "Sizinle tanışmak güzeldi," dedi. "Misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederim."

"Evet, tabii ki," dedi çömlekçi, o da ayağa kalkarak. Başını salladı. "Ne zaman isterseniz tekrar gelin. Çok az ziyaretçim oluyor. Bir heykel almak ister misiniz?"

"Belki bir dahaki sefere," dedi Istvhan, ki Stachys'in eserlerinden birini evine koymaktansa kendi ellerini kemirip koparırdı. "Eminim tekrar görüşeceğiz."

OTUZ DÖRT

"PEKİ," dedi Clara. "Peki." Istvhan'a baktı. "Ona inanıyor musun?"

"Oh evet," dedi Istvhan. "Ona inanıyorum. En iyi tahminimle, o güçlü bir mucize yaratıcı. Ya da öyleydi. Hala öyle olabilir, ama artık heykel yapamıyorsa, belki de yeteneği kaybolmuştur."

"Ne tuhaf bir yetenek," dedi Clara, karanlığa bakarak. "Ama sanırım hayatın boyunca bu yeteneğin olduğunu fark etmeden yaşayabilirsin."

Istvhan acı bir gülümsemeyle, "Berserker olmak gibi bir şey. Tanıdığım bir doktorun teorisine göre, hepimiz mucizevi yeteneklere sahibiz, ama koşullar çoğumuzun yeteneğini ortaya çıkarmaya elverişli değil" dedi. Doktor Piper tuhaf biriydi, ama Istvhan'ın kendisinden daha fazla bilgiye sahipti.

Clara yavaşça başını salladı. "Peki. O zaman ne yapacağız? Onu öldürecek miyiz?"

Istvhan yüzünü buruşturdu. "Bu muhtemelen en güvenli yol olur," diye itiraf etti. "Bunu yaparsak, onun yarattıkları parçalanabilir. Çoğu mucize yaratıcı, ölümlerinden sonra da varlığını sürdürecek şeyler yaratamaz."

"Ama sen bunu istemiyorsun."

Paladin, Clara'nın gözlerine bakamadı. "Eskiden çok kolaydı," dedi, yarı kendine. "Bir bakışta kimin masum, kimin suçlu olduğunu anlardım. Tanrım, kılıcımı masumlardan uzak tutardı. Şimdi... şimdi hiç bilmiyorum. Beni öldürmeye çalışan birçok adamı öldürdüm, ama bu cinayet olur." Kılıcın ete saplandığını, şaşkın gözlerin daha da bulanıklaştığını hayal etti. *Sen bir paladinsin. Başkalarının yaşayabilmesi için yapılması gerekeni yaparsın. Senin varlık nedenin budur. Sen tanrıların elindeki bir silahsın, hepsi bu.*

Çoğu silahın vicdanı yoktur. Istvhan'ın kılıcı geceleri ter içinde uyanıp, yapmak zorunda kaldığı şeyi hatırlamaz. Gerçekte adaletin hizmetkarı olup olmadığını ya da tanrının görüşünün ölümlülerinki kadar bulanık olup olmadığını merak etmez.

"Ben yapabilirim," dedi Clara.

"Yapabilir misin?" Sesinin tonuna kendisi de şaşırdı, hafifçe merakla, sanki Clara ona kulaklarını hareket ettirebileceğini söylemiş gibi.

"Hoşuma gitmeyecek," dedi. "Ve bunu yapmak için ayıyı kullanabileceğimi de bilmiyorum. Ayı onu bir tehdit olarak görmeyecek. Ama iş o noktaya gelirse, yüzlerce masum insanı kurtarmak için muhtemelen kafasını ezebilirim."

Rahibeler her zaman paladinlerden daha pratikti. *Ve sen çok zayıf olduğun için ona bunu yapmasına izin verir miydin? O, senin adını hatırlayamayacak kadar zarar görmüş zavallı bir aptalı öldürürken, sen burada durup utanç ve minnettarlık duyabilir miydin?*

"Karmaşık vakalarda ne yapardınız?" diye sordu Clara. "Onları daha

karmaşık insanlara devrederdik."

"Paladinler karmaşık değil mi?"

"Paladinler karmaşık olmayı göze alamazlar. Biz bir işi yapmak için doğarız ve bu konuda fazla düşünmeyiz. Tanrılar bizi duygusal karmaşıklığımız için seçmezler." Ve bu, aniden, onun çoktan görmüş olması gereken çözümü ortaya çıkardı. "Onu Rat'a götürebiliriz."

"Onu öldürebilirler mi?"

"Onlar sorunları çözer," dedi Istvhan. "Ancak bu sorunlar çözülmelidir." Piskopos Beartongue'u düşündü, onun sakin ve pişmanlıkla Stachys'i öldürdüğünü hayal etti. Bu şaşırtıcı derecede kolaydı. Eğer bunun tek yol olduğunu düşünseydi, bıçağı kendisi kullanırdı. "Bu en iyi çözüm. On dakika boyunca onunla konuştuk ve onun nasıl biri olduğunu gördün. Ya bu kurnaz adamları yenmenin bir yolu varsa da biz sormamışsak?"

"Sence kimse bizi durdurmaya çalışır mı?" diye sordu Clara. "Gönüllü olarak gelecek mi bilmiyorum. Bir araba ve bir çuval gerekebilir."

"Açıkçası, pürüzsüz adamların bizi durdurmaya çalışmamasına biraz şaşırdım," diye itiraf etti Istvhan. "Her ihtimale karşı onu koruyacaklarını düşünürsün,

—

Ve Clara onu yere düşürdüğü için, söylediği diğer sözler kayboldu.

Yere çarptığında ciğerlerindeki hava bir anda boşaldı. Clara üstüne çıkmıştı ve bir anda çok daha büyük ve çok daha kıllı bir hal almıştı. Pençeleri başının iki yanındaki toprağa saplanmıştı. Aniden, üzerinde dengesiz bir şekilde duran büyük bir kütle hissetti ve sonra arkasında yaklaşan bir şeye atlayan ayının altını gördü.

Dalga yükseldi. Istvhan refleks olarak ona karşı koydu ve sonra bir hareket gördü. İlkinden ters yönden gelen bir adam, baltasını yüksekte tutuyordu ve onu ayının sırtına saplamak üzereydi.

Hayır! Istvhan kendini yukarı fırlattı ve adamın bacağını yakaladı, dengesini bozmaya çalıştı.

Elinde tuttuğu şeyin çok yumuşak ve hamur gibi olduğunu fark ettiği korkunç bir an yaşadı ve sonra ıslak, kıkırdayan bir sesle adamın bacağını kopardı.

CLARA, adamın Istvhan'a saldırmadan bir an önce onu gördü. Bıçak çoktan hazırlanmıştı ve düşmek üzereydi. Kendini Istvhan'a attı ve onu yere çarpmayı başardı, düşerken dönüşümün ortasındaydı. *Şimdi!* diye haykırdı canavara. *Şimdi, gel, yardım et!*

Canavar onun içinden kükredi. Bu kadar hızlı dönüşmek acı vericiydi, sanki normalde bu hissi uyuşturan güç, yardım etmek için çok yavaş kalmış gibiydi. Tüyler derisini yakarken, eğer zaten zıplamaya başlamamış olsaydı, sendeleyip Istvhan'ı ezerek düşmanlarının işini kolaylaştırmış olabilirdi.

Canavar önündeki şekle çarptı ve o, olgunlaşmış bir meyve gibi patladı.

Tanrım, diye düşündü Clara, koku burnuna çarptığında içinden öğürerek. Sonra canavar da dıştan öğürmeye başladı. Ayılar leş yemekten çekinmezlerdi, ama bu korkunçtu, Aralık ayına kadar tarlada bırakılmış bir balkabağı gibi çürümüştü. Çürümüş etin kokusu, pürüzsüz adamların yoğun, yanık kokusuyla karışmıştı.

Bu ayı için çok fazlaydı. Ayı kavga etmeyi sevmezdi ve bu kokudan nefret ediyordu. Düşen cesedin üzerinden atladı ve yoluna devam etti, pürüzsüz adamın geldiği yoldan aşağı, kokudan ve ölü bir şeyin ölü olmayan bir şey gibi hareket etmesinin dehşetinden uzaklaşmaya çalışarak

ve ölü olmayan bir şey gibi hareket eden ölü bir şeyin dehşetinden uzaklaşmaya çalıştı ve o şey her neyse, ayı ondan uzak durmak istedi.

Bekle! diye bağırdı Clara canavarın kafasının içinde. *Bekle, dur! Geri dönmeliyiz, Istvhan'ın başı dertte! Bir tane daha var, sesini duyabiliyorum!*

Ayı umursamadı. Istvhan bir yavru değildi ve ayı onu korumaya gerek duymuyordu, orada bir arkadaşı olduğunu fark etmişse bile. Eğer o başka bir ayı olsaydı, muhtemelen mantıklı olanı yapar ve o da kaçardı. Ayı *işini bitirmişti.*

Dur! Lanet olsun, dur! Kahretsin, kahretsin! Clara panikliyordu ve paniklediğinin farkındaydı, bu da kontrolünü kaybettiği anlamına geliyordu. On dört yaşından beri böyle bir şey yapmamıştı. Başrahibe gri tüylü bir boz ayıya dönüşmüş, onu yere devirmiş ve üzerine oturmuştu. Artık onu durduracak kimse yoktu ve ayı koşuyordu ve panik bu durumu daha da körüklüyordu ve şimdi ayı, pençeleri onu taşıyabildiği kadar uzağa ve hızlıca koşmaktan başka bir şey istemiyordu ve koku kürküne sinmişti ama daha hızlı koşarsa, belki ondan da kurtulabilirdi...

Dur! Dur!

Onun paniği, ayının endişesini daha da artırdı. Ayı yola ulaştı ve ağır kafasını nehre doğru çevirdi. Nehirde tekneler ve teknelerde insanlar olacaktı ve tek bir kişinin uyanık olması ve Leeward Canavarı'nın bir zamanlar görüldüğü yerde devasa bir ayı olduğu konusunda alarm vermesi yeterli olacaktı.

Dur! Kahretsin!

İçinden attığı çığlıklar duyulmadı. Panik, ayının korkusuyla birleşti ve on yıllardır ilk kez Rahibe Clara canavarın kontrolünü kaybetti.

ISTVHAN hayatında pek çok savaşa katılmıştı, o kadar çok ki çoğu birbirine karışmıştı, ama bildiği kadarıyla daha önce hiç kimsenin uzvunu koparmamıştı. Kesmiş, evet, defalarca, ama çıplak elle koparmış, hayır. Kuşkusuz, o bir çılgın savaşçıydı ve kara dalga başının üstüne yükseldiğinde her şey genellikle çok bulanık ve karışık hale gelirdi, ama yine de böyle bir şeyi hatırlarsınız, değil mi?

Femur ekleminden çıktığında çıkan boğuk *sesi* ve pürüzsüz adamın bacağının aniden

on beş santim düştüğünü hatırlayacaktı. Artık sadece adamın yırtık pırtık pantolonunun kumaşı tarafından tutulduğunu fark edince midesi bulandı.

Pürüzsüz adam yana ve arkaya doğru devrildi. Istvhan mide bulantısını bastırdı ve dizlerinin üzerindeyken öne atıldı, baltayı yakalamak için uzandı. Eli adamın bileğine indi ve çekti, bu sefer de bir dizi ıslak patlama sesi duyuldu, bu sefer elin ve bileğin tüm küçük kemikleri yerinden çıktı — *Aziz'in kara ve kanlı dili, bu böyle devam ederse çıldır*ıp *kusacağım* — ve Istvhan baltayı ve onunla birlikte parmakların çoğunu kopardı.

Parmaklar vücuttan ayrılır ayrılmaz hemen öldüler. Istvhan baltayı pürüzsüz adamın kafasına sapladı. Çömlek parçaları etrafa saçıldı ve vücudun geri kalanı gevşedi.

"Tamam," dedi Istvhan. "Tamam." Midesi bulanıyordu ama henüz isyan etmemişti. Kokusu gerçekten olağanüstüydü ve bu, onun daha iyi davranacağına dair bir garanti vermiyordu. Baltayı bir kenara attı ve kılıcını çekerek Clara'ya döndü.

Ya da bu durumda, Clara'nın büyük ve dikkat çekici yokluğu. Kapsamlı bir şekilde parçalanmış, başka hiçbir şeyi kalmamış, pürüzsüz bir adam vardı.

"Clara?" diye seslendi. "Clara, neredesin?" Elbette, at büyüklüğünde bir ayıyı at büyüklüğünde bir ayıyı gözden kaçırmış olamazdı.

Stüdyonun arkasındaki ağaçlarda bir hareket gördü ve ona doğru adım attı. "Clara...?"

Üç tane daha pürüzsüz adam ortaya çıktı. Istvhan'ın kalbi sıkıştı. Ayıyla çoktan karşılaşmış olabilirler miydi? *Saçmalama, elbette karşılaşmamışlardır. O zaman şu anda olduklarından daha ölü olurlar. Ve onu öldürmüş olamazlar, çünkü o büyüklükte bir cesedi gözden kaçırmak imkansızdır.*

Ayının sırtında bir kil kafanın oturduğu düşüncesi aklından geçti ve hemen onu bastırdı. *Muhtemelen sadece oradan uzaklaşmıştır. Ya da başka birini kovalıyordur.*

Kılıcını kaldırdı ve kil adamların kendisine gelmesini bekledi. Kafasının içinde siyah bir dalga yükseliyor, etrafında dönüyordu ve artık bununla savaşıp savaşmayacağından emin değildi. *Gördüğüm kadarıyla üç tane daha var, peki ondan sonra kaç tane daha? Ana yolu izliyor olmalılar, bizim porselen fabrikasından geleceğimizi beklemiyorlardı. Bir adamın ölümü benim ve tüm türümün de ölümü anlamına geleceğini düşünseydim, o adama kaç tane muhafız koyardım?*

Bu soruyu zihninde cevaplayamadan, ayak bileğinde bir acı hissetti. Onuruna yakışmayan bir çığlık attı ve yana doğru tekme attı, ayağında bir ağırlık hissetti.

Ayı tarafından parçalanmış olan düzgün görünümlü adamdı. Geriye sadece kafası, omzunun bir parçası ve köprücük kemiği kalmıştı. Bir şekilde omzunu kullanarak kendini sürükliyordu ve ağzı ardına kadar açıktı. Ve görünüşe göre onu ayak bileğinden ısırmıştı.

Midesinin, kusmadığı her anın artık ilahi bir lütuf olduğunu hissetti.

Kafasına sertçe bastırdı ve topuğunun altında çıtırdadığını hissetti. Çıtırtı çok uzun sürdü ve omzunun üzerinden bakmaya cesaret etti, arkasında iki pürüzsüz adam daha gördü. *Beş kişiye karşı bir kişi. Clara'dan hala iz yoktu.*

Kara dalga yükseldi ve bu sefer Istvhan dalganın gelmesine izin verdi.

NEHİR, ağaçların arasından geçen gümüş bir yılan gibiydi ve çamurlu su kokuyordu. Ayının pençeleri yere vuruyordu, artık Clara'nın kontrolü altında değildi. *"Bu çok tipik,"* diye düşündü, ayının gözlerinin arkasında bir yerlerde. *Haftalarca Istvhan'a aşık olmanın beni çıldırtacağından endişelendim, ama asıl çıldırmamı sağlayan ne oldu? Lanet olası kötü bir koku.*

Gülmekten kendini alamadı. Bu çok saçmaydı.

Ve kahkaha ile birlikte bir kabullenme sükuneti geldi ve bu sükunet ayıya da yayıldı. Başıboş koşu, zemini yiyen bir koşuya dönüştü ve Clara hayvanı durduramasa da, belki onu yönlendirebileceğini düşündü.

"Anahtar," başrahibe onlarca yıl önce demişti, "anahtar, canavarın içgüdülerini kendi lehine kullanmaktır."

Doğru. Olası bir hedef belirledi ve ayının zihnini ona yönlendirdi. *Orada.* Orası *güvenli olacaktır.*

Grizzly ayılarının ağaçlara tırmanamadığı yaygın bir efsanedir. Tırmanabilirler. Pençeleri ve büyük bedenleri bunu zorlaştırır, ancak yeterince büyük bir ağaç ve yeterince kararlı bir ayı varsa, dallara şaşırtıcı derecede yükseğe çıkabilirler.

Bu durumda ağaç, nehirden esen rüzgârla budaklanmış, kalın gövdeli ve oldukça kısa tepeleri olan, bodur ve sağlam bir meşe ağacıydı. Ayı ağaca tırmandı,

büyük kabuk parçalarını kopardı ve sonunda yerden yaklaşık beş metre yükseklikte durdu.

Clara bekledi.

Ayı, çirkin bir kedi gibi kendini temizledi, pençelerini kürküne geçirerek korkunç kokuyu gidermeye çalıştı. Yanmış şey kokusundan daha da kötü tadı vardı. Ayı burnunu çekerek başını salladı.

Clara beklemeye devam etti.

Belki yarım saat sonra, ayının yanları inip kalkmayı bırakıp kalbi yavaşladığında, Clara deneme amaçlı bir düşünce dalgası gönderdi. *Geri dönmek ister misin?* diye sordu. *İnsan olmak ister misin?*

Ayı buna karşı temkinliydi. İnsan olmak, yüzünü çürümüş et ve kötü kokularla doldurmuştu. *İyi* çürümüş bile değil, bir wolverine bile dokunmayacak kadar çürümüş.

Clara, insan burnunun uyuşuk ve aptal olduğunu ve çürümeyi neredeyse hiç koklamayacağını belirtti. Ayı bunun doğru olduğunu kabul etti ve yavaşça ağaçtan geriye doğru inmeye başladı.

Clara, ayının inişi halletmesi için zihnini geri çekti. Pençeleri onu beceriksiz yapabilirdi, ama yine de insan olan Clara'dan sonsuz derecede daha iyiydi. Bunun yerine, pürüzsüz adamı ve hareket hızını düşündü. Nedense, onların yavaş olacağını düşünmüştü. Yavaş olmalılar, çünkü etleri çürüyordu ve bu yüzden hızlı ya da özellikle güçlü olamazlardı. Onun bir insan kadar hızlı hareket etmesini ya da silahını sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kullanmasını beklemiyordu.

Orada en az bir tane daha vardı ve Istvhan yere yatmıştı. Onun hayatını kurtarmaya çalışarak, onu ölüme mi mahkum etmişti?

Korkusu yayıldı ve ayı durdu, pençeleri kabuğa derinlemesine saplanmıştı.

Sakin ol, dedi kendine. *Sakin ol.* Ve ayıya, *Devam et.* Ne olursa olsun, çoktan geçmiş bir şeydi ve korku kimseye fayda sağlamazdı. Kafasında bir ilmihal ezberledi ve ayı, tanıdık bir şeyin verdiği rahatlıkla inişine devam etti.

OTUZ BEŞ

ISTVHAN KÖTÜ BİR RUHU VARDI. Ölecek kimse kalmayınca çılgınlık krizinden çıkmış ve sonra her cesedi kontrol etmek zorunda kalmıştı, gerçekten öldüklerinden emin olmak için. Kafasının ısırdığı yerdeki bileği hâlâ zonkluyordu. *En azından masum sivillerin olmadığını kontrol etmekten iyidir.* Neyse ki Stachys, gürültünün ne olduğunu görmek için dışarı çıkmamıştı ve Clara'nın nerede olduğu sadece Tanrı bilirdi. *Aklı varsa, muhtemelen bu kokudan uzak bir yerdeydi.* Bu pürüzsüz adamlar *iğrençti.*

Vücudu ağrıyordu. Kara dalga yükseldiğinde, orta yaşlı olduğunu unutuyordun, kaslarının ve tendonlarının sınırları olduğunu unutuyordun, acının seni daha büyük bir katliama teşvik eden bir dürtüden başka bir şey olmadığını unutuyordun. Sonra dalga çekildi ve gergin bağlar ve çığlık atan kaslarla vücudunda kalakaldın. Aziz hayattayken paladinlerini en kötü etkilerden korumuştu, ama Istvhan'ın şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu, kaslarına merhem sürmek ve uyumak zorunda kaldığında afyon sütü içebilecek kadar güvenli bir yerde olmasını ummaktan başka.

Clara'nın yokluğu, onun kabul etmek istediğinden daha fazla endişelendiriyordu, her ne kadar onun menzil dışına çıkması çok iyi bir şey olsa da. Ama etrafta başka sinsi adamlar olsaydı... Hayır, ayı bir tanesiyle başa çıkabilecek güçteydi, sadece neredeyse bir saat olmuştu ve Clara geri dönmemişti. Onunla bir handa buluşmasını mı bekliyordu? Ayrılmaları ihtimaline karşı onunla bir buluşma noktası belirlememiş olduğu için kendine lanet etti. Bu temel bir planlamaydı ve o bunu yapmamıştı çünkü... çünkü... çünkü ona hiçbir şey talep etmemeye, onun davranışlarını dikte etme hakkına sahipmiş gibi görünmemeye çalışarak çok dikkatli davranıyordu. *Ve işte*

penisinle düşünmenin sonucu budur. Sevişmeyi o kadar çok istiyorsun ki, acemi bir askerin bile hatırlayacağı şeyleri unutuyorsun. Kendi aptallığına sinirlenerek kendi kendine homurdandı.

"Istvhan?"

Döndü, mırıldanması ve acısı bir rahatlama dalgasıyla unutuldu. Clara patikada duruyordu, çamur ve kanla kaplıydı ama başka bir şey giymiyordu, yine de kötü görünmüyordu.

"Clara!" Ona doğru koştu ve onu kollarına aldı, ya da almaya çalıştı. Boyutları göz önüne alındığında, bu daha çok coşkulu bir kucaklaşma oldu. "Hayattasın," dedi, burnunun kızın kafasına yapıştığını umursamadan.

"Sen de!" Yolun ortasında birbirlerine sarıldılar ve sonunda Istvhan, Clara'nın çıplak olduğunu fark etti, ancak bu, Clara'nın kokusu nedeniyle biraz gölgede kalmıştı.

Titrek bir kahkaha atarak onu bıraktı. "Her tarafım iğrenç bir pislikle kaplı."

"Benim de öyle," dedi. "Stachys'in bir pompası, kuyusu ya da başka bir şeyi olmalı.

Bakalım bulabilecek miyiz."

"O nasıl?"

"Hiç dışarı çıkmadı. Böylesi en iyisi." Ciddi

bir ifadeyle, "Istvhan, çok üzgünüm," dedi.

"Üzgün müsün? Ne için?"

"Kaçıp seni geride bıraktığım için. Ayıyı durdurmaya çalıştım, ama o çoğu zaman kavga etmekten hoşlanmaz ve o ayının öylece... parçalanması... onun için çok fazlaydı." Ay, onun kızardığını görebilecek kadar parlaktı ve kızarın, boynunun çevresinde başlayıp her iki yöne yayıldığını fark etti. Ne kadar aşağıya indiğini görmek isterdi, ama ikisinin üzerindeki koku yine burnuna çarptı ve yüzünü buruşturdu.

"En iyisi bu," dedi. "Savaş çılgınlığı beni ele geçirdi ve düşmanlarım kalmadığı için her zaman geçip gitmiyor." Yaşlı bir pompa kolu gördü ve işaret etti. "Bak, su."

Gözlerindeki bakış, konuşmanın henüz bitmediğini düşündürdü, ama temizlenebilecekleri umudu diğer tüm endişeleri gölgede bıraktı. Biri pompayı çalıştırırken, diğeri vücudundaki en kötü pisliği yıkadı.

Ay ışığında yıkanan güzel bir kadın son derece erotik olmalıydı, ama gerçekte hava çok soğuktu ve o acı çekiyordu, ayrıca ikisinin de temizlenmek için yapmak zorunda kaldıkları kıvrılmaların seksi bir yanı yoktu

. Herhangi bir heyecan duymuş olsa bile, pompadan akan buz gibi su onu kaçırırdı.

"Korkarım ki cüppem yine mahvoldu," dedi Clara, sorunlu giysiyi elinde tutarak. "Elinden geleni yaptı, ama onarılacak çok fazla yer var."

"Sizin tarikatınızın şimdiye kadar koparılabilir cüppeler tasarlamış olacağını düşünürdüm."

"İnan ya da inanma, genellikle yıllarca büyük bir hayvana dönüşmek zorunda kalmadan yaşıyoruz. Günlük hayatta nadiren böyle bir durumla karşılaşıyoruz." Cebine uzanıp Brant'ın verdiği meşe palamutlarını çıkardı.

"Bir dakika," dedi Istvhan. Yüzündeki ıslak saçları silkeledi ve çantasını karıştırdı. Altında, daha önce sahra erzaklarının bulunduğu yeri kaplayan büyük, yumrulu bir paket vardı. "Fazla bir şey değil, ama kasabada yürürken skandal yaratmazsın."

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. "Yedek kıyafet mi getirdin? Benim için mi?"

"Bazen ayıya dönüşüyorsun," dedi. "Bu, gardırobuna çok zarar veriyor gibi görünüyor. Düşündüm de..." Kız ağlayacak gibi göründüğü için biraz dehşete kapılarak sözünü yarım bıraktı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi kalın bir sesle. "Teşekkür ederim. Bu... çok naziksin. Kardeşlik dışındaki hiç kimse... şey... Teşekkür ederim." Arkasını döndü ve bornozu omuzlarına geçirdi. Kumaşı daha inceydi ve muhtemelen soğuktan pek koruyamazdı, ama sonuçta sırt çantasında fazla yer yoktu.

O izlerken, kız eğilip nemli toprağa bir meşe palamudu soktu, sonra uzaklaşıp ikinci bir tane daha dikti. Üçüncüsünü ise bir tılsım gibi elinde tuttu. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet. Evet, eminim." Ona baktı, gözleri çok parlaktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Şimdi. Stachys'i ne yapacağız?"

"Daha iyi olabilirdi diye hissediyorum," dedi Clara, güneş doğarken.

"Azizlerin hayaları," diye mırıldandı Istvhan. "Bana mı söylüyorsun."

Stachys ayrılmak istememişti. Hatta ayrılmayı reddetmiş, ağlayarak yere çökmüş ve Clara onu sakinleştirmek için omzuna elini koyduğunda onu ısırmaya çalışmıştı. Onu sakinleştirme girişimleri başarısız olmuştu. Onu ikna etme girişimleri de başarısız olmuştu. Stachys, O'nun geri geleceğine inanıyordu ve Stachys orada olmazsa... Istvhan onun tam olarak neden korktuğunu anlayamıyordu, ama bir şeyden korkuyordu. Belki de adam, uzun zamandır kayıp olan çocuğunu özleyen bir ebeveyn gibi, yarattığı eseri çaresizce özlemişti, ya da belki de O kızacak ve heykeltıraşın ellerini kesmekten çok daha ağır bir şey yapacaktı. Belki de her ikisi de.

Emin olduğu tek şey, Stachys'i yarı ölü halde bırakmadan evden çıkaramayacaklarıydı.

"Onu öldürebiliriz," dedi Clara tekrar.

Istvhan inledi. "Bu fikre kapıldım," diye itiraf etti. "Ama Rat ondan çok daha yararlı bilgiler alabilir. Onu zorla Tapınağa götürmenin tek yolu, onun katatonik olması ve bizim tarihin en büyük canavarları olmamız."

Clara homurdandı. "Peki şimdi ne yapacağız? Rat'a rapor verecek miyiz?"

"Elimizden gelen tek şey bu." Istvhan gözlerini ovuşturdu. Gözleri kumlu gibiydi. O ve Clara, ellerinden geldiğince dalları cesetlerin üzerine sürüklemişlerdi, ama Stachys'i ziyaret eden herkes kısa sürede cesetlerin kokusunu alıp yerlerini tespit edebilirdi. *Gerçi bana öyle geliyor ki, buraya pek fazla insan ziyaretçi gelmiyor.*

"İçimizden biri kalıp nöbet tutmalı mı?" dedi Clara. "Bu şeyler birbirlerini ne sıklıkla kontrol ediyorlar bilmiyorum, ama biri dışarı çıkarsa ve burada yarım düzine ölü kil şey varsa fark edeceklerdir." Kaşlarını çattı. "Ve bununla, sanırım seni kastediyorum, çünkü ayı yine kaçabilir. Yemek için çok çürümüş, ama hala insan gibi yürüyen şeyler hakkında çok kesin fikirleri var."

"Bu da seni Rat'a tek başına geri göndermek anlamına gelir," dedi Istvhan. "Bu düşünce hoşuma gitmiyor."

"Nüfuslu kırsal bölgelerden geçerek uzun bir gün yürüyeceksin," dedi Clara. "Oh hayır, ne yapacağım ben. Bir sahil eriği beni yiyebilir."

Ona sert bir bakış attı. "Yerleşik halkı dert etmiyorum, seni arayan insanlar dert ediyorum."

"Yirmi yılın büyük bir kısmını tek başına kanal boyunca gidip gelerek değerli eşyalarımı taşıdığımı biliyorsun, *değil mi*?"

"O zamanlar acımasız yerel hükümet gruplarından biri seni kanlı sporlar için kaçırmaya çalışmıyor muydu?"

Clara kaşlarını çattı ve başka yere baktı. "Morstone'da beni arayan kimse olup olmadığını *bilmiyoruz*."

"Arayan olmadığını bilmiyoruz. Ve eğer öyleyse, bu potansiyel olarak çok, çok kötü bir durum."

"Tamam, tamam." Ellerini kaldırdı ve bıraktı. "Bunun bir risk olduğunu kabul ediyorum. Stachys'in burada yalnız kalmasına izin vermekten daha mı riskli?"

"Piskopos'a hızlı hareket etmemiz gerektiğini vurgulayacağız," dedi Istvhan, ayağa kalkarak. "Hadi gidelim. Ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk gerçek sabunla banyo yapıp saçlarımızdaki bu kokuyu giderebiliriz."

Morstone'a kadar yürümek zorunda kalsalardı, Clara muhtemelen pes edip bir handa oda tutardı. Ama bir sonraki kasabada sabah erken saatte feribot vardı ve Istvhan, pilotun eline bozuk paralar dökerek ikisini de gemiye almayı kabul etmesini sağladı.

Diğer yolcular, pazara mal götüren sabah erkenci insanlardı. Sepetler ve kutularla yüklüydüler, hatta bir tanesi üç kafes canlı tavuk taşıyordu. Sırılsıklam ve çok kötü kokan Clara ve Istvhan, belli ki yerli değillerdi. Diğerlerinden olabildiğince rüzgârın estiği yöne doğru gittiler ve çok sayıda canlanmış cesedi yok etmiş iri yarı insanlar gibi görünmemeye çalıştılar.

"Eh, pek göze çarpmıyorum," diye mırıldandı Istvhan Harshek dilinde. Clara, onun dikkatlice suya bakmadığını fark etti.

"Sanırım tavuklar bize bakıyor," dedi. "Ben de muhtemelen bize bakardım."

"İnsanlar her zaman nehre düşüyor." Clara pelerinini düzeltmeye çalıştı. Nehirden esen rüzgâr sıcak değildi ve nemli cüppesi onu ısınmaktan çok, utangaçlığını gizlemeye yetiyordu. Ne yazık ki, elinden gelen tüm çabalarına rağmen, pelerin açıkça korkunç bir şeye tanık olmuştu. Yanık ve çürümüş koku ıslak kumaşa işlemiş ve ıslak yünün kokusuyla kötü bir şekilde karışmıştı.

Bir dakika sonra, Istvhan'ın kokudan daha fazla yeşilleştiğini fark etti ve hatasını anladı. *Doğru. O derin sudan hoşlanmaz.* "Feribottan değil," dedi aceleyle. "Sadece, bilirsin, sırılsıklam olarak ortaya çıkmak falan."

"Gideceğimiz yere varınca kıyafetlerimizi değiştiririz," dedi Istvhan. "Daha fazla kıyafet mahvetmeden önce, bir..." Clara, Harshek dilinde

Harshek dilinde *banyo* kelimesini hatırlayamadı. Kız kardeş Sigrid'in dikkatlice aydınlattığı kelimeyi kafasında görebiliyordu, ama ne yaparsa yapsın, nasıl telaffuz edildiğini hatırlayamıyordu ve ne kadar düşünürse, kelime o kadar gerçek dışı geliyordu. *Tanrılar ve azizler, çok yorgunum. Artık bütün gece uyanık kalmak için çok yaşlıyım, değişiklik üstüne değişiklik...* "Kişi-çamaşır," dedi sonunda, çünkü bu, açıkça bir kelime olmayan ve hiç bir zaman bir kelime olmamış olan *banyo kel*imesinden daha mantıklıydı.

Istvhan ona baktı. O da ona baktı. "Banyo mu?" dedi. "Öyle mi telaffuz ediyorsun?"

"Sen sorana kadar öyle olduğunu sanıyordum. Şimdi ben de bilmiyorum." "Çok yorgunum."

"Ben de." Yüzünü ovuşturdu. "Eskiden zorlu yürüyüşler yapardık. Otuz altı saat sonra bile hala savaşabilirdim. Şimdi yirmi dört saat uyanık kalıp küçük bir çatışma yaşıyorum ve boğa tarafından ezilmiş gibi hissediyorum."

"Yaşlanmak korkunç bir şey. Ama bunun alternatifinden daha iyi olduğunu söylüyorlar."

"Emin değilim. Eskiden uyurken kendimi hiç incitmezdim."

"Tanrım, evet. Yanlış uyursan boynun bir hafta boyunca ağrır." Başını salladı. "Yerde uyumak beni kalıcı olarak yataklara düşürmediğine şaşırıyorum." Gülümsedi. Gözleri Clara'nın yüzünde dolaştı ve Clara, kesinlikle berbat göründüğünü düşündü. "Biliyorum, üç gündür ölmüş gibi görünüyorum."

"Sen çok güzelsin," dedi, tam bir samimiyetle.

O utanarak başka yere baktı. O da içtenlikle söylemişti. *Lanet olsun, paladinler.* Senin iç güzelliğin olduğunu söylerler ve buna gerçekten inanırlar. Bu adil değildi. Böyle birini sevmemek *imkansız*dı. *Nasıl sevmeye çalışabilirim ki?*

Neyse ki, onun kalbi, tavuklar ve diğer yolcular için, pilot Morstone'u çağırdı ve şehrin dışına indiler. Clara ve Istvhan pelerinlerinin kapüşonlarını çektiler — Clara'nın pelerininin içi gerçekten korkunç kokuyordu — ve limandan Rat Tapınağı'na doğru yola çıktılar.

OTUZ ALTI

Istvhan'ın birlikte çalıştığı diğer komutanlara kıyasla Sıçan'ın adamlarına verebileceğiniz tek bir şey vardı, o da dinledikten sonra harekete geçmeleriydi. Size bunun imkansız olduğunu veya aşırı tepki gösterdiğinizi söylemediler. Sakin olmanızı söylemediler. Akıllı, açıklayıcı sorular sordular ve sonra Tapınağın iyi yağlanmış makinesi harekete geçti. Istvhan, Faizen'e, Clara ile birlikte pürüzsüz adamlardan sorumlu mucize yaratıcıyı bulduklarını, onun izlenmesi gerektiğini, mümkün olduğunca çabuk Tapınağa getirilmesi gerektiğini ve daha fazla pürüzsüz adamın geleceğini söyledi.

"Zaman," dedi, "çok önemli."

Faizen başını salladı. "Elimizde çok fazla savaşçı yok," dedi. "Ama bir yolunu buluruz. Bir araba ayarlarsak, bizimle birlikte geri dönebilir misin?"

Clara ile göz göze geldi. "Evet," dedi, yorgunluğun kemiklerini kemirdiğini hissederek. "En azından ben gelebilirim."

"Ben de gelirim," dedi Clara. "Ama bana beş dakika ve bir kalıp sabun verebilirseniz, her şey çok daha kolay olur."

Faizen gülümsedi. "Ulaşım ayarlamak beş dakikadan çok daha uzun sürecek. Ulaşımı ayarlamak ve erkeklerin zihinlerine güvenebileceğim bir şifacı çağırmak, elimizden geldiğince hızlı çalışsak bile birkaç saat sürecek." Istvhan'ın itirazını önlemek için elini kaldırdı. "Ama bana net talimatlar verirseniz, bir saat içinde birini oraya gönderebilirim. Savaşmak için değil, saklanıp gözetlemek için. Bu kurnaz adamlar bu mucizevi adamı almaya gelirlerse, gözcümüz onları elinden geldiğince takip edecek ve onu nereye götürdüklerini bize bildirecek. Bu kabul edilebilir mi?"

"İsteyebileceğim en iyi şey," dedi Istvhan, "ve umduğumdan da fazlası."

"O zaman ikiniz de şifacının odasındaki banyoya gidin, ben de işleri ayarlayayım."

Söz konusu banyo odası, şifacıların vücut bitleri veya özellikle bulaşıcı hastalıkları olan insanlara kullandıkları odaydı. Görünüşe göre kokuları diğer tesislerin kullanımını engelliyordu. Oda sıcak değildi, ama su doğrudan yerdeki bir ızgaradan nehre akıyordu. Clara ve Istvhan içeri girdiler, çam katranı kokan sabunlar verildi ve ovmaya başladılar.

"Bilmeni isterim Domina," dedi Istvhan, "seni bir okul çocuğu gibi süzmüyor olmamın tek nedeni, o kadar yorgun olmam ki düşünemiyorum bile. Ruhum istekli ama bedenim çok kötü muamele gördü."

"Oh, iyi," diye iç geçirdi Clara. "Sen beni sürekli çıplak görüyorsun ama ben henüz bu iyiliğine karşılık veremedim ve şimdi kafamı çok hızlı çevirip bakarsam düşeceğinden korkuyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, ızgaradan esen rüzgarı düşünürsek, minnettarım. Tam olarak en iyi halimde değilim."

"Peki ya ben?"

″Soğukta göğüslerin küçülmez."

"Ergenliğe girdiğimden beri göğüslerim küçülmedi." Başına bir sürahi ılık su döktü. Şifacının yardımcıları daha fazla su ısıtmaya çalışıyordu, ama yan odada biri doğum yapıyordu ve sadece ovmak ikinci planda kalmıştı. Ara sıra, duvarlardan bir çığlık yankılanıyor ve Istvhan'a her şeyin çok daha kötü olabileceğini hatırlatıyordu. "Cidden, hastalığım sırasında çok kilo verdim, ama göğüslerimden bir gram bile gitmedi." Ellerinde rahatsız edici anatomik organları kaldırdı ve Istvhan, penisinin hareket etmeye çalıştığını, sıcaklığı fark ettiğini ve tekrar saklanmaya çalıştığını hissetti.

"Kız kardeşlerim sana çok sempati duyacaktır," dedi. "İkisi de seninle aynı vücut yapısına sahip ve sık sık ve ateşli bir şekilde şikayet ediyorlar. Ben de kibarca onlara hak vermek öğrendim."

"Akıllı adam."

Istvhan'ın saçındaki kokuyu çıkarmak için çok fazla sert çam katranı sabunu gerekti ve botlarındaki kokuyu çıkarmak için daha da fazlası gerekti. Sonunda başarılı olup olmadığını ya da çam katranı kokusunun sadece maskelediğini bilmiyordu, ama çürümüş et ve yanmış saç kokusuna göre taze mühürlenmiş tahtalar gibi kokmayı tercih ederdi.

Bu sırada Clara duştan çıktı ve yeni bir bornoz ve yeni bir pelerin giymiş, kollarında bir sürü giysi ile geri döndü. “Aketonun kuruyor, ama surcoatın kurtarılamayacağını düşünüyorlar,” dedi.

Istvhan iç geçirdi. "Bana iyi hizmet etti. Elimizde ne var?"

Ona kendisininkine benzer bir bornoz uzattı. Zincir zırhı olmadan çıplak hissederek omuzlarını silkti. *Eh, biri beni burada Tapınakta bıçaklarsa, zaten başımız belada demektir.* "Tamam, bakalım nasıl gidiyorlar."

Ofisine geri döndüklerinde Faizen, "Gözcü çoktan ayrıldı," dedi. "Oraya bir posta atı sürecekler. Kuryeler her zaman bu şekilde mesaj taşır, bu yüzden çok olağandışı görünmemeli. Son durak, en çok dikkat çekecek olan yer."

"Düzgün adamların insanları sorguladığını sanmıyorum," dedi Istvhan. "Çoğu aslında konuşamıyor. Muhafızların gittiğini ne kadar sürede fark edeceklerini bilmiyorum. Ya çok şanslı ya da çok şanssız olabiliriz, bunu bilmenin bir yolu yok."

"Her şey tanrıların elinde," dedi Faizen. "Zihin şifacısı yolda, şansımızın nasıl olacağını göreceğiz."

ISTVHAN UYANDI.

Clara kollarındaydı, ritmik hareketlerle ona yaslanıyordu ve bir an için tüm erotik rüyalarının gerçek olduğunu düşündü.

Kabul etmek gerekir ki, rüyalarında pantolon ya da zincir zırh giymiyordu, ama bu tür şeyler halledilebilirdi. Ve ritmik hareket, daha çok sert bir kayma gibiydi ve düzensiz bir çarpma değil, yüksek sesli bir gürültü eşliğindeydi. Ve başı o kadar da ağrımıyordu. Ve...

Clara omzuna karşı yüksek sesle horladı. Istvhan gözlerini açtı. Rüyalarında Clara her zaman coşkuyla uyanık olurdu. Bu hiç de iyi değildi.

Gözlerini odakladı ve karşısındaki bankta oturan zihin şifacısı Faizen ve çırağının yüzlerini gördü. *Doğru. Bir tür vagondayız. Ben açıkça yorgunum, o da öyle.*

Clara yine horladı, bununla kendini uyandırdı ve birden dikleşti. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Ben de uyuyakalmışım," diye itiraf etti. Zihin şifacısı hafifçe gülümsedi. Şişman, gümüş saçlı, nazik yüzlü bir kadındı. Çırağı ise Istvhan kadar uzun boylu ama çok daha zayıf, kemikli bir genç adamdı. İnce, soluk saçlarıyla sinirli bir buğday sapına çok benziyordu.

Araba fena değildi. Muhtemelen başka amaçlarla yeniden tasarlanmış bir posta arabasıydı ve pürüzsüzden çok hızlıydı, ama Istvhan'ın bindiği birçok arabadan daha kötü değildi. Ancak, daha küçük insanlar için yapılmıştı. O ve Clara, karşıdaki bankta oturan üç kişiye yer açmak için bacaklarını çekip kısmen yana dönerek oturuyorlardı.

Arabada ne söyleyeceğini bilmek her zaman biraz garipti. Hepiniz birbirinize çok yakındınız ve karşı taraftaki insanlarla çok fazla göz teması kurup kurmadığınızı veya konuşup konuşmamanız gerektiğini asla bilemezdiniz. Istvhan bu durumu bir iki kez kendi lehine kullanmıştı. Birini konuşturmayı başarırsanız, o kişi boşluğu doldurmak için konuşmaya devam ederdi ve bazen onlardan bir şey itiraf etmelerini sağlamak oldukça kolay olurdu. Öte yandan, konuşmak istemiyorsan, bunu önlemek zordu. Genellikle pencereden dışarı bakabilirdin, ama bu durumda pencereler soğuğu dışarıda tutmak için kapalıydı, bu yüzden kırsalın sadece küçük bir kısmını görebiliyordu.

"Burası ne kadar uzak?" diye sordu çırak.

"Yürüyerek ne kadar uzaklıkta olduğunu biliyorum," dedi

Istvhan. Clara başını eğdi. "Ne kadar süre uyudum?"

"Bir saatten biraz fazla."

“O zaman, bu hızı korursak, yakında atları değiştirmemiz gerekecek.
O zaman çok fazla yol kalmadı demektir."

"Bunu bilmek güzel," dedi çırak. Utangaç bir gülümsemeyle. "Ama bu kil insanları hakkında söylediklerinizi düşününce, oraya gitmek için pek acele etmiyorum."

Yine birbirlerine bakmamaya çalıştılar. Tekerlekler bir tümseğe çarptı ve Clara, Istvhan'a çarptı. Clara'nın bu konuda ne hissettiğini merak etti. Dün gece *izin verdin*, dedi. Tanrım. Neden aralarında ve rahat bir yatak arasında bir nehir ve bir sürü katil golem kafası olmak zorundaydı?

"Sana anlatacak başka bir şey bulmaya çalışıyorum," dedi Clara şifacıya. "Unuttuğum, duyduğunda 'Ah, ne olduğunu tam olarak anlıyorum!' diyeceğin ve ondan sonra her şeyin kolaylaşacağı bir şey."

Şifacı güldü. "Keşke o kadar kolay olsaydı. Ama kolayca tanınabilen her zihin bozukluğunun, kişiden kişiye büyük farklılıklar gösteren yüzlerce örneği vardır. Sen iyi iş çıkardın, ama onu görmem gerekecek."

Ne yazık ki, o kadar kolay olmadı. Sonunda seramik fabrikasına vardıklarında, kapı açık duruyordu ve bacadan artık duman çıkmıyordu.

"Çok geç kaldınız," dedi başlarının üstünden bir ses. Istvhan şaşkınlıkla yukarı baktı. Bir adam, yolun üzerinde duran ağaçtan aşağı indi, sanki merdivenmiş gibi kolaylıkla gövdeden kaydı. Koyu tenliydi ve uzun siyah saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ayakları çıplaktı ve boynuz kadar sert görünüyordu. "Yaklaşık bir saat önce gelip onu aldılar."

Istvhan küfretti. Faizen iç geçirdi. "Hangi yöne gittiklerini gördün mü?"

"Nehre doğru gittiler ve bir tekneye bindiler. Onları o kadar uzağa kadar takip ettim. Sonra buraya geri dönüp sizi uyarmam gerektiğini düşündüm." Yüzünü buruşturdu. "O şeylerin tuhaf göründüğünü söylediğinizde, abarttığınızı düşünmüştüm, ama... Derinlerin Efendileri, bu görmek istediğim bir şey *değildi*."

"Adam yaralanmış mıydı?" diye sordu şifacı.

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Ağlıyordu ve kimseye kızgın olup olmadığını soruyordu, ama hiçbiri tek kelime etmedi. Bu kadarı yeterince kötüydü, ama..."

"Ne oldu?" diye sordu Istvhan.

"Gördüğüm en korkunç şeydi, ve ben üç gemide görev yaptım ve karada kimsenin görmediği şeyler gördüm. Bu ağacın tepesindeydim, izlemek için iyi bir yer olacağını düşünerek, pek bir şey beklemeden, bir grup ortaya çıktı. Başlık, şapka ve benzeri şeyler takıyorlardı ve ilk başta yüzlerini tam olarak seçemedim. Konuşmadılar, bir dakika orada durdular, sonra çalılıkların arasında dolaşmaya başladılar. Sonunda içlerinden biri elinde bir şey tutarak geri geldi... Yemin ederim, ilk başta üzerinde garip bir sapı olan büyük bir kadeh olduğunu sandım. Hepsi neredeyse senin durduğun yerde durdular ve ellerini o şeye daldırıp bir tür şeffaf jöle çıkarmaya başladılar. Ve kokuyordu. Ağacın tepesinden kokusunu alabiliyordum ve kusacağımdan ve beni fark edeceklerinden korktum. Kusarken saklanmak zor. Abarttığımı düşünebilirsiniz, ama balina kesmekten daha kötüydü.

"Oh, biliyoruz," dedi Clara. "Balina değil, geri kalanı."

"Evet, tahmin etmiştim. Neyse, kadeh ya da her neyse içi boştu ve içinden jöle çıkarıyorlardı. Sonra parmaklarıyla yiyorlardı. O zaman hepsinin aynı yüze sahip olduğunu ve şapkalarının altında saçları olmadığını fark ettim." Yutkundu. "Sonra şeyi tutan kişi

biraz döndü, böylece diğerlerinden biri ona ulaşabildi ve kadehin üzerinde bir yüz olduğunu fark ettim, onlarınkiyle aynıydı, sadece arkasında büyük bir parça kopmuştu."

"Kafalardan biri," dedi Istvhan sert bir şekilde. "Onları parçalamak zorundasın, yoksa başka bir vücut bulurlar ve onu takarlar. Sap, boyuna çakılan bir çivi gibidir."

"Genç adam," dedi şifacı, biraz sertlikle, "boyuna büyük bir kil parçası çakamazsın. Orası kemik ve kıkırdaklarla dolu. Boş bir alan değil." Çırak, sanki sağlamlığını test eder gibi ellerini kendi boynuna koydu.

"Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun," dedi Istvhan. "Ama onların geride bıraktıkları cesetleri de gördüm, yani bildiklerimiz burada geçerli değil gibi görünüyor."

Şifacı kaşlarını çattı. "*Büyü*," diye mırıldandı, sanki "frengi" der gibi bir tonla.

"Kafaları içi boş," dedi Istvhan. "Bazen cesetlerin üzerinde veya kesik kafaların üzerinde berrak bir sıvı buluyoruz. Kokunun kaynağı bu gibi görünüyor. Ama onu yediklerini bilmiyordum. *Hiçbir şey* yemediklerini bilmiyordum.″

"Evet." Muhbirleri biraz yeşil görünüyordu. "Onun beyni miydi yoksa başka bir şey miydi bilmiyorum. Her neyse, hepsi o şeyi yedikten sonra, bir süre orada durup hiçbir şey söylemediler, sonra biri kırık kafayı çalılıklara attı ve hepsi çömlekçinin dükkânına girdiler. Birkaç dakika sonra, bir insanla çıktılar. Sanırım aradığınız adam oydu. Gitmek istemedi, bunu söyleyebilirim, ama onların ne olduğunu gördükten sonra, onları durdurmaya pek niyetim kalmadı."

"Doğru olanı yaptın," dedi Clara.

"Böyle söylemeniz çok nazik, hanımefendi, ama bir adamın sürüklenip götürülmesini izlemek ve yardım etmemek zor."

"Jöleyi yiyor," diye mırıldandı Istvhan. "O ne içindi?"

"Ölen kişinin ailesinin törenle beynini yediği bir cenaze töreni vardır," dedi Faizen.

"Ve bu iyi bir fikir değil," dedi şifacı sertçe. "O zaman çiğ domuz eti yeseniz daha iyi."

"Onların ölüleri gömmekle ilgilenen türden insanlar olduğunu sanmıyordum," diye itiraf etti Istvhan. "Zaten onlar gerçek anlamda canlı değiller. Sadece bir kalıptan çıkmışlar. Ve birini öldürseniz, diğerleri kızmaz, üzülmez, hiçbir şey hissetmez, en azından görünen o. Tabii ki düşünebiliyorlar, ama onlar... Bilemiyorum."

"Mezarlık olmayabilir," dedi şifacı. "Bu madde her neyse, ondan başka bir fayda elde ediyor olabilirler."

Casusları ensesini kaşıdı ve "Gerçek şu ki, onu yedikten sonra ne yapacaklarını biliyor gibiydiler. Öncesinde, biri kafayı bulana kadar hepsi etrafta dolaşıyorlardı, sonra hep birlikte gittiler." dedi.

"Yedikten sonra bir şey mi öğrendiler?" dedi Faizen şüpheyle. "Bu mümkün mü?"

Sıska çırak ağzını açtı, tekrar kapattı, sonra neredeyse özür dilercesine, "Olabilir... uh... hayır, boş verin," dedi.

"Hayır, hayır, söyle bize," dedi Clara. "Burada çaresizce bir umut arıyoruz, bir umut daha olsa da olur."

"Bu muhtemelen aptalca." Ellerini ovuşturdu.

"Genç adam," dedi Clara, bir rahibe gibi konuşarak, "eğer onu tükürmezsen, kızacağım."

Istvhan paniğe kapılmış bir ifadeyle ona baktı, gözleri beyazları görünüyordu. "Şey, şey... Babam inek besliyordu. Ve dişiler... onlar... şey... çiftleşme zamanı yaklaştığında, bilirsin, boğa... her zaman tadına bakar... onlar işerken, bilirsin..."

"Bunu bilmiyordum ve keşke hala bilmesem," dedi Istvhan, kimseye özel olarak.

"Ama babam, dişilerin hazır olduğunu bu şekilde anladıklarını söylüyor. İdrarda bir şey var. Tadı sayesinde anlıyorlar." Kulakları kıpkırmızı olmuştu. "Her neyse, belki buradaki jöle de bir tadı vardır ve onlara bir şey söyler diye düşündüm. Ama bu muhtemelen kötü bir fikir."

"Hayır, bu oldukça ilginç bir düşünce," dedi şifacı. Üst dudağına dokundu. "Birçok dışkıdan öğrenilecek şeyler vardır. Sütü tadarak ineğin sarımsak yiyip yemediğini anlayabilirsiniz. Ve şifacılar hastanın idrarını tadarak tatlılığından belirli bir zayıflama hastalığı olup olmadığını anlayabilirler. Belki de ölen arkadaşlarının... ah... tadından bazı bilgiler elde ediyorlardı."

"Kafa sıvısından mı?" diye sordu Istvhan.

"Benim seçeceğim bir terim değil, ama evet."

Istvhan, Archon's Glory'den Doktor Piper'ın burada olmasını tekrar diledi. Doktor, tanıdığı herkesten daha fazla ceset hakkında bilgi sahibiydi ve pürüzsüz erkeklerin fizyolojisi konusunda uzmandı. *Bunu çok sevecekti. Tam da*

bu tür deneysel bir soru onu gerçekten ilgilendirecekti. Gerçi sonunda kafasındaki sıvıyı yemek zorunda kalabilir ve kimse bunu istemezdi.

"Belki de onlara nasıl öldüğünü söyledi," dedi Clara. "O zaman Stachys'i oradan götürmeleri gerektiğini anladılar, sadece daha fazla muhafız yerleştirmek yerine."

"Her şey mümkün, sanırım." Istvhan iç geçirdi. "Üzgünüm, millet. Sizi buraya çok geç getirmişim gibi görünüyor. Çok şanssızdık."

"Evde herhangi bir ipucu var mı bakalım," dedi Faizen. "Her şey tamamen kaybolmuş olmayabilir."

Ne yazık ki, oda onun iyimserliğini boşa çıkardı. Odada, ayrıldıkları zamanki haliyle pek bir değişiklik yoktu. Istvhan ve Clara'nın oturduğu bank devrilmişti. Istvhan, bunu kendilerinin mi yaptığını yoksa başka bir mücadelenin izi mi olduğunu hatırlayamıyordu.

"Onun onlarla kavga ettiğini sanmıyorum," dedi Clara, onun düşüncelerini yineleyerek. "Burası zaten çoğunlukla böyle görünüyordu."

"O zaman kendini güvende hissettiği biri miydi?" diye sordu çırak.

"Ya da onu terk etmekten daha çok korkutan biri." Şifacı başını salladı. "Söylediklerine göre, onun yarattığı bu şey üzerinde önemli bir etkisi var gibi görünüyor. Korku. Aşk. Belki de ikisi birden."

"Sevgi mi? *Ellerini* kesen yaratığa mı*?"* Çırağın sesi son kelimede gerçekten çatladı ve Istvhan kendini birkaç on yıl yaşlanmış hissetti.

"İnsanlar," dedi şifacı, genç adama bir bakış atarak Istvhan'a aniden yaşlandığını hisseden tek kişinin kendisi olmadığını ima etti, "nadiren açık sözlüdürler. Sevdikleri insanlardan korkunç yaralar alırlar ve kendilerine, acının derinliğinin sevgilerinin derinliğini kanıtladığını söylerler. Sonunda, buna şaşırmayı bırakırsın."

Çırak başını eğdi. "Özür dilerim, hanımefendi."

"Hiç tanışmadığım birini teşhis edemem," dedi şifacı. "Bu uygunsuz bir davranış ve bir taş atıp doğru hastalığı vurmayı ummaktan farksız." Ellerini cüppesinin kolları içinde birleştirdi, Istvhan bu hareketi Clara'dan o kadar çok görmüştü ki, bir yabancıda görmek ona bir an için gerçek dışı geldi. "Bununla birlikte, onun ciddi bir tehlike altında olduğundan veya ciddi bir tehlike oluşturduğundan - ya da her ikisinden de - kesinlikle emin olmasaydın, onu evinden uzaklaştırmaya şiddetle karşı çıkardım. Burada kendini güvende hissediyordu, en azından evinden ayrıldığında hissettiğinden daha güvende. Onu nereye götürdülerse, muhtemelen ödü kopmuştur."

"Onu öldürmemiz gerektiğini *biliyordum*," diye mırıldandı Clara. Istvhan da benzer şeyler düşünüyordu ve bunun için kendini suçluyordu.

Lanet olsun. Onun, onlarca, belki de yüzlerce insanı öldürdüğünü bildiğim *bir belayı serbest bıraktı. Ve ben son anda korkup vazgeçtim. Çünkü artık kendi haklılığıma inanmıyorum. Çünkü tanrının etkisi altında öldürdüğüm tüm o insanları sorgulamaya başladım.*

Clara'yı dinlemeliydim. Bir rahibenin ahlaki pusulan olacağına güvenemiyorsan...

Onlar somurtarak vagona geri döndüler. Ağaçlardan atlayan casusları vagona tırmandı, Istvhan ve Clara da onu takip etti. Çırak çömlekçinin kapısını kapattı ve ateşi söndürdü. "Eğer eve gelirse," dedi genç adam, "hala onu bekliyor olmalı."

OTUZ YEDİ

Yataklarla dolu duvarları ve sıcak ocağıyla ETHAN'IN GALLEY'İ hiç bu kadar davetkar görünmemişti. Maude odun yığınının arkasından onlara seslendi.

İkisi de oturdu. Yorgunluk ve suçluluk Istvhan'ın üzerinde bir sis bulutu gibi asılı duruyordu. Düşmeden önce çıkarabilmeyi umarak, mekanik bir şekilde zırhını çıkarmaya başladı.

Clara uzanıp koluna dokundu. "Istvhan." O da ona

baktı.

"Kendini suçlamayı bırak. Doğru şeyi yapmaya çalışıyordun. Paladinler insanları soğukkanlılıkla öldürmez."

"Belki de öldürmeleri gerekir, alternatifleri yeryüzünde dolaşan bir sürü pürüzsüz adamsa."

"O durumda artık paladin olmazlar. Ne olurlar bilmiyorum."

"Muhtemelen piskoposlar," diye mırıldandı Istvhan, Beartongue'u düşünerek. Ama Archon's Glory Piskoposu tanrı tarafından kutsanmış değildi, sadece acımasızca yetenekli bir idareciydi. Rat avukatları ve rahipleri çağırdı, paladinleri değil. Beartongue adalet, dürüstlük ve hakkaniyete inanıyordu, ama Istvhan onun gerektiğinde iyi yerleştirilmiş bir bıçak veya şantajla bu şeyleri desteklemekten çekinmeyeceğini düşünüyordu.

"Her halükarda," dedi Clara. "Artık her şey tanrıların elinde."

"Ben *eskiden* tanrıların elçisiydim," dedi Istvhan.

"Tamam... tamam..." Parmak uçlarıyla onun pazılarını okşadı ve o gerildi, hem mecazi olarak hem de, eğer daha fazla devam ederse, muhtemelen gerçek anlamda da

Tanrılarım, şimdi olmaz, çok yorgunum, bir çarpma, bir fışkırma ve cinsel ilişki sonrası gıdıklanmadan fazlasını yapamam...

"Domina, dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan, dikkatimin dağılmasını çok isterim. Ama şu anda..."

"Ne?" Ona, sonra eline baktı, sonra gerçekten kızardı. Istvhan büyülenmiş bir şekilde izledi. "Hayır! Yani... *evet*. Ama yaklaşık yirmi saat uyuduktan sonra."

"Oh, iyi," dedi. Sonra eğilip onu öpmek için güç buldu ve tutku için enerjisi kalmamış olsa da, onu uykuya dalana kadar ısıtacak kadar kıvılcım vardı.

CLARA, günün en az yarısını uyuyarak geçirdiğinin memnuniyet verici hissiyle uyandı. Dili flanel gibi, kasları ıslak kil gibi hissediyordu, ama tanrıya şükür, *uyumuştu.*

Tuvaletten dönüyordu ki mutfağın kapısı açıldı ve Istvhan, peynir, ekmek ve sardalya ile dolu bir tepsi taşıyarak ortaya çıktı. "Senin de benim kadar aç olup olmadığını bilmiyorum, ama bunun güvenli bir bahis olduğunu düşündüm."

"Tanrı seni korusun," dedi Clara, midesi guruldarken. "Sen erkekler arasında bir prenssin."

"Ocakta çay var."

Clara çenesini çatlatacak kadar büyük bir esneme yaptı. "Saat kaç?"

"Gece yarısı, sanırım. Yani bu tam olarak kahvaltı sayılmaz. Ben de çok uzun süredir uyanık değilim. Aklıma ilk gelen şey yemek oldu."

Sonraki birkaç dakika boyunca, tek duyulan ses iki kişinin kahramanca miktarda yemek yemesi idi. Clara son yirmi dört saat içinde çok fazla değişiklik yaşamıştı ve vücudu bunun bedelini ödemesini istiyordu.

Açlık hissi yatıştığında, üçüncü fincan çayını elinde tutarak duvara yaslandı. "Morstone'da işimiz bittiğinde, kilomun yarısı sardalya olacak."

"En azından plaj eriği değil." "O

da var."

Sindirimlerini tamamlamak için dostça bir sessizlik içinde oturdular. Maude, odun yığınının bir yerinde öfkeli bir ses çıkardı, muhtemelen bu geç saatteki hareketlilikten rahatsız olmuştu.

Clara başını çevirdi, yüzünü buruşturdu ve boynunu ovuşturdu. Kanepede uyuduğu için boynundaki ağrı geçmemişti. Aksine, beton gibi sertleşmiş gibiydi. "Yaşlanmak en kötüsü," dedi. "Gençken, bir tepeden düşüp kendimi silkelerdim ve hiçbir şey olmamış gibi devam ederdim. Şimdi yanlış uyuduğumda bir hafta boyunca kambur duruyorum."

"Biliyorum," dedi Istvhan, kendi eklem ağrıları ve kas grupları sorunu olan birinin tutkusuyla. Yatağın kenarına kaydı ve ona işaret etti. "Buraya gel. Otur, ben senin için ovayım."

Clara, artık yukarıda bahsedilen tepelerden düşebilecek yaşta değildi, ama yakışıklı erkeklerin boynunu ovmayı teklif ettiğinde gecenin tek bir şekilde biteceğini bilecek kadar da yaşlıydı.

Son şans. Kalbin biraz olsun zarar görmeden geri çekilebilmenin son şansı.

Istvhan'a baktı, o şöminenin sıcak ışığında oturmuş, ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. Kolları çıplaktı ve gömleğinin yakası, uzun ve düz kaslarını ortaya çıkaracak kadar açık duruyordu. Omuz kasının pazı kasına dönüştüğü çizgi, onu bir köpek gibi ulumak istemesi için yeterliydi.

Senin için çok geç olduğunu biliyorsun. Uzun zamandır çok geç.

Konuşmaya cesaret edemeyen kadın ayağa kalktı ve onun önünde diz çöktü. Adam başparmaklarını kadının omurgasının iki yanına koydu ve oradaki kasları masaj yapmaya başladı, boynundaki gerginlik geçene ve yerine daha aşağıda, daha acil bir gerginlik gelene kadar aşağı doğru kaydı.

Adam öne eğilip kadının boynunun arkasını öptü ve kadın gözlerini kapattı.

"Ne düşündüğünü söyle bana, Domina," dedi saçlarına. "Söyle ki, yanlış tahmin yapmayayım."

Sana aşık olduğumu düşünüyorum, seni saçma sapan dürüst adam. Aşık oldum ve bu daha önce hiç olmadığı kadar kötü, çünkü sen benim ne olduğumu biliyorsun. Sen benim sevgilim ve partnerim olabilirdin ve birlikte çok iyi olabilirdik, ama sonunda sen gidersen, bu beni mahveder.

Bunların hiçbirini söylemedi. Söyleseydi, kaybını hemen şimdi gerçekleştirebilirdi. O dürüst *biriydi* ve onu sadece yatmak için kandırmazdı. *Onu kaybedeceksem, önce bir gece zevk alayım bari. Mümkünse birkaç gece. Yarım düzine.*

Bunun yerine ayağa kalktı, ona döndü, bornozunu omuzlarından dirseklerine kadar indirdi ve "Sanırım seni çok istiyorum" dedi.

O koyu renkli gözler iri iri açıldı. O da ayağa kalktı. *"Domina,"* dedi, sanki bu kelime müstehcen bir kelime ya da bir dua gibi. *"Evet."*

O GÜZELDİ. Güzel ve güçlüydü ve kollarındaydı ve Istvhan, penisinin çadır kazıklarını çakacak kadar sert olduğundan oldukça emindi. *Sakin ol,* diye düşündü, *eskisi kadar genç değilsin.* Penisi onu dinlemedi.

İki elini de tuttu, her bir parmağını öptü ve bileklerinin hassas derisine nefesini üfledi. Kadın titredi ve o, kadını arkaya, bankın kenarına doğru çekti, ta ki bankın kenarına oturabilene kadar. Kadın hala cüppesinin altında korsesini giyiyordu. Önceki gece o kadar çabuk düşmüşlerdi ki, kadın tamamen soyunamamıştı. Adam bir tarafını çözdü ve bağcıkların kadının cildinde bıraktığı çapraz kırmızı çizgileri parmaklarıyla okşadı.

"Clara," dedi, kelimeleri uzatarak. "Sen muhteşemsin." Eğilip her kırmızı çizgiyi öptü, dudaklarında cildinin yumuşaklığını hissetti. Bu iş bittiğinde muhtemelen onun da vücudunda izler olacaktı. En azından, doğru yaparlarsa.

Yüzünü göğüslerine gömmek ve o anda onunla sevişmek istiyordu, ama bunu yaparsa, birkaç dakika içinde her şey bitecekti. O daha iyisini hak ediyordu. Kahretsin, bunun için çok uzun süre beklemişti, o da daha iyisini hak ediyordu. Bu yüzden kendini engelledi, cildine dokunmadan kumaşı çıkardı ve bunun yerine ellerini saçlarına götürdü. "İzin verir misin?"

"Evet."

O, dizlerinin arasında, bankın kenarında otururken, o kızın saçlarını çözdü ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Saçları... dürüst olmak gerekirse, çam sakızı sabunu kokuyordu. Muhtemelen onunki de öyle kokuyordu. Dudaklarını kızın ensesine dayadı ve yanağının pürüzlülüğüne karşı kızın cildini hissetti. "Lanet olsun. Tıraş olmalıydım."

"Bu seferlik affedeceğim." Elleriyle, kolayca ulaşabildiği tek yeri olan bacaklarını yukarı aşağı okşadı. Istvhan, pozisyonlarından dolayı kendini tebrik ederken, kız kolunu

kollarını aralarına sokmayı başardı ve arkasında onun pantolonunun bağcıklarını çözmeye başladı.

"Bağları göremediğim için bu çok zor," diye mırıldandı. "Evet,

ama kesinlikle dikkatimi çektin, Domina."

"Ne, sadece şimdi mi?"

"Haftalardır dikkatimi çekiyordun. Sadece bir kılıçla çadırıma girdiğinden beri."

Kollarında döndü ve onu öptü, ateşli ve aç, onu da en az o kadar zamandır dikkatini çektiğini düşündürecek kadar tutkulu. O boğulacakmış gibi hissedene kadar onu öptü, o ise bağları çözmeyi başardı ve gevşetmeye başladı. *Oh, tanrım, böyle devam ederse bu uzun sürmez...*

Nefes almak için başını kaldırdı ve ellerini yakaladı. "Biraz daha devam edersen ikimizi de hayal kırıklığına uğratacağım."

"Bundan çok şüpheliyim."

"İnancın çok dokunaklı, ama artık sen benimlesin, bu yüzden acele etmeden, doğru düzgün yapmak istiyorum." Dudaklarını boynunun çizgisini takip ederek köprücük kemiğine indirdi, sonra daha aşağıya, daha önce bir kez dokunduğu göğüslerinin arasındaki yere indirdi.

Oraya ulaştığında kadın kaskatı kesildi, nefesi kesildi. "Sakin ol," diye fısıldadı kadının tenine. "Sakin ol, Domina. Ben buradayım."

Kadın titredi. Istvhan kadınları titretmekten gurur duyardı, ama bu yanlış bir titremeydi. Başını kaldırıp kadının gözlerinde tamamen yanlış bir duygu parıldadığını gördü.

Başını kaldırdı. Kadın aniden, endişe verici bir şekilde hareketsiz kalmıştı.

"Domina?

Ne oldu?"

Kadın yüzünü ondan çevirdi ve o elini uzatıp başparmağıyla kadının alt dudağını okşadığında, dudak titredi.

"Korkuyorsun," dedi. Bu sözler, yüksek sesle söylediğinde tamamen çılgınca geliyordu. Kız, kendi isteğiyle, onun yatağındaydı. Tecrübesizliğin getirdiği tereddüt olmadan, hanın koridorunda onu öpmüştü. Yine de, o bakışı tanımak için kendini eğitmişti ve bu bakış, ona soğuk su dökülmüş gibi geldi.

Kız bunu inkar etmedi.

Korkmuş mu? Şimdi mi? *Ama ne oldu? Ne değişti?*

Ve sonra anladı.

"Sırrını biliyorum," dedi. "Fark bu, değil mi? Ne olduğunu biliyorum."

Kız geri çekildi ve ayağa kalktı. Istvhan onu bırakmadı. Aniden ellerini ne yapacağını bilemedi, bu yüzden onları dizlerinin üzerine koydu ve ateşin ışığının kızın cildinin kenarlarında dans etmesini izledi.

"Üzgünüm," dedi kadın.

"Ben üzgün değilim. Bilmeyi tercih ederim." *Ama bilmek, sana çok yaklaştığım anlamına gelir, değil mi? Bu, seni gerçekten incitebileceğim anlamına gelir.*

...bu, birinin seni gerçekten incittiği anlamına gelir, değil mi?

Istvhan, bu hayali adamı bulup boğazından tutup uzun bir konuşma yapmak için ani bir istek duydu.

Clara cüppesini omuzlarına çekti ve şöminenin önüne diz çökerek ateşi karıştırdı. Ateşin buna pek ihtiyacı yoktu, ama Istvhan dikkatinin dağıldığını fark etti. "O kadar kolay değil," dedi, ona bakmadan. "Birçok erkek yatakta vahşi bir kadın istediğini söyler, ama pratikte pek öyle değildir."

"Birçok erkek aptaldır."

"Ah?" Başını çevirdi. Işık gözlerinden biraz yanlış yansıyordu, kırmızı yerine yeşil bir parıltı. "Beni kızdırırsan, bir ayıya dönüşüp seni paramparça edeceğimden korkmayacak mısın?"

"Hatırladığım kadarıyla, seni birkaç kez kızdırmıştım. Hatta bir keresinde seni bıçaklamıştım."

Kahkahası boğuk ama samimiydi. Istvhan hayatında hiç bir rahibeyi bıçakladığı için geçmişteki haline şükredeceğini düşünmemişti, ama görünüşe göre o bakmıyorken dünya çok garip bir hale gelmişti. "Öyle yapmışsın," dedi. "Ama bunun sayılacağından emin değilim."

"Lütfen, seni çekici bulduğumu kanıtlamak için seni tekrar bıçaklamama neden olma."

Omuzları titredi, ama bu sefer korkudan değildi. "Oh, Aziz Ursa, hayır, hayır. Artık bıçaklama yok."

"Tanrılara şükür. Ön sevişme olarak iyi bir tartışmaya karşı değilim, ama canlı çelik söz konusu olduğunda değil." Yataktan kalktı ve şöminenin yanına, onun yanına oturdu.

Gözlerini kısarak onu düşünceli bir şekilde inceledi. "Hayır, hayır, ne olduğunu anladım. İyileştirebileceğini düşündüğün bir yara görüyorsun. Paladinlerin kedi nanesi gibi, değil mi?"

Bu darbe o kadar isabetliydi ki Istvhan kanamaya başlamadığına şaşırdı, ama bunu ona belli etmek niyetinde değildi. "İnan bana, güzel bir kadınla tutkulu bir aşk yaşayarak

dünyanın yaralarını iyileştirebilseydim, çok mutlu bir adam olurdum."

Kız ona kaşlarını kaldırdı.

"Clara..." Bu kelimeyi dilinden okşar gibi çıkardı ve kadının biraz yumuşadığını gördü. "Clara, seni istememem için gerçekten incinmen gerektiğini mi düşünüyorsun? Kabul ediyorum, ben buyum ve bizler kahramanlara ve şehitlere yöneliyoruz, ama ben ikisinden de uzak durmaya çok çalışıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, kimsenin şehitlerle yatmak istediğini sanmıyorum." *Piskoposun seni göndermesinin nedeninin yarısı da bu, değil mi? Görev haline gelmek istemediğini söyledi.*

Oh. Huh. Aslında bu onu biraz incitmişti. Çok fazla değil, sadece olması gerekenden daha fazla canını sıkan küçük bir parça. Bu sözleri yüksek sesle söyleyene kadar, Bishop'un ne kadar haklı olduğunu fark etmemişti. Acı kendiliğinden geçti ve ardında belirsiz bir aptallık hissi bıraktı.

Belki de bu farkındalık ona bir tür güç vermişti. Elini uzattı ve başparmağıyla Clara'nın elmacık kemiğini okşadı, Clara da çekilmedi.

"Yatakta bir şehit olmamanı tercih ederim," diye itiraf etti.

"Peki ya bir kahraman olmaya ne dersin?"

Gözlerini devirdi, ama yanağını da onun eline yasladı. "Kendini çok beğeniyorsun."

"Bana bir şans ver, Domina," dedi ve onu kendine çekti. Her gün korkudan çok öfkeyi tercih ederdi.

Kollarının arasında dik bir şekilde oturdu. Tam olarak rahatlamamıştı. Henüz değil. Dudaklarını çenesinden boğazına doğru kaydırdı, titremeyi hissetti ve onu yatıştırmaya çalıştı. Her şey yoluna girecekti. Gerekirse tutkuyla korkuyu yok edecekti. Cüppesinin açıklığını açtı. Mağaradaki o geceden beri göğüslerinin yumuşaklığını hala hatırlıyordu ve hafızasının doğru olup olmadığını görmek için can atıyordu.

Kız biraz hareket etti. Onun kendisine karşı yumuşadığını hissetti. Ellerini kumaşın altına kaydırdı, uzandı. Evet. Parmaklarına karşı ağırlığı ve kıvrımı. Kahretsin, hafızası onu tamamen yanıltmıştı, bu çok daha iyiydi.

Kapı açıldı. Clara ve Istvhan, uygunsuz bir şey yaparken yakalanmışlar gibi birbirlerinden uzaklaştılar, ki öyleydiler, ama Istvhan'ın umduğu kadar uygunsuz değildi. Clara cüppesinin yakasını tutup kapattı.

Ethan, kolları damlayan kavanozlarla dolu olarak kapıda duruyordu. Giysilerinin durumunu fark etmiş olsa bile, bunu belli etmiyordu. "Bana yardım etmelisin," diye nefes nefese söyledi. "Güvenli evi basmaya gelen adamlar var. Semenderleri kurtarmalıyız!"

OTUZ SEKİZ

Eh, bu benim kendi hatam, diye düşündü Clara somurtkan bir şekilde. *Eğer mantıklı bir kadın gibi kendimi onun penisine atmış olsaydım, bu daha sonra anlatılacak eğlenceli bir anekdot olurdu. Ama hayır, yarı yolda korkup vazgeçtim, sanki sabah beni saygı duymayacağından korkan çekingen bir bakire gibi, ve daha yeni başlamıştık ki aniden semenderler ortaya çıktı.*

Keşke o kadar dikkatli olmasaydı. O kadar nazik olmasaydı. O kadar *kendisi olmasaydı.* Aklını kaçıracak bir şehvet içinde kendini kaybetme hayali tamamen paramparça olmuştu. Bunun Istvhan olduğunu ve ona umutsuzca aşık olduğunu bir an bile unutamamıştı. Her dokunuş, savunmasına bir saldırı gibi geliyordu.

Karanlık sokağa baktı. Morstone'un çoğu gibi, bu sokak da ahşaptan yapılmıştı ve düz çizgiler veya aydınlatma konusunda pek önemsenmeden kıvrımlı ve dolambaçlıydı. Solunda, Istvhan'ı sadece iri bir gölge olarak seçebiliyordu. Ethan, Sealords'un çalışanları dışında kimin güvenli evi basacağını bilmiyordu. Hatta bunun arkasında hangi Sealord'un olduğunu veya nedenini bile bilmiyordu. Clara, kendisinin ve Istvhan'ın bunun sebebi olduğundan somurtkan bir şekilde emindi, ama tek yapabileceği suçluluk duygusunu bastırmak ve kavanozları taşımaktı. Ve düşmanları gözetlemek. Sokakta görünürde düşman yoktu, bu da çok yazık bir durumdu çünkü Clara hem sinirli hem de yarı tahrik olmuştu ve hak eden birinin kafasına yumruk atma fırsatını memnuniyetle karşılardı. "Peki," dedi. "İşte buradayız."

"Gerçekten."

"Hayal kırıklığına uğramış ve semenderlerle kaplı."

Gölgeden sert bir iç çekiş geldi. "Düşünceli bir sevgili olmaya çalışıyorum, Domina," dedi Istvhan, büyük bir suç itiraf eden bir adamın ses tonuyla. "Bunun için

Bunun için çok çalışıyorum. Kendiminkini almadan önce sana on iki kez zevk verirdim. Bu bir ustalık meselesi."

"Mm-hmm," dedi Clara, omzundaki aşırı ağır çuvalı kaydırarak. Su dolu düzinelerce kavanoz tıkırdadı ve sallandı, muhtemelen içindeki amfibilerin dehşetine. Kapaklara rağmen nem sızıyor ve sırtına yayılıyordu.

"Ama tanrılar bizi ayırmaya çalışıyor olabileceğini düşünmeye başlıyorum." Ethan'ın yeniçerileri güvenli bir yere götürmek için geleceğine yemin ettiği arabayı aramak için sokağın köşesinden bakındı.

"Ben de öyle hissediyorum," dedi Clara.

"Saldırıya uğramıyorsak, yaramaz amfibileri kurtarıyoruz." "Onları bırakamazdık."

"Hayır, bırakamazdık. Ama dürüst olacağım Domina, şu anda semenderler olmasaydı, seni bu duvara dayayıp, zanaatkarlığı boş verirdim."

Gülmeye başladı. Kendini tutamadı. "Ve semenderler olmasaydı, sana izin verirdim. Bu saçmalık olmaya başladı."

"Seni çok, çok istiyorum Domina." Gözleri derin ve karanlıktı ve içlerindeki ateş, sırtının semender suyuyla ıslandığını unutmasına yetecek kadar güçlüydü.

"Sevgili Kaptanım, bu his karşılıklı."

Nefesi hızlandı. "Kavanozları bırakırsak, biz..."

Ethan kapıdan fırladı. "Onu buldum! Fıçıların arkasına saklanmış!" Istvhan ve Clara'ya ıslak çuvalı salladı. "Çok rahatladım!"

Clara isteksizce bu düşünceyi kafasından silip attı. "Bu sonuncusu mu?"

"Evet. Tüm kavanozları aldık. Deniz Lordlarının haydutlarından bazıları eşyaları kırmaya karar verirse, kimse zarar görmeyecek."

"Peki ya balıklar?" diye sordu Clara.

Ethan ona boş boş baktı. "Ne?"

Bunun, Istvhan ile birlikte devasa bir seramik akvaryumu sürükleyerek sona erebileceğini fark etti, ama yine de ısrar etti. "Balıkları incitecekler mi?"

"Hayır, onlar süs balıkları," dedi Ethan, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Clara, kendisi kadar şaşkın görünen Istvhan'a baktı. "Sazanlar özellikle değerli değil mi?"

"Ne? Hayır, ama onlar..." Ethan ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. *"Sazanlara* zarar verilmez*,"* dedi, sanki küçük bir çocuğa sıcak ocağa dokunmamasını söyler gibi.

"Zarar vermez mi?"

"Hayır! Nehir Devi nehir yatağından yükselir ve bu hakareti intikam alır!" Bir an durdu, gözleri yuvarlaklaştı. "Sizin topraklarınızda sazan balığı yok mu?"

"Var," diye itiraf etti Istvhan, "ama tanrılar onlara pek ilgi göstermiyor gibi."

"Ne tuhaf. Onlar kehanet balıklarıdır. Eğer biri parmağını ısırırsa, bu iyi şanstır. Bu, Nehir Devi'nin kanını tattığı ve kurbanını kabul ettiği anlamına gelir ve hayatının geri kalanında nehrin sularında güvende olursun."

"İki parmağınızı ısırırsa ne anlama gelir?" diye fısıldadı Clara, Ethan arabanın peşine düşmek için sokağın ağzına doğru giderken.

"Elini suya sokmayı bırak," dedi Istvhan, aynı sessizlikle.

Neyse ki, Ethan'a neden kıkırdadıklarını açıklamak zorunda kalmadan önce araba geldi.

Çuval bezleriyle kaplı vagonda yolculuk uzun sürdü ve Istvhan kısa sürede virajları ve dönüşleri takip etmeyi bıraktı. Aslında başladıkları yerden çok da uzaklaşmadıklarını tahmin ediyordu, ama o kadar dolambaçlı bir yol izlediler ki emin olamıyordu. *Bu sorun değildi. Ne kadar az bilirsen, işkenceye maruz kalırsan o kadar az bilgi verirsin.*

Bunun olmaması için gerçekten çok umutluydu.

Sonunda durduklarında, her iki ucu kapılarla kapatılmış küçük bir sokaktaydılar. Ethan çuvallardan kurtuldu ve Istvhan ve Clara'ya semender kavanozlarını uzattı, ev sahibi ise elinde bir lamba ile kapıda bekliyordu.

"Baskının nedenini bilmiyoruz," dedi güvenli evi işleten kadın, ki ismini vermek istemiyordu. "Büyük olasılıkla,

Sadece Rat'ın son zamanlarda çok meşgul olduğunu duymuşlar ve bizi yerimize oturtmaya karar vermişler." O daha yaşlıydı, sıkı bir gümüş topuz saç modeli vardı ve sol gözü parlak mavi camdan yapılmıştı. "Ya da bizimle hiçbir ilgisi olmayabilir, bazı zorbalar sadece öfkelerini boşaltmak istemiş olabilirler. Yangın çıkarmadıkları ve birkaç kırık uzuvdan fazlasını geride bırakmadıkları sürece, bir iki evi mahvetmelerine izin verilir."

"Faaliyetlerimizin haberini aldıklarından endişeleniyorum," dedi Istvhan. Bu faaliyetlerin ayrıntılarına girmek istemiyordu ve ev sahibinin de bilmek istemeyeceğini düşünüyordu.

"Bu mümkün," dedi. "Ama rastgele birkaç yer seçmiş olmaları da mümkün. Ethan'ın bağlantıları biliniyor ve birkaç sokak ötede, Rat'ın sık sık çalıştığı bir balıkçının dükkânına da baskın düzenlendi. Gece bitmeden başka bir baskın haberi daha alacağımızı sanıyorum." Ellerini açtı, gözlerinden mavi ışıklar parladı. "Henüz bilmiyoruz."

"Kendini suçlama," dedi Ethan endişeyle. "Semenderleri kurtardık. Önemli olan bu. Birkaç mobilya parçasını değiştirmem gerekirse, bu önemli değil. Zaten pek iyi mobilyalarım yok. Maymunlar bunu hallediyor. Hayvanlar güvende olduğu sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Bu arada, tuvalet var mı?" diye sordu Clara. "Her tarafım... şey... semender suyu ile kaplı."

"Evet, tabii ki." Ev sahibi eliyle işaret etti. "Aşağıda, üçüncü kapı. Lütfen, rahatına bak."

Istvhan da ayağa kalktı. "Ben... ah... ben de. Semenderlerle."

Kadın sağlam gözünü devirdi. “Yardım ettiğiniz için teşekkürler,” dedi. “Evcil hayvanlarına çok değer verir.”

"Onlar tam olarak evcil hayvan sayılmazlar..." Ethan söze başladı, ama Clara kapıdan çıkmıştı ve Istvhan da açıklamayı tamamlamadan onun peşinden gitti.

Tuvalet küçüktü. Taş zemini vardı. Boş bir leğen vardı. Köşelerinde yosun büyümüştü. Yosunu çok sevmiyorsanız, bu odada erotik olan hiçbir şey yoktu.

Istvhan, Clara ile defalarca sevişmeyi hayal etmişti. Acele etmeyecekti. Vücudunun tüm yumuşak, gizli yerlerini bulacak ve ona zevk vermek için her yolu deneyecekti. Clara kollarında inleyip titreyerek daha fazlasını isteyecekti.

Hayallerinde yosun ya da leğen yoktu. Burası bir kadınla sevişmek isteyeceğiniz türden bir ortam değildi. "Domina..." diye başladı.

Kapıyı tekmeleyerek kapattı, tabardının önünü yakaladı ve "Şimdi. Cesaretimi kaybetmeden, salamanderlere boğulmadan ya da kavga etmek isteyen biri gelmeden önce" dedi.

Bir daha düşündüğünde, banyoyu kullanabileceğini fark etti.

Çamaşır küvetini ters çevirdi. Kadın kıyafetlerini çıkarmış, onunkini çıkarmaya çalışıyordu. Birbirlerine sarıldılar, hiç incelik yoktu, sadece diller, dişler ve arzuydu. Ellerini kadının göğüsleriyle doldurdu ve dudaklarına inleyerek yaslandı. Kadın elini aralarına soktu ve parmakları onun penisini kavradı, adam neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Her şeyi doğru yapmak istiyordu. Nazik, çılgın ve becerikli olmak, onunla yavaşça sevişmek, onu altında yanan bir tutkuya sürüklemek istiyordu. Haftalardır bu kadını arzuluyordu ve evrende adalet varsa, onu ipek çarşaflı bir yatakta altında yayılmış halde bulacak ve önündeki bütün geceyi onun vücudunun her nüansını öğrenmek için geçirecekti.

Bunun yerine, taştan yapılmış bir tuvaleti ve tahta bir küveti vardı ve muhtemelen beş dakika içinde yeniçerilere takıntılı bir adam onu aramaya gelecekti ve evren adaletten tamamen yoksundu, ama Clara'nın eli onu mermer bir heykeli canlandıracak şekilde aşağı doğru çekiyordu, bu yüzden buna hiç konsantre olamıyordu. En azından heykel erkek olsaydı.

"Clara," diye zorlukla çıkardı, "içine girmeliyim. Hemen." "Tanrıya şükür," dedi. Küvete oturdu ve

iyi bir şeydi çünkü taş zemin, onun arkasına diz çöktüğünde hiç hissedilmiyordu.

"Azizlerin dişleri. Azizlerin lanet dişleri. Domina, sen..."

"Evet."

İhtiyacı olan tek kelime buydu. Bu fazlasıyla yeterliydi. O da Clara da çığlık attı, ama sonunda Clara'nın içine girmişti ve azizler, tanrılar ve şeytanlar, ama bu çok iyiydi.

Refleks olarak, dikkatli olmaya çalıştı. İlk seferinde, her zaman yavaş ve nazik davranır, her şeyin birbirine uyduğundan emin olur, partnerinin neyi sevdiğini ve ne kadarını kaldırabileceğini öğrenirdin. Ama o kalçalarını ona doğru itti, onu daha derine itti ve şaşırtıcı derecede güçlüydü. Dikkatli olma çabası bir kenara bırakıldı. O, onun kalçalarını kavradı ve o onaylayarak homurdandı ve hala iyiydi, iyiden de iyiydi, kalçalarının ellerinde kıvrılması ve yumuşaklığı ve o dikkatli olmaya çalışmayı bile bıraktı.

"Domina..."

"Daha sert," diye nefes nefese, ona doğru itti.

İçinde bir şey kırıldı. Onu korkutmaktan endişelenmesine gerek yoktu. İstersen onu ikiye bölebilirdi. Istvhan kendini o ana bıraktı. Vücutları morartacak bir güçle birbirine çarptı ve ikisi de daha fazlasını istedi.

Sonra leğen kırıldı.

Clara neredeyse enkazın içine düşecekti. Istvhan onu iki koluyla tuttu ve... şey, o anda penisi yük taşıyormuş gibi hissediyordu, ama muhtemelen öyle değildi. Clara gülmeye başladı ve kurtulmak için kıvrandı. Istvhan, "İyi misin?" diye sordu. Clara dönüp onu üstüne çekti ve gülmeye devam etti. Istvhan, kendi sertliğiyle Clara'nın yumuşaklığına karşılık verdi. *Henüz değil. O hazır olana kadar değil.* Elini ikisinin arasına kaydırdı, vücudunu okşadı, neyi sevdiğini veya nasıl sevdiğini bilmediği için kendine küfretti, ama doğru bir şey yapmış olmalıydı çünkü Clara'nın vücudu aniden onun etrafında bir kez, iki kez kasıldı ve sonra artık kendini tutamadı. Clara'nın tırnakları sırtına battı ve o, Clara'nın adını haykırarak, ölümcül bir yara almış gibi onun üzerine yığıldı.

"Peki," dedi kız, birkaç dakika geçtikten ve o nefes almanın nasıl yapıldığını ve neden yapması gerektiğini hatırladıktan sonra.

Istvhan dirsekleriyle kendini kaldırdı. Bir kez olsun, ağırlığıyla partnerini ezmekten endişelenmedi, ama yine de ikisi de oldukça ağırdı. Göğüsleri göğsüne sıcaklık veriyordu. "Özür dilemem gerektiğini hissediyorum."

"Elbette, sen bir şövalyesin. İstersen çamaşır leğeninin sahibinden özür dileyebilirsin. Benden değil."

O güldü. Kız da güldü, bu da kaslarının kasılmasına neden oldu ve gülüşü bir çığlık ile inilti arasında bir şeye dönüştü. "Üzgünüm," dedi kız.

"Ben özür dilemezsem, sen de dilemezsin." Alnını kadının alnına dayadı. "Bunu tekrar yapmak isterim," dedi, "ama belki daha yavaş ve taş zeminde değil."

"Bu harika olur." Kız, parmaklarını onun ensesine doğru kaydırdı. "Yine de pişman değilim."

"Tek pişmanlığım, kırılanları açıklamak zorunda kalacağımız." Aniden ciddileşerek ona baktı. Hâlâ şüpheleri var mıydı? Tutku sona erdiğinde ve sıcaklık tamamen kaybolmadan önce, şüphelerin ortaya çıktığı zamandı. "Domina... Clara..."

Gözlerinde gölgeler belirdi. Başını eğdi ve daha önce gösterme fırsatı bulamadığı tüm şefkatle dudaklarını dudaklarına değdirdi. "Her şey yoluna girecek. Hepsi."

Gözlerini kapattı. Onu tam olarak ikna edemediğini biliyordu, ama Clara gülümsemeyi başardı. "Lanet olası çamaşır leğeni hariç."

OTUZ DOKUZ

CLARA KÜÇÜK, karanlık bir odada yatıyordu, kapı kapalıydı ve sinirlerinin gergin olduğunu hissediyordu.

Güvenli evi işleten kadın nazik davranmaya çalışıyordu. "Burada kimse seni bulamaz," dedi. "Burası evin en güvenli yeri." Ve yere çok büyük bir palet hazırlamıştı, bu çok yardımcı olmuştu, çünkü yataklarının hiçbiri Clara'ya uymazdı.

Oda çok küçüktü ve kapı, Clara ile dünyanın geri kalanı arasında duruyordu. Bir kafes gibi hissettiriyordu. Istvhan ise ayrı bir yerde kalıyordu, çünkü elbette çift olduklarını söylememişlerdi ve kadının öyle olduğunu varsayması için bir neden yoktu. Istvhan da çamaşır küveti konusunda çok ustaca yalan söylemişti, bir paladinin söyleyebileceğinden çok daha ustaca.

Belki de bir çift değillerdi. Belki de varsayımlarda bulunan Clara'ydı. Ve şimdi karanlıkta yalnızdı ve aşkın sıcaklığı gerginliğe dönüşmüştü ve Istvhan'ın hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını, her şeyin artık garip olup olmayacağını ya da sonunda ona sahip olduktan sonra Istvhan'ın başka fetihlere çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu.

Ayı, onun endişelenmesinden hoşlanmıyordu. Karanlığı ve sessizliği seviyordu, ama kafeslerden korkmayı öğrenmişti ve Clara'nın zihninde huzursuzca kıpırdanarak kapıyı kırıp kırmamayı düşünüyordu, ki bu çamaşır leğeninden çok daha zor bir durum olurdu.

Ayağa kalktı ve kapının kilidini açtı. Şafak sökmüş olmasına rağmen koridor hala karanlıktı. Koridorun sonundaki tahtaların arasından hafif bir ışık sızıyordu.

"Clara?" diye fısıldayan bir ses koridordan geldi, ardından kapı çalındı. "Clara, burada mısın?"

Istvhan. Omuzları beklenmedik bir rahatlama ile çöktü. O buradaydı. Yalnız değildi. Eğer bir kafesteyse, özgürlük için savaşırken arkasını kollayacak biri vardı.

Sürünerek gelen ayak sesleri ve biraz daha yakın bir yerden bir kapı çalma sesi. "Clara? Burada mısın?"

"Kapı kapı dolaşıyor musun?" diye fısıldadı.

"Tanrılara şükür." Istvhan'ın iri vücudu ışık aralığını kapattı. "Evet, kimseyi rahatsız etmemeye çalışarak kapı kapı dolaşıyordum. İki depo odası ve tuvalet buldum."

"Ben bu taraftayım."

O yaklaşırken tahtaların gıcırdandığını duydu. "Seni nereye koyduklarını bilmiyordum. Endişelendim."

Birbirlerine birkaç santim uzaklıkta durdular. Clara boğazını temizledi. "Çok büyük bir oda değil," dedi, "ama muhtemelen iki kişi için yer var. Eğer iyi arkadaşlarsa."

Adamın göğsünden gelen gürleyen sesini duyabiliyordu. "Seninle benim çok iyi arkadaş olduğumuzu söyleyebilirim, değil mi?"

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Elini uzattı, gömleğinin bir kısmını tuttu ve onu kapıya doğru çekti. İki kişi olmasına rağmen, oda bir şekilde daha az daralmış gibi görünüyordu. Kapıyı kilitlemeden kapattığında bile, Clara hiç irkilmedi.

"Şimdi..." dedi, yanına uzanarak. "Çamaşır leğeniyle geçirdiğimiz zaman ne kadar keyifli olsa da, bunu daha yavaş ve daha az mobilya ile tekrar denemeyi tercih ederim."

"Çok karanlık," dedi, neredeyse bir protesto gibi. "Sorun değil. Her şeyi dokunarak yapmam gerekecek."

Elini yüzüne götürdü, boynuna kaydırdı ve köprücük kemiğine doğru indirdi. Yutkundu, parmak uçlarının cildinde bıraktığı hayalet gibi izleri hissederek, sadece şehvetten daha karmaşık duygular uyandırdı.

"Geldiğine sevindim," dedi, sessizliği bozmak için. "Burası bir tuzak gibi gelmeye başlamıştı ve ayı kaçmayı düşünmeye başlamıştı."

Elleri durakladı. "Bu kesinlikle rahatsız edici olurdu, evet." "Ev sahiplerimizin endişelenmeye alışık olduğu türden bir şey değil."

"Endişelenmem gerekir *mi*?" diye sordu. "Kafes hakkında değil, ama bir keresinde güçlü duyguların canavarı ortaya çıkardığını söylemiştin. Açlık. Buna cinsel

açlığı da dahil mi? Hemen geri adım atıp sana trüf mantarı sunmaya hazırlıklı olmalı mıyım?"

Karanlıkta göremeyeceğini bildiği halde kaşlarını kaldırdı. "Seksin ortasında ayıya dönüşüp dönüşmeyeceğimi gerçekten bilmiyorsun ve yine de bu riski almaya hazır mısın? Gerçekten mi?"

"Ayılarla güreşebileceğim kadınlar tanıyorum," dedi Istvhan. Çok samimi geliyordu. "Sen de onlardan birisin. Sadece diğer tüm durumlarda, ayıyı aramak zorunda kalacağımı düşünüyordum, ayının bana getirilmesini değil."

Clara burnunu çektirdi. "Hayır, hayır. Bu bir sorun değil. Yatakta yumruk yumruğa kavga çıkmazsa tabii. Sen, şey, ayı için o kadar da ilginç kokmuyorsun."

"Garip bir şekilde hakarete uğramış gibi hissediyorum."

"Önemli değil. Çiftleşme döneminde erkek ayılar çoğunlukla et
ve idrar kokar." "O zaman beni gençlik yıllarımda tanımalıydın."

Kadın gülmeye başladı. Adam dudaklarını kadının omzuna bastırdı ve kadın, adamın cildine dokunan gülümsemesini hissedebildi. "Karanlık düşünceleri bırak, Domina. Hâlâ uyanığım ve bu sefer, zamanımı ayırıp bunu düzgün bir şekilde yapacağım. İkimiz için de."

ISTVHAN, o ay ikinci kez, başını birinin göğüs dekoltesine gömerek uyandı. İlk seferinden farklı olarak, nerede olduğunu ve kiminle olduğunu tam olarak biliyordu. Kuşkusuz, kadın hala bir rahibeydi, ama bu eskisi kadar önemli görünmüyordu.

Bu uyanmak için çok güzel bir yol. Buna alışabilirim.

"Aşağıda her şey yolunda mı?" diye sordu Clara.

"Bir anlık bir şey yaşıyorum."

"Evet, görüyorum. Nefes alabiliyor
musun?" "Hava zayıflar içindir."

Clara güldü. "Eh, sen onlardan zevk aldığın sürece." "Onlar
ölçülemeyecek kadar muhteşem."

"Birinin onları beğenmesine sevindim. Koşmayı çok zorlaştırıyorlar ve genellikle sırtım ağrıyor."

"Hmm. Acı çekmeni istemiyorum, Domina. Senin önünden her yere gidip sırtını yormaman için onları tutacağım."

"Bu hiç dikkat çekmez."

"Bize şüpheyle bakan herkesi düelloya davet edeceğim. İki düello. On düello."

"Bir düello yeterli olur diye düşünüyorum."

"Ben titiz olmayı severim."

Bu giderek saçmalayan tartışmaya bir süre daha devam edebilirdiler — Istvhan buna fazlasıyla istekliydi — ama biri kapıyı yüksek sesle çaldı ve içgüdüleri devreye girdi. Ayağa kalkıp kılıcını kaparken, ev sahibi kapıyı açmak üzereydi. Elinde bir lamba vardı ve kapının arkasından parlak gün ışığı içeri süzülüyordu.

Çoğu kadın, aniden kılıçlı büyük bir çıplak adamla karşı karşıya kalırsa çekinir, ama o daha sert bir kadındı. Onu baştan aşağı süzdü, cam gözünün üzerindeki kaşını kaldırdı ve "Ah" dedi.

"Özür dilerim," dedi Istvhan, kılıcı indirip daha az çıplak görünmeye çalışarak. Ne yazık ki, bir kılıçla ne kadarını mütevazı bir şekilde kapatabileceğinin sınırları vardı. Arkasında Clara'nın kahkahasını bastırdığını duydu.

"Bana söyleyebilirdin," dedi kadın. "Burada ikinci bir palet hazırlayabilirdim."

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf etti Istvhan, ki zaten lavabonun üzerinde yattığı için suçluluk duyuyordu ve yalanını daha da karmaşık hale getiremezdi.

"O zaman tebrikler. Ana odada yemek var, ama yemek için giyinmenizi öneririm. Banklar eski ve kıymıkları olabilir." Lambayı yere koydu, Clara'ya başını salladı ve kapıyı kapattı.

"Hayatımda gördüğüm en etkilenmemiş kadın," diye mırıldandı Istvhan.

"Sanırım güvenli ev işletmek insana böyle yapar."

Hızlıca yıkandıktan sonra, sonunda ana odaya girdiler. Faizen onları bekliyordu.

"Onay aldık," dedi Faizen, selamlaşmaya gerek görmeden. "Casus şefimiz şu anda ayrıntılar üzerinde çalışıyor, ama durum çok net görünüyor. Çoğu yaşlı olan yaklaşık bir düzine kadın, on bir gün önce Shipbreakers'ın mührü altında bir grup olarak koloseuma teslim edildi."

Istvhan, Clara'nın yanında çok hareketsiz kaldığını hissetti. Sanki biri karnına yumruk atmış gibi, nefesi bir anda kesildi. "Bir düzine," dedi boğuk bir sesle. "Daha fazlası vardı. Kimler öldü? Sayıdan eminler mi? Tanımları var mı?"

Faizen çoktan başını sallamıştı. "Hiçbir şey net değil, hiçbir şey kesin değil. Bu sadece bir tahmin. Daha fazla ya da daha az olabilir."

"Hayatta olanlar," dedi. Onu tanıdığından beri ilk kez sesinde gözyaşları vardı. "Ursa'ya şükürler olsun, bazıları hayatta."

Ayakları üzerinde biraz sallandı. Istvhan kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. Kız, onun yakasına bir şeyler söyledi, ama Istvhan, kumaşın ya da ağlamanın ya da her ikisinin birden etkisiyle boğuk çıkan sözleri anlayamadı. Bu duygunun fazla gelip gelmeyeceğini ve kendini bir ayıyı göğsüne sıkıca sararken bulup bulmayacağını kısa bir süre düşündü, ama bunlar büyük resimde önemsiz endişelerdi. Sadece onu kucakladı, saçlarını okşadı ve hiç önemi olmayan şeyler mırıldandı.

"Özür dilerim," dedi kız, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle, sonunda ondan uzaklaştığında.

Gözleri kızarmıştı.

"Önemli değil," dedi. "Ben de bazı kardeşlerimin tapınaktaki katliamdan kaçtığını öğrendiğimde aynı şeyi yaptım." Ona başını salladı ve elinin tersiyle yüzünü sildi. "O zamanlar Fare rahipleri nazikçe mendil vermişlerdi ama."

Faizen boğazını temizledi ve onlara kare şeklinde bir keten mendil uzattı. Clara küçük bir kahkaha attı ve mendili aldı.

Konuşma, en azından, yapmacık bir hal almıştı. Istvhan ve Faizen konuşmanın çoğunu sürdürdü. Clara masada oturmuş, yemeğe bakarken bir eliyle göğsünü ovuşturuyordu.

Istvhan kolunu omuzlarına doladı. "Ye," dedi paladin sesiyle.

Clara ona baktı, gözlerini kısarak. "Ne yaptığını biliyorum," dedi.

"Biliyorum. Ama yine de bir şeyler ye. Bir plan yapmamız gerekecek ve bu, boş mideyle asla kolay olmaz." Clara yüzünü buruşturdu, ama bir parça ekmek aldı ve pek hevesli olmayan bir şekilde onu kemirmeye başladı.

Faizen başını salladı. "Bitirdiğinde seni casus şefine götüreceğim. Bildiğimiz her şeyi sana anlatacak."

UZUN BİR YOLCULUKTU, vagonda saklanarak geçirdiği bir başka rahatsız yolculukla daha da uzadı, ancak Istvhan kulağına müstehcen fıkralar fısıldayarak onu utandırarak yolculuğu biraz daha eğlenceli hale getirdi. İkisi de kız kardeşlerin canlı olarak bulunmasından bahsetmedi ve o da bundan memnundu. Zaten yeterince tedirgindi. Biraz açık sözlü şehvet çok daha hoş karşılanıyordu.

Önceki gece son derece şehvetli geçmişti, ama yine de rahatsız ediciydi. Yine hızlı ve sert olmasını, duygulardan uzak, hızlı bir fiziksel rahatlama olmasını istiyordu. Ama Istvhan acele etmeyi inatla reddetti, yatıştırıcı sözler fısıldadı ve cildini okşadı, sonunda o da pes etti.

Tanrılar merhamet etsin, bu bir anlam *ifade ediyordu*. Sadece fiziksel tutku değildi. Aşk gibi hissettiriyordu ve bu korkutucuydu. Onun şefkatinde aşkı görmek çok kolay olurdu. Sütçü kızlar ve karpuzlarla ilgili şüpheli şakalar yapması gerekse bile, o uçurumun kenarından geri adım attığına sevindi.

Yine Rat'ın casus şefinin ofisine alındılar ve bu sefer herkese sandalye teklif etti. Adının Halishi olduğunu söyledi. Istvhan bunu önemsemedi, ama Clara başını yana eğdi. "Paraboldaki gibi mi?"

Halishi neredeyse hiç ses çıkarmadan güldü. "Çok okumuşsun."

"Manastırımda aydınlatılmış el yazmaları vardı. Rahibelerimizden biri daha az bilinen hikayeleri severdi." Istvhan'a baktı. "Aziz Abvu, düşmanlarına vahşi doğada halishim avladığını söyleyerek şehit olmaktan kurtuldu. Düşmanları hayvanları aramaya çıktılar, ama onları bulamadılar. Halishimlerin avlanma alanlarını ve dolayısıyla Aziz Abvu'yu bulmaya çalışırken, o su üzerinden kaçtı."

"Ah," dedi Istvhan. "Boşuna bir arayış."

"Öyle bir şey. Gerçi kazlar gerçekten var, ama halishim için aynı şey söylenemez."

"Dünya için konuşursak," dedi Halishi, "ben de yokum. Ve bir gün emekli olup başka bir isim alacağım ve yerime Halishi geçebilir."

"On yıldır emekli olacağını söylüyorsun," dedi Faizen.

"Ve belki on yıl sonra bunu gerçekten yapacağım. Ama nasıl olduğunu bilirsin... bir iş görürsün ve onu en iyi bilen sensindir, ve geri adım atmak çok zordur

" Küçük grubun son üyesine, çamurlu kahverengi saçlı ve kartal gibi burnu olan kemikli bir kadına başını salladı. "Belki de işi sana devredeceğim."

"Avert," dedi kadın, üç parmağını çaprazlayarak açık bir koruma hareketi yaparak. "Beni o koltuğa o kadar kolay oturtamazsın."

"Peki sana ne diye hitap edelim?" diye sordu Istvhan.

"Sparrow." Gülümsedi. "Bu da gerçek adım değil."

"Bunu hiç beklemiyordum."

"Sparrow, elimizdeki istihbaratın çoğunu bize getiren kişidir," dedi Faizen. "Kız kardeşlerini kolosesten nasıl çıkaracağımızı bulmamıza yardım edebilecek biri varsa, o da odur."

"Teşekkürler," dedi Clara.

"Henüz teşekkür etme," dedi kadın, gülümsemesi kaybolurken. "Kız kardeşlerin uçamıyorsa, ben de henüz bir çıkış yolu göremiyorum. Ama bunu bulmak için buradayız."

"O zaman işimize bakalım," dedi Istvhan, koltuğunu öne çekerek. "Bize haritaları göster."

KIRK

Sorunları gözden geçirmek neredeyse bir saat sürdü. Halishi, Deniz Lordlarının evlerindeki casus ağının pek iyi olmadığını iddia etse de, haritalar Istvhan'a çok net görünüyordu. Zorluklar da öyle.

"İçeri girmek kolay," dedi Sparrow. "Bir vagon dolusu malzeme yükleyin ve içeri girip boşaltın. Zor olan, hapishaneden kaçtıktan sonra dışarı çıkmak. Ana şehre giden köprüyü çekip herkesi adada mahsur bırakacaklar. Bundan sonra, kelimenin tam anlamıyla kat kat dolaşıp tanımadıkları herkesi hücrelere atabilirler. Bunu daha önce, kaplan yemi olarak kullanılacak bir grup mahkumun bir gardiyanı alt etmeyi başardığı zaman yapmışlardı. Sadece ikisi kaçabildi, tabii buna kaçmak denebilirse, kendilerini denize atarak."

"Hayatta kalamadılar mı?"

"Akıntı güneyden değil kuzeyden geliyor. Bir ay sonra buz parçaları geçmeye başlayacak. Bu mevsimde, iyi yüzücüler olsalar bile suda ancak yirmi dakika hayatta kalabilirlerdi. Deniz Lordları tekne göndermeye bile zahmet etmediler. Akıntı onları güneye sürükleyecekti ve akıntıdan kurtulmayı başarsalar bile, ilk ulaşacakları kumsallar da Deniz Lordlarının kontrolündeydi. Tek yapmaları gereken, rıhtıma birkaç muhafız yerleştirmek ve bir şekilde kazıklara tutunmamalarını sağlamak için onları izlemekti."

"Bir tekne gelip bizi alabilir mi?" diye sordu Istvhan.

"On kişiden fazlasını alabilecek bir tekne mi? Fark edilmeden ve oklarla doldurulmadan olmaz." Halishi başını salladı. "Sizinle tüm kalbimle dayanışma içindeyim ve piskoposun yardımı da var. Ama halkımdan birine açıkça intihar etmesini isteyemem."

"Ben de tekne kullanmayı bilmiyorum," diye mırıldandı Istvhan. Soğuk, karanlık suyu, ikna edilemeyen ve yenilemeyen bir gücü düşündü ve titredi. "Clara?"

"Hayır. Kısa bir süre için kanalda bir mavna kullanabilirim, ama bu ondan çok farklı."

"Kuzey tarafında dik bir uçurum var," dedi Sparrow, haritayı işaret ederek. "Orada şansımız yok. İç tarafta bir su merdiveni var ve malları oradan getiriyorlar, ama orası kesinlikle kapalı olacaktır. Oradaki rıhtıma kadar savaşarak ulaşsanız ve tüm adamlarınızı feribotla geçmeye çalışsanız bile..." Başını salladı. "Onlar görmeden nehir yukarısına bir tekneyle geri dönemezsiniz. Nehir ağzındaki zincirleri kaldırırlar. Morstone'un hiç işgal edilmemesinin nedenlerinden biri de budur."

Clara dirseklerini masaya koydu. "Önce iç kesimlerden bahset. Neyle karşı karşıyayız?"

"Onlar burada tutulacaklar," dedi Sparrow, haritanın bir kısmına dokunarak. "Canavar bölgesindeler, muhtemelen bu yüzden onlardan haberimiz oldu. Canavar kafesinde orta yaşlı bir grup kadının olması yeterince garipti, insanlar bunu konuşuyordu."

"Tabii ki," diye mırıldandı Clara, "onları, değişip parmaklıkları kırabilecekleri bir yerde tutmaya cesaret edemezler." Sesi ve gözleri donuktu ve Istvhan, şu anda bastırdığı duyguları özlüyordu.

"Onları kurtarmak için en iyi zaman, eğer başarabilirsek, canavarların önceki gece beslendikten sonra olacaktır," dedi Halishi. "Hayvanlara çok iyi davranıyorlar, en azından onları parçalara ayırmak için birini bulana kadar." Gülümsemesinde hiç mizah yoktu. "Bu, karanlık demek ve bölgede nöbetçiler ve genel devriyeler olacak, ama gözcüleri ve görevlileri alt edebilirsen, devriyeler alarmı çalmadan onları dışarı çıkarmak zorunda kalacaksın. İkinci en iyi zaman, çukura götürülmeden hemen önce olacak. Kimse onların hücrelerinde olmamasına şaşırmayacak ve çok daha erken bir zamanda onları aramaya gelenler olsa da, kaçtıkları değil, başka bir yere nakledildikleri düşünülecektir. Ve onları koridordan geçirmek için bir bahanen var, en azından ilk bir iki koridorda, devriyeyle karşılaşırsan, onlara başka bir kapıdan gireceğini söyle, çünkü canavar kapısı çok fazla şüphe uyandırır."

Clara başını salladı. Parmaklarını canavar seviyesinden iç limana doğru defalarca gezdirdi, gözleri gölgeli. Istvhan onun ne düşündüğünü merak etti. "Bu rota yapılabilir mi?"

"Bir kalkan kapısı var," dedi Sparrow, "ama her iki yanında kilit mekanizmalı kollar var ve sadece canavarları içeride tutmak için yapılmış, anahtarları çevirebilecek birini değil. Nöbetçi devriyeleri var, ama kontrol noktaları yok. İnsan mahkumların kaçmasını bekliyorlar, değil..."

"Canavarların değil," dedi Clara, yine o yumuşak, düz sesiyle. Sparrow ve Halishi yüzlerini buruşturdu. Istvhan uzanıp elini tuttu, ama parmakları buz gibi soğuktu.

"Su merdivenine vardığınızda, savunmanız gereken tek bir yön olacak," dedi Halishi, rıhtıma çıkan koridoru işaret ederek. "Ama dediğimiz gibi, oradan nehre tekne sokmanın bir yolu yok. Köprünün her iki yanında okçuların bulunduğu kuleler var. Açısı nedeniyle su merdivenini vuramazlar, ama denize çıkmaktan başka çareniz yok. Ve denizde seyreden her tekne, yukarıdaki okçuların hedefi olur."

"Bir tekne, evet," diye mırıldandı Clara. Kıyı şeridini ve adanın büyük kısmını gösteren haritaya doğru ilerledi ve parmağını adanın iç kesiminden kıyı şeridi boyunca aşağı doğru kaydırdı.

Halishi aniden başını kaldırdı, burun delikleri genişledi. Sparrow çoktan başını sallıyordu. "Yüzmeyi aklından bile geçirme. Donarsın."

"Bir *insan* donar," dedi Clara. "Ama ben göğsüme kadar taze eriyen karda durup pençelerimle balıkları kıyıya attım." Su merdivenine hafifçe vurdu. "Kız kardeşlerim ve ben yüzerek gideceğiz. Kıyıda, mesela bir mil güneyde bir ateş yakabilirseniz... adadan kendi başımıza ayrılabiliriz."

"Bunu yapabiliriz," dedi Halishi. "Ama dikkat çekmeden şenlik ateşini sonsuza kadar yakılı bırakamazlar. Hepsini aynı anda dışarı çıkarmalısın. Kolezyum kapandığında, bir saatten fazla vaktin olmayacak, belki daha da az."

Clara başını salladı. "Ayılar suda insanlardan daha hızlıdır. Çoğu insanın bunun ne kadar hızlı olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Ve bizim yüzmemizi beklemeyeceklerdir."

Istvhan'ın kemiklerine soğuk ve sert bir şey saplandı. Gecenin karanlık suyu, inanılmaz derecede soğuk, inanılmaz derecede derin, onları güneye sürükleyen akıntı... "Emin misin?" dedi. Sesi, sanki bir çocukmuş gibi çatlamak üzereydi. Yutkundu ve sesini kontrol etmeye zorladı. Paladinin sesi. Sakin olan. *Onun yüküne kendi korkularını ekleme.* "Hala okçular olacak."

"Karanlık suda, geceleyin, karanlık ayı," dedi. "Bizi vurabilirlerse, bunu hak ederler." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama yine de seni çıkarmak için bir yol bulmamız gerekecek."

seni oradan çıkarmak için bir yol bulmamız gerekecek."

Korku, onun yüküne eklemeyeceği tek yük değildi. "Bunun için endişelenme, Domina," dedi. Bunun için paladin'in sesini kullanamazdı, çünkü bu tamamen doğru değildi, ama yine de gülümsemeyi başardı. "Kız kardeşlerini dışarı çıkar. Ben kendi yolumu eve bulurum."

O gece ona şiddetle sevgi gösterdi, sanki o zaten ondan uzaklaşıyormuş ve sadece tutkuyla onu geri kazanabilirmiş gibi. Bir bakıma, belki de öyleydi. Istvhan onun geri çekildiğini, onu boğmak üzere olan duyguları geri ittiğini hissedebiliyordu ve neden bunu yaptığını biliyor olsa da, sanki onu da uzaklaştırıyormuş gibi hissediyordu. Aralarındaki mesafeyi kelimelerle nasıl kapatacağını bilmiyordu. Söylediği her şey yanlış anlaşılabilir ya da Clara'nın korumaya çalıştığı kırılgan dengeyi tehdit edebilirdi. Bunun yerine, boşluğu bedeniyle doldurmaya çalıştı, ikisi de yorgun, doymuş ve ağrılı hale gelene kadar zevk almaya çalıştı.

"Merhamet," dedi Clara, o ona dönerek yuvarlanırken. "Ben orta yaşlıyım ve bir tur daha beni öldürür."

"Ben de senin kadar orta yaşlıyım," dedi Istvhan, eğlenerek. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve parmaklarını yanağında gezdirdi.

"Evet, ama bu gerçeği unutmuş gibisin."

"Sen bana büyük işler yapma ilhamı veriyorsun, Domina. Ayrıca, bu sabah oldukça bol kahvaltı yaptım."

Kadın ona vurdu. "Plaj eriklerinden olmalı."

"Plaj eriklerinden *değildi*. Bah." Elini yakaladı ve kendi eline bastırarak, bin yıldır aşıkların yaptığı ve muhtemelen bin yıl daha yapacağı şekilde parmaklarıyla oynadı. "Şu haline bak."

"Yine narin parmaklarımdan bahsetme." "Bana kıyasla..."

"Sana kıyasla, bu şehirdeki herkes narindir." Kız başını salladı. "Tanrım, bizi fark etmeleri hiç de şaşırtıcı değil. Etrafta dolaşan iki dev, başka ne düşünebilirlerdi ki?"

Istvhan güldü. "Burası çok kozmopolit bir yer. O kadar göze batacağımızı düşünmemiştim."

"Evet, ama burası bir liman şehri. Denizciler genellikle zayıf ve kısadır. Ara sıra kaslı devler de olur, ama çoğunlukla halatlara tırmanabilen ve bu lanet kapıların altından geçebilen insanlar aranır." Kirişi işaret etti. "Ayrıca yerlilerin boyu ortalama 1,70 civarında. O hanlarda sandalyeleri kıracağımdan korktum."

"Ben sandalyelerden değil, kaşıklardan endişeleniyordum." Istvhan kederle başını salladı. "Burada kaşıkların saplarının kaşık çukurlarına göre ne kadar kısa olduğunu fark ettin mi? Yanlışlıkla birini yutmaktan korktum."

"Ne utanç verici bir ölüm. 'Burada, küçük bir kaşıkla boğularak ölen Paladin ve Kahraman Istvhan yatıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, sonunda daha çok ölüm ve zafer dolu bir saldırı olmasını umuyordum."

Kadın ciddileşti. "Bir iki gün içinde şansın olabilir."

Adam dirseğiyle kendini destekledi. "Sizi rahatlatmam mı, yoksa taktiksel davranmam mı istersiniz?"

"Taktiksel ol, lütfen."

"Bu, gördüğüm en kötü plan değil. Bu bölgeyi çok iyi biliyoruz ve sen ve ben çoğu rakibe karşı üstünüz. Ama şansımızın yüksek olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Onlar çok fazla."

"Evet, muhtemelen hepimiz öleceğiz. Ama en azından başarılı olacağımızı iddia etmeliyim, yoksa hiçbir şey yapamayacağım." Gülümsemesi alaycı ve kendini küçümseyen bir gülümsemeydi ve Istvhan buna bir an bile inanmadı.

"Domina, bu tam bir saçmalık. Yapabileceğin tek şey buysa, kapıları tek başına basarsın." Bir süre durdu, sonra ekledi, "Ve ben de yanında olacağım, yani ikimiz olacağız."

Gözlerine baktı ve aniden bakışları çok yoğunlaştı. İkisi birlikte, tüm düşmanlara karşı. Bu çok doğru geliyordu. Bir daha asla hissetmeyeceğini düşündüğü tanrısallığın yankısı gibi geliyordu, evrende tamamen ait olduğu tek yerde durduğuna olan inancı gibi.

Onun yanında.

Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, o da öyle. Göğsü sıkışmıştı ve onun neden sürekli göğsünü ovuşturduğunu anladı.

Sen de aynı şeyi hissediyor musun? Bütün bunlar bittiğinde, sen manastırına geri döneceksin. Peki ben... ben ne yapacağım? Ayıya dönüşebilen bir grup rahibenin bana eşlik etmesine pek ihtiyacı yok. Gerçi senin için yolu kolaylaştırabilirim, özellikle de Arral ile.

O teklif etmek istiyordu. Onun da aynı şeyi hissettiğine inanmak istiyordu. *Ya hissetmiyorsa? Ya ona bunu şimdi, en son ihtiyacı olan şeyin daha fazla duygu olduğu bu anda düşündürürsen? Onunla bir gelecek düşündüğünü itiraf edersen? Ya seninle yatmasının tek nedeni bunun uzun sürmeyeceğini düşünmesi ise?*

Savaştan iki gün önce kendini onun ayaklarına atıp, her şeyin üstüne bir de onun duygularıyla ilgilenmesini istemek, bencilliğin doruk noktası olurdu. Bunun yerine esnedi ve ona sarıldı, vücudunun sanki birbirlerine uymak için yaratılmışlar gibi birbirine yapıştığını hissetti.

"Ben aşık olmam," demişti Doc Mason'a. Doğruyu söylüyordu, ya da öyle sanıyordu. Kardeşleri, işi ve ölmeden önce dünyayı biraz daha iyi bir yer haline getirme arzusu vardı. Bu her zaman yeterli olmuştu. Daha fazlasına hiç ihtiyacı olmamıştı.

O hayata geri dönebilirdim. Kaldığım yerden devam edebilirdim.

Başka bir kadınla yatmayı hayal etmeye çalıştı. Her şeyi yeniden yapmayı, bir yabancının gözlerine bakarak fiziksel olarak korkmadıklarından emin olmayı. Sürekli kendini izlemeyi, asla tamamen rahatlamamayı, tüm dünyanın çok kırılgan, çok küçük olduğunu.

Sadece düşünmek bile yorucuydu. Ama bu aşk değildi, değil mi? *Sen benim arkadaşımsın ve birbirimizi anlıyoruz ve başka biriyle yatma düşüncesi beni yoruyor? Azizlerin hayaları,* bunu *bir aşk mektubuna yazmaya çalış, ne kadar ileri gidebileceğini gör.*

Kahretsin, onun için öleceğini bile söyleyemiyordu. O bir şövalyeydi. Neredeyse herkes için ölebilirdi. Bu işinin bir parçasıydı.

Senin beni koruyacağına güveniyorum. Yetkinliğine büyük bir inanç besliyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum. İhtiyacın olursa diye çantamda fazladan cüppe taşımak istiyorum, benim yemeyeceğim sahil eriklerini yemeni istiyorum, seninle dünyayı dolaşmak ve gümüş çatal bıçakların büyüklüğünden şikayet etmek istiyorum, manastırına geri dönüp bana artık ihtiyacın kalmayacağından korkuyorum, mutlu olduğuna çok sevineceğim ama yanımda olmadığın için çok mutsuz olacağım.

Clara, o düşüncelerine dalmadan çok önce uykuya dalmıştı ve o, saçlarına nefesini üfleyerek onlara ne olacağını merak etti.

KIRK BİR

Sabah Istvhan'a bir haberci geldi ve onu Tapınağa çağırdıklarını söyledi. Mesajda acil bir durum olmadığı yazıyordu ama o oyalanmadı. Ana avluya vardığında, onu kimin çağırdığını bilmiyordu. Kalabalığa bakarak, şimdi neyin ters gideceğini merak etti. Çok hamile bir kadın gözüne çarptı. Kadın gerçekten doğum sancısı çekiyor gibi görünüyordu. Bu konuda pek bir şey yapamadı, bu yüzden kadına bir sandalye getirdi ve böylece meşgulken, biri arkasına yaklaşıp "Şu günlerde Rat herkesi içeri alıyor" dedi.

"Galen!" Arkasını döndü ve diğer adamın omuzlarını tuttu. "Galen, geldin!"

"Bu kadar şaşırma patron, ben tamamen beceriksiz değilim." Galen onu kısa bir süre kucakladı, bir gelinciğin bir dağı kucaklaması gibi, sonra geri çekildi. "Senin için çok daha fazla endişeleniyordum. Clara...?"

"Tek parça halinde. Aziz kanı, çok şey oldu." Alnını ovuşturdu. "Senin adamların ne durumda?"

"Hepsi iyi. Brant şu anda fıçılarını teslim ediyor. İki gün önce burada olacaktık, ama Brindle bir öküzü kurtardı. Güney Kapısı'ndalar."

"Kurtardı... Hayır. Burada olmaz. Bir şeyler içelim, sana olanları anlatayım. Sen de bana olanları anlatırsın. Herkes olanları öğrenecek."

"Buranın görünüşüne bakılırsa, bir süredir kimse bilgilendirilmemiş." Galen başını salladı. "Ne deli evi ama."

"Bu koşullar altında ellerinden geleni yapıyorlar," dedi Istvhan. "Açıkçası, bu durumda mucizeler yaratıyorlar..." Durmak zorunda kaldı, çünkü

Hamile kadın az önce bir çığlık attı ve karnını tuttu. "Oh hayır. Hanımefendi, size yardımcı olabilir miyim?"

"Bu bebeği *içimden çıkar*abilirsin," diye tısladı.

"Elimi sık," dedi adam, iki parmağını ona uzattı. Kadın ölümcül bir kavrayışla parmaklarını sıktı.

"O zaman gidip içkimi alıp sana da bir tane getireyim, olur mu?" "En iyisi o olur."

"Bana da bir tane getir," diye homurdandı hamile kadın.

"Onunkini duble yap," diye önerdi Istvhan. Galen selam verdi.

Bir şifacı çıktı, küfretti, kasılmaların zamanını ölçtü, "Biraz zaman alacak, bir yatak hazırlayalım" dedi ve tekrar gitti. Istvhan, hamile kadına, kız kardeşlerinden birinin, birkaç günü kaldığını düşünerek, koyunlarından birinin doğum yapmayı ısrarla reddettiği için koyun sürüsünü kontrol etmeye çıktığını ve sonunda bir ağaç altında, bir çoban köpeği ebe olarak, sırt üstü yatarken bulduğunu anlatan uzun, dağınık, çoğunlukla doğru bir hikaye anlattı. "Lanet koyun üç gün daha dayandı. Ama yeğenim sağlıklı ve mutluydu ve şimdi benden daha uzun boylu, yani inan bana, sen de başaracaksın."

Kadın ona keskin bir bakış attı. "Bana içkiyi ya da köpeği getir. Hangisi olduğu umurumda değil."

"İçki geliyor."

"Ve bana hikaye anlatmayı kes." "Peki hanımefendi."

"Bana bir hikaye daha anlatırsan ayağına işerim." "Not edildi."

Galen, şifacılar nihayet bir yatak boşalttığında geri döndü. Morstone'da şarap için kullandıkları alçak kaselerden birini kadına törenle uzattı ve Istvhan, kadın kaseyi boşaltırken onu kapıdan geçip yatağa yatırmaya yardım etti. Artık bu süreçte tamamen gereksiz hale gelen o ve Galen, oradan ayrıldılar ve kadını profesyonellerin ellerine bıraktılar.

"Eh, iyi bir iş yaptık," dedi Galen.

"Senin için söylemesi kolay. Parmaklarımı hissetmiyorum. Kaplumbağa gibi sıkı tutuyordu." Kalan kaselerden birini alıp bir yudum aldı. Tabii ki, plaj eriği idi. "Tamam. Sana anlatayım..."

Sessiz bir yer buldular, büyük bir dolap büyüklüğünde bir toplantı odası, ve Istvhan ayrılmalarından Morstone'a varışlarına kadar olan tüm hikayeyi anlattı.

"Ama Clara'nın halkını bulduk. Bir planımız var..." Galen'e genel hatlarıyla durumu anlattı.

"Onların kolosumuna mı gireceksin?" Galen kendi kendine başını salladı. "Tamam. Bana burada her şeyi halletmem ve biraz yemek yemem için birkaç saat ver, sonra gitmeye hazırım."

"*Olmaz,"* dedi Istvhan. Galen isyankar bir ifadeyle baktığında, "Bu bir emir, lanet olsun," diye ekledi.

"Açıkçası, biz sadece biraz askeriyiz. Beni askeri mahkemeye çıkaramazsın. Beartongue ne yapacak, maaşımı kesecek mi?"

Istvhan yüzünü ovuşturdu. Piskopos Beartongue, paladinlerin maaş alması konusunda ısrarcıydı, ama gerçekte hiçbiri özellikle maddiyatçı değildi. Çoğunlukla tanrıya hizmet etmek için yollarda geçen bir hayat, hepsine hafif seyahat etmenin önemini öğretmişti ve şimdi çoğunlukla tek bir yere yerleşmiş olsalar bile... Istvhan'ın silah arkadaşı Stephen, birbirine uyan iki yumak iplik satın aldığında bunu büyük bir savurganlık olarak görüyordu. Galen'in kılıcı, zırhı ve bunların bakımını yapmak için gerekli malzemelerden başka bir şeye sahip olması Istvhan'ı şaşırtardı. *Resmi davetler için üçüncü bir iç çamaşırı çifti olup olmadığını bile bilmiyorum.*

"Sen benimle gelemezsin çünkü senin başka bir işin var. Bunu benden duyduğun için çok mutluyum, yerel rahiplerden duymadığın için."

Galen şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Görev bilincime başvurmak genellikle işe yarar, ama kararı ben vereceğim."

"Pürüzsüz adamları yapan kişiyi bulduk." Galen
keskin bir nefes aldı. "Devam et."

Istvhan da bu hikayeye daldı. Anlatırken kendini esirgemedi, ne dalgaların pürüzsüz adamlara karşı yükseldiğini, ne de fırsatı varken Stachys'i öldürmeyi başaramadığını. "O şimdi dışarıda bir yerlerde," diye bitirdi. "Ya burada bekleyip Rat'ın adamlarının ne yapacağını görebilirsin ya da Beartongue'a geri dönüp öğrendiklerini ona anlatabilirsin. Buraya biraz daha tapınak muhafızları getirmek için yeterli olabilir, ama bunun yerel siyasi duruma ne gibi etkileri olacağını sadece tanrılar bilir."

"Bunu üstler karar verecek," dedi Galen. "Biz sadece güçüz." Soluk bir gülümsemeyle ekledi. "Çoğunlukla durdurulamaz bir güç, kabul ediyorum. Ama burayı istikrarsızlaştırmak için yedi kişiden çok daha fazlasına ihtiyaçları olacak gibi görünüyor."

"Mmm. Evet. Her neyse. Bu mucizevi adam ve pürüzsüz adamlar hakkında haberin yayılmasını sağlamalısın. Rat'ın elinden geleni yapacağını biliyorum, ama burada saçma sapan bir şekilde çok azlar. Bize yardım etmek için neredeyse her şeyi bıraktılar, ama..." Avludaki kalabalığa doğru elini salladı.

"Gelirken gördüm. Haklısın, karşılaştıkları duruma bakılırsa mucizeler yaratıyorlar."

Istvhan arkasına yaslandı. "Peki ya sen? Biz gittikten sonra nasıl gidiyordu işler?"

"Oh, heyecan verici bir şey olmadı. Avcılar tatar yaylarıyla geri geldiler, ben de onlara senin gittiğini söyledim ve arabanın brandasını açtım. İkinizi fıçılara tıkmışım gibi davranamazlardı ve hepimizle savaşmak istemiyorlardı, bu yüzden tekrar gittiler. Ondan sonra yolculuk sorunsuz geçti." Bir süre durdu. "Öküz hariç."

"*O* nasıl oldu?"

“Ticaret yolunun kenarındaki küçük bir kasabada, direnen bir öküzle karşılaştık. Sürücü öküzü dövüyordu — sadece yanlarına hafifçe vurmakla kalmıyor, gerçekten dövüyordu. Öküz hareket etmiyordu ve adam giderek daha da sinirleniyordu.” Yüzünü buruşturdu. “Kimsenin bir hayvanı öyle dövmesini görmek istemezsiniz, ama ben hayvancılıkla ne yapacağımı bilmiyorum. Ama Brindle katırları durdurdu, Brant'a dizginleri attı ve bir terrier'in fareye saldırdığı gibi çobanın üzerine atladı. Sopayı elinden aldı ve ona, bunun yerine bir gnole'nin bir insanı dövmesini ister miydi diye sormaya başladı.”

Istvhan yüzünü ellerine gömdü. "Tanrım, şimdi görebiliyorum."

"Evet." Galen bir yudum şarap içti ve ağzını sildi. "Çoban pek memnun değildi ama belli ki daha önce hiç gnole görmemişti ve tükürmek mi kaçmak mı gerektiğini bilemiyordu. Ve tabii ki ben de hemen arkasındaydım. Çobana uzaklaşıp sakinleşmesini önerecektim ama Brindle, böyle bir insanla öküzü yalnız bırakmayacağını söyledi. O zaman, ana yolda sığır hırsızlığı yapmak üzere olduğumuzu fark ettim ve nasıl kurtulacağımızı düşünürken Brant ortaya çıktı. Cüzdanını çıkardı ve parayı saydı, Brindle'a öküzü arabadan çözmesini söyledi ve olay böylece *sona erdi*."

Istvhan buna kaşlarını kaldırdı. "Tuhaf bir adam, ama kalbi doğru yerde."

“Buradan dağlara kadar muhtemelen yüzlerce meşe palamudu ekilmiştir. Ve yolculuğun geri kalanını öküzü arabaya bağlayarak yaptık. Öküz benim yürüdüğüm hızın yarısı kadar hızlı gidiyor ve Brindle ona çok düşkün.”

"Yorgun bir dünyada iyi bir davranış böyle mi parlar?" diye sordu Istvhan.

"Öyle bir şey. Oh, ayrıca Andrel dağlardan çıktıktan sonra ayrıldı. Ücretini talep etti, bizimle daha fazla gitmeyeceğini söyledi."

Istvhan yüzünü buruşturdu. İşe aldığınız adamlar bir kez kaçmaya başladığında, bu genellikle orman yangını gibi yayılırdı. "Diğerleri nasıl tepki gösterdi?"

"O noktada, hepimiz onun gittiğine sevindik sanırım." Omuz silkti.

"Onun için endişelenmemiz gerekir mi?"

"Şu anda hayır. Kız kardeşleri zaten biliyorsan, son işinde bir adamın kurt adam rahibeyle ormana kaçtığını insanlara anlatmak zor olur. Sanırım iyice sarhoş olup biraz somurtuyordur. Ama Rat'ın onu bir daha işe almamasını sağlayacağım. Clara'yla hala birlikte mi yatıyorsunuz?"

Soru tam olarak aynı ses tonuyla geldi ve Istvhan'ı şaşırttı. "Ah... Ben... Bu seni ne ilgilendirir ki?"

"Sadece düğün hediyesi almaya başlamam gerekip gerekmediğini merak ediyorum, hepsi bu."

Istvhan burnunu çektirdi. "Evet, yatıyoruz, hayır, almamalısın. Muhtemelen önemsiz bir şeydir. Ve önemsizden daha fazlasıysa, iki gün sonra çok tehlikeli bir şey yapacağız, bu da her şeyi anlamsız hale getirebilir."

"Gözlerime bak ve bana muhtemelen önemsiz bir şey olduğunu söyle," dedi Galen, ki o sakin ve iyi huylu biriydi ve bıçağı nereye saplayacağını çok iyi bilirdi.

Istvhan tavana baktı.

"Mm-hmm. Yardımımı istemediğinden emin misin? Brindle'ı Piskopos'a geri gönderebilirim..."

"Onu ve katırları kim koruyacak? Ya öküzü? Tüm paralı askerlerin parasını ödedik. Hayır, senin sözünü iletmeni istiyorum." Istvhan iç geçirdi. "Ve sanırım bir daha görüşmemeliyiz. Bizi yakalarlarsa, tanıdıkları tüm ortaklarımızı da yakalayacaklar ve birlikte görülürsek..." Ellerini açarak gösterdi.

Galen kaşlarını çattı, ayağa kalktı ve odada dolaşmaya çalıştı. Küçük odada ancak dört adım atabildi, bu yüzden açıkça sinirli bir şekilde tekrar oturdu. "Bu durum hoşuma gitmiyor."

"Ben de pek heyecanlı sayılmam."

Kızıl saçlı adam ona baktı, tavana baktı, tekrar ona baktı ve sonra kasesine bakarak dibinde şarap kalmış mı diye kontrol etti. "Peki. Senin dediğin gibi yapalım." Kalanları yüzünü buruşturarak içti. "Bunu neyden yapıyorlar?"

"Kumsal eriği," dedi Istvhan, ayağa kalkarak. "Buna alışamazsın."

KIRK İKİ

SON SABAH, ikisi de geç saatlere kadar uyumadı. Şakalar yoktu. Istvhan oturdu ve bileklerini dizlerinin üzerine koydu. Ethan'ın mutfağını ve hatta zararsız bir konuşma konusu olabilecek kurbağa Maude'u özlemişti, ama Faizen onları Ethan'ın güvenli evine geri götürmenin akıllıca olmayacağını düşünmüştü. (Ethan kısa bir süre ortaya çıkıp hasarın çok az olduğunu ve maymunlar ya da kinkajou denen şeylerden ayırt edilemeyeceğini söylemişti, her neyse o şey.)

Döndü ve Clara'nın tavana baktığını gördü. Düşünmeden eğildi ve avucunu Clara'nın göğüslerinin arasına koydu. Clara keskin bir nefes aldı ve Ethan, elinin altında duyguların çalkalandığını hissedebildiğini sandı.

"Clara..."

"Yapma," dedi. Gözlerine bakamıyordu. "Lütfen yapma. Şimdi olmaz. Buna dayanamam."

Yutkundu. "Senin yükünü artırmak istemedim, Domina."

"Biliyorum. Ve eğer dünya farklı olsaydı..." Clara oturdu. "Başka bir hayatta, belki kanalda karşılaşırız, ben bir tüccar olurum, sen bir paralı asker olursun ve birbirimizin kollarına düşeriz."

Istvhan ona bu hayatı ve bunun şimdi gerçekleşme ihtimalini sormak istedi. Ama o sormamasını istemişti ve konuşmayı zorlamak zalimce olurdu. *Zalimceden de öte. Belki de ikimiz için tehlikeli olurdu, eğer koloseuma girdiğimizde canavarı dizginleyemezse.*

"Nasıl istersen, Domina," dedi ve birlikte kalktılar, giyinip Sealords'un kapılarını basmaya hazırlandılar.

Kolezyuma girmek kolaydı. Clara'nın sinirleri bunun çok kolay olduğunu, zor olması gerektiğini haykırıyordu, ama öyle değildi. İkisi de işçi kıyafetleri giymiş, daha küçük görünmek için kambur durmuş, fıçıların bulunduğu vagonun arkasına oturmuşlardı. Istvhan'ın zırhı kaba tunik altına sığdı ve Clara saçlarını şapkaya sıkıştırdı. Her ihtimale karşı ayrıntılı bir hikaye hazırlamışlardı, ama tek yaptıkları sıkılmış görünen bir muhafızlara geçiş belgelerini göstermek oldu ve vagon köprüden ikinci bir bakış bile atılmadan geçip gitti.

"Çok daha zor olacağını düşünmüştüm," diye Istvhan'a fısıldadı.

"Sanırım insanları dışarıda tutmaktan çok içeride tutmakla ilgileniyorlar. Ve her gün çok fazla yiyecek getiriyorlar..." Omuz silkti. "Asıl hücre katlarına geçişte işler zorlaşacak. Aslında devriye gezdikleri yer orası."

Yanılmamıştı. Mutfağa fıçıları taşıdılar ve sonra oradaki hareketli ortama doğru yürüdüler. Aşağıya inen merdivenlere ulaşana kadar kimse onlara bakmadı.

"Bunlar mı?" diye mırıldandı Istvhan.

"Haritada gördüğüm merdivenler bunlar."

Merdivenlerden aşağı indiler. Aşağıda, onların tarafında parmaklıklı tahta bir kapı vardı.

"Muhafızlar olmalı," dedi Clara. Istvhan karmaşık bir hareketle sırtında taşıdığı kısa kılıcı çıkardı. Clara parmaklığı tuttu ve onun işaretini bekledi.

Diğer taraftaki muhafız, "Hey! Ne yapıyorsun..." dedi ve Istvhan'ın kılıcı onun boğazına saplandı.

"Çok ince," dedi Clara, adama ve duvarlara sıçrayan kana bakarak.

"Alarmı çalıştırmasını istemedim."

"Bence bu kapıyı kullanan herkes alarmdan daha fazlasını yaşayacak." Clara, büyüyen kan gölünün içine basmamak için geri adım attı.

"İyi tarafından bak," dedi Istvhan, "böylece cesedi saklamamız gerekip gerekmediğini düşünmek zorunda kalmayız." Cesedin üzerinden atladı ve koridorda aceleyle ilerledi. "Başka bir planın var mıydı?"

"Onlarla konuşabiliriz diye düşündüm. Onları kandırmaya çalışabiliriz."

"İlginç."

"Nedense senin gizli görevlerde tecrübeli olduğunu düşünmüştüm."

"Domina, ben bir *çılgın* savaşçıyım."

"Belki de kalkanını çok sessizce kemirmişsindir?"

Omuzunun üzerinden ona alaycı bir bakış attı. "İleride koridor var. Burada bekle."

Kavşağa sürünerek gitti, iki tarafa da baktı, sonra ona gelmesi için işaret etti. "Çok fazla siper yok."

"Hatırladığım kadarıyla ikisi de istediğimiz koridora bağlı. O koridorda nişler olmalı, ancak haritada ne kadar büyük oldukları belli değildi."

"Bir yön seç."

"Sol."

Sola döndüler ve bir virajı geçtiler. Koridorun sonunda, onlara bakan başka bir gardiyan vardı. "Bunu ben halledeyim," diye mırıldandı Clara, öne çıkarken, Istvhan kılıcı görünmeyecek şekilde tuttu. "Affedersiniz bayım, depoları arıyoruz. Bir torba rezene tohumu almamız gerekiyor, ama yolumuzu kaybettik..."

"Burası gıda deposu değil," dedi gardiyan. "Çok kaybolmuşsunuz. Geldiğiniz yoldan geri dönün ve iki kat merdiven çıkın."

"Ama az önce oradaydık ve bize üç kat aşağı inmemizi söylediler," dedi Clara.

"Hala orada fazladan bir uçuş olduğunu düşünüyorum," dedi Istvhan yardımsever bir şekilde. "Oh, burası tam bir *labirent."*

"Her neyse, yanlış yerdesin. Kapıdaki adam seni içeri almamalıydı," dedi güvenlik görevlisi, gözlerini devirerek. "Geldiğin yoldan geri dön."

"Daha kısa bir yol yok mu?"

"Hayır."

"Ama gerçekten başka bir merdivenden inmemiz gerekiyorsa, senin yanından geçen bir merdiven olmalı ve sonra biz..."

"Hayır."

"Ama..."

"Geldiğiniz yoldan geri dönün," dedi güvenlik görevlisi sert bir sesle. "Sizi geri götürmesi için devriye çağırmak zorunda bırakmayın beni."

"Ugggh," dedi Clara. "Gidiyorum, gidiyorum... bekle, sağdan mı geldik yoksa düz mü gittik?"

Muhafız sinirli bir ses çıkardı ve onlara doğru birkaç adım attı, eliyle işaret etti. "Merdivenlerden gelmiş olmalısınız."

"Şey, öyle yaptığımızı *sanıyordum*..." Bir adım geri attı, bu da adamın çapraz koridordan gözden kaybolmasına neden oldu, sonra, başka bir fikir gelmeyince, ellerini birleştirip adamın ensesine vurdu.

Dizlerinin üzerine çöktü. Istvhan ona yardımsever bir şekilde bıçak sapladı. "Kibirlenme," dedi, paladine sert bir bakış atarak.

"Domina, *asla* yapmam. Cesedi diğerinin yanına koyayım mı?" "Tabii, neden olmasın?"

Bu sefer kan daha azdı. Clara, adamın tuniğiyle elinden geldiğince kanı silerken, Istvhan cesedi arkadaşının cesedinin yanına bıraktı.

"Kılıçlarını çıkardım, böylece birbirlerini bıçaklamış gibi görünecekler."

"Buna inanacaklar mı?"

"Zararı olmaz."

Yine koridorda sürünerek ilerlediler ve saklanacak bir yer aradılar.

" , ÜZGÜNÜM," dedi Istvhan birkaç dakika sonra, ayaklarının dibine dağılmış cesetlere bakarak. "Bunlardan herhangi biriyle konuşmak ister misin?"

"Hrrwufff."

"Bu alaycı bir cevap mıydı? Ayılar alaycı olabilir mi?"

Ayının ona attığı bakış, ayılar yapmasa da Clara'nın kesinlikle yaptığına işaret ediyordu. Bir an sonra, vücudu titredi ve oldukça küçülüp tüylü olmaktan çıktı. Ayağa kalktı ve Istvhan ona bulabildiği kurtarılabilir giysileri uzattı. Muhafızlardan biri bir ip halkası taşıyordu ve bu, yıpranmış cüppeye uygun bir kemer oldu. Istvhan tunikasını çıkarıp ona uzattı. Bu, zırhını oldukça rahatsız edici bir şekilde ortaya çıkardı, ama Clara'nın giysilerinden patlamış gibi görünmesini engelledi, yani muhtemelen bir kayıp yoktu.

"Burada olduğumuzu anlayacaklar," dedi, tuniği başına geçirirken.

"Bence o gemi çoktan yola çıktı." Istvhan cesetlerden birine hafifçe vurdu. "Kim olduğumuzu veya nereye gittiğimizi sormaya bile tenezzül etmediler, sadece bize saldırdılar."

"Yanında bir ayı vardı."

"Ayı olan bir adama nereye gittiğini sorardım." "...

Sanırım bu adil."

"Hayır, sanırım cesetleri buldular." Yüzünü buruşturdu. "Güvenlik açısından bu gerçekten çok iyi bir tasarım. Her şey güvenlik katlarına yönlendiriliyor ve sonra o katlardaki birkaç dar geçitten geçiyor. Her şeyi kontrol etmek için tek ihtiyacınız olan bir avuç devriye."

Arkaları bir yerden bir çığlık yükseldi. Başka biri son cesetleri bulmuştu. "Katta bir davetsiz misafir var!" diye bağırdılar. "Davetsiz misafir!"

"Hay sıçayım," dedi Istvhan sohbet eder gibi. Bir paladin ve bir ayı, olağanüstü sayıda insanı alt edebilir, ama o çılgın olmadığı için sınırlıydı ve Clara da koridorda ayakta duramadığı için sınırlıydı.

"Köşedeki oyuklar," dedi Clara koşmaya başlayarak. "Haritayı

ezberleme yeteneğin beni hayrete düşürüyor Domina." "Ben

bir tüccarım. Bizim işimiz bu."

"Ve ben bir keresinde sana ayılar harita okuyabilir mi diye sormuştum."

"Evet, şey." Köşeyi gözetledi ve muhtemelen kimseyi görmedi, çünkü hızını kesmedi. "Maalesef, yer işaretlerini veya ana yönleri hatırlamakta pek iyi değiller. Orada!"

Alkovelere ulaştılar. Alkovelere baktılar. Birbirlerine baktılar. Alkovelere tekrar baktılar.

"Haritada çok daha büyük görünüyorlardı," dedi Istvhan.

"Yukarıdaki tuvaletlerin duvarları delip geçtiği yerler," dedi Clara. Yan dönüp nefes alarak kendini birine sıkıştırmayı başardı, ama Istvhan onun aceleyle çıkabileceğini düşünmüyordu. "Kahretsin. Sanırım devam etmeliyiz..."

Koridorun sonunda neredeyse bir düzine adam belirdi.

"Hayır," dedi Istvhan, çok sessizce, "Ben devam edeceğim. Sen burada

kal." "Ne? Ne yapıyorsun?"

"Teslim oluyorum," dedi. "Kız kardeşlerini dışarı çıkar."

"Ne?"

"Sessiz ol, Domina." Yaklaşan muhafızlara selam vermek için kılıcını kaldırdı. "Onlar çok fazla. Burada yollarımız ayrılıyor, tüm tanrılar seni korusun."

CLARA kendini olabildiğince nişin arkasına sıkıştırdı ve neler olduğunu duymak için kulaklarını dikti.

Şimdi mi? Şimdi mi?

Hayır. Değişme, diye düşündü. *Değişme. Onlar çok fazla ve bu delikte değişmeye çalışırsan, şişedeki mantar gibi sıkışıp kalırsın. Bu da, ne kadar istesen de paniğe kapılmaman gerektiği anlamına geliyor.*

Muhafızların seslerini, Istvhan'ın onlara cevap verdiğini duydu. Metal sesleri ve yumrukların ete çarptığı sesleri duydu.

Sakin ol. Sakinim. Sessizim. Kutsal Ursa'nın beni doğru yola yönlendireceğine inanıyorum.

"Beyler," dedi Istvhan daha yüksek sesle, hem acı çekiyor hem de biraz şaşkın gibi. "Devam etmemenizi öneririm. Ben Çelik Aziz'in şövalyesiyim. Eğer çılgına dönersem, hepinizi öldürmeye çalışırım. Belki de siz beni öldürürsünüz. Sanırım ikimiz de böyle bir sonucu istemiyoruz."

Clara, konuşurkenki yüzünü ve ifadesini hayal edebiliyordu. Ellerini ceplerine soktu ve parmakları küçük ve sert bir şeye dokundu. İmparator meşe ağacının meşe palamudu.

Sorumlu kişi, biraz boğuk bir sesle başka bir şey söyledi. Istvhan, "Ölü adamların izini takip et. Ben bunu tek başıma yaptım. Sanırım gladyatör çukurlarında çok başarılı olurdum. Bu yüzden geldim." dedi.

Clara, onu esir alan kişinin sesini hala ayırt edemiyordu, ama
iş görüşmesi cümlesini yakaladı.

"Öldürmekten zevk alıyorum," dedi Istvhan hoş bir sesle. "İnsanları öldürmekten zevk alıyorum. Hepinizi öldürmekten zevk alırım. Yine de, beni elime bir kılıç verip çukura atarsanız, bundan daha da fazla zevk alırım ve neredeyse hiç... yansıma olmaz."

Sesi kesinlikle ürperticiydi. Clara, paladinlerin kötü yalancılar olduğuna alışkındı, ama görünüşe göre Istvhan bundan haberdar değildi. *Yolda ne kadar sakin olduğunu hatırlıyor musun? Görevlerini ne kadar kolay örtbas ettiğini? Sen her zaman biliyordun.*

Kafasındaki küçük, hain ses fısıldadı: *Seni yatağına atmak için söylediği hiçbir şeye güvenemeyeceğini biliyorsun.*

Artık bunun önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Istvhan'ın onunla birlikte düşmanın kalesinin kalbine gelmiş olması ve onu kurtarmak için kendini feda ediyor olmasıydı. *Her şey bittikten sonra beni bir öpücük, bir gıdıklama ve "Bunun asla yürümeyeceğini biliyorsun" diyerek geride bırakabilirdi, ama şu anda buradaydı ve önemli olan da buydu.*

Yine bir yumruk ete çarptı. Istvhan homurdandı.

Şimdi mi? Şimdi mi?

Kutsal Ursa... Ama Kutsal Ursa çok uzak görünüyordu. Seçtiği kişiyi bu kadar iyi koruyorsa, neden diğer tüm rahibeler kaçırılmıştı? Neden Clara'ya bırakılmıştı? Neden bir adamın onu kurtarmak için kendini düşmana teslim etmesini dinlemek zorunda kalmıştı? Tutkuyla adını haykırmış ve onu kurtarmak için güvenliğini geride bırakmış bir adamın? O ölürse Kutsal Ursa'nın ne faydası vardı?

Istvhan'ın tanrısı ona sonunda ne yararı olmuştu?

Yumruğunu meşe palamudunun üzerinde sıktı ve ucundaki küçük sivri kısmın avucuna batmasını hissetti.

İnanç. Maddeye dönüşen inanç. Brant, ektiği şeyin büyüyeceğini bilmiyor. Asla göremeyecek olsa da, büyüyeceğine inanıyor.

Aziz Ursa, Çelik Aziz, eğer senden geriye dinleyen bir şey kaldıysa, bu adamı ve kız kardeşlerimi kurtar. Ölümüm anlamına gelse bile bu yolu sonuna kadar takip edeceğim, ama onun ölümünü izlememe izin verme.

Başka bir muhafız koştu. Clara nişin içine yapıştı, ama muhafız onun yönüne bakmadı, sadece yanından geçip gitti. "Efendim," diye nefes nefese söyledi, "efendim, diğer devriye öldü. Hepsi. Parçalanmış gibiler."

Sorumlu kişi her kimse, bir ayıyı gururlandıracak bir homurtu çıkardı. "Sadece sen mi?" diye sordu. Yeni gelen kişiye dönmüş olmalıydı, çünkü sesi daha az boğuktu.

"Berserkler," dedi Istvhan, "grup halinde iyi çalışabilme yetenekleriyle tanınmazlar."

Eğlenceli bir kahkaha. "Her halükarda çukura gireceksin. Belki de kalabalığı coşturmak için seni kaplanlara yem ederiz."

"Nasıl istersen."

"Onu getirin," diye bağırdı lider ve ardından, Istvhan'ın yaramaz bir öğrenciye öğretmen gibi azarlayıcı bir tonla "Hadi, hadi" demesi, çınlama ve homurtular eşliğinde grup koridordan uzaklaşarak Clara'yı yalnız bıraktı.

Clara, niş duvarına yaslanarak yüzünü sildi ve hareket edebilmek için uzun birkaç dakika geçmesi gerekti.

KIRK ÜÇ

ONU BİR HÜCREYE KOYDULAR. Oldukça sıradan bir hücreydi. Istvhan hayatında pek çok hücre görmemişti, ama bu hücre ne farelerle dolu bir çukur ne de silahlı muhafızların bulunduğu lüks bir kamaraydı. Tamamen ortalamaydı. Kapı sağlam bir kapı değil, metal parmaklıklardan yapılmıştı, bu da içeriye oldukça fazla ışık girmesini sağlıyordu, muhtemelen mahkumların dövüş çukuruna uygun olup olmadıkları bir bakışta değerlendirilebilsin diye.

Kilit mekanizmasını bulmak için parmaklıkların arasından elini uzattı ve orangutanlardan daha kısa kolları olanların ulaşamayacağı bir yerde olduğunu fark etti. *Şaşırdığımı söyleyemem. Bu konuda çok deneyimli olduklarını tahmin ediyorum.*

Her bir çubuğu zayıflık açısından test etti. Hiçbiri zayıf değildi. Birinin nazikçe gizli bir kapı veya gizli bir bölme bırakmış olabileceği ihtimaline karşı taş döşemeleri kontrol etti. Kimse o kadar nazik davranmamıştı. Atıklar için drenaj sıkıca çimentolanmıştı. Keskin bir kaşık ve birkaç ay zamanı olsaydı, Istvhan kendini dışarıya çıkarabilirdi, ama onu esir alanlar kaşık vermeyi de düşünmemişlerdi.

Böyle bir denizcilik kentinde bekleneceği gibi, hücrede bir ip hamak vardı. Istvhan'ı taşıyacak kadar uzundu, bu da etkileyiciydi. Hücre hakkındaki görüşünü biraz değiştirdi.

Sonra, yapabileceği hiçbir şey olmadığı ve alternatifinin oturup endişelenmek olduğu için, hamaka tırmandı, Clara'nın güvenliği için tüm yaşayan tanrılara ve özellikle bir ölü tanrıya dua etti ve uykuya daldı.

CLARA, bir kova alıp onunla uzaklaşarak temizlik ekibinden biri gibi davranıyordu. Cüppesini ip ile bağlamış ve yüzündeki kanı yıkamıştı. Neyse ki, sıradan giysilerinde kan, diğer lekelerden ayırt edilemezdi.

Ana kompleksin içine girdiğinde her yerde temizlikçiler vardı. Muhtemelen çok fazla *insan* olduğu için kimse onlara iki kez bakmadı. Kolezyum kompleksi başlı başına küçük bir şehirdi. Clara, egzersiz yapan gladyatörlerle dolu bir katı, işçilerin uyuduğu bir katı ve insanları barındırabilecek büyüklükte hücrelerle dolu iki katı daha geçti. Bu kadar çok mahkumun, gladyatörlerin kanı ve kirinin yanı sıra, personelin konaklama yerlerinin üzerine ne kadar pislik üreteceğini hesaplamaya çalıştı ve absürt derecede büyük bir rakam elde etti. *Her yerde paspaslı insanlar olması şaşırtıcı değil. Ve biz kompleksin ortasından başladık. Üst katlar muhtemelen üst düzey yetkililerin konaklama yerleri ve bu tür insanlar inanılmaz miktarda ev işi üretiyorlar.*

Hapishane hücrelerinin bulunduğu katlar korunuyordu. Temizlikçiler hala içeri girip çıkıyorlardı, ama Clara bunların bir programı olup olmadığını veya gardiyanların onları tanıyıp tanımadığını bilmiyordu. Istvhan'ı kontrol etmek için can atıyordu, ama kendini bir hücreye attırmak kimseye, en azından ona yardımcı olmazdı.

Bunu kendine üç dört kez söyledi. *Ve onu bulsan bile, onu nasıl kaçıracaksın? Burası, neredeyse kimsenin izlemediği hayvanlar gibi değil.*

O, kız kardeşlerin için özgürlüğünden vazgeçti. Bunu boşa harcamayın.

Hareket etmiyor gibiydi. Orada kök salmış, muhtemelen ameliyat yapılabilecek kadar temiz hale gelmiş bir duvar bölümünü yıkıyordu.

Kız kardeşlerini bulduktan sonra onun için geri gelebilirsin. Bir grup kaplanı serbest bırakırsan, bu herhangi bir sayıda gardiyanın dikkatini dağıtmak için yeterli olacaktır.

Bu sonunda onu tekrar harekete geçirdi. Kovayı aldı ve bir sonraki merdivenlere koştu, canavarları tuttukları yerleri arıyordu.

"SEN. PALADIN."

Istvhan şaşkınlıkla başını kaldırdı. Parmaklıkların arkasındaki konuşan kişi o kadar sıradandı ki, Istvhan onun bu işi yaptığından şüphelendi. Renksiz saçlar, renksiz gözler, şekilsiz giysiler. Hücresinin kapısında olmasaydı, ki bu onu Istvhan'ın dünyasındaki en ilginç şey yapıyordu, onu tamamen gözden kaçırabilirdi.

"Benimle konuşur musun?" diye sordu.

"Sosyal takvimim pek dolu değil," dedi Istvhan hücreye bakarak. Keskin kaşıkların ve kaçış tünellerinin eksikliğine ek olarak, kimse okuma malzemesi de bırakmamıştı. Zaman geçirmek için skandal dolu bir gazeteye çok para verirdi.

"Sen bir şöval*yesin*, değil mi?" dedi kadın. "Çelik Aziz?"

"Nasıl bildin?" diye sordu Istvhan, inkar etmenin bir anlamı olmadığını düşünerek.

Kadın omuz silkti. "Deniz Lordlarının gözleri ve kulakları vardır," dedi, "ve etrafta çok az sayıda çılgın savaşçı var. Birkaç gün önce bir kervanın parçası olarak bir Aziz geldiği söyleniyor ve şimdi sen buradasın ve çılgın savaşçı olduğunu iddia ediyorsun. Ve yeterince adam öldü, bu yüzden bu iddiaya inanmaya meyilliyim. İki ile ikiyi birleştirmek için uzman olmaya gerek yok."

Bir Aziz bir kervanın parçası olarak gelmiş. Galen'den bir şekilde haber almış olmalılar. Biri konuşmuş. Istvhan, kadının izlenimini düzeltmemeye karar verdi. Bu, onun lehine sonuçlanabilirdi. "O zaman korkarım ki siz benden üstünsünüz, hanımefendi."

Flörtü ona renksiz bir gülümseme kazandırdı. "Çelik Azizler'in seçkinler olduğu söylenir."

Bu kez gülümseme sırası ondaydı. "Bazen öyle
olur." Kadın başını salladı. "O zaman çukurlarda
savaşacak mısın?" "Bunun için geldim."

"Neden?"

En iyi yalanlar gerçeklerden oluşur. Istvhan dudaklarını yaladı. "Tanrım öldü," dedi. "Ben sahipsiz bir silahım. Çoğu yoldaşım Tanrı öldüğünde ölmeyi seçti, ama ben ölümümün şeklini kendim seçiyorum. Ve burada bir necromancer çalıştığını duydum. Ölmek ve böyle bir düşmanı da yanımda götürmek..." Ona en vahşi gülümsemesini gösterdi.

Kadın yemi yutmadı. "Çelik Aziz'in savaşta yenilemeyeceğini söylüyorlar."

"Yenilebiliriz. Bize yeterince adam gönderirsen." Bu yalan değildi.

Kadın başını salladı. "Yarın yeni sergi var," dedi. "Antony'nin drowgos'larının yine galip gelmesi bekleniyor, ama Gemi Parçalayıcılar

yeni bir şey getirdiler. Antony'yi tedirgin edecek kadar garip bir şey."

Muhtemelen kurtadamlarla dolu bir manastır gibi bir yer.

"Antony'nin çukurlar üzerindeki kontrolünün kırılması diğer Deniz Lordlarının da çıkarına. Gemi Parçalayıcı MacLaren ne planlıyorsa, biraz yardım faydalı olabilir. Hemen öncesinde çukurlara gideceksin. Drowgoslar, MacLaren'in şampiyonuyla yüzleşmeden önce senin üzerinde ısınacaklar. Sonrasında Antony'nin beklediğinden daha az drowgos kalırsa, bu hepimizin yararına olur. Bunu yapar mısın?"

"Başka seçeneğim var mı?"

Yine geçici, renksiz bir gülümseme. "Birçok adam drowgos'tan korkar. Sonuçta onlar ölü adamlardır."

"Ben ölülerden korkmuyorum," dedi Istvhan. "Tecrübelerime göre, sorun çıkaranlar yaşayanlardır."

Kadın ona başını salladı. "O zaman liste değiştirilecek. Ve sen de ölülerin ne kadar sorun çıkarabileceğini öğrenebilirsin. Belki Antony de yaşayanların ne kadar sorun çıkarabileceğini öğrenir."

Kadın arkasını dönmeye başladı. Istvhan elini kaldırdı. "Bir soru sorabilir miyim, hanımefendi?"

Renksiz gözler onunla buluştu. "Belki."

"Cehenneme gittiğimde, kim benim hayırseverim olduğunu söyleyeyim?" Kadın gülümsedi. "Belki oraya varmadan önce öğrenirsin."

Koşma, idrar, korku ve hayvanların sıkıntısının kokusuyla doluydu. Ayı bundan hoşlanmamıştı. Binlerce tuzağın kokusu, üst üste yığılmıştı. *Öyle değil,* diye yalan söyledi. *Öyle değil. Bu sadece aptal bir insan şeyi. Biz özgürüz. Sus.*

Bir şey, neredeyse kulağının dibinde kükredi ve Clara karşı duvara doğru sendeledi. Ayı kükredi ve Clara onu demir iradesiyle bastırdı.

Önemli değil, önemli değil, bize ulaşamaz, şimdi değil, sus, sus...

"Buraya yeni mi geldin?" diye sordu sempatik bir ses. Clara baktı ve zayıf, yaşlı bir kadın gördü. "Seni ahırları temizlemeye gönderdiler ve sana haber vermediler mi?"

"Biri yapmak ister mi diye sordular ve ben... ben hayvanları severim..." dedi zayıf bir sesle.

"Ben de severim," dedi kadın, "ve bana sorarsan burası bunun için berbat bir yer." Clara'ya elini uzattı. Elinde şaşırtıcı bir güç vardı. "Onu takma, o sadece Crabby."

"Crabby mi?"

Kadın kükreyen kaplanı işaret etti. Kaplan, pençelerini parmaklıklara dayamış, tüm boyuyla ayakta duruyordu. Uzanmış halde, ayından bile daha uzundu. "Crabby. Süslü bir asil adı var, ama biz ona Crabby diyoruz. Sana saldıracağından endişelenme, çoğunlukla erkeklerden nefret eder." Clara'yı kaplanın hücresinin önünden, parmaklıklardan uzak bir yere yönlendirdi. "Ama parmaklıklardan uzak dur, o püskürtmeyi sever. Aslında hepsi sever. Bugün senin işin bu, duvarlardaki ve yerdeki sidikleri temizlemek. Çok çekici, değil mi?"

Clara gülümsemeye çalıştı. Hayvanları seven çekingen bir temizlikçi ne derdi acaba? "Erkeklerin tuvaletlerini temizlemekten pek farkı yok gibi."

Kaplan bakıcısı güldü. "Onlar da çok daha iyi davranıyorlar. Bak, şuradaki zemindeki oluğu görüyor musun? O oluğun arkasında kalırsan, işemek ve gürültü dışında hiçbir şeyden zarar görmezsin. Ama o oluğun üzerine çıkma. Ellerin, kafan, vücudunun hiçbir parçası. Aksi takdirde, parmaklıkların arasından pençelerini uzatırlarsa, sana ulaşabilirler."

Clara'nın yutkunması tamamen sahte değildi. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Maymun kafesinden uzak dur," dedi kadın. "Şu anda içinde maymun tutmuyorlar, ama çok uzun kolları var ve iğrenç şeyler atıyorlar. Kapı sağlam, parmaklıklı değil. En uzak köşede." Yarım daire şeklindeki koşu pistini işaret etti.

Aha! Clara kafasındaki haritayı inceledi. Maymun kafesi. Kız kardeşlerinin tutulduğu yer orası olmalıydı. "Sadece paspas mı yapacağım?" diye sordu, heyecanını gizleyerek.

"Önce paspasla. Işıklar sönmeden önce bir şekilde bunu bitirebilirsen, olukların dibindeki pislik kovaları boşaltmaya çalışabilirsin, ama işeme birikmiş durumda."

"Işıklar ne zaman sönecek?" Clara, bu yerin hiç uyumadığını düşünmeye başlamıştı. Sabahın erken saatleri olduğundan oldukça emindi ve zamanın geçtiğini hissediyordu.

"Dövüşler başlamadan yaklaşık iki saat önce, böylece canavarlar dinlenebilir. Bu gece hiçbirini kesime göndermek zorunda kalmayacağız,

Nehir Devi'ne şükürler olsun." Clara iç geçirdi. "Sorun varsa, seslen. Birkaç saat daha burada olacağım."

Bir düzine rahibeyi bir kafese kilitli tutuyor musunuz? Kadın ne kadar dostça davranırsa davransın, bu pek güvenli görünmüyordu. Clara bunun yerine, "Teşekkür ederim," dedi. "Çok naziksiniz." Başını eğik tuttu, yakındaki yalakla kovasını doldurdu ve ovmaya başladı.

Zor bir işti, ama özellikle de zor değildi. Dikkatinin çoğunu ayının sorun çıkarmamasını sağlamaya harcadı. Hayvanlar doğalarına göre bağırıyor, kükrüyor ya da çığlık atıyorlardı, o da onların bıraktıklarını temizliyor, sakinleştirici düşünceler kuruyor ve ışıkların ne zaman söneceğini merak ediyordu.

Onun dünyası temizlik, taş döşemeler ve sidikle sınırlıydı. Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu, ama sonunda bir bakıcı yağ lambalarını söndürmeye başladı ve geçerken "Artık durabilirsin" dedi.

"Ben diğer taraftan çıkacağım," dedi ve onun itiraz edip etmeyeceğini görmek için bekledi. Ama görünüşe göre bu olağandışı ya da dikkate değer bir şey değildi. "Üzerine işemeyin," dedi ve bir sonraki lambaya geçti.

Koridorun en ucuna gitti, kapıdan çıktı ve parmaklıklı pencereden dışarıyı izleyerek bekledi. Bir gardiyan hızlıca koridoru dolaştı, sonra kapıdan çıktı. Clara girişin yerlerini ovmakla meşgul oldu ve gardiyan hemen içeriye kir getirdiğini özür dileyerek ıslıkla uzaklaştı.

Hepsi bu kadardı. Neredeyse yirmi dakika boyunca izledi ama başka kimseyi görmedi. Dışarıda kimse yoktu, o da koşu parkuruna geri girdi.

Kafeslerin anahtarları, hayvanların koğuşlarının girişlerinin yanındaki duvarda asılıydı. Clara onları gördüğünde bir an daha şüpheye düştü — *bu çok kolay, neden saklanmamışlar?* — ama pratiklik bu şüpheyi bastırdı. Bir kaplanın kafesinin anahtarlarını saklamazsınız. Kaplan onları çalabilir. Ve bir sorun çıkarsa, biri kendini hücreye kilitlerse veya bir hayvan yaralanırsa, sorunu çözmek için sadece birkaç saniyeniz olur. Anahtarları insan mahkumlar için yaptığınız gibi kilitli tutmazsınız. Birden fazla kopya tutarsınız ve onları kolay ulaşılabilir bir yerde saklarsınız.

Kıllı kafana bereket, Aziz Ursa. Clara anahtarlığı aldı. Loş ışıkta anahtarların üzerindeki etiketleri seçemedi, ya da belki de hiç etiketlenmemişlerdi. Karanlık koridorda aceleyle maymun kafesine doğru ilerlerken, dokunarak anahtarları ayırdı.

Hayvanlar onun geçişini izledi. Bir kedi öksürük gibi hırladı. Başka bir şey daha duydu, uzaktan gelen bir gürültü, ama bu sesin nereden geldiğini bilmiyordu.

Kafese neredeyse varmıştı, ses etrafında giderek büyüyordu, o sesin bir insan tarafından çıkarıldığını fark etti. Yukarıda, ahşap ve taş katmanların ötesinde, kalabalık bağırmaya başlamıştı.

KIRK DÖRT

ISTVHAN duvarların arkasından kalabalığın haykırışlarını duyuyordu. İlk kan dökme arzularının ne kadar sürede tatmin olacağını, birinin onu almaya gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Tabii biri gelirse.

Sadece bilgili bir yabancının, kadronun değiştirildiğine dair sözüne güvenebilirdim. Ve o muhafız kaptanı benim adımı görüp geri değiştirmeye karar verirse, beni koruyacak tek şey şansımdı.

Tabii kaptanın, tanıştığı kadını geçersiz kılabilecek rütbeye sahip olduğunu varsayarsak. Bu, başlı başına ilginç bir soruydu ve Istvhan'ın spekülasyon yapabilecek kadar yeterli bilgiye sahip olmadığı bir soruydu. *Kendimi devasa bir siyasi makinenin çarkları arasında sıkışmış buldum ve kaldıraçların nerede olduğunu ancak çok az biliyorum.*

Kükremeler devam ediyordu, ara sıra azalıyor, daha sık ise crescendo'ya yükseliyordu. *Isınma hareketleri sırasında birbirlerini mi öldürüyorlardı?* Bir gardiyan gelince, gardiyanı çağırıp çağırmamayı düşünüyordu. Gardiyan elinde bir anahtarlık tutuyordu. "Bu gece çukurda öleceksin," dedi adam. "Sessizce gelecek misin?"

"Muhtemelen," dedi Istvhan. "Sıkıldım. Çukur dövüşü daha iyi gibi görünüyor." Ellerini parmaklıkların arasından uzattı ve adam onları kelepçeledi, sonra kapıyı açtı.

"Silah alabilir miyim?" diye sordu Istvhan, koridorda yürürken. "Evet, alabilirsin. Böylece seyircilere daha iyi bir gösteri sunarsın." Gardiyan onu silahlarla kaplı bir duvara doğru yönlendirdi. Hiçbiri özellikle yüksek kaliteli değildi, ama olağanüstü bir çeşitlilik vardı. "İstediğini seç."

"Sol altta duran bastard kılıcı alabilir miyim?"

Gardiyan kelepçelerini çıkarmadı, ama kılıcı indirdi. "Elliot sana nişan aldı," dedi, çenesini başka bir adama doğru sallayarak. Adam, Istvhan'ın yönüne açıkça nişan almış, dolu bir tatar yayıyla sandalyede oturuyordu. "Komiklik yapma, o zaman kullanmak zorunda kalmaz."

"Aklımın ucundan bile geçmez." Istvhan, kelepçeler nedeniyle elinden geldiğince kılıcı kaldırdı. İyi bir kılıç değildi, ama ağırdı ve ilk iki üç saldırganı geçtikten sonra, zaten kılıcın kenarını sopa gibi kullanıyordunuz. Duvardaki kalkanların hiçbirinin doğrudan bir darbeye dayanacağına da güvenmiyordu. "Bu iş görür."

Dövüş alanına çıkan rampaya doğru yürürken, duvarda renksiz bir gölge gördü. Kadın öne çıktı, anahtarları işaret etti ve gardiyan, kadının sahip olduğu otoriteye itaat ederek anahtarları hemen ona verdi.

"Cehenneme gittiğinde," diye mırıldandı kadın, "Su Tanrıçası'na Dovekies'in hala sadık olduğunu söyle."

Istvhan ona çok derin bir reverans yaptı ve hayatını pahalıya satmaya hazır olarak rampadan yukarı çıktı.

Hayatında pek çok dövüşe katılmıştı, ama Istvhan'ın hatırladığı kadarıyla bu, bir spikerin olduğu ilk dövüştü.

"Ve şimdi, saygın seyirciler, bu sporun izleyicileri, hapishane hücresine kadar savaşarak gelen bir rakibimiz var! Kendi ülkesinde seçkin bir kılıç ustası olduğunu iddia ediyor. Bakalım drowgoslar buna ne diyecek!"

Bundan nefret mi ediyorum, yoksa tüm dövüşlerimde beni takip etmesini mi istiyorum, bilmiyorum. Istvhan kalabalığı taradı. Koltuklar başının üstünde yükseliyordu ve en üst kısım gökyüzüne açıktı, ancak gece vaktiydi ve tüm ışık meşalelerden geliyordu. Koltuklar tıklım tıklım doluydu, muhtemelen en zenginler en altta, ayaktakımı ise en üstte oturuyordu. Amfitiyatroda alt sırada yedi adet loca vardı ve her birinin ön tarafında büyük bir amblem vardı. Üçü stilize edilmiş dalış kuşlarını, diğerleri ise dalgalar, gemiler ve kılıçları temsil ediyordu. *Her Sealord için bir tane olduğunu tahmin ediyorum. Şuradaki Antony mi?*

Bir an sonra spikerin "Hala yenilmez, Deniz Lordu Antony'nin drowgosları!" diye bağırmasıyla şüpheleri doğrulandı ve locadaki adam

kutuya oturan adam ayağa kalktı ve yumruğunu havaya kaldırdı. Genç, fare suratlı, seyrek saçlı ve denizci kaslı bir adamdı. Istvhan'ın dikkatini çeken, yanındaki kişiydi. Koyu renkli, kapüşonlu bir pelerin giymişti ve çok hareketsiz oturuyordu, ama mesele bundan ibaret değildi. Bir şey Istvhan'a dikkatini vermesi gerektiğini, bunun *kötü, şeytani ve önemli* bir şey olduğunu haykırıyordu.

Çelik Aziz'in Şövalyeleri, hassas duygularıyla tanınmazlardı. Istvhan, bir iblisi fark etmekte diğerlerinden daha iyi değildi, hatta diğerleri Rüya Tanrısı'na mensupsa, onlardan çok daha kötüydü. Ancak, içinde yarı gömülü olan tuhaflık hissi birdenbire ona bağırmaya başladı ve pelerinli figür bunun kaynağıydı.

Eğer o büyücü ise, o zaman tam bir aptal. Klişe gibi giyinmiş ve zaten burada olmaması gerekiyor. Tabii ölü bedenleriyle görsel bağlantısını sürdürmesi gerekmiyorsa.

Arenanın karşı taraflarında iki kapı açıldı ve figürler içeri girdi. Kalabalık çığlık attı. Istvhan birkaç adım geri attı, arkasına bir bakış attı ve arkasındaki kapıdan kimsenin girmediğinden emin oldu. Giren yoktu. En azından ilk başta sadece bunlar vardı.

"Denizin dibinden çıkarılmış ve savaşma arzusu ile canlandırılmış! Acı ve korku hissetmezler! Yenilginin anlamını bilmezler! Onları gerçekten öldürebilecek biri var mı... *iki kez?"*

Bunu söylemesi için bir spikere ihtiyacı yoktu. Drowgoslar kesinlikle ölmüştü. Istvhan, son birkaç gün içinde bir daha asla savaşmak istemediği kadar çok cesetle savaşmıştı ve bunların da aynı olduğunu görmek için uzman olmaya gerek yoktu. Giysilerinden tuzlu su kokan su damlıyordu. Görebildiği kadarıyla derileri yeşilimsi siyahtı ve mumsu bir görünüme sahipti. Hepsi normal kafalara sahip görünüyordu, en azından ölülerin sahip olabileceği kadar normal. Altısı vardı ve üçünün yüzleri kefenle örtülmüştü, ama diğerleri gözsüzdü ve şişmişti, ağızlarından kararmış dilleri dışarı çıkmıştı. Kefenler, örtüler ve yırtık pırtık giysiler giyiyorlardı.

Peki. Ne kadar uzun süre dayanırsam, Clara'nın kaçmak için o kadar fazla zamanı olur. Bakalım ne yapabilirim.

Altı kişi. İkisi üç çatallı mızrak, diğerleri çeşitli kılıç ve kama taşıyor. Savaşın gidişatı lehine olduğu için aşılamaz bir engel değil. Yine de şans çok yüksek değil. Birlikte savaşırlarsa, başı büyük belada olur.

Istvhan derin bir nefes aldı. Savaşın gidişatı değişiyordu, kırmızı bir sis görüşünün kenarlarını kaplıyordu. *Zamanı geldi,* dedi. Kendini tutmayı bıraktı ve

bıraktı.

"KIZ KARDEŞLER?" diye fısıldadı Clara, maymun kafesinin parmaklıklı penceresinden içeriye bakarak. "Kız kardeşler, orada mısınız?"

Lütfen, orada olsunlar, yanlış yerde olmayayım, savaştan önce onları başka yere götürmemiş olsunlar...

Hışırtı. Kıyafetlerin hareket etmesi. Ve sonra tanıdık bir ses, belirsiz bir şekilde, "Clara?" dedi.

Göğsündeki sert, düğümlü boşluk sanki bir çekiçle vurulmuş gibi hissettirdi. Parmaklıklara sarıldı. "Sigrid? Sen misin?"

"Clara? Ama sen öldün!"

"Hayır, değilim, gerçekten değilim." Kahkaha ve gözyaşı arasında bir şeyden boğuldu. "Ölmedim. Bir Arral beni buldu... oh, önemli değil! Şimdi buradayım ve fazla vaktimiz yok. Sizi buradan çıkaracağım." Anahtarlarla uğraştı ve birini kilide soktu. Anahtarlar kocaman, ağır şeylerdi ve kilitler de çok büyüktü. İlki dönmedi, o da bir sonrakini denedi. Anahtarlar halkada çınladı. Kaplanlardan biri bu sese öksürük gibi bir hırıltı çıkardı, başka bir kedi de bloğun daha ilerisinden kükredi, ta ki tüm sıra yankılarla çınlayana kadar. *Kutsal Ursa, muhtemelen anahtarların beslenme zamanı geldiğini öğrendiler...*

"İyi misin?" diye sordu Sigrid, kapının arkasından.

"Sadece doğru anahtarı bulmam gerekiyor."

Sonra durdu, çünkü çok keskin ve çok soğuk bir şey sırtını dürtüyordu.

Çok yavaşça başını çevirdi.

Tiger bakıcılarından biri dört adım ötede duruyordu. Elinde, böbreklerine doğrultulmuş, çapraz destekli kötü niyetli bir mızrak vardı.

"Nasıl çıktığını bilmiyorum," dedi, "ama sanırım sen de onlardan birisin. Elimde tuttuğum şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Ayı mızrağı," dedi Clara, ağzı kurumuş bir halde.

"Aynen öyle." Silaha hafifçe bastırdı ve Clara, mızrağın cüppesinin kumaşını kestiğini hissetti. Kenarları jilet gibi keskindi, kasları kesip yağı korumak için tasarlanmıştı. "Birkaç yıl önce

Ayı avcılığı modası vardı. Bence bu, güzel bir hayvanın boşa harcanması, ama işimi unutmadım."

Clara yutkundu. Bir asker ya da muhafız olsaydı, onu alt edebileceğinden emin olurdu. Onlar insanlarla savaşmaya alışkındı. Ama bu adam her gün hayvanlarla çalışıyordu ve her şeyi doğru yapıyordu. "Bizi bırakırsan, istediğin her şeyi veririm."

Adam başını salladı. "Bana verebileceğiniz hiçbir şey yok. Ellerinizi kapıya koyun."

Clara itaat etti. "Lütfen," dedi, gözlerini ondan ayırmadan. "Lütfen, bunun yanlış olduğunu biliyorsunuzdur. Biz rahibeleriz. Kaçırıldık. Bu doğru değil."

"Hayır, değil," dedi. Kadının hissettiği kadar yaşlı görünüyordu. "Kaplanlar, ayılar ya da erkekler için de doğru değil. Ama benim bir torunum var ve benim dışımda kimsesi yok. Eğer benim gözetimimde kaçarsanız, çukura atılacak bir sonraki kişi ben olurum." Gözlerini ayırmadan ıslık çaldı ve birkaç kapı ötedeki kaplan kafesinden başka bir gardiyan çıktı.

"Uh, efendim, bir sorun mu var?"

"Evet," dedi. Hâlâ gözlerini Clara'dan ayırmıyordu. "Git diğer bekçileri topla. Canavarlardan biri kaçmış."

DROWGOSLAR bir grup olarak değil, altı ayrı birey olarak savaşıyordu, bu yüzden Istvhan hala hayattaydı. Kafalarını kesmenin bir işe yaramadığını çoktan öğrenmişti. Bu sadece kafasız bir şeyle savaştığı anlamına geliyordu. Sendeleyip duruyorlardı ve pek çevik değillerdi, ama hala savaşmaya devam ediyorlardı. Onları kafalarını kesmekle yetindi, bu da onları şaşırtmış gibiydi. Vücutları açıkça çürümüş durumdaydı ve kollarını kesmek, etten çok sert bir peynir bloğunu kesmek gibiydi.

Onlar bana ulaşamayana kadar kollarını ve bacaklarını kesmek zorundayım, diye düşündü ve düşünceleri inanılmaz derecede yavaştı, kafatasının içinde taşlar gibi yuvarlanırken, vücudu gelgit hızıyla hareket ediyordu. Bazen zaman yanlara doğru atlıyordu ve kendini, oraya nasıl geldiğini tam olarak bilmeden, bir şeyin vücudundan kılıcını çekip çıkarırken buluyordu.

Aslında, kaç tanesini yaraladığını söylemesi için spikere güveniyordu.

"Ve bir başkasının kollarını da kopardı! Ölmemiş olabilirler, ama artık ona saldırmayacaklar!"

Bu adamlardan birini işe almalıyım... Artık üç kolu olmayan drowgo vardı ve dördüncüsü üzerinde çalışıyordu. Bacağının birini ve elini bileğinden koparmıştı. Acı çekiyor gibi görünmüyordu, ama yere düştü ve onun peşinden sürünmeye başladı. Savaş dalgası yine üzerine çöktü. Her şey çok yavaştı. Düşmanın hareketleri beceriksizdi ve çok uzun sürüyordu.

Kılıçsız olanlardan biri ona doğru geldi ve tek kollu bir kucaklamayla onu yakalamaya çalıştı. O dans ederek kaçtı, ama arkasında ikinci bir adam vardı ve o, kolunu beline doladı. Soğuk ve ıslaktı ve birkaç gün önce pürüzsüz adamdan kopardığı bacakla aynı yumuşak, şişkin hissi veriyordu.

Gelgit geldiğinde hiç bu kadar şiddetli bir şekilde hasta olmamıştı. Kalan bilincinin parçaları derin bir rahatlama hissetti.

Istvhan, kılıcının kabzasıyla drowgo'nun göğsüne vurdu, yaratığı geri itmekten başka bir şey beklemiyordu. Bunun yerine, garip bir şekilde tanıdık gelen içi boş bir çıtırtı duydu.

Drowgo yere yığıldı.

Görüşünün önündeki kırmızı sisin içinden bile Istvhan, "*Ne oluyor lan?"* diye düşündü. Kil gibi ses çıkmıştı. Ama bu hiç mantıklı değildi. Yaratık sadece sersemlemiş olabilir diye yolundan çekildi, ama yaratık kumların üzerinde hareketsiz yatıyordu.

Bir diğeri, üç çatallı mızrakla yaklaşıyordu. O, yere düşen canavarın menzilinden uzaklaşarak geri çekildi ve onu karşılamak için bekledi, hâlâ o sesin ne olduğunu merak ediyordu. *O ses kemiğe benzemiyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?* Zaten birinin kafasını yarıya kadar kesmişti ve kestiği şey etti, boğulmaktan dolayı yumuşak ve şişmiş, ama kesinlikle etti. Hiçbirinin sırtından veya omzundan fazladan bir kafa çıkmıyordu.

Yeni drowgo'nun menzili vardı, ama çok yavaştı. Bir insandan daha hızlı değildi. Savaşın akışı hızlı ve acımasızdı. Üç çatallı mızrağın darbesinden kaçmak, boş eliyle sapını yakalamak ve öne doğru çekmek, drowgo'nun dengesini bozmak için yıllarca vaktin vardı, böylece onu eğip geriye doğru itebilirdin. Üç çatallı mızrağın sapı göğsüne çarptı ve kırılan çömleklerin çatırtısını duydu ve drowgo cansız bir şekilde yere yığıldı. Kalabalık, denizin kayalara çarptığı gibi uzak bir kükremeyle haykırdı.

Istvhan dalgalardan kurtuldu. Muhtemelen aptalca bir hareketti ama eğer haklıysa, bu her şeyi değiştirirdi. Üç çatallı mızrağı tutmaya devam etti, çatal uçlarını yere düşen drowgo'nun göğsündeki sargılara sapladı ve çekti.

Sarmal bezin altında bir gömlek vardı. Gömleğin altında — kahretsin, kahretsin, bir tane daha geliyordu, zamanı yoktu ama bilmek zorundaydı — kenarları siyahımsı yeşil, içi mezar mumu ile kaplı kocaman bir delik vardı.

Delik içinde, bir düzine kırık çömlek parçası vardı.

Kil kalpler mi? Kil kalpleri *mi var*? *Bu bir bakıma mantıklıydı, ama Stachys hiçbir şey söylememişti.*

Kıvrımlarını çözdü ve kılıcı, deliğin yaklaşık seviyesinde bir sonrakinin göğsüne doğru sapladı. Aptalca bir hareketti, akıllı bir savaşçı insan bir rakibe karşı böyle bir şey yapmazdı. Kaburgalar kılıcını yana savururdu ve savurmasa bile, gövdesi kılıcına kalıcı olarak yapışırdı ve muhtemelen tüm arkadaşları ve anne tarafındaki kuzenleri, sen onun göğüs kemiğine basarken onu kurtarmaya çalışmak için koşarak gelirdi.

Kaburga yoktu. Seramik kırılma sesi duyuldu. Bir tane daha devrildi.

Ona doğru sürünerek gelen, bariz hedefti. Diğer kolunu da kopardı ve tridentle onu yuvarladı. O da kıvrıldı ve ona tekme attı. Tridentle boynunu sabitleyip kefenini kenara çekti.

...oh.

O bir kalp değildi.

Kil ile yapılmış bir çocuk kafası, ona doğru çenesini kapattı ve ses çıkarmadan ağzını açarak hırladı.

KIRK BEŞ

CLARA, kurtarıcı olarak kız kardeşleriyle yeniden bir araya gelmeyi umuyordu. Bunun yerine, ayı mızrağının ucuyla kapıdan sertçe itildi. Kapı çarptı ve onu karanlıkta gözlerini kırpıştırarak bıraktı.

"Clara," dedi Rahibe Sigrid ve kollarını Clara'nın omuzlarına doladı.

"Seni kurtarmaya çalışıyordum," dedi, gözyaşları gelmeye başlarken. "Tanrım, çok yakındım, şimdi yakalanmak çok aptalca..."

Sigrid, sanki çok küçük bir çocukmuş gibi sırtını okşadı. "Yine hepimiz bir aradayız. Bu çok değerli." Sonra geri çekildi ve bir kucaklaşma daha oldu, sonra bir tane daha... Başarısız olmuş olsa da, uzun bir süre sonra nihayet *buradaydılar*...

"Clara!"

"Her zamanki gibi geç kaldın, görüyorum."

"Seni bir daha göremeyeceğimi sandım."

"Hayatta olduğuna çok sevindim."

"Hepimiz öldüğünü sandık!"

Hepsine cevap vermeye çalıştı, ama Saint Ursa onun ne kadar tutarlı olduğunu biliyordu. Sonunda, sadece başını sallayıp ağlıyordu ve hiçbir cümle kuramıyordu.

"Herkes... herkes hala hayatta mı?" Clara, sesini tekrar kontrol altına alabildiğinde sordu. Hücreye bakındı, gözleri karanlığa alıştı. Maymun kafesi aceleyle bir tür yatakhaneye dönüştürülmüştü, üstüne ve altına hamaklar asılmış, yiyecek ve içeceklerin bulunduğu bir masa konulmuştu. Cesetleri saymaya çalıştı ama vazgeçti. "Başrahibe nerede?"

"Başrahibe kurtulamadı," dedi Sigrid sert bir sesle.

Clara'nın kalbi sıkıştı. "Vagon ona fazla mı geldi?" "Vagon değildi.

Ama sen buraya nasıl geldin?"

"Ne demek arabadan dolayı değildi?"

İki acemiden biri ağlamaya başladı. Sigrid, dünyayı dışarıda tutmaya çalışır gibi elini kapıya koydu. "Buradan biraz güneydeki bir malikanede iki hafta geçirdik. Yağmacılar bizi teslim ettikleri adam, dolandırılmadığını kanıtlamak için kıyafetlerimizi değiştirmemizi istedi. Başrahibe reddetti. Onların eğlencesi için gösteri yapacak hayvanlar olmadığımızı söyledi. Biz kabul edene kadar ona zarar verdiler."

Clara keskin bir nefes aldı.

"Yaralandı..." "Yaralarından öldü."

"Onun isteğine uymalıydık," dedi Rahibe Emilia. "Değişmek için kendimizi alçaltmışız, peki ne için? Onu kurtaramadık."

"Daha önce yapsaydık, kurtarırdı," diye homurdandı Eczacı Rahibe. "Olan oldu," dedi Sigrid. "Artık önemi yok." Clara'ya baktı ve Clara onun gözlerinde bunun çok, çok önemli olduğunu okudu ve Sigrid öfkesini zar zor kontrol ediyordu. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Morstone," dedi Clara. "Ve savaş çukurlarına gönderilmek üzereyiz."

Toplanan rahibeler arasında dehşet yayıldı, ama Sigrid sadece başını salladı. "O zaman bize bildiklerini anlat."

ISTVHAN kalabalığın çığlıklarını duyabiliyordu, başka bir bacakları olmayan drowgo'nun kendisine doğru süründüğünü görebiliyordu, ama gözlerini ayıramıyordu. Ölü şeyin göğsündeki heykel, yumruğundan daha büyük değildi ve üzerinde korkunç bir şekilde şekil bozukluğu vardı. Alnı yüzünün üzerinde şişkin duruyordu. Gözleri çok fazla aralıktı ve korkunç bir fetüs gibi kapalı olarak oyulmuştu.

Garip bir şekilde, ilk tepkisi rahatlamaydı. Bu büyücülük değildi. Bu kötüydü, ama onun anlayabildiği basit, açık bir kötülüktü. Kimse ölüleri sonsuz uykularından geri getirmiyordu. Drowgolar ölümsüz değildi, sadece bir sihirbazın büyüsüyle hareket ettirilen ölü bedenlerdi.

Stachys bize anlattı. Son kalıbı yaparken kızgın olduğunu, bunun doğru olmadığını söyledi. Ben bunun doğru çalışmadığını kastettiğini sandım, ama hayır, yarattığı şeyin doğru olmadığını kastetmişti. Bu, sokakta kabul edilebilecek bir şey değildi. Belki de bu, yarattığı şeyin yaptıklarını durdurmaya çalışmanın bir yoluydu.

Zavallı aptal. Yarattığı şey onu kullanmanın başka bir yolunu bulmuştu.

Sürünen şey, üç çatallı mızrağın ucunda sarsıldı ve kıvrıldı. Istvhan, çamurdan yapılmış çocuğun yüzünü botunun topuğuyla ezdi. Drowgo gevşedi.

Üç çatallı mızrağı çekip çıkardı ve kumların üzerinde ilerleyerek sürünen drowgo'ların her birini yere yatırıp göğsüne bastırdı. Sadece biri hayatta kaldı. Üzerindeki ıslak bezi çekip çıkardı ve deliğin karnında olduğunu gördü, kil kafa ters dönmüş, yarısı kararmış iç organların arasında gömülü kalmıştı.

Düşmanın önünde kusma. Onlara bu zevki yaşatma.

"Başardı!" diye bağırdı spiker. *"Hepsini öldürdü! Her seferinde kalplerinden! Kılıç ustasının stratejisi işe yaradı!"*

Sealord Antony'nin locasına doğru yürüdü ve tridenti yere fırlattı. Trident dik olarak kumun üzerine düştü ve titremeye başladı. *"Ee?"* diye bağırdı. *"Başka var mı?"*

Bu kesinlikle gösterişli bir hareketti ve kalabalık buna bayıldı. Antony çirkin bir kırmızıya döndü ve yumruğunu locanın kenarına vurdu. Yanındaki kapüşonlu figür başını çevirdi ve kapüşonunun gölgesinden Istvhan'a baktı.

Sen bir büyücü değilsin. Sen Stachys'in büyük eseri, değil mi? Kendine ceset temin etmenin bir yolunu buldun. Bahse girerim, arenada öldürdüğün insanların cesetlerini topluyorsun. Belki de bir gecede ıslatıp güzelce şişmelerini sağlıyorsun ve iğrenç küçük kafalarından birini bağırsaklarına tıkıyorsun. Ne güzel bir anlaşma olmalı. İnsanlar her kavgada kaybederken, sen kazanıyorsun.

Daha önce kaç gladyatörün, küçük kil nesnelerin cesetleri kontrol ettiğini fark ettiğini merak etti. *Onları cesetlerin altında gömdükten sonra üstlerine başka bir kafa mı koyuyordunuz? Drowgos yenilmezler, bu yüzden kimse bunu anlatacak kadar uzun yaşamadı. Ve kalabalıktan bakıldığında, muhtemelen sadece onların kalplerini yok ediyormuşum gibi görünüyor.* Kafalar çok küçüktü ve duvarlar çok yüksekti. Drowgos hayatta kalan kimse bırakmadıkça ve cesetleri temizleyen insanları mutlu tuttuğu sürece

mutlu tuttuğu sürece, Antony sonsuza kadar devam edebilir ve cesetleri pürüzsüz adamların değirmenine besleyebilirdi.

Kalabalık hiç azalmaya niyetli görünmüyordu. Istvhan onlara el salladı ve bu insanların, hayvanların ve insanların kendi vatandaşlarının cesetleri tarafından parçalanmasını izlemekten zevk alan ne iğrenç bir grup olduğunu düşündü. *Biliyorsunuz, bazı ülkelerde sadece yağlanmış çıplak erkekler birbirleriyle güreşir ve kimse ölüleri* diriltmez.

"Yeter, Antony," diye bağırdı başka bir Deniz Lordu, ayağa kalkarak. O, torbacıklar ve sarkık bir yüze ve seyrekleşen saçlara sahip yaşlı bir adamdı. Kutusu, zırhlı bir yumrukta yakalanmış bir geminin armasıyla süslenmişti. Gemi Parçalayıcı MacLaren mi? Garip bir unvan, ama Deniz Lordlarının kendilerine nasıl isim verdiklerini sadece tanrılar bilirdi. *Kalabalığın içinde onu bu kadar iyi duyabilmem etkileyici. Burası akustik için tasarlanmış olmalı.*

"Drowgos'larınız tek bir kılıç ustasını bile alt edemiyorsa, başkasına sıra verin. Benim de ringe çıkacak şampiyonlarım var."

Antony'nin sesi öfkeden boğulmuştu. "Bu daha başlangıçtı! Ona bir şans vermek için bir avuç adam gönderdik. Drowgos'larım onu ve senin zavallı şampiyonlarını da diğerlerini yendikleri gibi yenecekler!"

"Öyleyse görelim," dedi MacLaren ve oturdu. Spikere rahat bir hareket yaptı.

"Shipbreaker Klanı'ndan Sealord MacLaren'den, arenada ilk kez boy gösteren... Saint Ursa Kardeşliği!"

Kalabalık alkışladı, ama Istvhan bu noktada her şeye alkışlayacaklarını düşündü.

Ve burada Clara'nın kız kardeşlerini hücrelerinden kaçırdığını öğrenirler. Umarım.

"Barbar güneyden, dağların ötesinden, vahşetleriyle tanınan bir kız kardeşler kabilesi! Erkekleri çiftleşmek için yakaladıkları, işleri bittiğinde de öldürdükleri söyleniyor! Ama Morstone'un derinliklerinden gelen tehdide karşı nasıl başa çıkacaklar?"

Eğer bunu bir şekilde atlatırsam, Clara'ya pek çok hikaye anlatacağım.

Gerilim arttı. Spiker sessizliğe büründü. Istvhan umutlanmaya cesaret etti ve gözlerini MacLaren'dan ayırmadı. Her an bir koşucu gelip ona haber verecekti... her an...

Arkasındaki kapının gıcırdadığını duydu ve döndü.

Bir düzine kadın, sıkı bir grup halinde giriş kapısından itilerek içeriye sokuldu. Çoğu orta yaşlı ve yaşlıydı, ama iki genç acemi birbirlerinin kollarını sıkıca tutmuş, yüzlerinde dehşet ifadeleri vardı.

Hayır.

Olama

z.

Tanrım, lütfen.

Ve onların önünde, o anda en son görmek istediği kişi duruyordu.

Clara onun gözlerine baktı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı ve başını salladı.

KALABALIK, spikerin onları nasıl tanıttığına bakılmaksızın, korkmuş bir grup kadını nasıl değerlendireceğini bilemiyordu. Dağınık tezahüratlar, daha çok mırıldanmalar ve kafa karışıklığı vardı. Istvhan, kumda kan görür görmez sevinmeyeceklerini düşünerek kendini kandırmadı.

Clara'ya doğru yürüdü. Neredeyse onun kadar uzun ve benzer bir vücut yapısına sahip yaşlı bir kadın aralarına girmeye çalıştı ve Clara aceleyle kolunu uzattı.

"Burada olmamalısın," dedi. "Sen

de olmamalısın."

"Evet, şey..." Giriş kapılarına baktı. Her an drowgoslar içeri akın etmeye başlayabilirdi. "Dinle, bu önemli! Onlar pürüzsüz adamlar! Göğüslerinin içinde kil kafaları var. Onları parçalarsan yere düşerler."

Clara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, ama soru sormakla zaman kaybetmedi. "Savaşmamız gerekecek," dedi omzunun üzerinden. "Bu şeyler canlı değil. Göğüslerinde kil bir şey var. Onu parçalarsan ölürler."

Kapı açılmaya başladı. Üç çatallı mızrağının sapını kavradı ve rahibelerin kaçının bunu duyup anladığını merak etti. Ne kadar kanlı bir sahneye tanık olacağını merak etti.

Clara'nın yanındaki iri kadın, yanındaki başka bir kadına dönerek, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Göğüslerindeki kil şeyi parçalayın," dedi ikinci kadın. İkisi de iki tane daha yakaladı ve soruyu tekrarladı. Drowgoslar

kapılardan çıkmaya başladı ve çukurun duvarlarını çevreledi. Ölü adamlar birbirlerinden bir kol mesafesi uzaklıkta durarak koloseumu çevrelediler. Çukur ölü adamlarla doldukça kalabalığın mırıldanmaları tezahürata dönüştü.

"Savaşmak zorunda mıyız?" diye sordu Istvhan'ın dirseğinin yanındaki bir ses. Kadın yaşlı, zayıf ve beyaz saçlıydı. "Onların eğlencesi için değişmeyi reddettik ve şimdi..." Kalabalığa bir elini kaldırdı.

Çelik Aziz, senden geriye ne kaldıysa, Beyaz Sıçan, beni duyuyorsan, Aziz Ursa, eğer varsa, lütfen, lütfen *onların şehit olmaya kararlı olmamalarını sağla. Onlar için sevinçle öleceğim, ama bunun bir anlamı olsun.* "Savaşmazsanız, ölü adamlar sizi paramparça edecek," dedi.

Clara'nın sesi düz ve ürkütücü bir şekilde tonlamasızdı, sanki çok önemli bir şey dikkatini dağıtmış gibiydi. "Bu adamı tanıyorum. Onun yanında savaşacağım."

İri kadın, "Yalnız başına değil" dedi.

"Sigrid, başrahibe istemiyordu..."

"Başrahibe öldü," dedi Sigrid düz bir sesle. "Benden acemilerin de aynı yolu izlemesini izlememi isteme."

Drowgoslar içeri girmeyi bitirdi. Kapılar metalin boş bir çınlamasıyla kapandı. Istvhan bir daire çizerek döndü ve onlarca ölü adamın, etraflarında eşit aralıklarla bir halka oluşturduğunu gördü.

Clara'ya döndü. Meşale ışığı, gözlerinde yeşil ateşler uyandırdı. "Sizi canavarlar olarak tanımayacağız," dedi. Çenesi gergindi ve sonunda, son kalan iradesiyle değişimi engellediğini anladı. "Bizden olabildiğince uzaklaşın."

Deniz Lordu Antony kolunu keskin bir hareketle indirdi ve drowgoslar saldırıya geçti.

KIRK ALTI

ISTVHAN, drowgoların birinin arkasına yaklaştığını fark etti ve döndü, kaldırdığı kılıcı kılıcıyla yakaladı ve yaratığın göğsüne yumruk attı, bir delik bulmayı umuyordu. Yumruğu kaburgalara çarptı, ama kaburgalar keskin bir şekilde sola doğru eğildi ve ikinci yumruğu kil kafaya isabet etti. Drowgo yere yığıldı ve o da ondan uzaklaştı, bir başkasının kolunu kopardı — *tanrım, bu çok süngerimsi, bundan çok nefret ediyorum* — ve sonra kendini drowgoların arkasında buldu.

Başlarının üzerinden baktı ve Saint Ursa'nın Kız Kardeşlerini gördü.

Clara, o arkasını döndüğü sırada değişmişti. Yanındaki kadın da öyle. Dönüşümün onları sarmasını izledi, sanki bir yangın gibi, önce birini, sonra diğerini, her biri giderek daha da uzuyor, şekilleri akıp canavarlara dönüşüyordu, acemiler yarı yetişkin gençler, geri kalanlar ise hayal edebileceği en büyük ayılar kadar büyüktü.

Kalabalığın sesi aniden değişti. Sessizleşmedi, ama her seyirci olan biteni gördükçe, kükreme, nefesini içine çeken bir tıslamaya dönüştü.

O ani sessizlikte, iki devasa dişi ayının arasında duran yaşlı kadının *"*Oh, *lanet olsun"* dediğini duydu ve sonra o da değişmeye başladı.

Ne garip, diye düşündü Istvhan, kendini çok uzak hissederek, *bu onların insan olarak ne kadar büyük olduklarıyla hiçbir ilgisi yok gibi görünüyor.* Yaşlı kadın gümüş ağızlı bir devdi, Clara'nın üçte biri kadar büyüktü.

Drowgoslar şaşkınlık veya sürpriz hissetme yeteneğinden yoksundu. Yavaşlamadılar, savaşa girdiler ve kılıç ve tridentleriyle ayılara saldırdılar. Acemilerden biri neredeyse anında öldürüldü. Sonra Clara ve

Sigrid, drowgosların duvarına çekiç gibi çarptı. Cesetler havada uçtu. Kalabalık çılgına döndü.

Onlara göğsüne saldırmalarını söylemek fazla kesin bir talimat olmuş olabilir. Ayılar... ayılar gibi savaştılar. Drowgolar'ı yere serip bir kenara fırlattılar. Istvhan'ın kafasından daha büyük pençeleri, çürümüş etlerinde korkunç yaralar açtı. Sorun şu ki, bu darbeler doğru yere isabet etmedikçe özellikle ölümcül değildi. Istvhan sırtını duvara dayamış, gümüş ağızlıklı ayının bir drowgo'nun kafasını omuzlarından koparmasını izliyordu, bunun üzerine drowgo yine de onu bıçakladı, ya da bıçaklamaya çalıştı. Bu, Istvhan'ın Clara'yı bıçaklamaya ilk denemesi ile hemen hemen aynı etkiyi yarattı, ancak ayıyı daha da öfkelendirdi. Ayı arka ayakları üzerinde yükseldi ve pençelerini drowgo'nun üzerine indirdi, onu yere yapıştırdı ve görünüşe göre kil kafasını da beraberinde götürdü.

Ayılar bir bütün olarak savaşmış olsalardı, düşmanı kısa sürede yok edebilirdi. Ancak ayıların çoğu savaşmak yerine kaçmak istiyordu ve ancak duvara sıkıştıklarında dönüp savaşmaya başladılar. Sadece birkaçı, savaşmaktan başka çareleri olmadığını bilecek kadar insan aklını korumuş görünüyordu. Clara, Sigrid ve gümüş ağızlı yaşlı kadın, düşmanı buğday gibi biçen en iyileriydi, ancak panikleyen kız kardeşlerinden ve drowgoların kendilerinden de darbeler aldılar.

Ayıların yoluna çıkmak ölüm riski demekti. Savaşın dışında kalmak rahibelerin ölmesine izin vermek demekti.

Bu bir seçim bile değildi. Istvhan, kalan acemi rahibelere saldıran bir grup drowgo gördü ve savaşın ortasına daldı.

Zaman yanlara kaydı. Kılıcını bir yerde kaybetti. Cesetlerden birinin eski değil, taze olduğunu ve o şeyin göğüs kafesini kestiğinde kemiğin kılıca takıldığını hatırlıyordu. Zaten çok iyi bir kılıç değildi. Ve şimdi ayı, iki drowgo ve ayı, kaçmak için çaresiz bir panik içinde duvarı tırmanmaya çalışıyordu.

Drowgos, diye çaresizce dalgalara seslendi, *bizim istediğimiz drowgos, ayı değil.*

Gelgit cevap vermedi. Nadiren cevap verirdi. Ve sonunda ayıları yeterince görmüş ve onlarla nasıl savaşılacağını anlamaya başlamıştı. *Yüzü,* diye fısıldadı. *Gözleri, burnu. Vücudu zırhlı. Önce yüzüne vur ve kör et... Bu drowgoda bulunan tridenti al, darbeyi önlemek için önüne tut, sonra gözlerine nişan al, o zaman geri çekilecek...*

Hayır! Istvhan, kolunu keserek drowgoda bulunan tridenti aldı, ama gelgitle savaştı, sapı canavarın boynuna takıp geriye doğru çekti. Canavar ona hoş olmayan bir şekilde bastırdı ama dengesini kaybetti ve Istvhan, tridentin sapını göğsüne vurarak, deliği ve onu kontrol eden kil kafayı bulana kadar vurmaya devam etti.

İkinci drowgo, ayının bacaklarını kesmek için kılıcını kaldırdı — *yine*, kumda zaten kan sıçraması vardı — ve Istvhan kendini onların arasına attı. Üç çatallı mızrağıyla canavarın kılıcını yakaladı ve boş eliyle göğsüne vurdu, deliği bulmaya çalıştı, bulamadı, bir yerde olmalıydı, hadi ama...

Gelgit onu aniden bir tarafa çekti ve sol omzunu feda etti. Drowgo'nun kılıcı aşağı indi ve çarpmanın etkisiyle köprücük kemiğinin çatırdandığını hissetti. Kırılmamıştı, ama bir süre sol kolunu kaldırmakta çok zorlanacaktı ve gelgit neden onu kenara çekmişti ki...

Drowgo parçalandı ve kafasından daha büyük bir pençe, onun durduğu yeri parçaladı. Kalabalıktan daha yüksek bir ses, doğrudan kulağında kükredi.

Yukarı, yukarı, arka ayakları üzerinde dur, muhtemelen karnından geçemezsin, orada çok fazla yağ ve deri var, boğazını dene, önce üç çatalla yüzüne vur...

Üç çatallı mızrağıyla bir feint yaptı ve ayı hırladı, saldırdı. Kafasının koparılmasını önlemek için tam zamanında kenara atladı. Çok uzak bir yerde, Istvhan kendi çığlıklarını duyabiliyordu, ama dalgalar artık başının üstündeydi, görüşünün kenarları kırmızıydı ve omzundaki acı bir kamçı gibiydi ve o, kumda hiçbir şey hareket etmez ve canavar *yoluna çıkmaz hale gelene* kadar öldürmeye ve öldürmeye devam etmeye zorlanıyordu.

Ayının burnunda bir kesik açılmıştı ve muhtemelen başarmıştı. Sol kolu uyuşmuştu. Ayı tekrar saldırdı ve elinden üç çatallı mızrağı düşürdü. Geriye doğru sendeledi, ikinci drowgo'nun düşürdüğü kılıcı aramaya başladı. Eğer onu alıp alçaktan vurabilirse, belki de ayının karnını kesebilirdi. Yüksekten vurmaya cesaret edemedi, ayı onu kucaklayıp yakalayabilirdi...

Kılıcı aldı. Çok yavaş hareket ediyordu, ama ayı ona tekrar saldırmıyordu. Neden? Neyi bekliyordu? Akıntı onu ileriye doğru sürüklemeye çalışıyordu ve sonra ayı, sanki bir sineği kovmak istercesine başını salladı

bir sineği kovmak istercesine başını salladı, bir adım geri attı ve kükredi. Akıntı, onun avantajını kullanmasını istiyordu ve o da kılıcı kaldırdı, doğru anı bekledi.

Kumun üzerinde, canavar ve çılgın savaşçı birbirlerine karşı duruyorlardı. Istvhan, duyduğu sesin kalabalığın sesi mi yoksa kulaklarında çalan gelgitin uğultusu mu olduğunu anlayamıyordu. Ayı tekrar başını salladı. Her şey kırmızıydı, acıdan kırmızı, kandan kırmızı, ama hatırlaması gereken bir şey vardı, beyninde yankılanan bir kelime, bir isim...

"Domina?"

Ayının kükremesi o kadar derindi ki, botlarının içinden hissedebiliyordu.

Bu his neydi? Neden hançer gibi pençeleri olan bir canavara bakıp, altında yatan bir bedeni ve kulağında çınlayan bir sesi düşünüyordu? Neden *plaj eriklerini* düşünüyordu?

Drowgo hala hayatta olabilirdi. Kesinlikle başka ayılar da vardı. Ölümcül bir tehlike altındaydı ve gelgit bunu biliyordu, ama yine de yüzeye doğru mücadele etti ve aniden her şey yerine oturdu.

"Clara," dedi ve kılıcı yere attı.

Ayı bir adım öne çıktı ve arka ayakları üzerinde yükseldi. Istvhan ölümüne baktı ve onu kucaklamak için bir adım öne çıktı.

Clara titredi, küçüldü ve sonra insan oldu ve onun kollarına doğru yürüdü.

DROWGOS ÖLMÜŞTÜ. Kız kardeşlerin çoğu tekrar insana dönüşmüştü. Sigrid en son değişen oldu, arka ayakları üzerinde durup küçük, öfkeli parlak gözleriyle kalabalığa bakıyordu. Ama sonra o da yere düştü ve titreyerek insan derisine dönüştü, geriye sadece kanayan bir grup kadın kaldı, bazıları ağlarken giysilerinin paçavralarını topluyorlardı. Kumda üç ölü ayı vardı.

Istvhan kumdan uzun bir bıçak aldı ve Clara'nın yanına geçerek, başka drowgos gelip gelmediğini görmek için kapıları izlemeye çalıştı. Spiker bağırıyordu, ama kalabalığın arasından duyabildiği tek şey "sonunda yenildiler" ve "zafer" kelimeleriydi. Ölü ayılar zafer gibi gelmiyordu.

Yukarı baktı ve Shipbreaker locasındaki asilzade ayakta durmuş, sanki drowgosları bizzat kendisi yenmiş gibi yumruklarını havada sallıyordu. Antony gitmişti.

"Bizi şimdi çıkaracaklar mı?" diye sordu Sigrid, yanlarına gelerek. Kollarından biri garip bir şekilde yan tarafında sallanıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Istvhan. "Kolun kötü görünüyor."

"Kırıldı," dedi. "Küçük piç kurusu lanet olası dirgenlerinden birini bacağıma sapladı ve ağırlığım üzerine geldiğinde bacağımı bükerek kırdı." Istvhan ve Clara ikisi de yüzlerini buruşturdu.

Clara, yarım düzine kesikten kanıyordu, hiçbiri özellikle ciddi görünmüyordu, ancak bu manzara Istvhan'ın Sealord Antony'yi bulup onu jambon gibi doğramak istemesine neden oldu. *Muhtemelen bunu prensip olarak yapmalıyım.* Tunikasından bir parça koparıp en kötü yaraları temizleyebilir miyim diye düşündü.

"Telaşlanma," dedi Clara, kalabalığı izleyerek.

"Telaşlanmıyordum."

"Kesinlikle telaşlanmak üzereydin. Neyse, *koluna* ne oldu?
"

"Bir drowgo, tabii ki. Kırık olduğunu sanmıyorum, ama bir süre ağır bir şey kaldırmamı isteme." Başını salladı. "Anladığım kadarıyla dışarı çıkamadın."

"Kapıyı açarken beni yakaladılar," dedi. "Tamamen şanssızlık. Görevlilerden biri hücre bloğundan hiç çıkmadı. İnanır mısın, lanet olası kaplanın bulunduğu hücredeydi."

"Her şeye inanırım. Tanrım, bizi buradan çıkaracaklar mı acaba?"

"Kapı açılıyor," dedi Sigrid laconically.

Istvhan kendini bir başka saldırıya hazırladı, ama kapıda sadece iki adam vardı ve onlara ilerlemeleri için el sallıyorlardı. "Hadi!" diye bağırdı biri. "Bu tarafa!"

"Onlara güveniyor muyuz?" diye sordu Sigrid.

"Hayır, ama ne yapacağız, herkes evine gidene kadar burada durmaya devam mı edeceğiz?" dedi Clara mantıklı bir şekilde.

Istvhan kılıcını aşağıda tutarak ilerledi. Eğer zincir taşıyorlarsa, ikisini de ve peşlerinden gelen herkesi öldürecekti. Ama taşımıyorlardı. Hatta biri Istvhan'ın omzuna vurdu ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Bu harikaydı! Hiç böyle bir şey görmemiştim!"

Kız kardeşler birbirlerine yaslanarak onun peşinden gittiler. Istvhan hayvanların koştuğu alana çıktı ve orada en az bir düzine insan yiyecek ve

su ve bir kase su ve bir yığın bezle tıpkı sağlık görevlileri gibi görünen kişiler vardı ve herkes onlara sanki... sanki...

Sanki kazanmışsınız gibi. Sanki gladyatörlermişsiniz ve zaferinizle gurur duymanızı bekliyorlarmış gibi. Kafaları bu kadar kıçlarına sokulmuş olamazlar. Olabilir mi? Bizim tutsak olduğumuzu anlamıyorlar mı?

Görünüşe göre anlamamışlardı. Işıl ışıl bir kadın, eline bir bardak su tutuşturdu. Sağlık görevlileri Sigrid'in üzerine çullandı, dillerini şaklatarak. Diğerleri pelerinler getirip kız kardeşlerin çıplak omuzlarına örttüler. Clara, kız kardeşlerinin başlarının üzerinden onun gözlerine baktı ve onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

"Efendim, yaralandınız mı? Kolunuz biraz kötü görünüyor. Hareket ettirebiliyor musunuz?" "İyiyim," diye homurdandı.

"Evet, eminim iyisinizdir," dedi sağlık görevlisi, "ama bu sadece adrenalin yüzünden. Zincirinizi çıkarabilirseniz, bir bakıp sarayım."

"Bir dakika izin verin," dedi Istvhan. "Önce biraz su içmem lazım. Susadım."

"Tabii ki, efendim."

Clara'ya doğru yürümeye başladı, ama birkaç adım atmadan önce tanıdık bir ses, "Aferin herkese!" dedi.

Istvhan donakaldı. Bu mümkün olamazdı. *O kadar aptal olamazdı. Kafeslere kilitlediği insanları tebrik etmek için buraya gelmiş olamazdı. Olamazdı.*

Sesin yanlış duyulmuş olabileceğini düşünerek çok yavaşça döndü. Sonuçta, bu sesi sadece arenada üstünden bağırarak duymuştu, akustik kesinlikle onu yanıltmış olmalıydı, gerçekten olamazdı...

Gemi sökümcüsü MacLaren ona gülümsedi.

Arkasında üç koruma vardı, ama o sağlık görevlileri ve gardiyanlarla el sıkışıyor ve tüm dişleriyle gülümsüyordu. "*Çok* etkileyici! Antony'nin canavarlarına karşı büyük bir zafer! Aferin! Bu, işleri altüst edecek, aman Tanrım, evet!"

Burada on kurt adam ve bir çılgın savaşçı var. Ve o el sıkışıyor. Ve korumaları da ona izin veriyor. Hepsi akıllarını mı kaçırmış?

"Burada işiniz bittiğinde, size daha iyi bir konaklama yeri ayarlayacağız," dedi MacLaren, "şampiyonlara yakışır şekilde!"

"Bu delilik," diye fısıldadı Clara kulağına. "Öyle değil mi? Yanılmıyorum, değil mi?"

"Kesinlikle. Neredeyse birini yakalayıp onlara bizim tutsak olduğumuzu hatırlatmak istiyorum."

Clara güldü. "Sanırım içimizden biri kaçmaya çalışırsa, hemen hatırlarlar."

Istvhan kalabalığı taradı. Canavar bakıcıları, muhafızlardan çok daha uyanık görünüyordu. *Belki de hayvanlardan ziyade insanlarla ne yapacaklarını tam olarak bilmiyorlardı?* Yine de, rahibeler kaçmaya çalışırsa, şüphesiz müdahale edeceklerdi. "Ben dikkatlerini dağıtırsam, onları uzaklaştırabilir misin?"

"Dikkatlerini neyin dağıttığına bağlı."

Başını salladı. Dikkatleri neyin dağıtacağı konusunda kendisi de pek emin değildi. MacLaren'ı neşeyle bıçaklayabilirdi, ama bu muhafızların herkese saldırmasına neden olabilirdi. *Sanırım doğaçlama yapmam gerekecek.*

Deniz Lordu ona baktı ve gülümsemesi kayboldu. Istvhan, muhtemelen çok sert göründüğünü fark etti, bu yüzden Deniz Lordu'na eğilerek ifadesini yumuşatmaya çalıştı. *Sert, ama gururlu. Sert ama gururlu görünmeye çalış.*

...sert ama gururlu neye benziyor ki? Göz kapaklarımla bir şey mi yapmam gerekiyor?

Göz kapakları ne yapıyorsa, görünüşe göre MacLaren'ı memnun etmişti. Dikleştiğinde, adam yine gülümsüyordu. "Sen Dovekies'in gönderdiği kişisin, değil mi? Aferin, aferin. Sevimli hanımlarım kendi başlarına halledemezlerdi, değil mi kızlar? Değil mi?"

Saint Ursa'nın Kız Kardeşleri bir dakika boyunca sessiz kaldılar, sonra biri - Sigrid olabileceğini düşündü - "Woo?" dedi.

"Ah, evet, tabii." MacLaren, birdenbire, gladyatörleri tebrik etmek için değil, hayvanların koştuğu alanda durduğunu fark etti. Yüzünde bir endişe izi belirdi. "Peki, gitmeliyim. Sadece aşağı inip hepinizin güzel zaferini tebrik etmek istedim. Antony şu anda odasında ağlıyor olmalı!"

Istvhan fırsat penceresinin kapanmakta olduğunu hissetti. *Tamam,* diye düşündü, *bir sonraki adımımı görmek için sabırsızlanıyorum.* Sonra bıçağını çekti ve MacLaren'e atladı.

KIRK YEDİ

GÖRÜNÜŞE GÖRE bir sonraki adımım rehine almak olacak. Huh. Ne dersiniz?

Rehine alma alışkanlığı yoktu. Paladinler genellikle bu tür şeylere karşı çıkarlardı. *Sanırım bu herkes için bir ders olacak.*

MacLaren cüppesinin altında göründüğünden daha zayıftı, vücudu kemik ve yaşlanan sinirlerden ibaretti. Istvhan bıçağı adamın kulağının hemen arkasına dayadı, sakat kolunu MacLaren'in boynuna doladı. Omzundaki ağrı her şeyi bir anlığına kırmızıya boyadı, ama Deniz Lordu direnmediği sürece, ikna edici bir güç illüzyonu yaratabilirdi.

Belli ki bu olaydan sağ çıkma şansı yoktu. Şansı olmadığını biliyordu. Bekçiler çoktan duvarlardan mızrakları ve ağları kapmaya başlamışlardı. MacLaren koluna karşı boğuk bir ses çıkardı. *"*Durdurun onu! *Durdurun onu!"*

"Ben olsam yaklaşmazdım," dedi Istvhan, bıçağı iş adamı gibi tutarak. "Buraya, kulağının altına bir kesik atarsan, sen o mızrağı bana saplamadan kan kaybından ölecek." Kalabalığın arasında Clara'nın yüzünü gördü, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı, sonra yüzünde ani bir sertlik belirdi. *Doğru, Domina, artık öldüğümü biliyorsun, ama bunu kullanacaksın, biliyorum.*

"Beni öldüremezsin," diye nefes nefese MacLaren. "Beni öldürürsen, onlar da seni öldürür. Beni öldürmezsen de, seni öldürmelerini engelleyecek hiçbir şey yok." Istvhan'ın dirseğine boğuk bir kahkaha attı. "Her halükarda sen bir ölü adamsın. Muhafızlar!"

Zorlu yaşlı adam, bunu kabul ediyorum, lanet olası bir aptal olsa bile. Bekçilerden biri öne çıktı ve mızrağı kaldırdı.

"Beni o şeyle dürtersen, onun kulağını keserim," dedi Istvhan, bıçağı MacLaren'ın kulağına dayayarak. O, ne ahlaki ne de pratik açıdan işkenceyi onaylamıyordu

ama mızrakla bıçaklanmayı daha da az onaylıyordu.

"Dinleme..." diye emretti MacLaren. Bekçi öne doğru adım attı. Istvhan bıçağı bir santim aşağı itti. Adamın sesi aniden bir oktav yükseldi ve Istvhan'ın çenesine kan sıçradı. ″Dur! *Dur!″* Bekçi donakaldı.

Bekçi, beyaz yüzlü kalabalık, çoğu olan biteni görmek için itişip kakışan insanlar, korkunç bir tablo oluşturuyorlardı. Kalabalığın arkasında, Clara ve Sigrid diğer rahibeleri bir grup halinde topluyorlardı ve herkes ona bakıyordu, kimse uzak kapıya ve Saint'in kanına bakmıyordu, işe yarıyordu, sadece dikkatlerini biraz daha uzun süre üzerinde tutması gerekiyordu. Peki, dikkatlerini ne üzerinde tutabilirdi?

İlham geldi. "Taleplerim var!" diye bağırdı Istvhan.

Sağlık görevlilerinden biri öne çıktı ve barışçıl bir jestle ellerini kaldırdı. "Herkes sakin olsun. Bu kötü bitmek zorunda değil. Bunu çözebiliriz."

Barışçıları kutsayın, diye düşündü Istvhan, *çünkü onlar bize zaman kazandıracaklar.*

Birkaç rahibe tartışıyor gibiydi. Clara'nın ifadesinden, Istvhan onun küfür etmeye başlayacağını anlayabilirdi. MacLaren'ın göğsünde nefes alıp verme sesi duyuluyordu, kanı başının yanından akıyordu. Bir adam kulağı kesildiğinde kan kaybından ölebilir miydi? Istvhan'ın hiçbir fikri yoktu. Umarım olmaz, ya da en azından çabuk olmaz. *Hemofili falan değilse tabii.* Nedense, bunu sormak uygun gelmiyordu.

"Sen... asla..." diye nefes nefese konuştu Deniz Lordu.

"Belki de, ama bu bıçağı elimde tutarken beni buna ikna etmek mi istiyorsun?"

Deniz Kralı bir şeyler mırıldandı. Çok fazla kan vardı. Tanrım, kafa yaralarını nefret ediyordu.

Görünüşe göre Clara tartışmayı kazanmıştı, her neyse. Kız kardeşlerin çoğu canavarın koştuğu virajda ortadan kaybolmuştu. Sigrid, açıkça bunalmış olan acemiye iyi kolunu dolamış ve onu kalabalıktan uzaklaştırıyordu. "Şimdi, taleplerin nedir?" diye sordu sağlık görevlisi.

Aslında... bu çok iyi bir soru. Hmm.

"Bu sefil kayadan kurtulmanın en kolay yolu nedir?" diye sordu.

Sağlık görevlisinin gözleri bir tarafa kaydı. Istvhan sırtını duvara daha sıkı dayadı. "Seni görmediğimi sanma," dedi, kör noktasını görmeye çalışan gardiyana. "O biraz kaybediyor

"Buna daha fazla kulak ver." Bıçağı hafifçe hareket ettirdi ama MacLaren yine çığlık attı. Istvhan kendini kötü hissetti. Sigrid ve acemi artık gözden kaybolmuştu, tüm tanrılara şükürler olsun.

"Sana bir gemi bulabiliriz," dedi sağlık görevlisi.

"Onu kullanacak mürettebatım yok," dedi Istvhan. "Hayır. Bana iki hızlı at ve bir çuval para bulacaksın. Ve köprüden geçip kuzey duvarına kadar bana eşlik edecek birini." Bıçağı çekip çıkardı — MacLaren inledi — ve adamın boğazına dayadı. "Biri bir şey yapmaya kalkışırsa, daha fazla parçayı koparmaya başlarım."

"İki at," dedi sağlık görevlisi. "Evet. Tabii ki." "İyi

atlar. Eşek değil."

"Hayır, tabii ki hayır." Adam bir adım geri attı. "Söz verirsem, bu insanlardan bazılarının gitmesine izin verir misin? Burası çok kalabalık, sen de aynı fikirde olursun herhalde."

Istvhan zihninde adamın başına binlerce kez şükretti. "Bütün kadınlar gidebilir. Şifacılar da. Şu kapıdan," dedi, çenesini kız kardeşlerin gittiği yoldan en uzak olan yakındaki kapıya doğru sallayarak. "Sizler! Odalarınızı bulun ve kendinizi içeri kapatın. Çıktığımda koridorlarda çok fazla insan görmeye başlarsam, sinirlenirim, anladınız mı?"

"Lütfen dediğini yapın," dedi sağlık görevlisi omzunun üzerinden. "Murine, Ly, diğerlerini buradan çıkarın."

İki kadın, Sigrid ve Clara'nın kullandığı neredeyse aynı hızlı tavırla arkadaşlarını kapıya doğru yönlendirmeye başladı. Istvhan bu manzarayı görünce içinden bir gülümseme geldi.

Onlar dışarı çıkıp koridor sessizliğe büründüğünde, sağlık görevlisi geri döndü. "Şimdi..."

Istvhan bunu ne kadar uzatabileceğini merak etti. MacLaren'in nefesi hırıltılıydı ve kendi kolu o kadar ağrıyordu ki, Deniz Lordu kurtulmaya çalışsaydı, başarabilirdi. *Er ya da geç bayılacak ya da muhafızlardan biri cesaretlenecek. Clara, umarım hızlı hareket ediyorsundur.*

"Ve ben ayrıldıktan sonra kimse peşimden gelmeyecek," dedi Istvhan. *Hazır başlamışken bin tane dansçı kız ve bir krallık da isteyebilirim.*

"Tabii ki gelmez," dedi sağlık görevlisi, muhtemelen bunun imkansız ve aptalca bir istek olduğunu biliyordu, ama onu konuşturmaya kararlıydı.

"Ve güvenli geçiş için bir mektup..."

Köşeden şok edici derecede yüksek bir kükreme duyuldu, ardından bir tane daha. Bir kedi yüksek ve tehlikeli bir çığlık attı. Ve çığlıkların üstünde, Clara'nın *"Canavarlar kaçtı!"* diye bağırdığı sesi duydu.

Canavar kafeslerinin kapılarını açmak, kendini öldürtecek iyi bir yoldu ve Clara her an bunu bekliyordu. Ayı hiç de mutlu değildi, ama aynı zamanda çok yorgundu ve savaşmaktan bıkmıştı, ve bu, Clara'nın kafeslere yeterince yaklaşıp kapıları açabilmesinin tek nedeniydi.

Onlara kötülük dilemiyordu. Onların bu kafeslere kapatılıp dövüştürülmelerini büyük bir suç olarak görüyordu. Ama onları serbest bırakmak, elindeki tek seçenekti ve en azından bu şekilde, esirleri değil, onların esaretine ortak olan insanları öldüreceklerdi.

Ancak, en büyük sorun, canavarların dışarı çıkmak istememeleriydi. Tanıdık kafesleri vardı, çoğu yakın zamanda beslenmişti ve parmaklıkların dışında çok fazla gürültü ve bağırış vardı. Leoparlardan biri ona horladı. *Bu bir dikkat dağıtıcı değil,* diye düşündü somurtkan bir şekilde. *Böyle bir durumda Istvhan'ı nasıl kurtarabiliriz?*

Onu kesinlikle geride bırakmayacaktı. MacLaren'ı aniden kaçırarak hepsinin hayatını kurtarmıştı. Diğer tüm kız kardeşler zaten salondaydı ve Sigrid, hayvanlar kapıya yönelirse kapıyı kapatmaya hazırdı. Ama hayvanların hiçbiri kıpırdamıyordu! Hatta, Clara, yapışkan su çukurundaki şeylerin ne olduğunu veya orada canlı bir şey olup olmadığını bile bilmiyordu. Clara'nın bildiği kadarıyla, banyo alanını saldırıya çağırmaya çalışmıştı.

Kutsal Ursa, diye düşündü, *bir şey yap! Lütfen!*

Bir kova balık gördü ve kokunun birilerini dışarı çekeceğini umarak onu yere döktü ve son kafese doğru döndü.

Crabby, onu iliklerine kadar sarsan bir hırıltıyla parmaklıklara vurdu. "Aferin kaplan," dedi boğuk bir sesle. "Aferin oğlum?"

Dört ayak üstüne çöktü, arkasını döndü ve Clara'nın uzun süre temizlediği zemine bolca sıçradı. Clara kenara atladı ama çıplak ayağının sıcak bir şeye bastığını hissetti. *Teşekkürler, Aziz Ursa.*

dikkatimi dağıtan bir şey yoktu ve şimdi Istvhan'ı kurtarmak için tek ayağım kaplan sidiğiyle ıslanmış halde ölüm ya da zafer saldırısı yapmam gerekiyor.

Tabii...

"Aferin kaplan," dedi, anahtarı kilide soktu ve döndü. Kapıyı o kadar sert açtı ki, duvara çarptı ve parmaklıklar gürültüyle sallandı, ama o çoktan Sigrid'e doğru tüm hızıyla koşmaya başlamıştı.

Crabby kapıları anlardı. Kapılar ya kapalıydı ve bu yüzden kırılamazdı, ya da açıktı. Açıklarsa, bir insan seni durdurmadan önce çok hızlı bir şekilde içinden geçerdin.

Kapıları o kadar iyi anlıyordu ki, Clara'nın ardından kapanan kapıyı denemeye bile tenezzül etmedi. Bunun yerine, arkasını döndü ve *diğer tüm* kafes kapılarının açık olduğunu gördü.

Kaplanın kükremesi hayvanat bahçesini doldurdu ve aniden hiçbir hayvan uyumuyordu.

Clara parmaklıklı pencereden dışarı baktı, Crabby'nin hayvanat bahçesinde koştuğunu gördü, bir leoparın balığı araştırmak için dışarı çıktığını gördü. Leopar kaplanı gördü ve Crabby'nin *kovalayacak* bir şeyi oldu.

Ellerini ağzına götürüp hayvan barınağının diğer ucuna bir uyarı bağırdı.

"Oraya girmek intihar olur," dedi Sigrid, kapıyı tekrar açarken.

"Muhtemelen."

"Doğru." Sigrid onunla birlikte içeri girdi. "Bakalım ne kadar büyük bir karmaşa yaratabiliriz."

ISTVHAN kalan kalabalığa göz attı. Bakıcılar, gardiyanlar ve görünüşe göre sadece içki servisi yapmak ve kıyafet getirmek için orada bulunan birkaç adam. Leopar köşeyi döndüğünde, hizmetçiler çığlık attı. Bakıcılar, insanlarla ilgili hiçbir şeyin kendilerine doğru gelen hayvan kadar önemli olmadığına hemen karar verdiler ve sonra kaplan göründü ve aralarında toplu bir inilti yükseldi.

"Çıkın dışarı!" diye bağırdı biri omzunun üzerinden. "Crabby kaçtı! Çıkın dışarı, ama Tanrı aşkına, koşmayın..."

Artık çok geçti. Hizmetçiler kaçmaya başladı. MacLaren'ın korumalarından biri de öyle. Başka bir kaplan, ne olduğunu görmek için köşeyi döndü ve kaçan insanları gördü.

Kafeslerdeki hayvanların hepsi, insanlar kaçtığında onları kovalamaları gerektiğini biliyordu. Bunu öğrenene kadar kırbaçlanmış ve taciz edilmişti. İnsanlar avdı. Kuşkusuz, çoğu zaman daha fazla insanın bulunduğu gürültülü odada kumların üzerindeyken avdılar, ama bu yanlış oda olsa da, insanlar kaçıyordu ve kan kokusu vardı ve çoğu büyük kedi, nüansları iyi anlamalarıyla bilinmiyordu.

Istvhan sırtını duvara dayamıştı ve kaplan o kadar yakınından geçti ki, rüzgârın saçlarını karıştırdığını hissetti. Et, idrar ve yırtıcı hayvan kokusu dalgası onu vurdu ve sonra kaplan koşarken gardını indirdi ve devasa pençesiyle kafasını yere vurdu.

"Kimler dışarıda?" diye bağırdı bir bakıcı.

"Hepsi!" diye bağırdı koşu pistinin ilerisinden bir ses. Clara'nın sesi gibi geliyordu.

Kocaman alınları ve aşağı sarkan dişleri olan dört yaban domuzu köşeyi döndü. "Siktir," dedi bekçilerden biri.

Istvhan, muhtemelen daha sağlıklı iklimlere gitme zamanının geldiğine karar verdi. MacLaren'ı kalan iki gardiyanın kollarına fırlattı, onları geriye doğru itti — şey, büyük ve benekliydi ve Istvhan o anda türlerin tanımlanmasının ince noktalarını anlamaya çalışmayacaktı — ve duvar boyunca ilerlemeye başladı, saklanabileceği boş bir kafes arıyordu. Kökeni bilinmeyen benekli kedi, üzerine birinin atlamasından hoşlanmadı. Pençeledi ve tısladı. Muhafızlardan biri, diğerinden daha cesur ya da daha intihara meyilli olduğu için, kediyi bıçaklamaya çalıştı. Kedi bundan daha da hoşlanmadı.

İnlemeler ve miyavlamalar koridorda yankılandı ve ardından canavarca bir esneme gibi bir ses duyuldu: "Gyraaaaannnnnhhhh..."

*"*Bu su *aygırı* mıydı*?"*

Yaban domuzları saldırdı. Üç bakıcı mızraklıydı. Dört yaban domuzu vardı. Matematik, insanlar için pek iyi sonuç vermedi. Istvhan, tüm dişler ters yöne dönene kadar bekledi ve kalbi ağzında, kavganın yanından kayarak geçti. Kapısı açık, görünüşe göre boş bir kafes gördü ve kendini içine attı. Kimse ona saldırmadı. Kapıyı kapattı ve bekledi. *Clara, her neredeysen, hemen buradan çık!*

"Domuzların kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," dedi bir ses üzüntüyle. Istvhan başını kaldırdı ve karşısındaki kafeste, kapıyı kapalı tutan bir adam gördü. Istvhan'ın gördüğü en yaşlı bakıcıydı ve paladin, belli bir derecede sağduyu olmadan yaşlı bir hayvan bakıcısı olunamayacağını tahmin etti. "Onlara söyledim, söyledim. Kediler tahmin edilebilir. Domuzlar değil."

Başka bir benekli kedi, sanki "özel bir nedenim yok, sadece bu tarafa gidiyordum" der gibi, yavaşça yanlarından geçti. Bakıcı, başını sallayarak kedinin gitmesini izledi. "O insanları yer mi?" diye sordu Istvhan.

"Hepsi insan yer, evlat. Burada olmalarının tek nedeni bu. Ama vahşi doğada yemezler. Ama yakalayabilirlerse yaban domuzu yerler."

"Belki benim bir sorumu cevaplayabilirsin," dedi Istvhan, bir kafeste olduğunu, kapıyı kapalı tuttuğunu, aynı kafeste kapıyı kapalı tutan düşmanla konuştuğunu, dışarıda vahşi hayvanların kargaşa çıkardığını ve bunun son zamanlardaki hayatının en umutsuz ve gerçeküstü konuşmalarından biri olduğunu tam olarak bilerek.

"Oğlum, ben hiçbir yere gitmiyorum gibi görünüyor."

"Bu da *neydi* böyle? Bir dakika önce hücrelere kilitlenmiştik, bir dakika sonra ise kahramanlar olarak zafer kazanmıştık ve sen bizden hücreleri unutmamızı mı bekliyorsun?"

"Ne? Ama *savaşı kazandınız.* Antony'nin drowgoslarına karşı. O şeyler aylardır arenayı yönetiyordu!"

"Manastırdan kaçırılan rahibelerle!" "Ama

kazandılar!"

Parmaklıklar arasından birbirlerine bakarak karşılıklı olarak anlamsızca

baktılar. "Sen Morstone'lu değilsin, değil mi evlat?"

"Hayır."

"Belki de bu yüzden," dedi gardiyan. "Bak, gladyatörler hapishane pislikleri olarak başlarlar. Dövüşler için yem olurlar. Benim hayvanlarıma o insanların davrandığı gibi davranan herhangi bir adamı kovardım. Ama hayatta kalırlar ve kazanırlarsa, iyi muamele görürler. İyi muameleden de öte. Yüksek seviyelerde, ne istersen alırsın. Şarap, seks, hayranlık. Bu yüzden savaşıyorlar, değil mi? Kazanırsan, *her şeyi* alırsın.″

"Rahibelerin şarap, seks veya hayranlık ile gerçekten ilgilendiklerini sanmıyorum."

Bekçi iç geçirdi. "Canavarlar da umursamıyor," diye itiraf etti. "Onlara bunu yaptırmak doğru değil, ama dövüşler sen ve benden daha uzun süredir devam ediyor ve biz öldükten sonra da uzun süre devam edecek."

"Yani MacLaren gerçekten bizim el sıkışıp kazandığımız için mutlu olmamızı bekliyordu," diye mırıldandı Istvhan. Daha önce de bazı garip kültürel kör noktalarıyla karşılaşmıştı, ama bu o kadar büyüktü ki, gülmesi mi yoksa çığlık atması mı gerektiğini bilemedi.

"Bir Deniz Lordu bizim gibi ayaktakımına konuşmaya mı geldi?" Bekçi kaşlarını kaldırdı. "Sizi onurlandırmaya çalışıyordu. Gerçek bir halk adamı. Ellerini kirletiyor ve her şeyi yapıyor." Yaşlı adamın sesinde bir acı vardı ve Istvhan onun alaycı olup olmadığını anlayamadı.

Yine, *kendimi devasa bir siyasi makinenin kenarında buldum,* diye düşündü. *Ve bu adam onun bir kısmını görmüş ve fikirleri var. Eğer şanslıysam, bildiklerinin hiçbiri önemli olmayacak ve canavarlar saldırılarını bitirir bitirmez buradan defolup gideceğim.*

"Sigaran var mı?" diye sordu bekçi sonunda. "Hayır.

Olsa bile, sana nasıl verebilirim ki?"

Adam içini çekti. "Veremezdin, ama insan hayal edebilir."

Bunun üzerine söylenecek pek bir şey yoktu.

Istvhan, canavarların hepsinin gitmiş mi yoksa herkesin ölmüş mü olduğunu merak etmeye başlamıştı ve kafasını kafesten dışarı çıkarmayı düşünürken Clara ortaya çıktı ve ona doğru koştu. "Istvhan!"

Ona çılgınca işaretler yaptı. "Dikkatli ol! Hepsi serbest!"

"Bu taraf temiz, ancak kafeslerden sürüklenmedikçe çıkmayan birkaç tane hariç. Hadi!"

Istvhan kapıyı açtı ve ona katıldı. Açılığın değişmesiyle, bakıcının aslında yalnız olmadığını gördü.

"Orada seninle birlikte büyük... gerçekten büyük... bir yılan var."

"Evet, o Clutch. Zararsızdır. Bu hafta başında bir keçi yedi, bir süre kimseyi rahatsız etmeyecektir." Bakıcı, omzunun üzerinden yılanın sessizce kıvrılmış olduğu yere baktı. "İstersen burada biraz kestirebilirsin."

"... Hayır, teşekkürler."

Clara, yılanın kafesine yaklaşınca durakladı. "Ee?" dedi, renksiz bir sesle.

Yaşlı adam başını salladı. "Devam et. Bunu bana yükleyemezler." Yüzünde bir şey belirdi ve ekledi, "Yanlış olduğunu biliyorum, rahibe. Biliyorum. Doğru olduğunu düşündüğüm için yapmadım."

Clara bir kez, sertçe başını salladı ve Istvhan'ı koşu yoluna geri çekti.

KIRK SEKİZ

SIGRID ONLARI BEKLİYORDU. Gözleri parlıyordu ve kolu muhtemelen çok acıtan geçici bir askıya alınmış olmasına rağmen kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu. "Birkaç yaratık bu kapıdan çıkmak istedi. Sağ yerine sola gittikleri sürece çıkmalarına izin verdik."

"Hayvanlar mı?" dedi Istvhan.

"Ben uzman değilim. Siyah kuyruklu bir grup kırmızı köpek gibi görünüyorlardı. Onlara biraz hırladım ve sol tarafın uygun olduğuna karar verdiler."

"Dhollar," dedi Istvhan. "Bu... iyi. Eminim her şey yoluna girecektir. Aslında, hiçbir şeyden emin değilim. Rıhtım ne kadar uzaklıkta?"

"İki kat aşağı, güvenlik katından geçince," dedi Clara hemen. "Sonra yükleme alanına varırız." Istvhan'ı kapıdan dışarı çıkardı ve sağa, diğer rahibelerin duvara sıkıştığı yere yönlendirdi. Rahibe Emilia, acemi rahibe Jan'ın etrafında cıvıldıyordu ve Rahibe Cellarer bir ara bir mızrak kapmış ve onu tehditkar bir şekilde tutuyordu.

"Onlarla daha fazla savaşmak zorunda kalacak mıyız?" diye sordu Sigrid.

"Muhafızlar daha önce pek dostça davranmadılar," dedi Istvhan. "Dinlemeye de pek istekli değillerdi."

"Benim belki iki kez daha dönüşümüm var," dedi Sigrid. "Diğerlerinin birden fazla dönüşümü olduğunu sanmıyorum."

"O zaman suyu için saklasınlar," dedi Clara. Sigrid'in kolu kırıkken yüzmeyi nasıl başaracağını ve Istvhan'a ne yapacağını şimdiden merak ediyordu. *Hayır. Odaklan. Buraya kadar geldin. Bir sonraki adımı at ve oraya vardığında düşün. Bir tekne olabilir ya da başka bir çözüm bulabilirsin.*

"Yaşlı adamla iyi iş çıkardın," dedi Sigrid.

"Paladinler rehin almamalı," dedi Istvhan somurtkan bir şekilde. "Evet, ama onu tutmadın, o yüzden muhtemelen sorun yoktur."

Koridorlar boş değildi, ama kükreme sesleri zaten salonlarda yankılanıyordu, kimse onları durdurmakla ilgilenmiyor gibiydi. Hatta, iki hizmetçi daha onlara katıldı. "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı biri.

"Çığlıklardan uzaklaşıyoruz," dedi Rahibe Emilia, adamın elini okşayarak. "Bizimle kal, bir şey olmaz." Adam rahatlamış görünüyordu. Clara, herkes ayıya dönüştüğünde ne düşüneceğini merak etti.

Muhafızların bulunduğu merdivenlere ulaştılar. Istvhan ona baktı. "Bir fikrin var mı?"

"Hassasiyetle deneyelim."

Merdivenlerin dibindeki muhafız zaten gergin görünüyordu ve izinsiz bir grubun ortaya çıkması durumu daha da kötüleştirdi. Elini kılıcının kabzasına koydu. "Daha ileri gelmeyin."

"Aptal olma," dedi Clara, ona doğru büyük adımlarla ilerleyerek. "Olanları duymadın mı?"

"Neyi duymadım...?" Açıkça ona silah çekmek istemiyordu, ama onu geçmesine de izin vermek istemiyordu, bu yüzden sonunda onun önünde geriye doğru atladı. "Neden bahsediyorsun?"

Istvhan onu iterek öne çıktı. "Bir ihlal oldu. Tüm canavarlar dışarı çıktı."

"Ne? Hepsi mi?" Adamın yüzü bembeyaz oldu. "Bu nasıl mümkün olabilir?" "Nereden bileyim, ama öyle. Büyük kaplan, bilirsin..." "Crabby," diye yardım etti Clara.

"...o dışarıda ve bir sürü yaban domuzu var. Koridorları olabildiğince hızlı temizliyorlar, ama bu insanları güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Ama... ben..." Merdivenlerden aşağı akan kalabalığa baktı. "Sizi bırakamam..."

"Git merdivenlere dön," dedi Istvhan, "ve kaplanlara dikkat et. Onları temizleyeceğiz."

"Kaplanlara dikkat etmek *mi?"*

Onu salonun ortasında, merdivenlere bakarak, boğazı çalışırken bırakıp gittiler.

Gerçek nöbet devriyesi biraz daha zordu, ama sadece biraz. "Amirin kim?" diye sordu yüzbaşı. "Bunu kim onayladı?"

"Yetki mi? Seni aptal herif, yukarıda bir sürü *yaban domuzu* saldırıyor! Kim *yetki verdi?!"*

Yüzbaşı ayaklarını yere sağlam bastı. "Öyle olabilir, ama emir almadan sizi geçiremem."

Clara, Istvhan'a baktı. Istvhan, Clara'ya baktı. Altı kişiydiler, ancak kaptanın arkasındaki beş kişi, sanki domuzlar her an tavandan düşecekmiş gibi tavana bakıyordu. Altısını alt edebilirler miydi? Muhtemelen, ama birinin yaralanmadan olmazdı. Clara, drowgolar yüzünden zaten yorgundu ve adrenalin etkisi de eninde sonunda geçecekti.

Sonra Rahibe Emilia, Istvhan'ı itip geçerek muhafız kaptanının önüne dikildi. Minik yaşlı kadın, şaşkın adamın göğsüne elini koydu — ulaşabildiği en yüksek yere — ve son derece yüksek sesle şöyle dedi: "Yukarıda *kaplanlar* dolaşıyor ve *sen* burada durup *sikini sallamaya mı* çalışıyorsun*? Yaralılarımız var!"*

Kaptan, "Ee?" dedi.

Emilia'nın yüzünde, öfkesi nedeniyle beyaz saçları uçuşuyordu. "Bir kaplan bacağımı yakaladı!" Cüppesinin kenarını yukarı çekerek, tek bir kesik iziyle bozulmuş kemikli bir bacağını gösterdi. Clara, bunun bir drowgos'un kılıcından kaynaklandığından oldukça emindi, ama kimse aradaki farkı anlayamazdı.

Kaptan, "Ha?" dedi.

"Tanrıların lütfu ve bu cesur adamın vuruşuyla kurtuldum ve *sen* ona kılıç çekmek mi istiyorsun? O bizi merdivenlerden aşağı indirip o canavarlardan *uzaklaştırdı*. Senin *neyin* var?"

"Hanımefendi..." dedi kaptan, ki kendisi gerçekten de sert bir adamdı, "Anlıyorum ama emirlerim..."

Acemi gözyaşlarına boğuldu.

Jan on beş yaşındaydı ve sadece bir görevi olan genç bir kızın ağlayabileceği gibi ağladı, hıçkırıklarla boğuk bir ağlama haline geldi. Sigrid onu Clara'nın yanına yönlendirdi ve "Aferin kızım!" diye fısıldayarak kolunu bıraktı. Acemi Emilia'nın yanına sendeleyerek yaklaştı ve kaptana yapışık bir deniz salyangozu gibi sarıldı.

"N-n-neden bunu yapıyorsunuz?" diye kaptanın cüppesine yaslanarak hıçkırdı. "*Saldırıya* uğradık ve... ve... insanlar *öldü* ve etrafta bir sürü hayvan var...*"*

Kaptan "Oh, lanet olsun" dedi ve ona beceriksizce sırtını okşadı. Gözlerinde panikle yukarı baktı.

"Şimdi neyle uğraştığımı anladın mı?" diye homurdandı Istvhan. "Ama onların sorumluluğunu üstlenmek istiyorsan, ben geri dönüp bir yük daha alırım..."

"Hayır!" Kaptan, kızı cüppesinden ayırmaya çalışmaya başladı. "Hayır, hayır, eğer bu... ah... acil bir durumsa..." Salona sıkışmış gruba baktı ve belli ki yaşlı kadınlar ve hizmetçilerle kaleye saldırmaya kalkışan kimse olmadığına karar verdi. "Onları aşağı indirseniz de biz... şey...
...arkayı koruyalım..."

"İyi seçim," dedi Clara. Sesini yükseltti. "Pekala, millet, düzenli bir şekilde, ikişer ikişer, bu nazik beyler arkamızdan canavarların gelmediğinden emin olacaklar, yürümeye devam edin..."

Merdivenlere ulaştılar. Emilia Rahibe bağırmayı bitirmeden oradaki muhafız boyun eğdi. "Evet efendim. Evet. Kaptan sorun olmadığını söylediyse, tabii ki evet. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Emir üzerine ağlayabileceğini bilmiyordum," dedi Clara, merdivenlerden inerken Jan'a.

Acemi rahibe gülümsemeyi başardı. "Manastırda pek yapmam. Babam üzerinde çok işe yarardı, ama acemi rahibelerin efendisi sadece her şeyi dışarı çıkarın, bittiğinde kendinizi daha iyi hissedeceksiniz diyor." Burun kıvırdı. "Bugün olan... her şeyi... düşünürsek, zor olmadı aslında."

"Hayır, sanırım zor olmadı." Clara onun omzunu sıktı. "Ari için üzgünüm."

Jan başını salladı. "Ben de." Dudaklarının kenarları titriyor olsa da, yine gülümsemeye çalıştı. "Oradaki arkadaşın beni kurtardı. Beni de yakalayacaklardı. Savaşmayı düşünmedim bile, sadece tırmanmaya çalışıyordum. O duvarı tırmanamayacağımı biliyordum, ama yine de denemeye devam ettim."

"Biliyorum," dedi Clara. "Bazen hepimizin başına gelir."

Merdivenlerin altına ulaştılar. Garip bir sessizlik hakimdi. İnsanlar varilleri yuvarlıyor ve kasaları taşıyorlardı, sanki üst katlarda vahşi hayvanlar dolaşmıyormuş gibi. *Belki de bilmiyorlardı?*

Istvhan öncülük etti ve bir süpervizör gibi görünen bir kadını yakaladı. Clara, "canavarlar", "kaçış" ve "panik istemiyoruz" kelimelerini duydu. Süpervizör bir an şaşkınlıkla ona baktı, sonra harekete geçerek ellerini çırptı. "Herkes! Üst katlarda bir sorun çıktı, bu yüzden hepinizin peynir mahzenine gidip haber gelene kadar orada beklemenizi istiyorum, anladınız mı? Çabuk, çabuk, hemen! Balık gibi hızlı olun!"

"Teşekkürler," dedi Istvhan ciddi bir sesle, yükü boşaltan insanlar çoğunlukla rahatsızlıktan şikayet ederek yanıt verdiler. Ancak hiçbiri çok endişeli görünmüyordu. Rahibe Emilia iki hizmetçiyi gruptan ayırdı ve onları süpervizörün peşinden gönderdi.

"Peki ya siz?" diye sordu kadın, rahibelere bakarak.

"Yaralılarımız var," dedi Clara. "Muhtemelen birkaç dakika içinde insanları göndereceğiz, ama önce tedavi edildiklerinden emin olmalıyız."

"Burada şifacı yok."

"Yukarıya geri dönemeyiz. Bir çaresine bakarız."

Süpervizör başını salladı. Clara bu bakışı tanıdı: sorun *onun* sorunu olmadığına karar verilmişti ve bu yüzden yoluna devam edebilirdi. "Bu ne kadar sürer?"

"Bir iki saatten fazla sürmez," dedi Istvhan. "İşimiz bittiğinde yukarıdaki muhafızlara gidip bir bakacağım ve haber vereceğim."

"Teşekkürler. Çok fazla geride kalamayız, biliyorsun." Başını salladı, sonra geride kalanları bir kapıya, muhtemelen peynir mahzenine doğru yönlendirmeye başladı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı Sigrid. "Daha fazla insanla savaşmak zorunda mıyız?"

"Sanırım sadece birkaç kişi." Havayı kokladı. Önündeki çift genişlikteki salondan deniz suyu kokusu geliyordu, bu da haritadaki hafızasıyla örtüşüyordu. "Liman bu tarafta."

Limanlarda üç muhafız vardı. Clara bir bahane uydurmaya çalışmaya başladı, ama Sigrid bir ayıya dönüştü, bir kez kükredi ve en yakındaki muhafızı sağlam pençesiyle kenara fırlattı.

"İnce," dedi Istvhan ve ikincisini bıçakladı, sonra onu suya tekmeledi.

"Sus," dedi Clara. Üçüncü adam hayretle onlara bakıyordu. Sigrid ilerledi. Adam alarm vermek için bağırmaya çalıştı ama sadece zayıf bir ciyaklama çıkabildi, sonra kendisi de suya atladı, ki bu muhtemelen yapabileceği en akıllıca şeydi.

"Tamam." Clara, sesinin amirinkine benzediğinin farkında olarak ellerini çırptı. "Herkes ayı şekline bürünün. Burada yüzeceğiz."

YAŞLI KADINLARDAN BİRİ — ISTVHAN onun adını bilmiyordu — ilk giren oldu. Su seviyesi rıhtımın birkaç metre altındaydı ama görünüşe göre ayılar dalmaktan korkmuyordu. Suya büyük bir sıçrama ile girdi. Bir an sonra

kafası sudan çıktı, kafatasına yapışan ıslak kürküyle, arkasına bakmadan güneye doğru yüzmeye başladı.

"O kadar basitmiş," dedi genç acemi. Istvhan'a dönüp baktı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Tabii ki," dedi, ki bu muhtemelen yetersiz bir cevaptı. Ona gülümsedi ve sonra genç bir ayı olarak kenardan atlayıp kız kardeşinin arkasına suya girdi.

"Tamam," dedi Clara. "Bir tekne umuyordum." Ellerini beline koyarak rıhtıma bakındı.

"Ben geri dönüyorum," dedi

Istvhan. "Ne?"

"Seninle gelemem. Boğulurum. Ya da donarım. Elimde kılıçla burada ölmeyi tercih ederim."

Ona baktı. "Tamam, ama geri dönmek zorunda değilsin! Mahzene saklan, konuşarak kurtul..."

Istvhan başını salladı. "Anlamıyorsun. Stachys'in yaratığı burada.
O, Antony için çalışıyor."

Clara keskin bir nefes aldı. "Oh," dedi bir süre sonra. "Oh, bu mantıklı. Onu gördün mü?"

Istvhan başını salladı. "Yılanın kafasını kesme şansım olursa..."

Clara suya doğru baktı, açıkça kararsızdı. Yaşlı kadın kalan kız kardeşleri iskelenin kenarına doğru sürüyordu. "Ben..."

"Kız kardeşlerinle git," dedi. Rıhtıma çarpan dalgaların sesi ve körfezin soğuk rüzgarı bile midesini bulandırıyordu. "Onları oradan çıkar. Senin görevin bitti."

Gözleri ıstırapla doluydu. Bir ayının suya çarpmasıyla bir sıçrama sesi duydu, ardından bir tane daha. "Istvhan..."

"Git. Kız kardeşlerin gelmeye başladığında işaret ateşini yakmayacaklar.
Zamanın yok."

Kadın tekrar arkasına baktı.

"Senin yerin onlarla, benimle değil," dedi Istvhan çaresizce. "Bunu biliyorsun."

Bir an için kızın onu dinlediğini sandı. Kız yarı dönerek uzaklaştı. Ve sonra:

"Bu, duyduğum en büyük saçmalık," dedi Rahibe Sigrid ve Istvhan'ın kafasına bir tokat attı.

"Ah!" dedi Istvhan.

"Ha?" dedi Clara.

İkisi bir araya gelerek rahibeye bakakaldılar. Rahibe Sigrid sağlam yumruğunu beline koydu ve ikisine de sert bir bakış attı. "Sen onlara aitsin, bana değil," dedi, Istvhan'a hiç benzemese de bir şekilde ona çok benzeyen tiz bir sesle. "Saçmalık. İkiniz daha fazla aşık olursanız, buraya kusacağım. Clara, ben bir aptal mı yetiştirdim?"

Clara'nın dudakları seğirdi. "Sanırım öyle," diye itiraf etti.

"Öyleyse bunu düzeltmek bana düşüyor. Hadi, bu drowgo ustasını bulalım. Kolum kırık, buradan yüzerek çıkamam ve o piçlerin zavallı Ari'ye yaptıkları için intikam almak istiyorum."

"Diğerleri..."

Rahibe Emilia boğazını temizledi. Küçük yaşlı kadın, iskelede kalan tek kişiydi. "Onlar içeri girdiler," dedi. "Ben en son gireceğim."

"Bizi bekleme," dedi Clara. "Ateşin etrafındaki insanlar Sıçan Tapınağı'na mensup. Sana yardım edeceklerdir."

"O zaman mümkün olduğunda bizi takip et," dedi Emilia, "ve Kutsal Ursa sizi korusun ve gözetsin." Vücudu titredi ve ardından Istvhan'ın iki katı boyunda, gri burunlu büyük bir ayı yükseldi, döndü ve rıhtımdan ağır adımlarla suya girdi.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu Sigrid.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Istvhan. Clara'yı rıhtımdan itip atmalı mı, yoksa ona sarılıp öpüp aklını başından almalı mı, bilemiyordu.

"O zaman gidelim mi?"

KIRK DOKUZ

Az önce geçtikleri koridorlardan aceleyle geri döndüler, koridorlar artık tamamen boştu. Muhafızlar gitmişti. Istvhan, muhafızların ağlayan kızlarla bir kez daha karşılaşma riskini göze almak yerine, kaçan canavarlara yardım etmek için yukarı çıktıklarını tahmin etti.

Canavarların bulunduğu kat ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Bu kötü bir işaret gibi görünüyordu.

"En yakın merdivenlerden yukarı çıkalım," dedi Clara. "Ama oraya vardığımızda biraz kaybolacağım. Tüm katları ezberlemedim."

Bir koridor kavşağında cesetler gördüler. Karanlık ve tüylü bir şey birini kemiriyordu. Üçlü hızla ilerledi.

"Gerçekten hepsini öldürmüş olabilirler mi?" diye fısıldadı Istvhan.

"Belki. Ama hayvanlar değerli. Onları hapsedilme ihtimali varken öldürdüklerini hayal edemiyorum." Clara çaresizce omuz silkti. "Daha çok, tüm insanları ortadan kaldırmış ya da kapıların arkasına saklamışlar ve şimdi canavarlar etrafta dolaşıp ilginç şeyler arıyorlar."

"Onların yeniden yakalanmasını ummalı mıyım, ummamalı mıyım, neredeyse bilemiyorum," diye itiraf etti Istvhan.

"Ben de."

Gladyatör katına çıktıklarında, hizmetçi üniforması giymiş bir adam merdivenlerin başında durmuş, yerdeki kan lekesine bakıyordu. Istvhan bunun onların lekelerinden biri olduğunu düşünmüyordu, ama bu günlerde bunu anlamak zordu.

"Bize yardım eder misiniz?" dedi Istvhan. "Drowgoların tutulduğu yeri arıyoruz." Hizmetçi gözlerini kısarak baktı ve Istvhan eliyle ileri doğru işaret etti.

"Bir kaçış oldu. Hayvanlar kaçtı ve hayvanların koştuğu alanı kapattılar."

"Bağırışları duydum, evet. Kaptan bana burada durmamı söyledi, ama bir şey çıkarsa ne yapacağımı söylemedi. Ne kaçtı?"

"Bir kaplan ve birkaç ayı," dedi Clara. "Onları yakalamaya çalışıyorlar, duydum."

Istvhan ona başını salladı. "O taraftaydım ve yardım etmek için koştum ama... ayılar." Kılıcına baktı ve alaycı bir şekilde omuz silkti. "Kürdanla bıçaklasam daha iyi olurdu."

"Yaralanan var mı?"

Clara somurtarak başını salladı. "Duyduğuma göre çok sayıda yaralı var. Kaçmışlar."

"Senden biri seni yakaladı mı?" diye sordu adam, Sigrid'in koluna bakarak.

"O kadar onurlu bir şey olmadı," dedi Sigrid. "Kaçmaya çalışırken lanet merdivenlerden düştüm.

Kaçmaya çalışırken merdivenlerden düştüm. Bekçiler bize drowgosları bulmamızı söylediler çünkü... ah..." "Onları hayvanları güdmek için kullanmayı umuyorlar," dedi Istvhan,

boşluğu doldurarak sordu. "Hayvanlar kokuyu sevmiyorlar, sanırım? Ama nereye gideceğimi bilmiyorum. Sadece gladyatör tarafını gördüm, o da kısa bir süreliğine. Bize yardım edebilir misin?"

Adam rahatladı. "Oh, evet, elbette. Sadece bir tarafta ya da diğer tarafta olursanız kafanız karışır." Koridoru işaret etti ve bir dizi dönüşü sıraladı, sonunda "Ve kaçırmanız imkansız" dedi.

"Hayatımı kurtardın," dedi Istvhan, kılıcıyla selam vererek. Üçlü köşeyi dönerek aceleyle uzaklaştı.

"İyi plan," dedi Clara ona başını sallayarak. "Hatta çok

ince." "Çok iyi bir öğretmenim vardı."

"Öğretmenin çok dikkatli bir öğrencisi vardı."

"Siz ikiniz flört etmeyi kesmezseniz, ben hasta

olacağım." "Üzgünüm, Domina."

"Hmmph."

Kapı diğerleri gibi görünüyordu, ama havada tanıdık bir koku vardı, yanık saç ve çürümüş süt kokusu. Istvhan durdu. "Burası," diye mırıldandı.

"Aziz Ursa merhamet et," dedi Clara. "Sigrid, onları nasıl öldüreceğini biliyor musun?"

"Özetini biliyorum. Kil parçalarına

saldır." "Tamam." Istvhan kapıyı itti.

Sezgisi doğru çıkmıştı. Neredeyse, öyle olmasaydı diye diledi.

Burası canavarın koştuğu yerin aynısıydı, yarım daire şeklindeydi, ancak burada kafesler yoktu. Yerde, savaştan sonra dizilmiş cesetler gibi, uzun sıralar halinde düzinelerce drowgo yatıyordu. Başlıklı figürler aralarında duruyordu. Kapı açıldığında, figürler ürkütücü bir uyum içinde dönerek davetsiz misafirlere baktılar. Istvhan aralarındaki en uzun olanı hemen tanıdı. Onu daha önce Antony'nin yanında görmüştü.

Üç canlı insan ve ölülerin sıraları birbirlerine bakakaldılar. Pürüzsüz adamlar uzun boylu olanın yanına gidip, onun arkasında şeref kıtası gibi yayıldılar.

Ama hepsi bu kadar değildi. Köşede, titreyerek ve hasta bir halde, iki pürüzsüz adamın arasında, Stachys çökmüş duruyordu.

"VAY, VAY, VAY," dedi kapüşonlu figür. "Bakın kim bize katıldı." Sesi korkunçtu, konuşma yeteneği hiç verilmemesi gereken bir şeyin sesi gibiydi. Boğazdan gelen, ciğerden çıkmayan bir sesdi ve Istvhan'ın kollarındaki tüyleri diken diken etti. Ama aynı zamanda yumuşak ve kültürlüydü, tüm vurgular tam olması gereken yere düşüyordu. Bu kombinasyon Istvhan'a kulakları kanayacakmış gibi hissettirdi.

Kapüşonlu figür pelerinini geri çekti. Düzgün bir adamdı. Istvhan bunu bekliyordu. Sadece bir kafa değil, kenarları kalın siyah iplikle dikilmiş, gergin bir şekilde çekilmiş, derisi dikilmiş bir büstüydü. Derisi mumsu ve kurumuştu ve güçlü bir baharat kokusu geliyordu.

"Çürüyor değilsin," dedi Clara.

Kil kafa gülümsedi. "Hayır," dedi. "Her zaman yeni bedenler bulmak çok zahmetliydi. Ama bu şehirde çok fazla tuz var, değil mi?" Kollarını açtı ve Istvhan, dar ve çökmüş göğsünde uzun bir dikiş izi gördü. Göğüs kasları düz ve çökmüştü ve aynı zamanda garip, mumsu bir parlaklığa sahipti.

"Aziz'in nefesi," dedi Clara. "Kendini tuzla kürlemişsin." Sigrid arkalarında yumuşak bir küfür etti.

"Kaba bir mumyalama şekli, ama etkili. Ve bu sayede, yılda bir kereden fazla yeni bir vücuda dikilmek için başkasına güvenmek zorunda kalmıyorum." Başını eğdi. "Peki, neden buradasınız?

arena'da öldürdün, değil mi? İşi bitirebileceğini mi sandın?"

"Yarım kıtayı dolaşarak seni avladım," diye homurdandı Istvhan. "Archenhold'da düzinelerce insanı öldürdün."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Benim türümden başkaları yaptı." Omuzlarını silkti, kil et gibi hareket etti, kenarlarında siyah ipliklerle örülmüş deri, göğsündeki mumsu kaslara gerildi. "Birçoğumuz dünyaya açıldık. Yaşayabileceğimiz bir yer arıyorduk. Senin halkın da aynısını yapmıyor mu? Ve bazen orada bulduklarını öldürmüyor mu?"

"Bazen," dedi Istvhan. "Ama biz onların cesetlerini sonra ortalıkta dolaştırmayız."

"Biz doğası gereği sizin türünüzün parazitleriyiz," dedi büst, o boş, korkunç sesiyle hoş bir şekilde. "Ölülerinize ihtiyacımız var. Sonuçta, bu yerel düzenleme şu ana kadar bulduğumuz en iyisi. Sizin halkınız her halükarda çukurlarda ölecekti. Ben sadece bu ölümlerin boşa gitmemesini sağlıyorum."

"Sen bir canavarsın," dedi Clara.

"Sen de öylesin. Çukurda yaptıklarını gördüm, sen ve akrabaların." Gülümsedi. Güzel bir gülümsemesi vardı, bir canavarın omuzlarına dikilmiş genç bir tanrı gibi. Stachys, gücünün zirvesindeyken bir dahiydi, bunu inkar etmek mümkün değildi. Tanrılar merhametli olsalardı, bu adam dünyaya dehasını göstermeden önce kafasına bir kaya düşürürlerdi. "Sanırım şimdi beni öldürmeye çalışacaksın? Beni kıtanın öbür ucuna kadar kovaladıktan sonra?"

"Plan bu," dedi Istvhan, bu konuda yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

.

"Ve öldüğünüzde, bedenleriniz benim akrabalarım tarafından kullanılacaktır."

Gülümsemesi genişledi ve dişleri göründü, ama dişlerinde bir tuhaflık vardı — belki Stachys onları mükemmel bir şekilde şekillendirmemişti, ya da belki de hiç şekillendirmemişti. "Belki bir ayı olarak. Akrabalarımı hayvanlara koymayı düşünmemiştim. Keçi çok yetersizdi. Ama bir akraba kaplan ya da bir akraba ayı... Vay canına, arenada ne büyük bir yıkım yaratırlardı."

"Aşkım..." köşeden zayıf bir ses geldi. "Aşkım, bu... bu doğru değil. İnsanlar ölmüşse başka, ama... ama hayvanlar hiçbir *şey yapmadı*..."

"Sessiz ol," dedi Stachys'in yaratığı yaratıcısına. "Kimse senin fikrini sormadı."

"Bu doğru değil," diye mırıldandı heykeltıraş, kil ellerine bakarak. Zaten yarı ölü gibi görünüyordu. *Tanrım, onu öldürseydik daha merhametli olurduk belki. En azından evinde ölürdü, bu canavarın istismarına maruz kalmak için buraya sürüklenmezdi.*

"Haksız değilsin," dedi Istvhan, Stachys'e çok nazikçe. "Bu doğru değil."

Heykeltıraş ona kaşlarını çatarak baktı. Bulutlu gözlerinden biri neredeyse tamamen beyazlaşmıştı ve Istvhan ona ne olduğunu merak etti. "Seni tanıyor muyum?" "Daha önce tanışmıştık," dedi Istvhan, Stachys'e tüm dikkatini vererek ve Clara'nın tuzla kürlenmiş korkunç vücudundaki büstü gözetlemesini umarak.

"Onu nasıl yaptığını bana anlatmıştın. Aşk için yaptığını söylemiştin
"

"Evet..." dedi Stachys. "Evet, hatırlıyorum. Aşk, bunu işe yarayan şeydir."

"Oh, demek onu koruyan akrabalarımı öldüren sizdiniz." Stachys'in yarattığı şey alaycı bir şekilde alkışladı. "Aferin. Onu orada bırakmak benim hatamdı, sanırım, ama o kadar işe yaramaz bir şey ki, onu taşımak çok zor."

"Yine de onu öldürmüyorsun," dedi Clara düşünceli bir şekilde. "Neden acaba?"

"Duygusallık," dedi yaratık keskin bir sesle.

"Bundan şüpheliyim." Ellerini, sanki bir ayının pençeleriymiş gibi esnetti. "Bundan çok şüpheliyim. Bence sen bile onun ölürse ne olacağını bilmiyorsun. Bence onun tüm büyüsünün onunla birlikte yok olma ihtimali olduğunu biliyorsun. Seni de dahil."

Stachys, Clara'dan yarattığı yaratığa, sonra tekrar Istvhan'a baktı. "Bu doğru mu?"

"Saçmalama," dedi yaratık.

"Öyle olabilir," dedi Istvhan, elinden geldiğince nazik bir sesle. "Oh," dedi Stachys ve sanki kelime hazinesi tükenmiş gibi kendi içine çekildi. Arkasında duran iki pürüzsüz adam yerlerinden kıpırdamadı, ama düz seramik gözleri Istvhan'a bakarak gözlerini kırpmadan sabit kaldılar. "Beni sıkıyorsun," dedi yaratık.

"Kin, öldür onları."

Pürüzsüz adamlar ilerlemeye başladı. Clara elini kaldırdı. "Seni öldürmeye çalışmadan önce," dedi, "bir sorum var."

"Çabuk sor," dedi yaratık, pürüzsüz adamlar ilerlerken. Geri adım attı ve onları kendisiyle üç savaşçı arasına koydu. "Eğer ilginç bir soruysa, belki ölmeden önce cevap veririm."

"Neden akrabaların kil kafanın içindeki şeffaf yapışkan maddeyi yedi?"

Pürüzsüz bir adam ona vurdu. Clara eğildi. Bir saniye sonra, Sigrid ayı şekline dönüştü ve iyi pençesiyle vurduğunda kafası çömlek parçalarına ayrıldı.

"Kil," dedi Stachys'in yarattığı yaratık, daha da geri çekilerek, "etten çok daha verimlidir. Bir tat ile akrabalarımın bildiği her şeyi öğrenebilirim. Bu, sizin beyinlerinizde işe yaramaz, bilmek isteyebilirsiniz."

Istvhan, Stachys'in üzerinde duran pürüzsüz adamlara saldırdı. Bıçağının kabzası birinin kafasına çarptığında kafası patladı, ama diğeri kılıcını ona doğru savurdu ve Istvhan, yaralı omzundan kesildi. Sıcak, beyaz bir acı koluna yayıldı ve kolu gevşedi, sadece uyuşmakla kalmadı, neredeyse kullanılamaz hale geldi.

Pürüzsüz adam kılıcını kaldırdı ve sonra bir ayının ağzı tüm kafasını yuttu ve çiğnedi. Çömlek parçaları etrafa saçıldı ve canavar çömleği düşürdü, tiksinti dolu bir öğürme sesi çıkardı.

"Onları ısırmak istemezsin..." dedi Clara, çok geç kalmış bir şekilde.

Ayının ağzından kan ve berrak bir sıvı damladı. Clara'ya bir bakış attı. Istvhan ayıları hâlâ iyi tanımıyordu, ama bir keresinde bir köpek, bir kirpi ısırdıktan sonra ona çok benzer bir bakış atmıştı. Clara üzülerek başını salladı ve sonra görsel bir cızırtı duyuldu ve aniden Istvhan'ın odadaki tarafında çok daha az boş alan kaldı. İkinci ayı da kavgaya katıldı.

Istvhan fazla boş alan görmedi, bu yüzden yaralı kolunu tutarak geride kaldı. Elini yumruk yapmaya çalıştı ve hemen keşke yapmasaydım dedi. Acı o kadar keskin ve elektrik gibiydi ki, neredeyse acı olmaktan çıkıp tamamen başka bir şeye dönüşmüştü.

Yine de, pürüzsüz adamlarla savaşacaksan, zeki ayılar iki sağlam koldan daha iyiydi. Drowgoların neresine nişan alacağını bilmek zordu. Pürüzsüz adamlar ise böyle bir hassasiyet gerektirmiyordu. Kafalarını ezersen ölürlerdi.

Stachys'in yarattığı yaratık, son pürüzsüz adam duvara çarparak parçalanırken geriye doğru sıçradı. "Vay vay," dedi, eğlenmiş gibi. "Muhafızlarımı öldürdün. Oh hayır. Ne yapacağım şimdi?"

Ayılar ya sarkazmı anlamadılar ya da takdir etmediler. Istvhan gözlerini kısarak baktı. Bir insan düşmanın sevinçten kıkırdaması ne anlama geldiğini biliyordu, ama yaşayan heykel pek insan gibi görünmüyordu, insan gibi hareket etmiyordu ve Istvhan onun da aynı şekilde davrandığından ciddi şüpheleri vardı.

"Oh, durun. Doğru ya. Burada bütün bir ordum var." Yaratık o zaman sırıttı ve ağzında bir boşluk vardı, sanki boğazı

geniş bir çukura açılmış gibi. "Kalkın, drowgos! Kalkın!"

Ayılardan biri boğazında gergin bir tıklama sesi çıkardı ve sonra, etraflarındaki tüm drowgoslar ayağa kalkmaya başladı.

"Bir saat önce gelmemenize üzüldüm," dedi Stachys'in yaratığı, ordusu ayağa kalkarken. "Yeni akrabalarımı bu bedenlere yerleştirmeyi bitirmeden önce. Bunlarda biraz daha uzun sürüyor, çünkü etleri o kadar çürümüş ki bağlantı kolayca kurulamıyor. Yine de, şimdi hazır olmalılar... ah, işte oldu."

Sonra güldü.

"Onları bir kez öldürdük," dedi Istvhan, hissetmediği bir cesaretle. Ayılara doğru geri çekildi ve cesetlerin ayakları üzerinde sallanmasını izledi. "Bunu tekrar yapabiliriz." Zihninde hesap yapmaya çalıştı. Birçoğunu savaş için tamamen kullanılamaz hale getirmişlerdi, elbette — uzuvları kopmuş ya da ikiye bölünmüşlerdi. Bu durumda burada belki yirmi kişi, iki ayı ve bir paladin kalmıştı, ancak ayılardan birinin sadece üç bacağı çalışıyordu ve paladinin sadece bir kolu sağlamdı.

Sonuçta ortaya çıkan denklem Istvhan'ın lehine değildi, bu yüzden onu görmezden geldi.

"O zamanlar çok daha fazlasınız vardı," dedi yaratık, onun düşüncelerini yineleyerek. "Elbette, benim drowgolarımın birçoğunu kullanılamaz hale getirdiniz. Neyse ki, onların yerine geçecek çok güzel yedekler buldum."

Üç kişi daha koşu pistinin virajını döndü. Ayılardan biri, Istvhan'ın daha önce hiçbir hayvanın boğazından çıkmadığını duyduğu bir ses çıkardı.

Başları, gözlerini kırpmadan bakan pürüzsüz adamlarla değiştirilmiş olan Clara'nın üç ölü kız kardeşi, kavgaya doğru sendeleyerek ilerledi.

ELLİ

"OH HAYIR..." dedi Clara arkasında yumuşak bir sesle. "Oh hayır, hayır, hayır. Sen olmaz. Bu olmaz."

"İnsanlığa katılmaya mı karar verdin?" diye sordu yaratık. "Ya da senin ve benim gibi olanlar için insanlık sayılan şeye."

Clara onu görmezden geldi. Istvhan arkasına bir bakış attı ve Clara'nın kalan ayının boynuna kolunu doladığını gördü. Ayı inledi ve geri çekilmeye çalıştı, duvara çarptı ve korkmuş bir köpek gibi titremeye başladı.

Istvhan, ölü kadınlarla yaşayanlar arasına adım attı. Tek bir sağlam kol. Tek bir bıçak. Yirmi drowgo ve üç eski rahibe.

Onu destekleyecek ayı yoktu.

Onları suçlamadı. İki ayı insanlardan daha güçlüydü, ama aşk karşısında güç işe yaramazdı. Pekala. Onların yerine o güçlü olacaktı. Sonuçta paladinlerin görevi buydu.

"Hayır," dedi Stachys. Çömlekçinin sesi çok kısık çıkmıştı, ama pürüzsüz adamlar ses çıkarmadılar ve ses, bir göletteki taş gibi o sessizliğe düştü. "Hayır, aşkım, bu yanlış."

"Sessiz ol," dedi yarattığı şey.

"Bunu yapamazsın."

Heykel, oyulmuş beyaz gözlerini devirdi. "Beni nasıl durduracaksın? Daha önce hiç durdurmadın. Sadece sızlanıp ağlayıp bir yığın halinde yere yığıldın ve ben yine de istediğimi yaptım."

Her kelime adama bir darbe gibi çarptı. Tekrar tekrar irkildi ve bulanık gözlerini Istvhan'a kaldırdı.

"Önce siz üçünüz," dedi heykel, üç ölü rahibeyi öne doğru çağırarak. Üçlü ilerledi. Istvhan'ın arkasında ayı tekrar inledi.

"Hayır," dedi Stachys, bu sefer biraz daha ikna edici bir sesle. Ayağa kalktı, şiddetle titreyerek, sanki Istvhan ile pürüzsüz adamların arasına girmek istercesine sendeleyerek ilerledi. *"Hayır."*

Yarattığı heykel, daha önce kullandığı aynı alaycı alkışları tutturdu. "Oh, çok etkileyici. Bu kesinlikle işe yarayacak. Ortadaki, onu tut ve kendine zarar vermediğinden emin ol."

Heykeltıraş atıldı.

Istvhan olanları çok geç fark etti ve adamı itmeye çalıştı, ama işe yaramaz kolu ona itaat etmedi. Acı nefes kesiciydi, ama yine de dönmeye çalıştı ve bıçaklı elini çekmeye çalıştı. Çok yavaştı. Tanrısı öldüğünden beri, akıntı hayat kurtarmakla değil, sadece hayat almakla ilgileniyordu.

Bıçak Stachys'in karnına girdi. Heykeltıraş birkaç kez gözlerini kırptı ve "Oh... oh, o kadar da kötü değil, değil mi?" dedi ve Istvhan'ın bileğini kavrayarak bıçağı kendi vücut ağırlığıyla yerinde sabitledi.

Istvhan bıçağı düşürdü ve düşen adamı yakalamaya çalıştı, ama Stachys düz bir şekilde yere yığıldı ve bıçak, kemiğe ulaşana kadar etini yukarı doğru kesmeye devam etti. Yaratığı çığlık attı.

Bu, sesinin doğru olmadığı gibi, doğru olmayan bir çığlıktı, asla doğmaması gereken bir boğazdan çıkmaması gereken bir çığlıktı. Istvhan'ın işitme duyusu yüksek tiz bir çınlama ile kayboldu ve ayı çığlık attı.

Artık duyamıyordu, bu yüzden Stachys'in son sözlerinin ne olduğunu bilmiyordu. Adamın dudakları hareket etti, bir kelime ya da isim olabilecek bir şey söyledi ve sonra öldü.

Pürüzsüz adamlar yere yığıldılar. Drowgoslar ilk önce, durdukları yerde yere yığıldılar. Üç kadın daha yavaş hareket ettiler, önce dizlerinin üzerine çöktüler, sonra yere yığılmış halde yere yığıldılar.

Stachys'in çalınan bedeninde yarattığı ilk ve en güzel eseri, ayakları üzerinde sallanıyordu. O da konuşmaya çalıştı, ama Istvhan onun sözlerini de duyamadı. Her halükarda çok fazla konuşmadı. Kil dudakları yavaş ve sert bir şekilde hareket etti, sonra tamamen durdu, bir hırıltıyla dondu ve sonra öne doğru düştü. Seramik büst yere çarptı ve binlerce parçaya ayrıldı ve odadaki hiçbir beden hareket etmedi, ne o anda ne de bir daha.

CLARA, çığlık atmaktan kafası patlayacakmış gibi hissediyordu ve umursamıyordu bile. Göğsü zaten patlamış gibi hissediyordu. İşlevini yerine getirebilmek için her şeyi defalarca bastırmıştı, ama kız kardeşlerinin ona doğru böyle geldiğini görünce... yapamadı. Kontrolünü kaybettiğini hissettiği için canavarın şeklini bırakmıştı. Her yıl arıları besleyen ve bal toplayan kız kardeşi Sara. İki yıl önce Clara yaz ateşi geçirdiğinde yanında oturan, eczacı çırağı kız kardeşi Mel. Henüz on dört yaşında olan ve bir daha asla büyümeyecek olan acemi Ari.

Onların öldüğünü biliyordu ve herkes güvenli bir yere ulaştığında yas tutacağını kendine söylemişti. Vücutlarının üzerinde müstehcen bir şekilde şekillendirilmiş kafalarıyla ilerlediklerini görmek, ölümden daha kötüydü. *Hayattayken sizi kurtaramadım, şimdi de kurtaramıyorum. Kutsal Ursa, neden onlara bunu yaptın? Neden?*

Sonra öldüler ve çığlık kulaklarında çınladı ve Istvhan dönüp onu odadan çıkardı, böylece bakmak zorunda kalmadı. Ona bir şey söylüyordu, diye düşündü, ama onu duyamıyordu.

Sigrid tekrar insana dönüştü ve aklı başında davranarak kıyafetlerini aldı. Sigrid pratikti. Clara da pratik olmak zorundaydı. *Bu lanetli adadaki herkes o çığlığı duymuş olmalıydı. Morstone'un yarısı muhtemelen duymuştu. Dağılmamalıyım. Düşünmemeliyim. Yas tutmak için sonra zaman var. Buradan gitmeliyiz.*

Duygular uzaklaştırılmak istemiyordu. Istvhan hâlâ onun kollarını tutuyor ve bir şeyler söylüyordu ve kulaklarında çınlama yavaş yavaş azalıyordu ama tek anlayabildiği "...değil mi?" idi. *Hangi yöne gideceğimizi mi soruyor? İyi olup olmadığımı mı soruyor?* Ona çaresizce başını salladı, kulaklarına dokundu ve o da başını salladı ve o tanıdık hareketle cüppesini kaldırdı, bu da ona hiçbir neden yokken tekrar ağlamaya başlamasına neden olacaktı.

Şimdi olmaz. Şimdi olmaz. Şimdi buradan gitmeliyiz.

Hangi yöne gidecekleri sorusu, gladyatörler köşeyi dönüp başlarını tutarak ortaya çıktıklarında cevaplandı. Istvhan açık kapıyı işaret etti ve geniş kol hareketleriyle bir şeyler söyledi, sonra Clara ve Sigrid'i çekip götürdü. Onlar da başlarını tutarak onun peşinden gittiler.

"Yukarı mı, aşağı mı?" Clara duydu, ancak kulaklarındaki çınlama sesi bunu bozmaya çalışıyordu.

"Aşağı," dedi, onun kendisini duyabileceğini umarak. Canavarlar sayesinde aşağısı netti. Yukarısının neye benzediğini sadece Aziz Ursa biliyordu.

Görünüşe göre çığlık, mızraklı adamlardan daha fazla hayvanları korkutmuştu. Leş yiyiciler bile cesetlerden kaçmıştı. Clara, oraya vardıklarında ne yapacaklarını bilmeden, ama daha iyi bir fikri olmadığı için limana doğru yol aldı.

Sigrid çenesini gerdi ve yüzünü buruşturdu, görünüşe göre kulaklarını açmaya çalışıyordu. "Bu kadar mı? Bitti mi?"

"Tanrım, umarım öyledir," diye inledi Istvhan.

Erzak deposuna vardılar ve Clara duvarın yanındaki çöp kutularını gördü ve açlıktan ölmüş gibi üzerlerine atladı. Çiğ patates belki biraz fazla olabilirdi, ama samanla kaplı elmalar vardı. Sigrid de ona katıldı, aceleyle neredeyse çekirdeklerini bile yiyerek.

Istvhan endişeyle merdivenlere baktı. "Sanırım daha fazlası geliyor." "Lanet olsun," diye mırıldandı Sigrid, tutabildiği kadar elma kaparak
"Bir daha değişirsem, bu hayatta dışarı çıkmayacağım."

Clara da hemen hemen aynı şekilde hissediyordu. Belindeki ip kemeri sıktı ve yırtık cüppesinin yakasına çılgınca elma doldurdu. *Birkaç tane daha yiyebilirsem...*

"O şişliklere bir bakmalısın," dedi Istvhan, varillerin arkasında daha korunaklı bir yere kaçarken.

"Elma çiçeği," dedi Clara, dekoltesinden bir tane daha çıkarıp ısırarak.

"Flört etmekle ilgili ne demiştim... *çıtır çıtır... çıtır...*?"

Clara cevap vermek üzereyken, bir kapının gıcırdamasını ve ardından merdivenlerde birden fazla kişinin ayak seslerini duydular. Metalik seslerin zırhtan mı geldiğini yoksa kulaklarının yine ona oyun mu oynadığını bilmiyordu, ama bu durumdan hoşlanmamıştı. *Limana gitmeliyiz. Hemen.*

"O korkunç ses neydi?" arkalarından biri sordu. Ses, insanlarını peynir mahzenine götüren amirinkine benziyordu. "Artık güvenli mi? Dışarı çıkabilir miyiz?"

"Henüz emin değilim," diye cevapladı bir adam. "Biri bir grup mahkumu kaçırmış. Bir grup kadın bu tarafa geldi mi? Ve bıçaklı iri bir adam?"

"Kahretsin," diye fısıldadı Istvhan. "Sanırım sonunda sayım yaptılar."

"Evet, az önce bir grup vardı, tıbbi yardım gerektiğini söylediler. O tarafa mı gittiler?"

Ayak sesleri giderek yükseldi ve Clara hızını artırdı. Rıhtıma giden merdivenler göründü. "Neredeyse vardık," diye fısıldadı.

"Tamam," dedi Sigrid. Dönüp kapının önüne dikildi. "Gidin. Ben onları oyalarım."

"Ne?" Clara'nın anlaması biraz zaman aldı ve anladığında bunu istemedi. "Sigrid, hayır! Öldürüleceksin!"

"Aptal olma," dedi Sigrid. "Hâlâ yüzemiyorum. Elimden geldiğince koridoru tutacağım."

Görüşü bulanıklaştı. Bir bakıma Sigrid'in haklı olduğunu biliyordu, ama sakinleşmeye çalıştığında bunu başaramıyordu. "Seni de kaybedemem. Diğerlerini kaybettikten sonra bir de seni kaybedemem."

"Git."

Istvhan onu kurtardı. Kolunu tuttu, başını salladı. "Seçimi ona bırak," diye fısıldadı. Sonra da, "Domina Sigrid," diyerek başını eğdi, "sizinle birlikte savaşmak hayatımın en büyük onuru oldu."

"Haklısın," dedi ona abla gibi davranan rahibe. "Şimdi onu buradan çıkar ve *git!"*

CLARA'NIN YÜZÜ kemik rengindeydi ve gözyaşları yüzünden akıyordu. Onun orada olduklarını fark etmediğini düşündü. Ama merdivenlerden aşağı koşarken adım adım onunla aynı hızda ilerledi ve yüzündeki ifade, onu her gördüğünde korkutan ürpertici bir sükunet içeriyordu.

Rıhtıma vardıklarında soğuk hava yüzlerine çarptı. Istvhan çalkantılı suyu izledi ve midesinin bulandığını hissetti. *Orada yüzemem. Ona bakmaya bile tahammülüm yok.*

"Sen git," dedi, onu kenara doğru iterek. "Ben geri dönüp Sigrid'e yardım edeceğim."

"Hayatta olmaz. Bir gecede ikinizi de kaybetmeyeceğim." Clara cüppesini çıkardı ve rıhtımda titreyerek durdu. Elmalar tahtaların üzerinde zıpladı ve suya düşerek sıçrama yaptı.

"Clara, bu suda yüzemem. Yüzebilsem bile nereye gideceğimi bilmiyorum. Şimdiye kadar şenlik ateşini söndürmüşlerdir," dedi Istvhan. "Bekleyemezler."

"Muhtemelen. Bana güveniyor musun?" diye sordu Clara.

Istvhan ona baktı, sonra karanlık suya, sonra tekrar ona baktı. Dalgalar, katran gibi siyah olan kazıklara çarpıyordu. Soğuk su sıçramaları ayaklarını ıslattı.

"Bana güveniyor musun?" diye tekrar sordu.

Ağzını açtı ve ağzından çıkan sözler şunlardı: "Sanırım sana deli gibi aşığım." *Oh. Hmm. Bunu söyleyeceğini beklemiyordum.*

Ama bu doğru. Doğru ve eğer ölürsem, onu sevdiğimi bilmesini istiyorum. Ona layık olduğundan daha fazlasını hak ettiğini. Hiç aşık olmadığım onca zaman, onun kadar güçlü bir kadınla tanışmadığım içindi. Gözlerini sudan ayırıp onun gözlerine baktı ve cevabını bekledi.

"Bu çok güzel," dedi Clara, biraz sinirli bir ses tonuyla, "ama bana *güveniyor* musun?"

Güven, inanç ve öngörülebilirliğin birleşimidir. O, ona inanıyordu. Ve tek öngörüsü, bu konuda onun kendisinden daha güçlü olduğu idi. *Ben senin için güçlüydüm. Şimdi belki de benim için güçlü olma sırası sende.*

"Sana güveniyorum," dedi, hala suya değil, ona bakarak. "Ama kendimi atlayamıyorum."

"Zorunda değilsin." Yırtık pırtık cüppesinden ip kemeri çıkardı ve boynuna doladı. "Tutun. Bileklerine dolayın."

"Senin yüzünden boğulacağım..."

"Yap şunu."

Merdivenlerin üstünden biri bağırdı. Sigrid'in sesi gibi gelmiyordu. Istvhan ipi yakaladı, kötü bileğine bağladı, iyi bileğine doladı ve sıkıca tuttu. Clara ona sırtını döndü. "Düşme," dedi. "Ve bırakma."

Istvhan zekice bir şey söylemek istedi, ama aniden Clara değişti ve ip ayının boynuna gerildi ve tanrım, endişelenmekle ne kadar da kibirli bir aptalmış, hangi insan o boyutta bir boynu boğabilir ki, ve bir çığlık daha duyuldu ve dünya sallandı ve Istvhan ve ayı karanlık suya düşüyorlardı.

ELLİ BİR

SU O KADAR soğuktu ki, ilk başta çarpmanın etkisini neredeyse hissetmedi. Nefesi ciğerlerinden çıktı ve burnuna kadar çıktı ve ilk içgüdüsü tekmelemek ve yüzeye çıkmaktı. İpi tutuşunu kaybetti ve eğer ipi bileklerine dolanmamış olsaydı, muhtemelen düşer ve onu bir daha asla bulamazdı, ama sonra ayı yüzeye çıktı ve nedense hava sudan daha soğuktu ve boğuluyordu, su öksürüyordu ve çaresizce nefes almaya çalışıyordu ama ipi bırakamıyordu, ip onu kurtaracak tek şeydi, tanrılarım, azizlerim, bu kadar, bu son, kıyıda kalmalıydı, en azından sıcak bir şekilde ölürdü...

AYI, başı sudan çıkmış ve sırtı neredeyse tamamen suya batmış halde yüzüyordu. Clara, Istvhan'ın ağırlığını hissedebiliyor ve onun öksürdüğünü duyabiliyordu. Suda ne kadar süre hayatta kalabilirdi? Ayı, yükü olsa bile kilometrelerce yüzebilirdi, ama o kadar uzun süre dayanması imkansızdı. Rat'ın ateş yaktığı buruna kadar olan bir kilometrelik mesafe bile zor olacaktı ve artık ateş sönmüşken, onu görebilecek miydi, bunu sadece tanrılar bilebilirdi.

Ölme, diye düşündü. *Ölme. Dayan. Seni tutuyorum. Dayan sadece.*

DURUM DAHA DA KÖTÜLEŞTİ. Daha kötüye gidemezdi, ama yine de daha kötüye gitti. Kıyıya paralel olarak ilerliyorlardı ve dalgalar yanlarından, mide bulandırıcı bir yukarı

Istvhan midesinde hiçbir şey kalmayana kadar kustu, sonra biraz daha kustu. Su ağzına çarptı ve bazen deniz suyu içeri girdi ve sonra kusacak başka bir şey daha oldu.

Çok üşüyordu. Ağzını kapatmaya çalıştığında dişleri takırdadı. İpi tutması gerektiğini biliyordu, ama parmaklarını hissedemiyordu. Belki hala ipin üzerindeydiler. Belki saatler önce bırakmıştı. Saatler mi geçmişti? Kesinlikle geçmişti.

En azından artık kolunu hissetmiyordu. Bu da bir şeydi. Korkunç uyuşukluktan bile korkmuyordu, çünkü artık her şey uyuşmuştu. Belki de o kadar kötü değildi. Kesinlikle soğuk ve deniz tutması kadar kötü değildi.

Yine çaresizce öğürdü. Hâlâ önünde ayının kulaklarını görebiliyordu, yani bırakmamıştı. Bu iyiydi. Bırakamazdı. Artık hatırlayabildiği tek şey, kesinlikle bırakamayacağıydı.

AYI, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi yüzüyordu. Dalgaların yanlara doğru vuruşlarından nefret ediyordu, ama ne zaman kıyıya ya da denize doğru dönmeye çalışsa, kafasındaki sinir bozucu ses ona hayır diyor ve onu geri itiyordu. Bu çok sinir bozucuydu. Ayılar kolay kolay deniz tutmazdı, ama ayı kesinlikle bunu düşünüyordu.

Ses, bir burun olduğunu söylüyordu ve belki de bu doğruydu, ama ayı neden dönüp buradan kıyıya çıkamayacağını bilmiyordu. Ses, kızacak insanlar hakkında bağırıyordu, ama bu saçmalıktı. İnsanlar küçüktü. Ayı büyüktü. Ayı kıyıya çıkmak isterse, o küçük insanlar onu durdurmak için ne yapabilirdi ki?

Yine de ses, ayı'nın anlamadığı şeyleri anlıyordu, örneğin ateş ve kafeslerden nasıl çıkılacağı gibi. En azından şimdilik yüzmeye devam edecek ve sese güvenecekti.

ISTVHAN, geçitteki kayaya tutunuyordu. Bırakmamıştı. Yeterince uzun süre tutunursa, savaş bittiğinde kardeşleri onu bulacaktı. Sadece tutunmaya devam etmesi gerekiyordu. Su ağzına ve burnuna giriyordu ve

burnuna giriyordu ve her şey çok karanlıktı ama en azından artık üşümüyordu. Isınmaya başlamıştı. Bu iyiydi. Kardeşleri onu karanlıkta bile mutlaka bulacaktı. İnancı vardı.

Karanlık onu sararken son düşüncesi, tanrısının nerede olduğu ve neden onu artık hissedemediği idi.

AYI, yükünü arkasında sürükleyerek kıyıya çıktı ve sallandı. Su her yöne sıçradı. Clara öne çıktı ve ayıya işinin bittiğini ikna etti, ayı homurdanarak geri çekildi.

Istvhan'ın tüm ağırlığı sırtına bindiğinde ve dizlerinin üzerine çöktüğünde, hatasını hemen fark etti. Islak ip boğazını yakarken, öğürmeye başladı.

İpi başından çıkardıktan sonra yuvarlandı ve Istvhan'a uzandı. Küçük çakıl taşları dizlerinin altında acı verici bir şekilde çıtırdadı. "Istvhan? Istvhan, sen..." *Yaşıyor musun?* demek istedi, ama cesaret edemedi.

O, uğursuz bir sessizlik içindeydi. Karanlıkta ayı kadar iyi göremiyordu ama cildi korkunç derecede solgundu, drowgoslar gibi solgundu. Parmakları onun bileğini kavradığında, denizin soğuğu kadar soğuktu.

"Olamaz," dedi Clara ve onu ters çevirip sırtına yumruk attı. "Nefes al, seni piç, *nefes al!* Sakın ölmeye cesaret etme!" Tanrım, o ona onu sevdiğini söylemişti ve o da "Bu çok güzel" demişti. Bununla nasıl yaşayabilirdi?

Sakin ol, diye düşündü. *Sakin ol ve pratik bir şey yap. Sakin olmalısın.*

Sakinleşmeye çalıştı ama... hiçbir şey bulamadı. Sadece panik, çaresizlik ve Sigrid ile kız kardeşleri için yas vardı. Sadece onların nasıl öldüklerine dair şok ve dehşet vardı ve bunun altında, uzun aylarca dayanma, başa çıkma ve bekleme vardı ve şimdi her şey bitmişti ve içinde sakinlik kalmamıştı ve Istvhan soğuktu, çok korkunç bir şekilde soğuktu ve onu şimdi kaybederse, denize atlasa da olurdu.

"Nefes al, lanet olsun!" diye bağırdı. "*Nefes al yoksa seni öldürürüm!"*

"Motivasyon, işte çözüm bu," dedi karanlıktan tanıdık bir ses. "Motivasyonun değerini asla küçümsemeyin derim. Yine de canım, sırtına öyle yumruk atmayı bıraksan iyi olur.

Onun vücudunda muhtemelen hiç su kalmamıştır ve böbrekleri sana minnettar olacaktır."

Clara başını kaldırdı ve sesin geldiği yöne doğru gözlerini kırptı. Halüsinasyon mu görüyordu? "Doktor Mason?" diye fısıldadı.

"Tek ve eşsiz, sahte veya taklit kabul etmem." Seyahat eden satıcı, onun yanına diz çöktü. "Rat ile çalıştığını söyleseydin, hepimizi büyük bir dertten kurtarabilirdin, canım."

Clara ona şaşkın şaşkın baktı. Mason kulağını Istvhan'ın göğsüne dayadı, bir süre dinledi, sonra kahkaha attı. "Evet! İşte oldu. Kalbi hala atıyor. Sadece cimri bir kalp kadar soğuk, hepsi bu."

"Ateş," dedi kadın, etrafına bakarak. Burunda donuk turuncu bir parıltı vardı ve kadın onu tekrar buldu, söndürüldükten sonra kalan ateşin izleri.

"Korkarım, bir minnow'u ısıtmaya yetmez. Onu söndürmek ve geride kalanları gözetlemekle görevlendirilmiştim. Hayır, hayır, umutsuzluğa kapılma. Hipotermi için en iyi şey vücut ısısıdır. Onu vagona taşı, ikinizi battaniyelere saralım, sen de ona kendi battaniyelerini ödünç verebilirsin." Konuşurken çalışıyordu, Istvhan'ın bileklerindeki ipin altına bir bıçak soktu ve ıslak ipi kesti.

Clara kollarını Istvhan'ın altına soktu ve ayağa kalktı. Adam ölü ağırlıktaydı ve Clara yorgun düşmüştü, ama onun ihtiyacı varken pes etmeye niyeti yoktu.

Araba sonsuzluk kadar uzakta görünüyordu. Mason tüm bu süre boyunca sürekli konuşmaya devam etti ve Clara ona minnettardı. Hava çok karanlıktı, ya da belki de göğsündeki umutsuzluk artarak görüşünü bulanıklaştırıyordu. Görüşü kenarlardan grileşiyordu ve Mason'ın sesini takip ederek yolunu bulmaya çalışıyordu. "... Domina, senin daha ayı gibi özelliklerin beni şaşırttı, itiraf etmeliyim. Hayır, hayır, seni azarlamıyorum. Ben de kendime söyler miydim, bilmiyorum. Yine de, oldukça şaşırtıcıydı. Ve tabii ki, Halishi sizin isimlerinizi söylediğinde, beni bir tüy bile devirebilirdi..."

Clara, Tolly'nin "Clara? Sen misin?" dediğini duyduğunda, neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Yalnızca hafızasına güvenerek merdivenleri çıktı, Istvhan'ın dizlerini kapı eşiğine çarptı — *eğer bunu atlatırsa, birkaç çürük daha pek önemi olmayacaktı* — ve onu yere indirdi. "Battaniyeler," diye nefes nefese, sendeleyerek söyledi.

Tolly onun yanından geçip bir yığın yorgan çıkardı. Clara, kalan son gücünü kullanarak Istvhan'ın giysilerini çıkarıp onu yorganlara sardı ve sonra onun üzerine yığıldı.

"İşte oldu," dedi Doktor Mason. "Sadece... şey... orada yat ve sıcak şeyler düşün, tamam mı?"

"O çok soğuk," diye mırıldandı.

“Morstone'dan çıkmak için yüzerek çıkamazsın, vücut ısın düşer. Şimdi hareketsiz yat ve sessiz ol. Eminim yakında biri gelip burada neden ateş yakıldığını soracaktır, ben de onları şaşırtıp kafalarını karıştıracağım.” Battaniyeleri okşadı. “Her şey yoluna girecek, canım. Göreceksin.”

Clara onun haklı olduğunu umuyordu. Istvhan'ın kurtulacağını öğrenene kadar rahat edemeyeceğinden emindi. Vagonun kapısı çarptığında da bundan emindi, ama sonra yorgunluk onu sardı ve başını vurdu.

"GERÇEKTEN," dedi Istvhan, sesi kadın vücuduyla biraz boğuklaşmıştı, "Korkarım bu şekilde uyanmaya alıştım. Benden kurtulamayabilirsin."

Clara birden dikleşti ve onu yere düşürdü. *"Istvhan! Yaşıyorsun!"*

Istvhan ona gözlerini kısarak baktı. "Öldüğümü mü sandın? Cesedimle garip şeyler mi yapıyordun?"

"Hayır, ben... çok soğuktun... Doktor Mason dedi ki... korktum..." Saçmaladığını biliyordu ama umursamadı. Kollarını ona doladı, bu da onun yüzünün yine göğüslerine gömülmesi anlamına geliyordu. O umursamıyor gibiydi ve en azından bu şekilde onun ağladığını göremezdi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu, gözyaşlarını sildikten ve onu göğüslerinden kurtardıktan sonra.

"Berbat," dedi neşeyle. "Başım zonkluyor ve bileklerim sanki derisi yüzülmüş gibi. Ama kaçabildik mi?"

"Sanırım. Doc Mason geldi ve Rat için çalıştığımızı söylememiz gerektiğini söyledi."

Istvhan elini başına koyarak kahkahasını iniltiye çevirdi. "Bunu tahmin edebilirdim."

"Gerçekten de bilebilirdin," dedi Doc Mason, vagonun kapısını açarak. "Rat ve ben uzun yıllardır eski dostuz. Gezgin bir satıcı her şeyi görür ve her yere gider." Istvhan'a baktı. "Biliyor musun, bu baş ağrısını hemen geçirecek bir tonikim var."

Herkesin yaralarını tedavi etmek birkaç saat sürdü. Istvhan'ın bilekleri gerçekten derisi yüzülmüştü ve omuzu, zincir halkalarının derisine batmış olduğu yerlerde büyük bir çürükle kaplıydı. Clara ise, drowgoların bıçaklarından sadece birkaç kesik almış ve bunlar da deniz suyuyla iyice yıkanmıştı, bu yüzden nispeten hafif atlatmıştı. En kötüsü, boğazında bir ip yanığı vardı ve sanki asılmaktan kurtulmuş gibi görünüyordu. Ayrıca, yine giysisiz kalmıştı. Ama sonunda, o ve Istvhan battaniyelere sarıldılar ve tonik katılmış çay içtiler ve Tolly ikisiyle de ilgilenmeyi bitirdi.

"Biraz güneye doğru gideceğiz," dedi Doc Mason. "Kız kardeşlerin orada bekliyor ve Faizen onlara göz kulak oluyor."

"Hepsi geldi mi?" diye sordu Clara.

"Sigrid hariç hepsi," dedi Doc Mason, endişeyle ona bakarak.

Clara burnunun köprüsünü sıkıştırıp derin bir nefes almak zorunda kaldı. Istvhan onun boş elini kendi eliyle kavradı. "Biz kaçabilelim diye o geride kaldı."

"Ahhh." Doc Mason şapkasını çıkardı ve kalbinin üzerine tuttu. "Onun cesareti yıldızlar kadar uzun süre hatırlansın."

"Kaçakları arayan kimse geldi mi?" diye sordu Istvhan. Parmaklarını bırakmadı.

"Hayır, gelmedi. Sonunda geleceklerini sanıyorum, ama ayıların ne kadar iyi yüzdüğünü hatırlamaları biraz zaman alacak. O zamana kadar, umarım, yolunuza devam etmiş olursunuz." İkisine de gülümsedi. "Şimdi oturun, çay için ve ısının. Sizi zamanı gelince güneye götüreceğim... ve bu sırada biraz tonik satarım, olur mu?"

Kapıyı kapattı. Clara, Istvhan'ın omzuna yaslandı ve o da ona yaslandı.

"Başardık," dedi. Bu ona neredeyse hiç mantıklı gelmiyordu. Aklıyla kavrayamıyordu. "Gerçekten başardık."

"Başardık."

O zaman ağlamaya başladı. Ağlamak istememişti, ama her şey hala oradaydı ve artık hiçbir şey yapması gerekmediğinden, gözyaşları akmaya başladı. Istvhan'ın hayatta olduğu sevinci, kederle karışmıştı ve ikisi de neredeyse dayanılmazdı.

Adam sağlam kolunu ona doladı ve aptalca sorular sormadı. Sonunda gözyaşları, kederden olmasa da, kurudu ve kadın uzaklaşarak, "Şimdi berbat görünüyorum ve battaniyen sırılsıklam oldu," dedi.

"Sen güzelsin. Şu anda boğulmuş bir fareye benzeyen benden daha güzelsin."

Kadın yüzünü ovuşturarak gülümsemeye çalıştı. "Sen çok yakışıklısın." "Ah,

Domina, görüyorum ki senin de görme yeteneğin zarar görmüş." Istvhan parmaklarını birbirine bağladı. "Düşünüyordum da, biliyor

musun..." "Öyle mi?"

"Manastırına geri dönüyorsan, Domina, yolculukta birkaç paralı askere ihtiyacın olabilir. Belki de oraya vardığında manastırını baskınlara karşı nasıl koruyacağını bulmana yardım ederler. Kimse son birkaç haftanın tekrarlanmasını istemez."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Paralı askerler mi? Yoksa

şövalyeler mi?" "Her ikisini de ayarlayabileceğimi sanıyorum."

"Bunu istediğinden emin misin? Seni zaten kırsal bölgelere sürükledim, çukur dövüşlerine soktum, neredeyse *boğuluyordun*..."

O titredi. "Neyse ki, sonuncusunu pek hatırlamıyorum. Sadece üşüdüğümü ve tutunduğumu hatırlıyorum."

"Çok korkmuş olmalısın. Sudan nefret ettiğini biliyorum."

"Biliyor musun, korkmadım." Koyu renkli gözleri onun gözlerine bakıyordu. "Yeterince uzun süre dayandığımda, birinin beni kurtarmaya geleceğini biliyordum. Ve o kişi sendin."

Clara, birbirine kenetlenmiş parmaklarına baktı. "Biliyor musun, suya girmeden hemen önce bana bir şey söylemiştin..."

"Gerçekten mi?"

Yüzüne yakından baktı. "Hatırlamıyor musun?"

"Hmmm... Bir kadına ruhumu açtığımı hatırlıyorum... Ne demişti, neydi o?"

"Aman Tanrım." Clara parmaklarını çözdü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Çok güzel, sanırım öyle demişti."

"Bunu beklemiyordum! Ve biraz dikkatim dağınıktı!"

Istvhan gülmeye başladı. "Şey, birkaç şey oldu. Tekrar denemek ister misin?"

"Deneyebilir miyiz?"

"Domina," dedi, sesi ciddi ama gözleri parıldıyordu, "Sana umutsuzca aşığım."

"Oh, ne güzel," dedi kadın. "Ben de sana aşığım. Hem de çok."

Sonra onu öptü, o da karşılık verdi ve sonunda Doc Mason, vagonunda oynaşmamaları gerektiğini söylemek için tavana vurdu, ama ikisi de hiç aldırış etmedi.

TEŞEKKÜRLER

Şimdiye kadar bu notların çoğunu yazmışım gibi görünüyor ve her seferinde daha da uzuyorlar. Hayat böyle sanırım. İnsanlar yardım etmeye devam ediyor ve siz de onların sizin için ne kadar önemli olduğunu kabul etmek istiyorsunuz.

Öyleyse! Sırası önemli değil: muhteşem editörüm K.B. Spangler, kenar notları yazarın ruhuna merhem gibi geliyor; dostum Shepherd, beni az çok eşit ölçüde tehdit edip cesaretlendiriyor ve ayrıca çiftlik hayvanlarını içeren korkunç pazarlama planları üretiyor; harika editörlerim Jes ve Cassie; tüm ek hakları ve diğer şeyleri satan, uzun zamandır acı çeken ajansım Helen; salgın zamanlarında çok ihtiyaç duyulan sosyal etkileşimi sağlayan Drunk In Space Slack'teki keyifli ekip; ve bir kitapta onu kahramanca öldürmeme izin veren dostum Sigrid. (Yazarlar sevgilerini böyle gösterir.)

Kitapları coşkuyla destekleyen ve ön sipariş vermek için acele eden Twitter'daki tüm okuyucularıma da devasa, ayı büyüklüğünde bir teşekkür. Bu *çok yardımcı* oluyor. Ve Patreon'daki tüm sabırlı ruhlara da teşekkürler. Onlar olmasaydı, sık sık o kadar zor durumda kalırdım ki, gerçek bir iş bulmak zorunda kalırdım ve kimse bunu istemez.

Ayrıca, kendi yayınladığı kitabında bir yayıncıya teşekkür etmek belki tuhaf gelebilir, ama serinin hayranı olan ve diğer kitapların yayın programında Saint of Steel kitaplarına yer açmak için bana hevesle yardımcı olan Tor'daki sevimli insanlara da teşekkür ederim. Herkes hibrit yazarlarını bu şekilde desteklemiyor ve ben minnettarım.

Ve son olarak, tabii ki, masumca kendi işine bakan ve aniden karısı çılgın gözlerle *"Bana bunun*

atalarımın yüzünü kara çıkarmıyor mu?" diye bağırırken, kocası Kevin, masumca kendi *işine bak*arken, aniden eline eksik bir el yazması tutuşturulacak. Muhtemelen onsuz da yapabilirdim, ama çok daha zor ve daha mutsuz olurdu ve hiç de

YAZAR HAKKINDA

T. Kingfisher, Kuzey Carolina'lı yazar Ursula Vernon'un biraz absürt olan takma adıdır. Başka bir hayatında çocuk kitapları ve tuhaf çizgi romanlar yazmaktadır. World Fantasy ve Eisner ödüllerine aday gösterilmiş, Hugo, Sequoyah, Nebula, Alfie, WSFA, Coyotl ve Ursa Major ödüllerini kazanmış, ayrıca Junior Library Guild tarafından altı kez seçilmiştir.

Bu isim, yetişkinler için yazarken kullandığı isimdir. Eserleri arasında korku, epik fantezi, masal uyarlamaları ve elfler ve goblinler hakkında tuhaf küçük hikayeler bulunmaktadır.

Yazmadığı zamanlarda muhtemelen bahçede kelebeklerle göz teması kurmaya çalışıyordur.

T. HINGFISHER'IN DİĞER ESERLERİ

T. Kingfisher olarak

Bir Büyücünün Savunma Amaçlı Pişirme
Rehberi Paladin'in Lütfu
Kılıçkalp Mekanik
Çocuklar Mucize
Makinesi Küçük
Büyücü
Dokuz Goblin
Kurbağa Sözleri ve Diğer
Hikayeler Yedinci Gelin
Kuzgun ve Ren Geyiği Bryony
ve Güller
Çakal Karılar ve Diğer Öyküler Orcus'ta
Yaz

Korku Romanları:

Bükülmüş Olanlar
Boş Yerler

Ursula Vernon

Sofawolf Press'ten:

Kara Köpekler İkili
Serisi Elmas Dağı
Demir Dağı

Kazıcı
O Zaman Mantıklı Gelmişti

Çocuklar için:

Dragonbreath Serisi
Hamster Prenses Serisi
Kale Hangnail

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı